

Calvin's Institutes of Christian Religion

Vol III - Book 1 Chapter 11-18

John Calvin

Recomender: White Young Jeon

Translator: Kakada Un

Cambodia Reformed Faith Institute

A Diagram of Comparison of Calvin's Institutes and their division

Volume	Book	Chapter	Translator	Total page	contents
1		Introduction	Kakada Un		Background
2	Book 1	1-10	Kakada Un		The Knowledge of God, the creator
3	Book 1	11-18	Kakada Un		
4	Book2	1-9	Kimeng Tuy		The Knowledge of God , The redeemer In Christ
5	Book 2	10-14	Charany Yeoun		
6	Book 2	15-17	Charany Yeoun & Sokhen Chea		
7	Book 3	1-4	Sreyleak Kohn		The way which we receives the grace of Christ
8	Book 3	5-13	Charany Yeoun		
9	Book 3	14-19	Charany Yeoun		
10	Book 3	20-25	Sreyleak Kohn		
11	Book 4	1-5	Sreyleak Kohn		The external means or Aids by which God invited us into the society of Christ and Hold of Therein
12	Book 4	6-10	Kimeng Tuy		
13	Book 4	11-15	Kakada Un		
14	Book 4	16-17	Charany Yoeun		
15	Book 4	18-20	Kakada Un		

Books of Calvin's Institutes for Khmer version

- 1. Recommender : White Young Jeon**
- 2. Editor: White Young Jeon**
- 3. Assistant Editor Ms Charany Yeoun**
- 4. Translated duration : Jan 01 2021-Feb 03 2023**
- 5. Publish types: 1) Volumes 1-15 2) Book 1-6**
- 6. Publisher: Cambodia Reformed Faith Institutes (C. R. F. I.)
(president Dr White Young Jeon)**
- 7. Published Date: February 03 2023**

Contents

ជំពូកទី XI វាជារឿងខុសងការចាត់ទុកទម្រង់ដែលអាចមើលឃើញដល់ព្រះ ហើយជាទូទៅអ្នកណាដែលបង្កើតរូបព្រះ បះបោរប្រឆាំងនឹងព្រះពិត ។ / 14

(បទគម្ពីរសម្រាប់ការបដិសេធរូបភាពក្នុងការថ្វាយបង្គំ, 9-៤)

1. យើងត្រូវបានហាមឃាត់រាល់រូបភាពតំណាងរបស់ព្រះ/ 14
2. រាល់រូបតំណាងនៃព្រះគឺផ្ទុយពីអង្គទ្រង់/ 15
3. សូម្បីតែសញ្ញាផ្ទាល់នៃវត្ថុមានដ៏ទេវភាពក៏គ្មានហេតុផលសម្រាប់រូបភាពដែរ/ 17
4. រូបភាពនិងរូបភាពគឺផ្ទុយទៅនឹងបទគម្ពីរ/ 19
5. បើមិនដូច្នេះទេបទគម្ពីរវិនិច្ឆ័យ/ 21
6. បណ្ឌិតនៃក្រុមជំនុំកាត់ទោសមួយផ្នែក/ 22
7. រូបភាពរបស់ papists គឺមិនសមរម្យទាំងស្រុង/ 23
8. ប្រភពដើមនៃរូបភាព: បំណងប្រាថ្នារបស់មនុស្សសម្រាប់អាទិទេពជាក់ស្តែង/ 25
9. ការប្រើប្រាស់រូបភាពណាមួយនាំទៅដល់ការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ/ 27
10. ការថ្វាយបង្គំរូបភាពនៅក្នុងព្រះវិហារ/ 29
11. ការគេចវេសដោយល្ងង់ខ្លៅរបស់ papists / 30
12. មុខងារ និងដែនកំណត់នៃសិល្បៈ/ 32
13. ដរាបណាគោលលទ្ធិមួយមានភាពបរិសុទ្ធ និងរឹងមាំ នោះក្រុមជំនុំបានបដិសេធរូបព្រះ

14. អំណះអំណាងរបស់កុមារចំពោះរូបភាពនៅក្រុមប្រឹក្សា Nicaea (787)/ 35

15. ការប្រើខុសនៃអត្ថបទគម្ពីរ/ 36

ជំពូកទី XII របៀបដែលព្រះត្រូវបានគេសម្គាល់យ៉ាងខ្លាំងពីរូបព្រះ ដែលកិត្តិនាមដ៏ល្អ
ឥតខ្ចោះអាចត្រូវបានប្រទាន/ 39

1. គោលលទ្ធិពិតចងឃើងជាមួយព្រះជាព្រះតែមួយ/ 39

2. ភាពខុសគ្នាដោយគ្មានភាពខុសគ្នា/ 41

3. ការគោរពរូបភាពជាការបង្គាប់ព្រះនាមព្រះ/ 42

ជំពូកទី XIII នៅក្នុងបទគម្ពីរ តាំងពីការបង្កើតមក យើងត្រូវបានបង្រៀនពីខ្លឹមសារ
មួយរបស់ព្រះ ដែលមានបីអង្គ/ 45

(ពាក្យដែលប្រើក្នុងគោលលទ្ធិនៃព្រះត្រីឯកដោយព្រះបិតាគ្រិស្តអូស្សូដក់, 9-៦)

1. ធម្មជាតិរបស់ព្រះគឺមិនអាចវាស់វែងបាន និងខាងវិញ្ញាណ/ 45

2. "បុគ្គល" ទាំងបីនៅក្នុងព្រះ/ 46

3. "ព្រះត្រីឯក" និង "មនុស្ស" ជួយការបកស្រាយបទគម្ពីរ ហើយដូច្នេះអាចទទួលយក
បាន/ 48

4. ព្រះវិហារបានចាត់ទុកការបញ្ចេញមតិដូចជា "ព្រះត្រីឯក" "បុគ្គល" ជាដើម/ 49

5. ដែនកំណត់និងភាពចាំបាច់នៃពាក្យទ្រឹស្តី/ 51

6. អត្ថន័យនៃគំនិតសំខាន់បំផុត/ 55

7. អាទិទេពនៃព្រះបន្ទូល/ 56
8. ភាពអស់កល្បនៃព្រះបន្ទូល/ 58
9. ភាពជាព្រះរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់/ 59
10. «ទេវតានៃព្រះដ៏អស់កល្បជានិច្ច»/ 61
11. ទេវភាពនៃព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី៖ សាក្សីនៃសាវ័ក/ 64
12. ភាពជាព្រះរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងកិច្ចការរបស់ទ្រង់/ 67
13. ភាពជាព្រះរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបង្ហាញដោយការអស្ចារ្យរបស់ទ្រង់/ 68
(ភាពដ៏នៅអស់កល្បនៃវិញ្ញាណ, ១៤-១៥)
14. ភាពជាព្រះនៃព្រះវិញ្ញាណត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងកិច្ចការរបស់ទ្រង់ ។ / 71
15. បង្ហាញទីបន្ទាល់សម្រាប់ព្រះនៃវិញ្ញាណ/ 72
16. ភាពតែមួយ/ 74
17. ភាពបី/ 76
18. ភាពខុសគ្នានៃព្រះវរបិតា ព្រះរាជបុត្រា និងព្រះវិញ្ញាណ/ 78
19. ទំនាក់ទំនងរបស់ព្រះវរបិតាព្រះរាជបុត្រានិងព្រះវិញ្ញាណ/ 79
20. ព្រះត្រៃបិដក/ 81
21. មូលដ្ឋាននៃសាសនាខ្មែរឆ្លងទាំងអស់៖ ការព្រមានដល់ទាំងអស់គ្នា/ 83
22. ការប្រជែងរបស់ Servetus ប្រឆាំងនឹងព្រះត្រីឯក/ 85
23. ព្រះរាជបុត្រាគឺតែមួយជាព្រះបិតា/ 88

24. ព្រះនាម «ព្រះ» នៅក្នុងបទគម្ពីរមិនសំដៅទៅលើព្រះវរបិតាតែមួយអង្គទេ / 90
25. ទេវភាពជារឿងធម្មតារបស់អង្គទាំងបី/ 94
26. ការអនុលោមតាមពាក្យអសុរកាយចំពោះព្រះបិតាមិនមែនជាការប្រឆាំងទេ/ 96
27. បច្ចាមិត្តរបស់យើងបានអំពាវនាវមិនពិតទៅកាន់ Irenaeus/ 98
28. ការអំពាវនាវទៅកាន់ Tertullian ក៏គ្មានប្រយោជន៍ដែរ ។/ 100
29. បណ្ឌិតដែលទទួលស្គាល់ទាំងអស់នៃក្រុមជំនុំ បញ្ជាក់ពីគោលលទ្ធិនៃព្រះត្រីឯក/

101

ជំពូកទី XIV សូម្បីតែនៅក្នុងការបង្កើតសកលលោក និងរបស់ទាំងអស់ក៏ដោយ ក៏បទគម្ពីរដោយសញ្ញាសម្គាល់ដែលមិនអាចបំភ្លេចបាន បែងចែកព្រះពិតពីព្រះក្លែងក្លាយ/ 104

1. យើងមិនអាច និងមិនគួរដើរពីក្រោយទង្វើនៃការបង្កើតរបស់ព្រះនៅក្នុងការប៉ាន់ស្មានរបស់យើង/ 104
2. ការងារប្រាំមួយថ្ងៃបង្ហាញពីភាពល្អរបស់ព្រះចំពោះមនុស្ស/ 106
3. ព្រះជាព្រះអម្ចាស់លើអ្វីៗទាំងអស់!/ 108

(ការបង្កើត និងមុខងាររបស់ទេវតា, ៤-១២)

4. យើងក៏មិនគួរបណ្តោយខ្លួនក្នុងការស្មានអំពីទេវតាដែរ តែត្រូវស្វែងរកសាក្សីនៃបទគម្ពីរ ។/ 110
5. ការចាត់តាំងរបស់ទេវតាក្នុងគម្ពីរ/ 111

6. ទេវតាជាអ្នកការពារ និងជាអ្នកជួយអ្នកជឿ/ 113
7. ទេវតាអ្នកការពារ?/ 115
8. ឋានានុក្រមលេខ និងទម្រង់ទេវតា/ 116
9. ទេវតាមិនមែនគ្រាន់តែជាគំនិតទេ ប៉ុន្តែជាការពិត/ 117
10. សិរីល្អ មិនមែនជារបស់ទេវតាទេ / 119
11. ព្រះប្រើទេវតា មិនមែនសម្រាប់តែព្រះអង្គទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់យើង/ 120
12. ទេវតាមិនត្រូវបង្វែរយើងពីការសម្លឹងមើលរបស់យើងចំពោះព្រះអម្ចាស់នោះទេ/
122
13. បទគម្ពីរជួយយើងប្រឆាំងនឹងមារសត្រូវ/123
14. អាណាចក្រនៃអំពើអាក្រក់/ 125
15. ការតស៊ូដែលមិនអាចផ្សះផ្សាបាន/ 126
16. អារក្សគឺ degenerate ការបង្កើតរបស់ព្រះ/ 127
17. អារក្សឈរនៅក្រោមអំណាចរបស់ព្រះ/ 128
18. ការធានានៃជ័យជំនះ!/ 130
19. អារក្សមិនមែនជាគំនិតទេ ប៉ុន្តែជាការពិត/ 132
(មេរៀនខាងវិញ្ញាណនៃការបង្កើត, ២០-២២)
20. ភាពអស្ចារ្យនិងភាពសម្បូរបែបនៃការបង្កើត/ 134
21. តើយើងគួរមានទស្សនៈយ៉ាងណាចំពោះកិច្ចការរបស់ព្រះ? / 136

22. ការសញ្ជឹងគិតអំពីភាពល្អរបស់ព្រះក្នុងការបង្កើតរបស់ទ្រង់នឹងនាំយើងទៅរកការដឹង គុណ និងការជឿទុកចិត្ត/ 137

ជំពូកទី XV ការពិភាក្សាអំពីធម្មជាតិរបស់មនុស្សដែលត្រូវបានបង្កើតឡើង នៃមហា វិទ្យាល័យនៃព្រលឹង នៃរូបភាពនៃព្រះ នៃឆន្ទៈសេរី និងនៃសុចរិតភាពដើមនៃធម្មជាតិ របស់មនុស្ស/ 140

(ធម្មជាតិរបស់មនុស្សត្រូវបានខូចទ្រង់ទ្រាយ ប៉ុន្តែព្រលឹងរបស់គាត់កាន់ខ្ជាប់ ទោះជា ស្ទើរតែត្រូវបានបំផ្លាញចោលក៏ដោយ ក៏រូបភាពនៃព្រះ 1-4)

1. មនុស្សបានបន្តពីព្រះហស្តរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដោយឥតលាក់ឈៀម ដូច្នេះ គេមិនអាច បន្ទោសចំពោះអំពើបាបរបស់គេអ្នកបង្កើតនោះទេ/ 140

2. ភាពចម្រុះនៃរាងកាយនិងព្រលឹង/ 141

3. រូបភាព និងរូបធុររបស់ព្រះនៅក្នុងមនុស្ស/ 145

4. ធម្មជាតិពិតនៃរូបភាពរបស់ព្រះគឺត្រូវចេញមកពីអ្វីដែលបទគម្ពីរចែងអំពីការបន្តឡើង វិញតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ/ 149

5. Manichaeism កំហុសនៃការ emanation នៃព្រលឹង/ 151

(ទស្សនៈរបស់ទស្សនវិទូលើព្រលឹងបានរិះគន់ចំពោះការធ្លាក់របស់អ័ដាម, ៦-៨)

6. ព្រលឹងនិងមហាវិទ្យាល័យរបស់វា/ 153

7. ការយល់ដឹងនិងឆន្ទៈជាមហាវិទ្យាល័យមូលដ្ឋានពិតប្រាកដ/ 157

8. ការជ្រើសរើសដោយសេរី និងការទទួលខុសត្រូវរបស់អ័ដាម/ 158

ជំពូកទី XVI ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ចិញ្ចឹមនិងថែរក្សាពិភពលោកដែលបង្កើតដោយទ្រង់និង
គ្រប់គ្រងផ្នែកជាច្រើន ដោយការផ្តល់ជំនួយរបស់ទ្រង់/ 161

(ការផ្តល់ជំនួយពិសេសរបស់ព្រះបានអះអាង ប្រឆាំងនឹងគំនិតរបស់ទស្សនវិទូ ១-៤)

1. ការបង្កើត និងការផ្តល់ជំនួយត្រូវបានចូលរួមដោយមិនអាចបំបែកបាន/ 161
2. មិនមានទ្រព្យសម្បត្តិ ឬឱកាសនោះទេ/ 163
3. ការផ្គត់ផ្គង់របស់ព្រះគ្រប់ទាំងអស់/ 165
4. ភាពនៃការផ្តល់អោយ/ 167

(គោលលទ្ធិនៃការផ្តល់ជំនួយពិសេសគាំទ្រដោយភស្តុតាងនៃបទគម្ពីរ, ៥-៧)

5. ការផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះក៏ដឹកនាំ/ 170
6. ការផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះជាពិសេសទាក់ទងនឹងមនុស្ស/ 172
7. ការផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះក៏គ្រប់គ្រងការកើតឡើង "ធម្មជាតិ" ផងដែរ/ 173
8. គោលលទ្ធិនៃការផ្តល់ឲ្យ គឺគ្មានជំនឿលើជោគវាសនាទេ!/ 175
9. មូលហេតុពិតនៃព្រឹត្តិការណ៍ត្រូវបានលាក់ពីយើង/ 178

ជំពូកទី XVII របៀបដែលយើងអាចអនុវត្តគោលលទ្ធិនេះដើម្បីជាប្រយោជន៍ដ៏អស្ចារ្យ
បំផុតរបស់យើង/ 181

(ការបកស្រាយអំពីការផ្តល់ដ៏ទៃវាភាពដោយយោងទៅលើអតីតកាល និងអនាគតកាល,
១-៥)

1. អត្ថន័យនៃមាតិកាបស់ព្រះ/ 181

2. ការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះនឹងត្រូវគោរព/ 183
3. ការផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះមិនធ្វើឱ្យយើងឆ្ងល់ស្រាលពីការទទួលខុសត្រូវនោះទេ/ 186
4. ការប្រោសប្រណីរបស់ព្រះមិនលើកលែងយើងពីការប្រុងប្រយ័ត្នដោយសារតែការប្រុងប្រយ័ត្នឡើយ/ 188
5. ការផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះមិនពន្យល់ពីអំពើអាក្រក់របស់យើងទេ/ 190
6. ការផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះជាការសម្រាលទុក្ខអ្នកជឿ/ 192
7. ការផ្គត់ផ្គង់របស់ព្រះនៅក្នុងភាពរុងរឿង/ 194
8. ភាពប្រាកដប្រជាអំពីការផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះជួយយើងក្នុងគ្រប់ទុក្ខលំបាក/ 195
9. គ្មានការព្រងើយកន្តើយចំពោះហេតុផលកម្រិតមធ្យម!/ 198
10. បើគ្មានភាពប្រាកដប្រជាអំពីជីវិតផ្គត់ផ្គង់របស់ព្រះនឹងមិនអាចទ្រាំទ្របាន/ 200
11. ភាពប្រាកដប្រជាអំពីការផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះ ធ្វើឱ្យមានការទុកចិត្តដ៏រីករាយចំពោះព្រះនៅក្នុងចិត្តរបស់យើង / 200
(ចម្លើយចំពោះការជំទាស់, ១២-១៤)
12. មកពីព្រះ "ការប្រែចិត្ត" /205
13. បទគម្ពីរនិយាយអំពី "ការប្រែចិត្ត" ដើម្បីជួយសម្រួលដល់ការយល់ដឹងរបស់យើង/ 207
14. ព្រះប្រតិបត្តិយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់នូវផែនការរបស់ទ្រង់/ 208

ជំពូកទី XVIII ព្រះទ្រង់ប្រើការអាក្រក់ ដូច្នេះហើយក៏បង្វែរចិត្តធ្វើការវិនិច្ឆ័យរបស់ទ្រង់
ថាទ្រង់នៅបរិសុទ្ធពីគ្រប់ស្នាមប្រឡាក់/ 211

- 1. គ្មាន "ការអនុញ្ញាត" ទៀតទេ/ 211
- 2. តើការជំរុញរបស់ព្រះកើតឡើងចំពោះមនុស្សដោយរបៀបណា? / 215
- 3. ព្រះទ័យរបស់ព្រះគឺជាការរូបរួមតែមួយ/ 218
- 4. សូម្បីតែពេលដែលព្រះទ្រង់ប្រើអំពើដែលគ្មានព្រះក្នុងគោលបំណងទ្រង់ក៏មិនរងការ
ពិន័យដែរ / 219

ជំពូកទី XI

វាជារឿងខុសងការចាត់ទុកទម្រង់ដែលអាចមើលឃើញដល់ព្រះ ហើយជាទូទៅ អ្នកណាដែលបង្កើតរូបព្រះ បះបោរប្រឆាំងនឹងព្រះពិត ។

(បទគម្ពីរសម្រាប់ការបដិសេធរូបភាពក្នុងការថ្វាយបង្គំ, ១-៤)

1. យើងត្រូវបានហាមឃាត់រាល់រូបភាពតំណាងរបស់ព្រះ

ប៉ុន្តែដូចជាបទគម្ពីរ ដោយគិតពីប្រាជ្ញា និងឆោតល្ងង់របស់មនុស្ស ជាទម្លាប់ និយាយក្នុងលក្ខណៈរបស់មនុស្សទូទៅ ដែលវានឹងសម្គាល់ព្រះពិតពីរបស់មិនពិត វាជាពិសេសផ្ទុយពីទ្រង់នឹងរូបព្រះ ។ វាធ្វើបែបនេះ មិនមែនដើម្បីយល់ស្របនឹង អ្វីដែលត្រូវបានបង្ហាត់បង្រៀនដោយអ្នកប្រាជ្ញ និងឆើតឆាយនោះទេ ប៉ុន្តែជា ការប្រសើរក្នុងការលាតត្រដាងភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ពិភពលោក មិនមែន ភាពឆ្លុត លឺណា ក្នុងការស្វែងរកព្រះ នៅពេលដែលម្នាក់ៗប្រកាន់ខ្ជាប់នូវការរំពឹងទុកផ្ទាល់ ខ្លួន ។ ដូច្នេះហើយ និយមន័យផ្តាច់មុខនោះ ជួបប្រទះនៅគ្រប់ទីកន្លែង បំផ្លាញទៅរកទាំងអស់ ដែលមនុស្សធ្វើសម្រាប់ខ្លួនគេ ចេញពីគំនិតរបស់ពួកគេ ៖ សម្រាប់ព្រះជាម្ចាស់ផ្ទាល់ គឺជាសាក្សីតែមួយគត់ និងត្រឹមត្រូវនៃខ្លួនគាត់ ។ ទន្ទឹមនឹងនេះ ដោយសារភាពល្ងង់ខ្លៅដ៏ព្រៃផ្សៃនេះបានចាប់យកពិភពលោក ទាំងមូល—ដើម្បីស្រែកឃ្លាននូវរូបចម្លាក់ដែលអាចមើលឃើញរបស់ព្រះ ហើយ ដូច្នេះដើម្បីបង្កើតរូបព្រះពីលើ ថ្ម មាស ប្រាក់ ឬវត្ថុដែលស្លាប់ និងពុករលួយ ផ្សេងទៀត យើងត្រូវតែប្រកាន់ខ្ជាប់នូវគោលការណ៍នេះ ៖ សិរីល្អរបស់ព្រះត្រូវ បានខូច ។ ដោយការមិនពិតដែលមិនពិតនៅពេលណាដែលទម្រង់ណាមួយត្រូវ បានភ្ជាប់ជាមួយគេ ។ ដូច្នេះនៅក្នុងបញ្ញត្តិព្រះ បានអះអាងដោយនូវសិរី រុងរឿងនៃព្រះ នៅពេលដែលព្រះនឹងបង្រៀនអំពីការគោរពដែលយល់ព្រម ឬបដិសេធ នោះព្រះជាម្ចាស់នឹងបន្ថែមថា “កុំឲ្យឆ្លាក់ធ្វើរូបណាសំរាប់ឯង ឲ្យសោះ ក៏កុំឲ្យធ្វើរូបណាឲ្យដូចជាអ្វីនៅស្ថានសួគ៌ខាងលើ ឬនៅផែនដីខាង

ក្រោម ”(និក្ខមនំ ២០ :៤) ។ តាមរយៈពាក្យទាំងនោះ ព្រះរាវាំងភាពវង្វេងផ្លូវរបស់យើងពីការព្យាយាមតំណាងតាមរូបភាពដែលអាចមើលឃើញណាមួយ ហើយបានរាប់យ៉ាងខ្លីនូវទម្រង់ទាំងនោះ ដែលអបិយជំនឿចាប់ផ្តើមប្រែក្លាយការពិតរបស់ទ្រង់ទៅជាភាពមិនពិត ។ ដ្បិតយើងដឹងថាពួក(ពែរសេន Persians) ថ្វាយបង្គំព្រះអាទិត្យ ។ តារាទាំងអស់ដែលបានឃើញស្ថានសួគ៌ ពួកអ្នកខុសឆ្គងក៏ធ្វើជាព្រះសម្រាប់ខ្លួនគេដែរ ។ ស្ទើរតែគ្មានសត្វដែលសម្រាប់ជនជាតិអេស៊ីបមិនមែនជារូបព្រះទេ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ជនជាតិក្រិចហាក់ដូចជាមានប្រាជ្ញាលើសអ្នកដទៃទៀត ពីព្រោះពួកគេបានថ្វាយបង្គំព្រះជាទម្រង់មនុស្ស ។ ប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់មិនប្រៀបធៀបរូបទាំងនេះជាមួយគ្នាទៅវិញទៅមកទេ ដូចជាប្រសិនបើមួយសមរម្យជាង ផ្សេងទៀតតិចជាងដូច្នេះ ។ ប៉ុន្តែដោយគ្មានករណីលើកលែងគាត់បដិសេធជាជារូបរាង រូបភាព និងសញ្ញាផ្សេងទៀត ដែលអបិយជំនឿ ។

2. រាល់រូបតំណាងនៃព្រះគឺផ្ទុយពីអង្គទ្រង់

មនុស្សម្នាក់សន្និដ្ឋានយ៉ាងងាយស្រួលនេះពីហេតុផលដែលគាត់បន្ថែមទៅការហាមឃាត់ ។ ទីមួយ យោងទៅតាមលោកម៉ូសេ ៖ ចូរនឹកចាំពី«អ្វីដែលព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលទៅកាន់អ្នកនៅជ្រលងភ្នំហោរែម» (ចោទិយកថា ៤:១៥); អ្នកបានឮសំឡេងមួយថា « ឯងរាល់គ្នាក៏បានឮព្រះសូរសៀងនៃព្រះបន្ទូលនោះ តែមិនឃើញរូបអង្គណាសោះ គ្រាន់តែឮសំឡេងប៉ុណ្ណោះ » (ជំពូក ៤:១២) ។ «ដូច្នេះ ចូរប្រយ័ត្នខ្លួន» (ជំពូក. ៤:១៥) « ក្រែងឯងរាល់គ្នាបង្ខំចិត្តខ្លួន ដោយឆ្លាក់ធ្វើរូបមានរាងដូចជាអង្គណា១ផង » (ជំពូក ៤:១៦) ។ យើងឃើញពីរបៀបដែលព្រះមានបន្ទូលដោយបើកចំហប្រឆាំងនឹងរូបទាំងអស់ ដើម្បីយើងអាចដឹងថាអស់អ្នកដែលស្វែងរកទម្រង់ដែលមើលឃើញរបស់ព្រះបានចាកចេញពីគាត់ ។ ក្នុងចំណោមហោរា គ្រប់គ្រាន់ដើម្បីលើកយកតែអេសាយប៉ុណ្ណោះដែលមានចិត្តទុកដាក់បំផុតក្នុងការបង្ហាញរឿងនេះ ។ គាត់បង្រៀនថា ភាពអ

ស្មារបស់ព្រះជាម្ចាស់ត្រូវបានបង្ហាត់ដោយរឿងប្រឌិតដែលមិនសមហេតុផល និងអសុភ័យ នៅពេលដែលរូបរាងកាយត្រូវបានបង្កើតឡើងស្រដៀងនឹងរូបកាយ រូបរាងដែលមើលមិនឃើញ វិញ្ញាណជាវត្ថុគ្មានជីវិត វត្ថុដែលមិនអាចកាត់ថ្លៃ បាននៃឈើ ថ្ម ឬមាស (អេសាយ 40 : 18:20 និង 42:7) ។ ប៉ុលក៏លើក ហេតុផលដូចគ្នាដែរថា ៖ « ដូច្នេះ បើយើងរាល់គ្នាជាពូជព្រះហើយ នោះមិន ត្រូវឲ្យយើងស្មានថា ព្រះទ្រង់ដូចជាមាស ឬប្រាក់ ឬថ្ម ឬជារបស់ឆ្លាក់ តាម ការរចនា តាមគំនិតរបស់មនុស្សនោះទេ » (កិច្ចការ ១៧:២៩) ។ ពី នេះ វាច្បាស់ណាស់ថា រាល់រូបសំណាកដែលមនុស្សសង់ ឬគ្រប់រូបដែលគេលាប ដើម្បីតំណាងឱ្យព្រះជាម្ចាស់គ្រាន់តែមិនគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ ថាជាអ្វី ដែលមិនសក្តិសមចំពោះភាពរុងរឿងរបស់ទ្រង់ ។ ហើយតើមានអ្វីរឿងឆ្ងល់ថា តើព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធច្រើនឲ្យផ្តល់នូវការអស្ចារ្យទាំងនេះពីស្ថានសួគ៌ ចាប់តាំងពី ទ្រង់បង្ខំអ្នកគោរពពូជារូបព្រះដែលក្រីក្រ និងពិការភ្នែកនៅលើផែនដីឲ្យចេញ មកនូវការសារភាពដូចការសារភាពនោះដែរឬទេ? ជាការប្រសើរណាស់, ត្រូវ បានគេស្គាល់ថាជាការតូញត្រូវរបស់ Seneca ដែលយើងអាននៅក្នុង Augustine ថា: «ពួកគេបង្កើតព្រះអមតៈដ៏បរិសុទ្ធនិងមិនអាចកាត់ថ្លៃបាននៅ ក្នុងរឿងអាក្រក់និងព្រងើយកន្តើយហើយវិនិយោគពួកគេជាមួយនឹងរូបរាងរបស់ មនុស្សនិងសត្វសាហាវ ។ ខ្លះធ្វើម៉្លេះឱ្យពួកគេដោយភេទច្របូកច្របល់ និងមាន រូបកាយមិនចុះសម្រុង ហើយហៅពួកវាថាជាទេវៈ ។ ប្រសិនបើអ្នកទាំងនេះ ទទួលខ្យល់ដង្ហើម ហើយប្រឈមមុខនឹងយើង នោះគេនឹងត្រូវចាត់ទុកជា បិសាច » ។ ពីនេះម្តងទៀត វាច្បាស់ណាស់ថាអ្នកគាំទ្ររូបភាពដែលយើងហាម ឃាត់ចំពោះជនជាតិយូដា ដោយសារពួកគេមានទំនោរទៅរកអបិយជំនឿ ។ តាមពិតទៅ អ្វីដែលព្រះបានកើតចេញពីខ្លឹមសារដ៏អស់កល្បរបស់ទ្រង់ និងពីស ណ្តាប់ធ្នាប់បន្តនៃធម្មជាតិ គឺជារបស់មនុស្សតែម្នាក់! តាមពិត ប៉ុលកំពុង

និយាយមិនមែនជាជនជាតិយូដាទេ ប៉ុន្តែជាជនជាតិអាថ្នន នៅពេលគេបាន
បដិសេធកំហុសរបស់ពួកគេក្នុងការធ្វើជាតំណាងរបស់ព្រះ ។

**3. សូម្បីតែសញ្ញាផ្ទាល់នៃវត្តមានដ៏ទេវភាពក៏គ្មានហេតុផលសម្រាប់រូបភាព
ដែរ ។**

ពិតមែនហើយ ពីពេលមួយទៅពេលមួយ ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់បានបង្ហាញវត្តមាន
របស់ព្រះដ៏ទេវភាពរបស់ទ្រង់ដោយសញ្ញាច្បាស់លាស់ ដើម្បីអាចឱ្យគេនិយាយថា
ទ្រង់មើលទៅមុខ ។

ប៉ុន្តែទីសំគាល់ទាំងអស់ដែលព្រះធ្លាប់បានបញ្ចេញនោះ សមស្របទៅនឹងផែនការ
នៃការបង្រៀនរបស់ទ្រង់ ហើយក្នុងពេលតែមួយបានប្រាប់មនុស្សយ៉ាងច្បាស់អំពី
ខ្លឹមសារដែលមិនអាចយល់បានរបស់ទ្រង់ ។ សម្រាប់ពពក និងផ្សែង និងអ
ណ្តាតភ្លើង [ចេទិ. 4:11] ទោះបីជាពួកគេជានិមិត្តរូបនៃសិរីល្អនៃស្ថានសួគ៌ក៏
ដោយ ក៏រារាំងចិត្តរបស់មនុស្សទាំងអស់ ដូចជាស្ថានដែលដាក់នៅលើពួកគេពី
ការប៉ុនប៉ងចូលទៅក្នុងជ្រៅពេក ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ម៉ូសេ ដែលព្រះទ្រង់បាន
បើកសម្តែងឲ្យឃើញអំពីខ្លួនគាត់យ៉ាងស្មុគស្មាញជាងអ្នកដទៃទៀត [និក្ខ.
33:11] មិនបានជោគជ័យដោយការអធិស្ឋានក្នុងការមើលមុខនោះ ប៉ុន្តែគាត់
បានទទួលចម្លើយថាមនុស្សមិនអាចទ្រាំទ្រនឹងពន្លឺដ៏អស្ចារ្យបែបនេះបានទេ [និក្ខ
.33:20] ។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានលេចមកក្រោមរូបរាងសត្វព្រាប [ម៉ាថាយ
3:16] ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ដោយសារគាត់បានបាត់ខ្លួនភ្លាមៗ តើអ្នក
ណាដែលមិនឃើញថាជានិមិត្តរូបមួយភ្លែត អ្នកស្មោះត្រង់ត្រូវបានដាស់តឿនឱ្យ
ជឿលើវិញ្ញាណដើម្បីមើលមិនឃើញតាមលំដាប់លំដោយនោះ ស្តាប់ស្តាប់ដោយ
អំណាច និងព្រះគុណរបស់ទ្រង់ ពួកគេអាចស្វែងរកការតំណាងខាងក្រៅ
សម្រាប់ខ្លួនគេ? ការពិតដែលថា ពីមួយពេលមួយទៅមួយព្រះបានលេចមកក្នុង

ទម្រង់ជាមនុស្ស គឺជាបុព្វហេតុនៃការបើកសម្តែងនាពេលអនាគតរបស់គាត់នៅ ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ជនជាតិយូដាត្រូវបានហាមឃាត់ជាដាច់ខាត ដូច្នេះដើម្បីបំពានលើលេសនេះ ដើម្បីតាំងខ្លួនជានិមិត្តរូបនៃអាទិទេពក្នុងទម្រង់ មនុស្ស ។ មេត្តាករុណាដែលព្រះបានសម្តែងនូវវត្តមាននៃអំណាចរបស់ទ្រង់នៅ ក្រោមច្បាប់ត្រូវបានសាងសង់ឡើងដើម្បីផ្តល់យោបល់ថាវិធីដ៏ល្អបំផុតដើម្បី សញ្ជឹងគិតអំពីព្រះគឺជាកន្លែងដែលចិត្តត្រូវបានលើកពីលើការកោតសរសើរ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ចេរូប៊ីនដែលមានស្លាបលាតសន្ធឹងគ្របបាំង ។ វាងននបាន បិទបាំង កន្លែងលាក់ខ្លួនយ៉ាងជ្រៅបានបិទបាំង[និក្ខ.25:17-21] ។ ដូច្នេះវា ច្បាស់ណាស់ថា អ្នកដែលព្យាយាមការពាររូបព្រះ និងពួកបរិសុទ្ធដោយយកគំរូ របស់ចេរូប៊ីនទាំងនោះ គឺជាមនុស្សឆ្គួត ។ ខ្ញុំសូមអង្វរអ្នក តើរូបភាពតូចៗទាំង នោះមានន័យដូចម្តេច? ដោយឡែករូបភាពនោះមិនស័ក្តិសមដើម្បីតំណាងឲ្យ អាថ៌កំបាំងរបស់ព្រះទេ ។ ដោយសារពួកគេត្រូវបានបង្កើតឡើងដល់ទីបញ្ចប់នេះ ដែលការបាំងកៅអីមេត្តាដោយស្លាបរបស់ពួកគេ ពួកគេអាចរារាំងមិនត្រឹមតែ ភ្នែកមនុស្សប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែគ្រប់វិញ្ញាណទាំងអស់ពីការមើលព្រះ ហើយដូច្នេះកែ តម្រូវការរាល់រាល់របស់មនុស្ស ។ បន្ថែមពីលើនេះ ព្យាករណ៍នាសេវាហ្វីមីថា បានលេចចេញនៅក្នុងនិមិត្តរូបរបស់ពួកគេជាមួយនឹងមុខដែលបាំងមុខយើង [អ៊ី សាយ ៦:២] ។ ដោយហេតុនេះហើយ ទើបគេសំគាល់ថា សិរីល្អនៃទេវៈ អ ស្មារ្យណាស់ ទេវតាក៏ត្រូវឃាត់មិនឲ្យមើលផ្ទាល់ ហើយផ្កាភ្លើងតូចៗ ដែលចាំង ពន្លឺក្នុងពួកទេវតា ក៏ដកចេញពីភ្នែកយើងដែរ ។ អស់អ្នកដែលវិនិច្ឆ័យត្រូវទទួល ស្គាល់ថាចេរូប៊ីនដែលយើងកំពុងព្រួយបារម្ភឱ្យនេះជាកម្មសិទ្ធិរបស់ច្បាប់បា ស៍ ។ ដូច្នេះ វាជារឿងមិនទំនងទាល់តែសោះក្នុងការទាញពួកវាមកជាគំរូដើម្បី បម្រើអាយុរបស់យើង ។ សម្រាប់អាយុក្មេងនោះ ដូច្នេះដើម្បីនិយាយ សម្រាប់ ការដែល rudiments នៃការតម្រៀបនេះត្រូវបានបម្រុងទុក [កាឡាទី.4: 3] ត្រូវបានកន្លងផុតទៅ ។ ហើយវាជារឿងគួរឲ្យអាម៉ាស់ណាស់ដែលអ្នកសរសេរ

ប្រមាថជាអ្នកបកប្រែច្បាប់របស់ព្រះយ៉ាងស្អាតជំនាញជាអ្នកកាសែត ។
 Juvenal បានលើកតម្កើងជនជាតិយូដាសម្រាប់ការថ្វាយបង្គំពពក និងអាទិទេព
 នៃមេឃ ។ នៅពេលដែលគាត់បដិសេធថាមានរូបបដិមារបស់ព្រះជាម្ចាស់ក្នុង
 ចំណោមពួកគេ គាត់និយាយយ៉ាងច្របូកច្របល់ និងអសុរោះ ប៉ុន្តែពិតប្រាកដ
 ជាងពួកអ្នកប្រាជ្ញ ដែលស្មានថាមានរូបរាងដូចព្រះទៅទៀត ។ មនុស្សទាំងនោះ
 មានចិត្តរហ័សរហួនប្រញាប់ប្រញាល់ចេញទៅរករូបព្រះជាច្រើនដងមកហើយ ខ
 ណៈដែលទឹកចេញពីអណ្តូងធំហូរចេញមកដោយកម្លាំងយ៉ាងខ្លាំង ។ ពីការពិត
 នេះ អនុញ្ញាតឱ្យយើងរៀនពីរបៀបដែលធម្មជាតិរបស់យើងមានទំនោរទៅរកការ
 ថ្វាយបង្គំរូបព្រះ ជាជាងការចោទប្រកាន់ជនជាតិយូដាថាមានកំហុសចំពោះការ
 បរាជ័យទូទៅ យើងនៅក្រោមការឈ្លងឥតប្រយោជន៍ឱ្យធ្វើបាប ដេកលក់នៃសេ
 ចក្តីស្លាប់ ។

4. រូបភាពនិងរូបភាពគឺផ្ទុយទៅនឹងបទគម្ពីរ

ការពោលថា ៖ «រូបព្រះរបស់សាសន៍ដទៃជាប្រាក់ និងមាសជាស្នាដៃនៃដៃ
 មនុស្ស» [ទំនុក. ១៣៥:១៥, cf. ទំ. ១១៥:៤] មានគោលបំណងដូចគ្នា ។
 ពីវត្ថុដែលគេធ្វើនោះ ហោរាសន្មតថា មិនមែនជាព្រះដែលមានរូបមាស ឬប្រាក់
 ទេ ។ ហើយគាត់យល់ស្របថា អ្វីទាំងអស់ដែលយើងយល់អំពីព្រះនៅក្នុងគំនិត
 របស់យើងផ្ទាល់ គឺជារឿងប្រឌិតដែលមិនចេះនិយាយ ។ លើកឡើងអំពីមាស
 និងប្រាក់ ជាជាងដីឥដ្ឋ ឬថ្ម ដើម្បីកុំឲ្យភាពរុងរឿង ឬតម្លៃអាចទទួលបានការ
 គោរពចំពោះរូបព្រះ ។ ប៉ុន្តែ បានសន្និដ្ឋានជាទូទៅថា គ្មានអ្វីគួរឲ្យសរសើរ
 ជាងព្រះដែលត្រូវបានគេយកមកពីវត្ថុដែលស្លាប់នោះទេ ។

ទន្ទឹមនឹងនោះ ព្រះអង្គក៏ទាមទារមិនពិចទេលើចំណុចមួយទៀតគឺ ជីវិតរមែងត្រូវ
 រលត់ទៅដោយភាពល្ងង់ខ្លៅ និងភាពច្របូកច្របល់ខ្លាំងពេក ដែលចេះតែដក
 ដង្ហើមខ្លីៗពីមួយភ្លែត ហ៊ានសារភាពថាខ្លួនជាអនិច្ចា ហើយនៅតែចង់ ត្រូវរាប់

ថាជាព្រះមួយដុំនៃលោហធាតុ ដែលព្រះអង្គទ្រង់បានប្រទានដើមកំណើតមក ។ តើការចាប់ផ្តើមនៃរូបព្រះមកពីណា ប៉ុន្តែមកពីគំនិតរបស់មនុស្ស? ភាគច្រើនគ្រាន់តែជាការចំអករបស់កវីដ៏ថោកទាបនោះ” “កាលខ្ញុំនៅជាដើមឧទុម្ពរតូចឈើគ្មានប្រយោជន៍ ពេលកម្មករសង្ស័យថាគួរធ្វើលាមក ឬចង់ថាខ្ញុំជាព្រះ”

។ល។ ផ្ទុយទៅវិញ សូមឲ្យពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ពួកហោរាបញ្ចេះយើង កែខ្លួនយើងថា ពួកគេល្ងង់ទាំងស្រុង ដែលមកពីឈើតែមួយ ដុតកំដៅខ្លួន ដុតនំប៉័ង អាំង ឬស្មៅសាច់ ហើយធ្វើជាគំរូដល់ព្រះដែលពួកគេបានក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះនៅចំពោះមុខ ជាអ្នកផ្គត់ផ្គង់ការអធិស្ឋាន [អេសាយ ៤៤:១២-១៧] ។

ដូច្នេះហើយ គាត់នៅកន្លែងផ្សេងទៀតមិនត្រឹមតែចោទប្រកាន់ពួកគេថាមានទោសចំពោះមុខច្បាប់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងបន្ទោសពួកគេចំពោះការមិនរៀនពីមូលដ្ឋាននៃផែនដី [អេសាយ ៤០:២១] ។ ប្រាកដណាស់ គ្មានអ្វីសមជាងការចងកាត់បន្ថយព្រះ ដែលមិនអាចវាស់វែងបាន និងមិនអាចយល់បាន ហើយទំនៀមទម្លាប់ក៏បង្ហាញពីរឿងដ៏មហិមានេះ ដែលជាអវិភាពដោយចំហចំពោះសណ្តាប់ធ្នាប់នៃធម្មជាតិជាធម្មជាតិសម្រាប់មនុស្ស ។ ឥឡូវនេះ យើងគួរតែចងចាំក្នុងចិត្តថា ព្រះគម្ពីររៀបរាប់ម្តងហើយម្តងទៀតអំពីអបិយជំនឿនៅក្នុងភាសានេះ ៖ ពួកគេគឺជា “ស្នាដៃរបស់មនុស្ស” ដែលខ្លះសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះ [អេសាយ 2:8,31:7,37:19, ហូសេ14:3,មីការ ៥:១៣]; នេះជាការធ្វើឡើងដើម្បីបង្កើតឱ្យមានការពិតដែលមនុស្សគ្រប់គ្រងសាសនាជាអ្នកគួរស្តាប់ខ្លឹម ។ ហោរាបានប្រមូលកំហឹងក្នុងទំនុកតម្កើង ដោយសារមនុស្សដែលមានប្រាជ្ញាដើម្បីដឹងថាអ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានជំរុញដោយព្រះចេស្តារបស់ព្រះតែម្នាក់គត់អំពាវនាវដល់វត្ថុដែលស្លាប់និងមិនសមហេតុផលឲ្យជួយ ។ ប៉ុន្តែដោយសារតែអំពើពុករលួយនៃធម្មជាតិជំរុញមនុស្សទាំងអស់ក៏ដូចគ្នាទៅនឹងភាពឆ្គួតល្ងើលនោះ ទីបំផុតវិញ្ញាណក៏មានការគំរាមកំហែងយ៉ាងខ្លាំង ៖ «ចូរឲ្យអស់អ្នកដែលបង្កើតគេ និងអ្នកដែលទុកចិត្តនឹងគេបានដូចគេ» [ទំនុក. 99៥:៨, ស. Ps.113b:8, VG.] ប៉ុន្តែ

យើងត្រូវតែកត់សម្គាល់ថា "ភាពស្រដៀងគ្នា" មិនពិតជាង "រូបចម្លាក់" ត្រូវបានហាមឃាត់ ។ នេះជាការច្រណែនដ៏ល្ងង់ខ្លៅរបស់គ្រិស្តសាសនិកក្រិកដែលបដិសេធ ។ នេះជាការច្រណែនដ៏ល្ងង់ខ្លៅរបស់គ្រិស្តានុក្រិកដែលបដិសេធ ។ ព្រោះគេចាត់ទុកថាខ្លួនបានរួចខ្លួនស្អាតហើយ បើមិនធ្វើរូបព្រះទេ ខណៈគេចង់បានរូបច្រើនជាងជាតិដទៃ ។ ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់ហាមមិនត្រឹមតែការដែលអ្នកបង្កើតរូបសំណាកនោះធ្វើឡើងចំពោះរូបព្រះប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវធ្វើដោយសិប្បករណាម្នាក់ដោយសារតែរូបលោកត្រូវបានគេតំណាងដោយមិនពិត និងប្រមាថដល់សិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គ ។

(កំហុសរបស់សម្តេចប៉ាប ហ្គ្រេហ្គោរី នៅក្នុងការបដិសេធនេះចេញពីបទគម្ពីរ និងឪពុក, ៥-៧)

5. បើមិនដូច្នេះទេបទគម្ពីរវិនិច្ឆ័យ

ខ្ញុំដឹងថាវាជារូបភាពចាស់ណាស់ដែលរូបភាពជាសៀវភៅរបស់អ្នកមិនបានសិក្សា ។ ហ្គ្រេហ្គោរីបាននិយាយដូច្នេះ ប៉ុន្តែវិញ្ញាណនៃព្រះបានប្រកាសថាបើមិនដូច្នេះទេ ប្រសិនបើហ្គ្រេហ្គោរី Gregory បានបង្រៀននៅក្នុងសាលារបស់គាត់ទាក់ទងនឹងរឿងនេះ គាត់នឹងមិនត្រូវបានគេនិយាយដូច្នេះទេ ។ ដ្បិតនៅពេលដែលយេរេមាប្រកាសថា «ឈើជាគោលលទ្ធិនៃសេចក្តីឥតប្រយោជន៍» [យេរេមា ១០:៨, ស. វិជី ។ បានផ្លាស់ប្តូរ]; នៅពេលដែលហាបាគុកបង្រៀនថា « រូបដែលរលាយគឺជាគ្រូនៃសេចក្តីមិនពិត» [ហាបាគុក.២:១៨ ។] ពីសេចក្តីថ្លែងបែបនេះ យើងច្បាស់ជាសន្និដ្ឋានអំពីគោលលទ្ធិទូទៅនេះថា អ្វីក៏ដោយដែលមនុស្សរៀនពីព្រះពីរូបភាពគឺឥតប្រយោជន៍ ពិតមិនពិត ។ ប្រសិនបើនរណាម្នាក់ទទួលយកការលើកលែងថាវាគឺជាអ្នកដែលបានប្រើរូបភាពខុសសម្រាប់អបិយជំនឿដែលមិនសមហេតុផលដែលត្រូវបានស្តីបន្ទោសដោយពួកហោរានោះ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថាវាដូច្នោះមែន ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំបន្ថែមទៀត អ្វីដែលច្បាស់សម្រាប់អ្នកទាំង

អស់គ្នា គឺថាហោរាថ្កោលទោសទាំងស្រុងចំពោះការយល់ឃើញនេះ ដែលបាន ចាត់ទុកថាជារូបដែលមានន័យធៀបដោយ papists ដែលរូបភាពនោះឈរ ជំនួសសៀវភៅ ។ ដ្បិតពួកហោរាបានតាំងរូបទាំងនឹងព្រះពិត ផ្ទុយទៅវិញដែល មិនអាចយល់ស្របបាន ។ ការប្រៀបធៀបនេះ ខ្ញុំនិយាយបានចែងនៅក្នុងវគ្គ ដែលខ្ញុំទើបតែបានលើកមកឲ្យដឹងនេះ ។ ដោយសារមានព្រះពិតមួយអង្គដែលជន ជាតិយូដាចង់ថ្វាយបង្គំ រូបដែលមើលឃើញគឺមានលក្ខណៈអាក្រក់ និងក្លែង ក្លាយដើម្បីតំណាងឱ្យព្រះ ។ ហើយអស់អ្នកដែលស្វែងរកចំណេះអំពីព្រះពីអ្នក ទាំងនេះត្រូវរង់ចាំដោយឥតធន ។ សរុបមក ប្រសិនបើវាមិនមែនជាការពិតទេ ដែលថា ចំណេះដឹងអំពីព្រះដែលស្វែងរកពីរូបភាពនោះ គឺជាការបោកបញ្ឆោត និងក្លែងក្លាយ នោះហោរាជាទូទៅនឹងមិនថ្កោលទោសវាឡើយ ។ យ៉ាងហោច ណាស់ខ្ញុំប្រកាន់ខ្ជាប់នូវចំណុចនេះ ៖ នៅពេលដែលយើងបង្រៀនថា វាគឺជាការ ឥតប្រយោជន៍ និងភាពមិនពិតសម្រាប់មនុស្សដើម្បីព្យាយាមយកគំរូតាមព្រះនៅ ក្នុងរូបភាព នោះយើងកំពុងធ្វើអ្វីផ្សេងក្រៅពីពាក្យដដែលៗនៃពាក្យដែលហោរា បានបង្រៀន ។

6. បណ្ឌិតនៃក្រុមជំនុំក៏កាត់ទោសមួយផ្នែក ។

ក្រៅពីនេះ អ្នកគួរតែអាននូវអ្វីដែល Lactantius និង Eusebius បានសរសេរ អំពីបញ្ហានេះ ដែលមិនស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការទទួលយកការពិតថារូបភាពទាំងអស់ របស់ពួកគេត្រូវបានគេមើលឃើញថាជាជីវិតរមែងស្លាប់ ។ ដូចគ្នាដែរ អាហ្គុស ត្ស៊ីន Augustine ប្រកាសយ៉ាងច្បាស់ថា មិនមែនគ្រាន់តែថ្វាយបង្គំរូបចម្លាក់ ប៉ុណ្ណោះទេ គឺខុសឆ្គងចំពោះព្រះ ។ ប៉ុន្តែគាត់មិននិយាយអ្វីផ្សេងក្រៅពីអ្វីដែលត្រូវ បានសម្រេចជាច្រើនឆ្នាំមុននៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សានៃ Elvira ដែលកាណុនទី សាមសិបប្រាំមួយអានថា ៖ "វាត្រូវបានសម្រេចថាមិនត្រូវមានរូបភាពនៅក្នុង ព្រះវិហារទេ ដែលអ្វីដែលគួរឱ្យគោរព ឬគួរឱ្យគោរពមិនត្រូវបង្ហាញនៅលើ

ជញ្ជាំង" ។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលគួរឱ្យចងចាំជាពិសេសនោះគឺអ្វីដែល Augustine ដូចគ្នានៅកន្លែងផ្សេងទៀតដកស្រង់ពី Varro ហើយបញ្ជាក់ដោយការជាវផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ថាបុរសដំបូងដែលណែនាំរូបចម្លាក់របស់ព្រះ "បានដកចេញការភ័យខ្លាចនិងកំហុសបន្ថែម" ។ ប្រសិនបើលោក Varro តែម្នាក់ឯងបាននិយាយឡើងនេះ ប្រហែលជាវាមានសិទ្ធិអំណាចតិចតួច ប៉ុន្តែ វាគួរតែធ្វើឱ្យយើងខ្មាស់អៀនណាស់ ដែលមនុស្សមិនជឿម្នាក់និយាយពាក្យក្នុងទីងងឹត បានមកដល់ពន្លឺនេះហើយ ដែលរូបរាងកាយមិនសក្តិសមជាព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត ។ ព្រោះគេបន្ថយការភ័យខ្លាចរបស់គាត់ចំពោះមនុស្ស ហើយបង្កើនកំហុស ។ ការពិតខ្លួនពួកគេពិតជាថ្លែងទីបន្ទាល់ថា នេះត្រូវបាននិយាយមិនតិចជាងដោយប្រាជ្ញាទេ ។ ប៉ុន្តែ Augustine ដោយបានខ្ចីពី Varro ដូចដែលវាបានកើតចេញពីគំនិតរបស់គាត់ផ្ទាល់ ។ ហើយនៅដើមដំបូង ជាការពិត គាត់បានចង្អុលបង្ហាញថាកំហុសដំបូងទាក់ទងនឹងព្រះដែលបុរសត្រូវបានជាប់គាំង មិនមែនចាប់ផ្តើមពីរូបភាពនោះទេ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលធាតុថ្មីនេះត្រូវបានបន្ថែម កំហុសបានកើនឡើងច្រើន ។ បន្ទាប់មក គាត់ពន្យល់ថា ការកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ត្រូវបានថយចុះឬសូម្បីតែបំផ្លាញចោល ដោយសារភាពល្ងង់ខ្លៅនៃរូបភាព និងការច្នៃប្រឌិតដ៏ល្ងង់ខ្លៅ និងគ្មានន័យ ភាពជាទេវភាពរបស់គាត់អាចត្រូវបានគេមើលងាយយ៉ាងងាយ ។ នៅចំណុចទីពីរនេះ តើយើងប្រហែលជាមិនធ្លាប់មានបទពិសោធន៍ថាវាពិតមែនទេ! ដូច្នេះ អ្នកណាដែលចង់ទទួលបានការបង្រៀនត្រឹមត្រូវ ត្រូវតែរៀនពីអ្វីដែលខ្លួនគួរដឹងអំពីព្រះពីប្រភពផ្សេងទៀត ក្រៅពីរូបភាព ។

7. រូបភាពរបស់ papists គឺមិនសមរម្យទាំងស្រុង

ដូច្នេះហើយ បើពួកអ្នកកាន់សាសនា មានការខ្មាសអៀន សូមកុំឱ្យពួកខ្ញុំគេចវេតទៅទៀត រូបនោះជាសៀវភៅ របស់ពួកអ្នកគ្មានការអប់រំ ព្រោះវាត្រូវបានបដិសេធយ៉ាងច្បាស់លាស់ ដោយទីបន្ទាល់នៃគម្ពីរជាច្រើន ។ បើទោះជាខ្ញុំ

ផ្តល់ឲ្យពួកគេក៏ដោយ ក៏ពួកគេមិនទទួលបានច្រើនដើម្បីការពាររូបព្រះរបស់ពួកគេដែរ ។ គេដឹងយ៉ាងច្បាស់ថាពួកគេបានកំណត់នូវអំពើអាក្រក់នៃប្រភេទនេះជំនួសព្រះ ។ រូបភាព ឬរូបចម្លាក់ដែលគេឱ្យដល់ពួកបរិសុទ្ធ តើវាជាអ្វីក្រៅពីឧទាហរណ៍នៃតណ្ហា និងអាសអាភាសបំផុត? ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់ចង់យកគំរូតាមពួកគេ គាត់នឹងសមនឹងរោមភ្នែក ។ ពិតប្រាកដណាស់ ផ្ទះបនបង្ហាញស្រីពេស្យាដែលស្លៀកពាក់ដោយគុណធម៌ និងសុភាពជាងព្រះវិហារដែលបង្ហាញវត្ថុទាំងនោះដែលពួកគេចង់ធ្វើជារូបព្រហ្មចារី ។ សម្រាប់ទុក្ខរបុគ្គល ពួកគេបង្ហាញទម្លាប់មិនសមរម្យជាងមុនបន្តិចទេ ។ ដូច្នេះ ចូរឲ្យពួកគេតែងរូបព្រះរបស់ខ្លួនយ៉ាងហោចណាស់ដើម្បីក្លែងបន្លំថា សៀវភៅទាំងនេះជាគម្ពីរបរិសុទ្ធនេះ!

(វានឹងមិនមាន “អ្នកមិនបានទទួលការអប់រំ” ទាល់តែសោះ ប្រសិនបើក្រុមជំនុំបានបំពេញកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួន)

ប៉ុន្តែបន្ទាប់មក យើងក៏នឹងឆ្លើយថា នេះមិនមែនជាវិធីសាស្ត្រនៃការបង្រៀននៅក្នុងបរិវេណដ៏ពិសិដ្ឋនៃអ្នកជឿទេ ដែលព្រះសព្វព្រះទ័យនឹងត្រូវបានណែនាំនៅទីនោះ ជាមួយនឹងគោលលទ្ធិខុសគ្នាឆ្ងាយជាងសំរាមនេះ ។ ក្នុងការអធិប្បាយអំពីព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ និងអាថ៌កំបាំងដ៏ពិសិដ្ឋ ទ្រង់បានលើកតម្កើងថា គោលលទ្ធិធម្មតាត្រូវបានកំណត់ឡើងសម្រាប់មនុស្សទាំងអស់ ។ ប៉ុន្តែអស់អ្នកដែលភ្នែកមើលក្នុងការសញ្ជឹងគិតអំពីរូបព្រះក្បត់ថា ចិត្តរបស់ពួកគេមិនមានចេតនាលើគោលលទ្ធិនេះទេ ។ ដូច្នេះ តើអ្នកណាខ្លះហៅអ្នកមិនចេះដឹង ដែលភាពល្ងង់ខ្លៅអនុញ្ញាតឲ្យបង្រៀនដោយរូបតែឯង? ពិតប្រាកដណាស់ អ្នកដែលព្រះអម្ចាស់ទទួលស្គាល់ថាជាសិស្សរបស់ទ្រង់ ដែលទ្រង់លើកតម្កើងដោយវិវរណៈនៃទស្សនវិជ្ជាស្ថានសួគ៌របស់ទ្រង់ ដែលទ្រង់សព្វព្រះទ័យនឹងទទួលការណែនាំក្នុងអាថ៌កំបាំងសង្គ្រោះនៃនគរទ្រង់ ។ ខ្ញុំសូមសារភាពថា សព្វថ្ងៃនេះមានមនុស្សមិនតិចនាក់ទេ ដែលមិនអាចធ្វើបានដោយគ្មានសៀវភៅបែបនេះ» ។ ប៉ុន្តែមកពីណា ខ្ញុំសូមអង្វរអ្នកថា ភាពល្ងង់ខ្លៅនេះ បើមិនមែនមកពីគេបោកប្រាស់

លទ្ធិនោះ ដែលសមតែនឹងណែនាំពួកគេនោះ? ពិតប្រាកដណាស់ អ្នកដែល មានអំណាចក្នុងក្រុមជំនុំបានបែរទៅរករូបព្រះ ដែលជាកន្លែងបង្រៀនដោយគ្មាន ហេតុផលផ្សេង ការផ្សាយដំណឹងល្អពិត «ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានពណ៌នានៅចំពោះ មុខយើងថាបានឆ្កាង» [កាឡាទី ៣:១] ។ តើវាមានគោលបំណងអ្វីសម្រាប់ ឈើឆ្កាងជាច្រើនដែលធ្វើពីឈើ ថ្ម ប្រាក់ និងមាស ដែលត្រូវបានសាងសង់ នៅទីនេះ និងនៅទីនោះនៅក្នុងព្រះវិហារ ប្រសិនបើការពិតនេះត្រូវបានបង្រៀន យ៉ាងត្រឹមត្រូវ និងស្មោះត្រង់៖ ថាព្រះគ្រីស្ទបានសុគតនៅលើឈើឆ្កាងដើម្បី ទទួលបណ្តាសារបស់យើង [កាឡាទី.3:13] ដើម្បីជំរះអំពើបាបរបស់យើងដោយ ការបូជានៃរូបកាយរបស់ទ្រង់ [ហេប្រើ.10:10] ដើម្បីលាងដោយព្រះលោហិត របស់ទ្រង់ [វិវរណៈ.1:5] និយាយឱ្យខ្លីដើម្បីផ្សះផ្សាយើងជាមួយព្រះជាព្រះវរបិតា [រ៉ូម ៥:១០] ការពិតមួយនេះ ពួកគេអាចរៀនលោភលន់កាន់តែច្រើន ជួសជុល ចិត្ត និងភ្នែករបស់ពួកគេដោយស្មោះស្ម័គ្រឈើមាស និងប្រាក់ ជាងពាក្យណា មួយរបស់ព្រះ ។

(ប្រភពដើមនៃការប្រើប្រាស់រូបភាព និងផលវិបាកនៃការថ្វាយបង្គំ ទោះបីរូប ចម្លាក់ និងគំនូរគឺជាអំណោយទានរបស់ព្រះក៏ដោយ 8-16)

8. ប្រភពដើមនៃរូបភាព: បំណងប្រាថ្នារបស់មនុស្សសម្រាប់អាទិទេពជាក់ស្តែង

បន្ទាប់មក អ្វីដែលមាននៅក្នុងសៀវភៅប្រាជ្ញាទាក់ទងនឹងប្រភពដើមនៃរូបព្រះ គឺត្រូវបានទទួលស្ទើរតែដោយការយល់ព្រមជាសាធារណៈ ៖ អ្នកដែលបង្កើតរូប ព្រះគឺជាអ្នកដែលបានប្រគល់កិត្តិយសនេះដល់មនុស្សស្លាប់ ហើយដូច្នេះអបិយ ជំនឿគោរពការចងចាំរបស់ពួកគេ ។ ជាការពិតណាស់ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថា ទំនៀមទម្លាប់ដ៏អាក្រក់នេះគឺមានពីបុរាណណាស់ ហើយខ្ញុំក៏មិនបដិសេធច្បាច់ វាគឺ ជាភ្លើងពិលដែលដុតបញ្ជិកបញ្ឆោតរបស់មនុស្សឱ្យទៅជាការថ្វាយបង្គំរូបព្រះថែម

ទៀត ។ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំមិនទទួលស្គាល់ថានេះជាប្រភពដើមនៃអំពើអាក្រក់នោះទេ ។ សម្រាប់វាហាក់ដូចជាផ្ទុះទៅរូបភាពនៃអ្នកស្លាប់បានឈ្នះដែលត្រូវបានលើកឡើង ជាញឹកញាប់ដោយអ្នកនិពន្ធខាងលោកិយ ។ នៅពេលដែលគាត់ប្រាប់ថា វាដែលបានលូតយករូបព្រះរបស់ឪពុកនាង [លោកុប្បត្តិ ៣១:១៩] គាត់កំពុងនិយាយអំពីទង្វើដែលជារឿងធម្មតា ។ ពីនេះ យើងអាចប្រមូលធម្មជាតិរបស់មនុស្សនោះ ដើម្បីនិយាយ គឺរូបព្រះជារូបរាងរូប ។ ក្រោយទឹកជំនន់ មានការកកើតពិភពលោកមួយទ ប៉ុន្តែមិនច្រើនឆ្នាំកន្លងផុតទៅឡើយ មុនពេលដែលមនុស្សធ្វើរូបព្រះតាមការពេញចិត្តរបស់ពួកគេ ។ ហើយវាគួរអោយជឿដែលថា កាលដែលបុព្វបុរសដ៏វិសុទ្ធនៅមានជីវិត ជាអ្នកចេះដឹង ទ្រង់បានប្រគល់ខ្លួនទៅថ្វាយបង្គំរូបព្រះ ទើបទ្រង់បានយល់ដោយភ្នែក (មិនមែនដោយគ្មានការឈឺចាប់ដ៏ជួរចត់នោះទេ) ថាផែនដីដែលពុករលួយរបស់ព្រះបានសម្អាតដោយការជំនុំជំរះដ៏គួរឱ្យខ្លាចបំផុតនាពេលថ្មីៗនេះត្រូវបានបំពុលដោយរូបព្រះ ។ ដូចយ៉ូស្វេផ្លែដ៏ទីបន្ទាល់ [យ៉ូស្វេ.២៤:២] ថេវ៉ា និងណាហូរ គឺជាអ្នកថ្វាយបង្គំព្រះក្លែងក្លាយមុនកំណើតរបស់អំប្រាហាំ ។ ប្រសិនបើពិភពលោករបស់សេមឆ្លាក់ចុះយ៉ាងឆាប់រហ័ស តើយើងត្រូវវិនិច្ឆ័យយ៉ាងណាចំពោះកូនចៅរបស់ហាំ ដែលត្រូវបណ្តាសាឪពុកគេរួចហើយ? ដូច្នេះ វាទៅ មនុស្សមានចិត្តឆ្កែតឆ្កន់ ដូចជាមានមោទនភាព និងក្លាហាន ហ៊ានស្រមៃមើលព្រះតាមសមត្ថភាពរបស់ខ្លួន ។ ម្នាលអារុសោ ទាំងឡាយ សេចក្តីត្រិះរិះ រមែងគ្របសង្កត់ដោយសេចក្តីល្ងង់ខ្លៅ ជាហេតុកើតឡើង នូវសេចក្តីមិនពិត និងសេចក្តីឃើញទេ ជាព្រះ ។ ចំពោះអំពើអាក្រក់ទាំងនេះ អំពើអាក្រក់ថ្មីបានភ្ជាប់មកជាមួយខ្លួនវា ដែលមនុស្សព្យាយាមបង្ហាញនៅក្នុងកិច្ចការរបស់គាត់នូវប្រភេទនៃព្រះដែលគាត់បានបង្កើតនៅខាងក្នុង ។ ហេតុនេះ ចិត្តកើតជារូបបដិមា ។ ដៃផ្តល់កំណើត ។ គំរូរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបង្ហាញដើមកំណើតនៃការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ គឺថាមនុស្សមិនជឿថាព្រះជាម្ចាស់គង់ជាមួយពួកគេទេ លុះត្រាតែគាត់បង្ហាញខ្លួនគាត់ផ្ទាល់ ។ ពួកគេបាននិយាយ

ថា ៖ «យើងមិនដឹងថាលោកម៉ូសេនេះបានទៅជាអ្វីទេ ព្រះដែលអាចទៅមុន យើង» [និក្ខមនំ ៣២:១] ពួកគេបានដឹងថា នេះពិតជាព្រះដែលមាន ឬទ្ធានុភាពដែលពួកគេបានជួបប្រទះនៅក្នុងការអស្ចារ្យជាច្រើន ។ ប៉ុន្តែ ពួកគេ មិនទុកចិត្តថាទ្រង់គង់នៅក្បែរពួកគេទេ លុះត្រាតែពួកគេអាចមើលឃើញដោយ ភ្នែកពួកគេនូវនិមិត្តរូបនៃទឹកមុខទ្រង់ ដែលសម្រាប់ពួកគេនឹងជាទីបន្ទាល់នៃព្រះ ដែលកំពុងគ្រប់គ្រង ។ ដូច្នេះ ពួកគេចង់ទទួលស្គាល់ពីរូបភាពដែលដើរពីមុខ ពួកគេថាព្រះជាអ្នកដឹកនាំការហែក្បួនរបស់ពួកគេ ។ បទពិសោធន៍ប្រចាំថ្ងៃ បង្រៀនថាសាច់ឈាមគឺតែងតែមិនសប្បាយចិត្ត រហូតដល់វាទទួលបានរូបចម្លាក់ ដូចខ្លួនវា ដែលវាអាចនឹងស្វែងរកការលួងលោមចិត្តដូចនៅក្នុងរូបភាពនៃព្រះ ។ នៅស្ទើរតែគ្រប់សម័យកាល ចាប់តាំងពីការចាប់ផ្តើមនៃពិភពលោកមក មនុស្ស ដើម្បីឲ្យពួកគេអាចគោរពតាមសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាដែលខ្លាចភ្នែកនេះ បានបង្កើត និមិត្តសញ្ញាដែលពួកគេជឿថាព្រះជាម្ចាស់បានបង្ហាញខ្លួននៅចំពោះមុខរូបកាយ របស់ពួកគេ ។

9. ការប្រើប្រាស់រូបភាពណាមួយនាំទៅដល់ការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ

ការថ្វាយបង្គំបានធ្វើឡើងភ្លាមៗចំពោះការប្រឌិតបែបនេះ ៖ ព្រោះពេលមនុស្ស គិតថាខ្លួនសម្លឹងមើលព្រះក្នុងរូបចម្លាក់ ពួកគេក៏ថ្វាយបង្គំទ្រង់ក្នុងរូបទាំងនោះ ។ ទីបំផុត មនុស្សទាំងអស់ ដោយបានតាំងចិត្ត និងសម្លឹងមើលពួកគេ បានចាប់ ផ្តើមកាន់តែសាហាវ ហើយមានការកោតសរសើរចំពោះពួកគេ ហាក់ដូចជាមាន របស់ដ៏ទេវភាពនៅក្នុងទីនោះ ។ ដូច្នេះហើយ នៅពេលដែលអ្នកក្រាបបង្គំទូល ដោយសេចក្តីគោរព តំណាងឲ្យខ្លួនឯងក្នុងរូបនៃព្រះ ឬសត្វនោះ លោកអ្នក បានជាប់អន្ទាក់ក្នុងអបិយជំនឿរួចហើយ ។ ដោយហេតុផលនេះ ព្រះអម្ចាស់បាន ហាមប្រាមមិនត្រឹមតែការសង់រូបសំណាកដែលសាងសង់ឡើងដើម្បីតំណាងអង្គ ទ្រង់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងការឧទ្ទិសដល់សិលាចារឹក និងថ្មទាំងឡាយដែល

នឹងអញ្ជើញការគោរពបូជា [និក្ខមនំ ២០:២៥] ។ អាស្រ័យហេតុដូចគ្នានេះ ផងដែរ ក្នុងសិក្ខាបទនៃច្បាប់នេះ ផ្នែកទីពីរគឺត្រូវបានអនុលោមអំពីការគោរពបូជា ។ ដរាបណាទម្រង់ដែលមើលឃើញត្រូវបានបង្កើតសម្រាប់ព្រះ នោះអំណាចរបស់ទ្រង់ក៏ជាប់នឹងវាដែរ ។ មនុស្សល្ងង់ណាស់ដែលពួកគេបានតមព្រះនៅកន្លែងណាដែលពួកគេធ្វើរូប ដូច្នេះហើយ ពួកគេមិនអាចទេតែស្រឡាញ់ ។ ហើយវាមិនខុសគ្នាទេថាតើពួកគេគ្រាន់តែថ្វាយបង្គំរូបព្រះ ឬព្រះនៅក្នុងរូបព្រះនោះទេ ។ វាតែងតែជាការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ នៅពេលដែលកិត្តិយសដ៏ទេវភាពត្រូវបានប្រគល់ជូនចំពោះរូបព្រះ ក្រោមការសន្មត់អ្វីក៏ដោយដែលវាត្រូវបានធ្វើ ។ ហើយដោយសារវាមិនដូច្នេះទេ សូមព្រះជាម្ចាស់គោរពបូជាដោយអបិយជំនឿ អ្វីដែលបានថ្វាយចំពោះរូបព្រះនោះត្រូវបានដកចេញពីទ្រង់ ។ សូមឲ្យបុគ្គលទាំងនោះកត់សម្គាល់នូវហេតុការណ៍នេះ ដែលកំពុងស្វែងរកលេសដ៏វេទនាដើម្បីការពារការថ្វាយបង្គំរូបព្រះដែលសាសនាពិតជាច្រើនសម័យកន្លងមកត្រូវបានគ្របដណ្តប់ និងបង្ខូចកេរ្តិ៍ឈ្មោះ ។ រូបភាពដែលគេអះអាងថា មិនត្រូវបានចាត់ទុកជាព្រះទេ ។ ជនជាតិយូដាគឺមិននឹកស្មានដល់ក្នុងការភ្លេចថា វាគឺជាព្រះដោយដៃរបស់ពួកគេ ដែលពួកគេត្រូវបានដឹកនាំចេញពីប្រទេសអេស៊ីប [លេវី.២៦:១៣] មុនពេលពួកគេធ្វើរូបកូនគោ [និក្ខមនំ ៣២:៤] ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលអេរ៉ុនបាននិយាយថា ទាំងនោះគឺជាព្រះដែលពួកគេបានរំដោះចេញពីទឹកដីអេស៊ីប នោះពួកគេបានអះអាងយ៉ាងក្លាហាន [និក្ខមនំ ៣២:៤,៨] ច្បាស់ណាស់ថាពួកគេប្រាថ្នាចង់រក្សាព្រះរំដោះនោះ ផ្តល់ឱ្យពួកគេអាចមើលឃើញព្រះទៅមុនពួកគេនៅក្នុងកំភួនជើង ។ ហើយយើងមិនត្រូវគិតថាពួកសាសន៍ដទៃល្ងង់ពេកដែលមិនយល់ថាព្រះជាអ្វីផ្សេងក្រៅពីស្តុកនិងថ្មនោះទេ ។ ខណៈពេលដែលពួកគេបានផ្លាស់ប្តូររូបភាពដោយរីករាយ ពួកគេតែងតែរក្សាព្រះដដែលនៅក្នុងចិត្ត ។ មានរូបច្រើនសម្រាប់ព្រះតែមួយ ប៉ុន្តែគេមិនបានតាំងរូបសម្រាប់ខ្លួន

គេច្រើនដូចរូបដ៏ច្រើននោះទេ ។ លើសពីនេះទៅទៀត ពួកគេបានប្តូរជាប្រព្រឹត្តិ ជាភ្លេងរាល់ថ្ងៃ ប៉ុន្តែមិនជឿថាខ្លួនគេបង្កើតព្រះថ្មីឡើយ ។

សូមអានលេខដែល Augustine សំដៅលើថាត្រូវបានក្លែងបន្លំដោយអ្នក ថ្វាយបង្គំព្រះនៅសម័យរបស់គាត់ ៖ នៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានគេចោទ ប្រកាន់នោះ ប្រភេទអាសអាភាសបានឆ្លើយតបថាពួកគេមិនបានថ្វាយបង្គំវត្ថុ ដែលមើលឃើញនោះទេ ប៉ុន្តែជាវត្ថុមានដែលនៅទីនោះដោយមើលមិនឃើញ ។ អ្នកដែលហៅថា «សាសនាបរិសុទ្ធ» បានបញ្ជាក់ថា តាមរយៈរូបរាងកាយ ពួក គេបានសម្លឹងមើលសញ្ញានៃវត្ថុដែលគេគួរគោរពបូជា ។ ចុះយ៉ាងណាវិញ? អ្នក ថ្វាយបង្គំរូបព្រះទាំងអស់ មិនថាជាសាសន៍យូដា ឬអ្នកមិនជឿទេ គឺត្រូវបាន លើកទឹកចិត្ត ដូចដែលបាននិយាយ ។ ដោយមិនបានស្តាប់ស្តាប់ជាមួយនឹងការ យល់ដឹងខាងវិញ្ញាណ ពួកគេគិតថា តាមរយៈរូបភាពដែលកាន់តែច្បាស់ និង ក្លែងបន្លំកាន់តែជិតស្និទ្ធរបស់ព្រះបានធ្វើឱ្យពួកគេពេញចិត្ត ពួកគេមិនដែលឈប់ ទាល់តែសោះ រហូតទាល់តែមានការបោកបញ្ឆោតដោយឈ្លិចថ្មី ទើបពួកគេស ន្មត់ថាព្រះបង្ហាញអំណាចរបស់ទ្រង់ជារូបភាព ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅ ក្នុងរូបភាពទាំងនេះ ជនជាតិយូដាត្រូវបានគេជឿជាក់ថា ពួកគេកំពុងថ្វាយបង្គំ អ្នកមិនជឿ ហើយពួកគេកំពុងថ្វាយបង្គំព្រះរបស់ពួកគេ ដែលទោះបីជាក្លែង ក្លាយក៏ដោយ ពួកគេស្រមៃថាកំពុងរស់នៅក្នុងស្ថានសួគ៌ ។

10. ការថ្វាយបង្គំរូបភាពនៅក្នុងព្រះវិហារ

អ្នកដែលអះអាងថាការនេះមិនបានធ្វើរួចហើយនៅក្នុងការចងចាំរបស់យើងនៅតែ មិនបានធ្វើនោះ កុហកដោយអៀនខ្មាស ។ ហេតុអ្វីបានជាគេក្រាបខ្លួននៅមុខ កិច្ចការទាំងនេះ? ហេតុអ្វីបានជាពួកគេនៅពេលដែលរៀបរៀងអធិស្ឋាន បែរទៅ រកដូចជាស្តាប់ព្រះ? តាមពិតទៅ អ្វីដែល Augustine និយាយគឺជាការពិត

ថាគ្មាននរណាម្នាក់សម្លឹងមើលរូបណាមួយអធិស្ឋាន ឬគោរពបូជាដោយមិនប៉ះពាល់ខ្លាំងដល់ការដែលគាត់គិតថាគាត់ត្រូវបានគេឮ ឬថ្វាយបង្គំដោយមិនមានផលប៉ះពាល់ដល់គាត់ រហូតដល់គាត់គិតថាគាត់បានឮដោយវា ឬសង្ឃឹមថាអ្វីដែលគាត់ចង់បាន នឹងត្រូវបានផ្តល់ឱ្យគាត់ ។ ហេតុអ្វីបានជាមានភាពខុសគ្នាច្រើនក្នុងចំណោមរូបរបស់ព្រះតែមួយ ដែលគេបានឆ្លងផុត ឬគោរពតាមលក្ខណៈធម្មតា ប៉ុន្តែចំពោះរូបមួយទៀតគឺត្រូវបានផ្តល់នូវរាល់កិត្តិយសដ៏ឧឡារិក ? ហេតុអ្វីបានជាពួកគេកាន់ដាវដើម្បីការពាររូបចម្លាក់ទាំងនេះសព្វថ្ងៃនេះ ដូចជាអាសនៈ និងភ្លើងឆេះ សូម្បីតែរហូតដល់កន្លែងសម្លាប់សត្វ និងការធ្វើឃាតហើយងាយទ្រាំនឹងការត្រូវបានដកហូតពីព្រះតែមួយជាងរូបព្រះរបស់ពួកគេទៅទៀត? យ៉ាងណាក៏ដោយ ខ្ញុំមិនទាន់រាប់បញ្ចូលនូវកំហុសឆ្គងនៃហ្វូងមនុស្សដែលមានភាពជិតស្និទ្ធជាមិត្តរួម ហើយដែលបានដណ្តើមយកចិត្តមនុស្សស្ទើរតែទាំងអស់ ។ ខ្ញុំគ្រាន់តែបង្ហាញពីអ្វីដែលពួកគេប្រកាស នៅពេលដែលពួកគេប្រាថ្នាចង់លើកខ្លួនពីការគោរពបូជារូបព្រះតែប៉ុណ្ណោះ ។ យើងមិនហៅពួកគេថា "ព្រះរបស់យើង" ទេ ។ ទាំងសាសន៍យូដា ឬពួកអ្នកមិនជឿពីបុរាណដូច្នេះនិយាយអំពីពួកគេ ប៉ុន្តែពួកហោរាមិនស្នាក់នៅក្នុងការចោទប្រកាន់ពួកគេអំពីអំពើសហាយស្មន់ដោយឈើនិងថ្ម [យេរេមា ២:២៧, អេសេ. ៦:៤ អ៊ីសាយ ៤០:១៩-២០; ហេព្រើរ ។ ២:១៨-១៩ ។ សម្រាប់តែការធ្វើកិច្ចការប្រចាំថ្ងៃដែលធ្វើដោយអ្នកដែលចង់រាប់ជាគ្រិស្តបរិស័ទ ពោលគឺអ្នកដែលថ្វាយបង្គំព្រះជាម្ចាស់ដោយឈើ និងថ្ម ។

11. ការគេចវេសដោយល្ងង់ខ្លៅរបស់ papists

ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី ខ្ញុំមិនបានដឹងទេ ហើយក៏មិនគួរលាក់បាំងការពិតដែរ ដែលថាពួកគេគេចខ្លួនដោយភាពខុសគ្នាដ៏ឈ្លាសវៃ ដែលការលើកឡើងយ៉ាងពេញលេញនឹងត្រូវបានធ្វើឡើងនៅពេលក្រោយ ។ ចំពោះកិត្តិយសដែលគេថ្វាយចំពោះរូបគេ គេចោទថាជាការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ ដោយបដិសេធថាមិនមែនជា

ការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ ។ ដ្បិតគេនិយាយដូច្នេះនៅពេលដែលគេបង្រៀនថា កិត្តិយសដែលគេហៅថា *dulia* អាចត្រូវបានប្រទានដល់រូបចម្លាក់ និងរូបភាព ដោយមិនធ្វើខុសចំពោះព្រះ ។ ដូច្នេះ ពួកគេចាត់ទុកខ្លួនឯងថាគ្មានទោសបើពួក គេគ្រាន់តែជាអ្នកបំរើរបស់រូបព្រះ មិនមែនជាអ្នកគោរពប្រណិប័តន៍ពួកគេដែរ ។ ពិតជាមិនមែនជាការថ្វាយបង្គំបន្តិចណាជាងការបម្រើនោះទេ! ហើយនៅពេល ដែលពួកគេជ្រកកោនជាភាសាក្រិច ពួកគេបាននិយាយផ្ទុយពីខ្លួនឯងដូចកូនក្មេង ។ ពីព្រោះពីព្រោះគ្មានន័យអ្វីផ្សេងទៀតក្នុងចំណោមក្រិកក្រៅពីការ«ថ្វាយ បង្គំ» អ្វីដែលពួកគេនិយាយមានន័យដូចគ្នានឹងការសារភាពថាពួកគេ«ថ្វាយបង្គំ រូបសំណាកតែមិនថ្វាយបង្គំ» ។ ហើយគ្មានហេតុផលអ្វីសម្រាប់ពួកគេជំទាស់នឹង ការដែលខ្ញុំកំពុងព្យាយាមតាមពួកគេដោយពាក្យសម្តីនោះទេ ប៉ុន្តែពួកគេផ្ទាល់ បង្ហាញភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ពួកគេ ខណៈពួកគេព្យាយាមបញ្ចេញភាពងងឹតលើភ្នែក មនុស្សសាមញ្ញ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកគេអាចនឹងមានភាពវៃឆ្លាត ពួក គេមិនដែលជោគជ័យដោយភាពឧស្សាហ៍ព្យាយាមរបស់ពួកគេក្នុងការបង្ហាញឱ្យ យើងដឹងថាវឿងមួយ និងវឿងដូចគ្នាគឺពិតជាវឿងពីរ ។ អនុញ្ញាតឱ្យពួកគេ បង្ហាញ ខ្ញុំនិយាយថា ភាពខុសគ្នាពិតប្រាកដដែលធ្វើឱ្យពួកគេ មិនដូចអ្នក គោរពបូជាបុរាណ ។ ដូចជាអ្នកផិតក្បត់ ឬមនុស្សឃាត មិនអាចគេចផុតពី កំហុសដោយការហៅឈ្មោះឧក្រិដ្ឋកម្មរបស់គាត់ជាមួយឈ្មោះផ្សេងទៀតនោះទេ ដូច្នេះវាជាការមិនសមហេតុសមផលសម្រាប់ពួកគេ ដែលត្រូវបានដោះលែង ដោយឧបករណ៍ដ៏ស្រទន់នៃឈ្មោះមួយ ប្រសិនបើពួកគេខុសគ្នាដោយមិនគោរពពី អ្នកថ្វាយបង្គំរូបដែលខ្លួនគេបង្គំ ថ្កោលទោស ។ មកទល់ពេលនេះ ពួកគេមិន បានបំបែកបុព្វហេតុរបស់ខ្លួនចេញពីបុព្វហេតុនៃអ្នកគោរពបូជាទាំងនេះទេ ដែល ប្រភពនៃអំពើអាក្រក់ទាំងមូលគឺជាការត្រាប់តាមបុព្វហេតុ ដែលពួកគេប្រជែង នឹងបុព្វហេតុក្រោយពេលដែលពួកគេទាំងពីរសម្រេចចិត្តដោយប្រាជ្ញាផ្ទាល់ខ្លួន និងម្ល៉េះដោយដែរបស់ពួកគេផ្ទាល់ និមិត្តសញ្ញាតំណាងឱ្យព្រះសម្រាប់ខ្លួនគេ ។

12. មុខងារ និងដែនកំណត់នៃសិល្បៈ

ហើយខ្ញុំមិនត្រូវបានចាប់ខ្លួនដោយអបិយជំនឿនៃការគិតជាដាច់ខាតមិនមានរូប ភាពអនុញ្ញាត ។ ប៉ុន្តែដោយសារចម្លាក់ និងគំនូរគឺជាអំណោយទានរបស់ព្រះ ខ្ញុំស្វែងរកយើងម្នាក់ៗសុទ្ធសាធ និងស្របច្បាប់ ក្រែងលោកអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ បានប្រទានមកយើងសម្រាប់សិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គ តែយើងមិនត្រឹមតែត្រូវ បានបំពុលដោយការប្រើប្រាស់ខុសឆ្គងប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែវាក៏ប្រែទៅជាការបំផ្លិច បំផ្លាញរបស់យើងផងដែរ ។ យើងជឿថាវាខុសដែលព្រះគួរតែត្រូវបានតំណាង ដោយរូបរាងដែលអាចមើលឃើញ ពីព្រោះទ្រង់ផ្ទាល់បានហាមឃាត់វា [និក្ខមនំ 20:4] ហើយវាមិនអាចធ្វើបានដោយគ្មានការបង្ខូចកិត្តិនាមរបស់ទ្រង់នោះទេ ។ ហើយក្រែងពួកគេគិតថាយើងតែម្នាក់ឯងក្នុងគំនិតនេះ អ្នកដែលខ្វល់ខ្វាយខ្លួន ឯងនឹងការសរសេររបស់ពួកគេនឹងយល់ថាអ្នកសរសេរដែលមានតុល្យភាពល្អទាំង អស់តែងតែមិនយល់ព្រម ។ ប្រសិនបើវាមិនត្រឹមត្រូវក្នុងការតំណាងឱ្យព្រះ ដោយរូបរាង នោះយើងនឹងត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យថ្វាយបង្គំរូបព្រះ ឬជាព្រះនៅ ក្នុងនោះតិចជាង ។ ដូច្នេះហើយ វានៅសល់តែវត្ថុទាំងនោះប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវ ឆ្លាក់ ឬលាបពណ៌ដែលភ្នែកអាចមើលបាន ៖ កុំឱ្យព្រះចេស្តារបស់ព្រះដែលនៅ ឆ្ងាយហួសពីការយល់ឃើញរបស់ភ្នែក ត្រូវបង្កាប់ដោយការតំណាងដោយភាពអ សុភារ ។ នៅក្នុងថ្នាក់នេះ ខ្លះជាប្រវត្តិសាស្ត្រ និងព្រឹត្តិការណ៍ ខ្លះជារូបភាព និងទម្រង់នៃសាកសព ដោយគ្មានពណ៌នាអំពីព្រឹត្តិការណ៍អតីតកាល ។ អតីត មានប្រយោជន៍ខ្លះក្នុងការប្រៀនប្រដៅ ឬទូន្មានខ្លះ ឯពាក្យក្រោយនេះមិន ឃើញមានលទ្ធភាពអ្វីក្រៅពីការសប្បាយទេ ។ ហើយវាច្បាស់ណាស់ថា ស្ទើរតែ គ្រប់រូបភាព ដែលរហូតមកដល់ពេលនេះ មាននៅក្នុងព្រះវិហារ គឺជាប្រភេទ នេះ ។ ពីនេះ មនុស្សម្នាក់អាចវិនិច្ឆ័យថារូបភាពទាំងនេះត្រូវបានហៅចេញមក មិនមែនចេញពីការវិនិច្ឆ័យ ឬការជ្រើសរើសនោះទេ ប៉ុន្តែមកពីភាពល្ងង់ខ្លៅ និងមិនចេះគិត ។ ខ្ញុំមិននិយាយថាពើការថ្លៃម៉ូដទាំងនោះ អាក្រក់ និងមិនសម

រម្យប៉ុណ្ណាទេ តើវិចិត្រករ និងជាងចម្លាក់បានលេងសើចប៉ុណ្ណាទេ នេះជាបញ្ហាដែលខ្ញុំបានប៉ះពាល់ពីមុនបន្តិច ។ ខ្ញុំគ្រាន់តែនិយាយថា ទោះបីការប្រើរូបភាពមិនមានអ្វីអាក្រក់ក៏ដោយ វានៅតែគ្មានតម្លៃសម្រាប់ការបង្រៀន ។

13. ដរាបណាគោលលទ្ធិមួយមានភាពបរិសុទ្ធ និងរឹងមាំ នោះក្រុមជំនុំបានបដិសេធរូបព្រះ

ប៉ុន្តែដោយឡែកពីភាពខុសគ្នានេះ សូមឲ្យយើងពិនិត្យមើលថាតើវាជាការសមគួរក្នុងការមានរូបភាពណាមួយនៅក្នុងព្រះវិហារគ្រិស្តានដែរឬទេ មិនថារូបទាំងនោះតំណាងឲ្យព្រឹត្តិការណ៍អតីតកាល ឬរូបកាយរបស់មនុស្សទេ ។ ទីមួយប្រសិនបើសិទ្ធិអំណាចនៃព្រះវិហារបុរាណផ្លាស់ទីយើងតាមមធ្យោបាយណាមួយយើងនឹងនឹកចាំថាប្រហែលជារយឆ្នាំដែលសាសនានៅតែរីកចម្រើន ហើយលទ្ធិបរិសុទ្ធកាន់តែរីកចម្រើន ព្រះវិហារគ្រិស្តានជាទូទៅគ្មានរូបភាព ។ ដូច្នេះហើយ វាគឺជាពេលដែលភាពបរិសុទ្ធនៃបេសកកម្មបានធ្លាក់ចុះបន្តិច ដែលពួកគេត្រូវបានណែនាំជាលើកដំបូងសម្រាប់ការតុបតែងព្រះវិហារ ។ ខ្ញុំនឹងមិនពិភាក្សាអំពីហេតុផលអ្វីដែលជំរុញឱ្យអ្នកដែលជាអ្នកនិពន្ធដំបូងនៃរឿងទាំងនេះទេ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើអ្នកប្រៀបធៀបអាយុជាមួយនឹងអាយុ អ្នកនឹងឃើញថាការច្នៃប្រឌិតទាំងនេះបានធ្លាក់ចុះយ៉ាងខ្លាំងពីភាពស្មោះត្រង់របស់អ្នកដែលធ្វើដោយគ្មានរូបភាព ។ ហេតុអ្វី? តើយើងគិតថាបិតាបរិសុទ្ធទាំងនោះនឹងអនុញ្ញាតឱ្យក្រុមជំនុំទៅជាយូរមកហើយដោយគ្មានអ្វីដែលពួកគេចាត់ទុកថាមានប្រយោជន៍ និងជាការគោរពទេ? ជាការពិតណាស់ វាគឺដោយសារតែពួកគេមើលឃើញថាគ្មានប្រយោជន៍ ឬតិចតួចបំផុត ប៉ុន្តែគ្រោះថ្នាក់ខ្លាំងណាស់ ដែលពួកគេបានបដិសេធជាដោយចេតនា និងហេតុផល ជាជាងមើលរំលងវាចេញពីភាពល្ងង់ខ្លៅឬការធ្វេសប្រហែស ។ Augustine ថែមទាំងបញ្ជាក់រឿងនេះនៅក្នុងពាក្យច្បាស់លាស់ថា: «នៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានចូលរួមដោយអ្នកដែលអធិស្ឋាននិងអ្នកលះបង់ដោយភាពដូចគ្នានៃសមាជិកនិងអារម្មណ៍ ទោះបីជាពួកគេខ្វះទាំង

អារម្មណ៍និងជីវិតក៏ដោយ ពួកគេប៉ះពាល់ដល់ចិត្តទន់ខ្សោយដើម្បីឱ្យពួកគេ ហាក់ដូចជាវាស់នៅ និងដកដង្ហើម” ។ល។ និងកន្លែងផ្សេងទៀត “សម្រាប់ រូបរាងរបស់រូបកាយរបស់រូបចម្លាក់ ហើយក្នុងន័យមួយ បង្ខំចិត្តដែលរស់នៅក្នុង រូបកាយមួយ ឲ្យសន្មត់ថារូបកាយរបស់រូបចម្លាក់ ក៏មានអារម្មណ៍ដែរ ព្រោះវា មើលទៅដូចជាខ្លាំងណាស់ ។ បន្តិចក្រោយមក “រូបចម្លាក់មានថាមពលច្រើន ជាងដើម្បីពត់ព្រលឹងដែលមិនសប្បាយចិត្តព្រោះពួកគេមានមាត់ ភ្នែក ត្រចៀក ជើង ជាងការតម្រង់វា ព្រោះពួកគេមិននិយាយ ឬមើល មិនឮ ឬដើរ” ។ នេះទំនងជាជាមូលហេតុដែលយ៉ូហានប្រាថ្នាចង់ព្រមានយើងមិនត្រឹមតែប្រឆាំង នឹងការថ្វាយបង្គំរូបព្រះប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ប្រឆាំងនឹងរូបព្រះដែរ [យ៉ូហានទី១ ៥: ២១] ។ ហើយដោយភាពឆ្ងុះឆ្ងាយខ្លះៗដែលបានកាន់កាប់ពិភពលោកនេះ ស្ទើរតែរហូតដល់ការបំផ្លិចបំផ្លាញទាំងស្រុងនៃការគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះ នោះ យើងបានជួបប្រទះច្រើនពេកពីរបៀបដែលសញ្ញានៃការថ្វាយបង្គំរូបព្រះគឺដូចជាវា ត្រូវបានបង្កើតឡើងភ្លាមៗនៅពេលដែលរូបភាពត្រូវបានដាក់បញ្ចូលគ្នានៅក្នុង ព្រះវិហារ ។ ចំពោះភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់មនុស្សមិនអាចទប់ខ្លួនពីការធ្លាក់ចូលទៅ ក្នុងពិធីអបិយជំនឿបានទេ ។ ប៉ុន្តែទោះបីជាគ្រោះថ្នាក់ច្រើនមិនគំរាមកំហែងក៏ ដោយ នៅពេលដែលខ្ញុំពិចារណាអំពីការប្រើប្រាស់ព្រះវិហារដែលមានបំណង ដូចម្តេច ឬផ្សេងទៀត វាហាក់ដូចជាខ្ញុំមិនសក្តិសមចំពោះភាពបរិសុទ្ធរបស់ពួក គេសម្រាប់ពួកគេក្នុងការថតរូបក្រៅពីរូបចម្លាក់និងជានិមិត្តរូបដែលព្រះអម្ចាស់ បានញែកដោយទ្រង់ដោយព្រះបន្ទូល ។ ខ្ញុំមានន័យថា ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក និងពិធីជប់លៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់ រួមជាមួយនឹងពិធីផ្សេងទៀតដែលភ្នែករបស់ យើងត្រូវតែចាប់ខ្លាំងពេក និងប៉ះពាល់ខ្លាំងពេកក្នុងការស្វែងរករូបភាពផ្សេង ទៀតដែលបន្លំដោយភាពប៉ិនប្រសប់របស់មនុស្ស ។

មើលចុះ! រូបភាពដ៏អស្ចារ្យដែលមិនអាចប្រៀបធៀបបាន ដែលមិនអាចជំនួស បាន ប្រសិនបើយើងជឿលើពួកសង្ឃប៉ាប!

14. អំណះអំណាងរបស់កុមារចំពោះរូបភាពនៅក្រុមប្រឹក្សា Nicaea (787)

ឥឡូវនេះ ខ្ញុំជឿថា ខ្ញុំគួរតែនិយាយឱ្យបានគ្រប់គ្រាន់អំពីបញ្ហានេះ ប៉ុន្តែសម្រាប់ការពិតដែលថាក្រុមប្រឹក្សា Nicene បញ្ជាឱ្យយកចិត្តទុកដាក់របស់ខ្ញុំ មិនមែនក្រុមប្រឹក្សាដែលល្បីល្បាញបំផុតដែលហៅថា Constantine the Great នោះទេ ប៉ុន្តែជាក្រុមប្រឹក្សាដែលបានប្រារព្ធភាពពីប្រាំបីរយឆ្នាំមុនតាមបញ្ជា និងក្រោម ការឧបត្ថម្ភរបស់ព្រះចៅអធិរាជ Irene ។ ព្រោះវាបានសម្រេចមិនត្រឹមតែឲ្យមានរូបក្នុងព្រះវិហារប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ត្រូវគោរពបូជាដែរ ។ អ្វីក៏ដោយដែលខ្ញុំនិយាយ អាជ្ញាធរនៃក្រុមប្រឹក្សានឹងមានការរើសអើងយ៉ាងខ្លាំងចំពោះភាគីផ្ទុយ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ដើម្បីនិយាយការពិត នេះមិនជំរុញខ្ញុំខ្លាំងដូចការចង់ប្រាប់អ្នកអានរបស់ខ្ញុំថា តើភាពឆ្គួតនៃអ្នកដែលជាប់នឹងរូបភាពនោះបានទៅឆ្ងាយប៉ុណ្ណា ជាងការក្លាយជាគ្រិស្តបរិស័ទ ។ ប៉ុន្តែសូមឲ្យយើងបោះចោលវាជាមុនសិន ។ អ្នកដែលការពារការប្រើរូបភាពសព្វថ្ងៃចោទថាមានការគំរាមកំហែងក្រុមប្រឹក្សា Nicaea ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយមានសៀវភៅមួយនៅក្នុងការបដិសេធក្រោមឈ្មោះរបស់ Charlemagne ដែលរចនាប័ទ្មដែលនាំឱ្យខ្ញុំសន្និដ្ឋានថាវាត្រូវបានផ្សំឡើងក្នុងពេលតែមួយ ។ នៅក្នុងវាត្រូវបានដាក់ចេញនូវគំនិតរបស់ប៊ីស្យុងដែលបានចូលរួមក្នុងក្រុមប្រឹក្សា និងភស្តុតាងដែលពួកគេបានប្រើ ។ យ៉ូហាន ដែលជាអ្នកស្ទង់មរតកនៃបូព៌ា បាននិយាយថា ៖ «ព្រះបានបង្កើតមនុស្សតាមរូបឆ្លុះរបស់ទ្រង់» [លោកុប្បត្តិ ១:២៧] ហើយពីរឿងនេះគាត់បានសន្និដ្ឋានថា យើងត្រូវតែមានរូបឆ្លុះដូចព្រះ ។ មនុស្សដែលនោះបានគិតថារូបភាពត្រូវបានសរសើរដល់យើងដោយប្រយោគនេះថា ៖ «សូមបង្ហាញមុខអ្នកឲ្យខ្ញុំមើលចុះ ត្បិតវាស្អាតណាស់» [លោកុ. ២:១៤] ។

មួយទៀត ដើម្បីបញ្ជាក់ថារូបភាពគួរតែដាក់នៅលើអាសនៈ បានលើកឡើងពីទីបន្ទាល់នេះថា ៖ «ក៏ គ្មាន អ្នក ណា អុជ ចង្អៀង យក ទៅ ដាក់ ក្រោម ចាំង ដែរ គេ តែង ដាក់ លើ ជើង ចង្អៀង វិញ នោះ ទើប ភ្លឺ ដល់

អ្នក ដែល នៅ ក្នុង ផ្ទះ ទាំង អស់ គ្នា» [ម៉ាថាយ ៥:១៥] ។ មួយវិញ ទៀត ដើម្បីបង្ហាញយើងថា ការសម្លឹងមើលទៅលើពួកគេ មានប្រយោជន៍ សម្រាប់យើង បន្ថែមខគម្ពីរពីទំនុកតម្កើង៖ « ទ្រង់បានប្រោសឲ្យចិត្តទូលបង្គំ មានសេចក្តីអំណរលើសជាងពួកទាំងនោះ ក្នុងកាលដែលស្រូវ នឹងទឹកទំពាំង បាយជូរ របស់គេបានសំបូរផង» [ទំនុក ៤:៧] ។ មួយទៀតចាប់យកការ ប្រៀបធៀបនេះ៖ ដូចជាបុព្វបុរសបានប្រើការបូជារបស់សាសន៍ដទៃ ដូច្នេះគួរ យករូបរបស់ពួកបរិសុទ្ធសម្រាប់ត្រីសូបរិស័ទជំនួសរូបព្រះរបស់សាសន៍ដទៃ ។ ដល់ទីបញ្ចប់ដូចគ្នា ពួកគេបានបង្វែរខគម្ពីរនោះថា "សូមនាំ ហើយបង្រៀន ទូលបង្គំ

ក្នុងសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់ផងដ្បិតទ្រង់ជាព្រះដ៏ជួយសង្គ្រោះទូលបង្គំ ទូលបង្គំ សង្ឃឹមដល់ទ្រង់ដរាបរាល់ថ្ងៃ" [ទំនុកតម្កើង ២៥:៥ ។ ប៉ុន្តែការបកស្រាយនេះ មានភាពប៉ិនប្រសប់ជាមុនសិន៖ « ដូចយើងបានឮ យើងក៏បានឃើញដែរ» [យ៉ូហានទី១ ១:១] ។ ដូច្នេះ បញ្ជាក់ថាមនុស្សមិនត្រឹមតែស្គាល់ព្រះដោយការឮ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ដោយការមើលរូបចម្លាក់ផងដែរ ។ ប៊ី ស្យូន Theodore និយាយជាមួយនឹងការជ្រៀតចូលស្រដៀងគ្នានេះថា៖ «អស្ចារ្យ គឺព្រះជាម្ចាស់នៅក្នុងពួកបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់» [ទំនុកដំកើង៦៦:៣៦] និងកន្លែង ផ្សេងទៀតវាត្រូវបានគេនិយាយថា "ដល់ពួកបរិសុទ្ធដែលនៅលើផែនដី" [ទំនុក .១៥:៣ ។ ដូច្នេះ នេះគួរតែសំដៅលើរូបភាព ។ សរុបមក ភាពមិនសមហេតុ ផល គួរឲ្យខ្ពើមណាស់ ដែលខ្ញុំខ្មាស់គេ សូម្បីតែនិយាយវាក៏ដោយ ។

15. ការប្រើខុសនៃអត្ថបទគម្ពីរ

ពេលគេពិភាក្សាអំពីការថ្វាយបង្គំ នោះគេនាំយកការថ្វាយបង្គំព្រះចៅជាដំបូង [លោកុប្បត្តិ ៤៧:១០] ពីដំបងរបស់យ៉ូសែប [លោកុ. ៤៧:៣១ ហេព្រើរ ១១: ២១] និងសសរស្តម្ភដែលបង្កើតឡើងដោយយ៉ាកុប [លោកុប្បត្តិ ២៨:១៨] ។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅក្នុងការចោទប្រកាន់ចុងក្រោយនេះ ពួកគេមិន ត្រឹមតែបង្ខូចអត្ថន័យនៃបទគម្ពីរប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងចាប់យកអ្វីមួយដែល គ្មានកន្លែងអាន ។ បន្ទាប់មក «ថ្វាយបង្គំជើងគាត់» [ទំនុក.៩៨:៨, ៩៩:៥, EV]; ដូចគ្នានេះដែរ «ថ្វាយបង្គំនៅលើភ្នំដ៏វិសុទ្ធរបស់ទ្រង់» [ទំនុក.៩៨:៩, Vg.៩៩:៩] ជាថ្មីម្តងទៀត “ពួកអ្នកមាននៃប្រជាជនទាំងអស់នឹងអង្វរចំពោះព្រះ ភក្ត្ររបស់អ្នក” [ទំនុក.៤៤:១៣,Vg.;៤៥:១៣,EV] ។ ទាំងនេះហាក់ដូចជាភស្តុ តាងដ៏រឹងមាំ និងសមស្របសម្រាប់ពួកគេ ។ បើអ្នកណាម្នាក់នៅក្នុងការចំអក ចង់ចាត់ទុកចរិតគួរឲ្យអស់សំណើចចំពោះអ្នកគាំទ្រនៃរូបព្រះ តើគាត់អាចរាប់ ចំនួនមនុស្សល្ងង់កាន់តែខ្លាំងឡើងបានទេ? ដើម្បីបំបាត់ការសង្ស័យដែលនៅ សេសសល់ លោក Theodosius ប៊ីស្សុពរបស់ Mira បញ្ជាក់ពីការថ្វាយបង្គំរូប ព្រះពីសុបិនរបស់អាចារ្យរបស់គាត់យ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ ដូចជាព្រះអម្ចាស់នៅស្ថានសួគ៌ មានវត្តមាន ។ ឥឡូវនេះ សូមឲ្យអ្នកផ្សព្វផ្សាយរូបភាពទៅដាស់តឿនយើងខ្ញុំ អំពីក្រឹត្យរបស់អង្គប្រជុំនោះ ។ ដូចជាឪពុកដែលគោរពទាំងនោះមិនបោះបង់ ចោលនូវការទុកចិត្តលើខ្លួនឯងទាំងអស់ដោយការប្រព្រឹត្តបទគម្ពីរបែបក្មេងឬ ដោយការបង្ខូចតម្លៃដោយទុច្ចរិត! ថាគេហ៊ានបញ្ចេញចេញមក ហើយជាភាពអ ស្មារ្យទ្វេដង ដែលអ្នករាល់គ្នាមិនបានស្រែកប្រឆាំងនឹងគេដោយសេចក្តីស្អប់ខ្ពើម បំផុត ។ ប៉ុន្តែ ជាការគួរសមដែលភាពឆ្លុះឆាយលើឈាមអាក្រក់នេះត្រូវបានលាត ត្រដាងជាសាធារណៈ ដែលការក្លែងបន្លំនៃវត្ថុបុរាណដែលពួកសម្តេចប៉ាបស្ថាន ថាអាចនឹងត្រូវរំលោភចេញពីការថ្វាយបង្គំរូបចម្លាក់ ។ Theodosius, ប៊ីស្សុពនៃ Amorium, ប្រកាស anathema ប្រឆាំងនឹងអស់អ្នកដែលមិនចង់ឱ្យរូបភាពនេះ ត្រូវបានគេគោរព ។ មួយទៀតអះអាងពីសំណាងអាក្រក់ទាំងអស់របស់ក្រិក និង បូព៌ាចំពោះឧក្រិដ្ឋកម្មដែលរូបភាពមិនត្រូវបានគេគោរព ។ តើពួកហោរា ពួក សាវ័កជាអ្នកធ្វើទុក្ខរកម្មត្រូវទទួលទោសអ្វីខ្លះ ដែលគ្មានរូបក្នុងសម័យណា? បន្ទាប់មកពួកគេបានបន្ថែមថា: ប្រសិនបើរូបរបស់ព្រះចៅអធិរាជត្រូវបានចូល

ទៅជិតដោយទឹកអប់និងគ្រឿងក្រអូបនោះយើងជំពាក់កិត្តិនាមនេះច្រើនចំពោះរូប
នៃពួកបរិសុទ្ធ ។ Constantius ប៊ីស្យូពនៃ Constance នៅប្រទេស Cyprus
សាស្ត្រាចារ្យដើម្បីឱបក្រសោបរូបភាពដោយការគោរពហើយបញ្ជាក់ថាគាត់នឹង
បង្ហាញដល់ពួកគេនូវការថ្វាយបង្គំនិងកិត្តិយសដូចគ្នាដែលត្រូវបានជំពាក់ចំពោះ
ព្រះត្រីឯក ។ អ្នកណាដែលបដិសេធមិនធ្វើដូចគ្នា នោះគេធ្វើឲ្យគេស្លូតបូត
ហើយកាត់ចេញក្នុងចំណោមពួក Manichees និង Marcionites ។ ហើយ
ក្រែងអ្នកគិតថានេះជាគំនិតឯកជនរបស់មនុស្សម្នាក់ អ្នកឯទៀតយល់ស្រប ។
ពិតប្រាកដណាស់ យូហាន ដែលជាអ្នកស្នងមរតកនៃបូព៌ា ដែលបានផ្លាស់ប្តូរ
ដោយកំដៅខ្លាំងជាងនេះ បានព្រមានថា វាជាការប្រសើរជាងក្នុងការទទួលយក
បន្តទាំងអស់នៅក្នុងទីក្រុង ជាជាងបដិសេធការថ្វាយបង្គំរូបចម្លាក់ ។ ទីបំផុត
វាត្រូវបានសម្រេចដោយការយល់ព្រមពីមនុស្សទាំងអស់ថា ជនជាតិសាម៉ារី
អាក្រក់ជាងអ្នកខុសឆ្គងទាំងអស់ ប៉ុន្តែអ្នកប្រយុទ្ធរូបភាពគឺអាក្រក់ជាងជនជាតិ
សាម៉ារីទៅទៀត ។ ម្យ៉ាងទៀត ក្រែងការលេងនោះមិនត្រូវបានសាទរ
ប្រយោគមួយត្រូវបានបន្ថែមថា ៖ ចូរឲ្យអ្នកដែលមានរូបព្រះគ្រីស្ទ ថ្វាយយញ្ញ
បូជាដល់វាដោយរីករាយ និងត្រេកអរ ។ តើពេលនេះភាពខុសគ្នារវាង latría
និង dulia នៅឯណា ដែលពួកគេចង់ដូចព្រះ និងមនុស្ស? សម្រាប់ការយល់
ព្រមរបស់ក្រុមប្រឹក្សាដោយគ្មានការលើកលែងទេចំពោះរូបព្រះដ៏មានព្រះជន្ម
ស់ ។

ជំពូកទី ១២

របៀបដែលព្រះត្រូវបានគេសម្គាល់យ៉ាងខ្លាំងពីរប្រព្រះ ដែលកិត្តិនាមដ៏ល្អឥត
ខ្ចោះអាចត្រូវបានប្រទាន

I. គោលលទ្ធិពិតចង់យើងជាមួយព្រះជាព្រះតែមួយ

ជាងនេះទៅទៀត យើងបាននិយាយនៅដើមដំបូងថា ចំណេះដឹងនៃព្រះមិនស្ថិត
ស្ថេរនៅក្នុងការរំពឹងទុកដ៏ត្រជាក់នោះទេ ប៉ុន្តែការលើកតម្កើងទ្រង់ ។ នៅក្នុង
ការឆ្លងកាត់ យើងក៏បាននិយាយអំពីរបៀបដែលគាត់ត្រូវបានថ្វាយបង្គំឱ្យបាន
ត្រឹមត្រូវ ដែលជាចំណុចមួយដែលនឹងត្រូវដោះស្រាយឱ្យកាន់តែយូរនៅក្នុងកន្លែង
របស់ពួកគេ ។ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំគ្រាន់តែនិយាយឡើងវិញដោយសង្ខេបប៉ុណ្ណោះ ៖
ជាញឹកញាប់ដូចដែលបទគម្ពីរអះអាងថា គ្មានព្រះមួយណា វាមិនទាស់ទែងនឹង
ឈ្មោះទេនោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងបានចេញវេជ្ជបញ្ជាថា គ្មានអ្វីដែលជាកម្មសិទ្ធិ
របស់ទេវៈរបស់ទ្រង់នឹងត្រូវផ្ទេរទៅឱ្យអ្នកដទៃ ។ ពីនេះវាក៏ច្បាស់ផងដែរនៅក្នុង
អ្វីដែលការគោរពសាសនាសុទ្ធខុសពីអបិយជំនឿ ។ ដោយមិនសង្ស័យទេ
សម្រាប់ជនជាតិក្រិច ពាក្យដែលមានន័យថា "សាសនា" ក៏មានន័យថាការ
គោរពសមរម្យផងដែរ ។ សម្រាប់សូម្បីតែមនុស្សខ្លាចខ្លួនឯង ដែលកំពុងដើរ
ក្នុងភាពងងឹត ក៏មានអារម្មណ៍ថាត្រូវការការប្រកាន់ខ្ជាប់នូវច្បាប់ជាក់លាក់មួយ
ដើម្បីជៀសវាងការបង្ខូចកិត្តិនាមរបស់ព្រះ ។ ទោះបីជា Cicero ពិតជាបានមក
ពីពាក្យថា "សាសនា" ពីពាក្យបដិសេធក៏ដោយ ហេតុផលដែលគាត់បានកំណត់
គឺត្រូវបានបង្ខំ និងនាំយកទៅឆ្ងាយ ៖ អ្នកគោរពប្រណិប័តន៍ដ៏ទៀងត្រង់តែងតែ
អានឡើងវិញ និងថ្លឹងថ្លែងយ៉ាងយកចិត្តទុកដាក់នូវអ្វីដែលជាការពិត ។ ផ្ទុយ
ទៅវិញ ខ្ញុំជឿថាពាក្យនេះគឺផ្ទុយទៅនឹងអាជ្ញាប័ណ្ណ giddy; សម្រាប់ផ្នែកធំនៃ
ពាក្យដោយមិនបានគិតចាប់យកអ្វីដែលមាននៅក្នុងដៃ ទេ សូម្បីតែហោះទៅទី
នោះ និងកន្លែងនោះ ។ ប៉ុន្តែការគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះ ឈរលើជើងរឹងមាំ ។
រក្សាខ្លួនវានៅក្នុងដែនកំណត់ត្រឹមត្រូវ ។ ដូចគ្នានេះដែរ វាហាក់បីដូចជាខ្ញុំថាអ

បិយជំនឿត្រូវបានគេហៅថា ដោយសារតែមិនពេញចិត្តនឹងរបៀប និងសណ្តាប់ធ្នាប់ដែលបានកំណត់ វាប្រមូលផ្តុំនូវភាពអវិជ្ជាដែលមិនចាំបាច់ ។ ប៉ុន្តែការពិភាក្សាមួយទៀតគឺគ្នាទៅវិញ មនុស្សគ្រប់រយតែងតែយល់ស្របថាសាសនាត្រូវបានគេរំលោភបំពានដោយការមិនពិត និងកំហុស ។ ពីនេះ យើងសន្និដ្ឋានថានៅពេលដែលយើងអនុញ្ញាតឱ្យខ្លួនយើងនូវអ្វីទាំងអស់ដោយភាពខ្លះខ្លាំងដោយមិនយកចិត្តទុកដាក់ នោះលេសថាការក្លែងបន្លំអបិយជំនឿគឺឆ្គួត ។ ទោះបីជាការសារភាពនេះស្រែកចេញពីបូរមាត់របស់មនុស្សគ្រប់យ៉ាងក៏ដោយ ភាពល្ងង់ខ្លៅក៏លេចឡើង ។ ដូចដែលយើងបានបង្រៀនរួចហើយ ពួកគេក៏មិនប្រកាន់ភ្ជាប់នឹងព្រះជាម្ចាស់ ឬបង្ហាញការរីករាយក្នុងការលើកតម្កើងព្រះអង្គដែរ ។ ប៉ុន្តែព្រះ ដើម្បីទាមទារសិទ្ធិផ្ទាល់ខ្លួន ប្រកាសថាខ្លួនជាព្រះដែលប្រថុំន ហើយជាអ្នកសងសឹកយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ ប្រសិនបើគាត់ច្រឡំជាមួយនឹងព្រះប្រឌិតណាមួយ [និក្ខ ២០:៥] ។ បន្ទាប់មក ព្រះកំណត់ការគោរពប្រណិប័តន៍ស្របច្បាប់ដើម្បីរក្សាមនុស្សជាតិឲ្យគោរពប្រតិបត្តិ ។ ព្រះរួមបញ្ចូលគ្នាទាំងពីរនៅក្រោមច្បាប់របស់ទ្រង់ ទីមួយនៅពេលដែលព្រះចង់អ្នកជឿលើខ្លួនគាត់ដើម្បីធ្វើជាអ្នកបង្កើតច្បាប់តែមួយគត់របស់ពួកគេ ហើយបន្ទាប់មកនៅពេលដែលព្រះកំណត់ច្បាប់ដែលគេត្រូវគោរពយ៉ាងត្រឹមត្រូវតាមព្រះទ័យ ចំពោះច្បាប់តាំងពីកន្លែងខ្លួនឯង ។ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំគ្រាន់តែប៉ះលើចំណុចនេះប៉ុណ្ណោះ ដែលថាដោយវា ស្ថានមួយត្រូវបានដាក់លើមនុស្ស ដើម្បីការពារការលិចចូលទៅក្នុងពិធីដ៏កាចសាហាវ ។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលខ្ញុំបានកំណត់ក្នុងវគ្គមុននេះ គឺត្រូវចងចាំទុកថា លុះត្រាតែអ្វីៗទាំងអស់ត្រឹមត្រូវចំពោះទេវៈរបស់ទ្រង់គង់នៅក្នុងព្រះតែមួយទេ នោះទ្រង់នឹងត្រូវបំផ្លាញកិត្តិនាមរបស់ទ្រង់ ហើយការគោរពចំពោះគាត់ត្រូវបានបង្គាប់ ។ នៅទីនេះយើងត្រូវតែយកចិត្តទុកដាក់បន្ថែមទៀតចំពោះ subtleties ទាំងនោះដែលអបិយជំនឿ disports ខ្លួនវាផ្ទាល់ ។ ពិតប្រាកដណាស់ វាមិនមែនជាគោលលទ្ធិចំពោះព្រះដទៃ ដូចជាការបោះបង់ចោលព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត ឬបន្ថយទ្រង់ដល់

កម្រិតនៃព្រះដទៃនោះទេ ។ ប៉ុន្តែខណៈដែលវាប្រគល់ឱ្យគាត់ទៅកន្លែងដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់
 វានៅជុំវិញគាត់ដោយហ្វូងនៃព្រះតូចមួយដែលក្នុងចំណោមវាបានចែកចេញពីមុខ
 ងាររបស់គាត់ ។ សិរីល្អនៃទេវត្រូវបានជួលយ៉ាងខ្លាំង (ទោះបីដោយល្អច
 លាក់និងល្អចកល) ដែលសិរីរុងរឿងទាំងមូលរបស់គាត់មិននៅជាមួយគាត់តែ
 ម្នាក់ឯង ។ ដូច្នេះ ក្នុងអតីតកាល បុរសជនជាតិយូដា និងសាសន៍ដទៃបាន
 ដាក់ព្រះដ៏ច្រើនសន្លឹកសន្លាប់ក្រោមបិតា និងជាអ្នកគ្រប់គ្រងព្រះ ។ ព្រះ
 នីមួយៗតាមឋានៈរបស់ព្រះអង្គដែលមានឋានៈស្មើនឹងព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ និងរដ្ឋាភិបា
 លនៃស្ថានសួគ៌ និងផែនដី ។ ដូច្នេះកាលពីប៉ុន្មានសតវត្សមុន ពួកបរិសុទ្ធដែល
 បានចាកចេញពីជីវិតនេះ ត្រូវបានលើកតម្កើងទៅជាដៃគូជាមួយព្រះ ដើម្បី
 ទទួលកិត្តិយស ហើយក៏ត្រូវបានហៅ និងសរសើរជំនួសគាត់ផងដែរ ។ ពិតមែន
 ហើយ យើងសន្មតថា ដោយសេចក្តីខ្ពើមរមើមយ៉ាងនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ
 ទ្រង់មិនបានបិទបាំងឡើយ ក្នុងខណៈដែលវាត្រូវបានបង្ក្រាប និងរលត់ទៅដោយ
 ចំណែកដ៏ច្រើន លើកលែងតែយើងរក្សានូវសេចក្តីមិនក្រៃលែងខ្លះនៃអំណាច
 កំពូលរបស់ព្រះអង្គ ទន្ទឹមនឹងនោះ បញ្ឆោតដោយអន្ទាក់ យើងទាញទៅកាន់
 ព្រះផ្សេងៗ ។

2. ភាពខុសគ្នាដោយគ្មានភាពខុសគ្នា

ជាការពិត ភាពខុសគ្នារវាង latría និង dulia ដូចដែលពួកគេបានហៅពួកគេ
 ត្រូវបានបង្កើតឡើងដើម្បីឱ្យកិត្តិយសដ៏ទេវភាពហាក់ដូចជាត្រូវបានផ្ទេរដោយនិទ
 ណ្ឌភាពដល់ទេវតានិងអ្នកស្លាប់ ។ ព្រោះវាច្បាស់ណាស់ថា កិត្តិយសដែលស
 ម្តេចប៉ាបថ្វាយដល់ពួកបរិសុទ្ធពិតជាមិនខុសពីការគោរពចំពោះព្រះឡើយ ។ ពិត
 ប្រាកដណាស់ ពួកគេថ្វាយបង្គំព្រះជាម្ចាស់ និងពួកបរិសុទ្ធដោយមិនរើសអើង
 លើកលែងតែនៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានសង្កត់ ពួកគេក៏រើបម្រាស់ដោយលេស
 ថា ពួកគេរក្សាភាពមិនចុះសម្រុងចំពោះព្រះ នូវអ្វីដែលត្រូវសងគាត់

ដោយសារការលាចាកលោកទៅគាត់ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ពួកគេថ្វាយបង្គំព្រះ
ជាម្ចាស់ និងពួកបរិសុទ្ធដោយមិនរើសអើង លើកលែងតែនៅពេលដែលពួកគេ
ត្រូវបានសង្កត់ ពួកគេក៏រើបម្រាស់ដោយលេសថា ពួកគេរក្សាភាពមិនចុះសម្រុង
ចំពោះព្រះ នូវអ្វីដែលត្រូវសងគាត់ ដោយសារការលាចាកលោកទៅគាត់ ។
ប៉ុន្តែដោយសាររឿងនេះមិនមែនជាពាក្យសំដីនោះទេ ទើបមានសំណួរថា តើ
នរណាអាចអនុញ្ញាតឱ្យពួកគេបំភ្លឺអំពីបញ្ហាសំខាន់បំផុតនេះបាន? ប៉ុន្តែ
ដើម្បីឆ្លងកាត់នេះផងដែរ ភាពខុសគ្នារបស់ពួកគេនៅទីបញ្ចប់បានឆ្លិនទៅ
នេះ ។ ពួកគេផ្តល់កិត្តិយសដល់ព្រះតែមួយគត់ ប៉ុន្តែទទួលការបម្រើ (សេលេញ្យ
ម) សម្រាប់អ្នកដទៃ ។ ក្នុងចំណោមជនជាតិក្រិច មានន័យថាដូចគ្នាទៅនឹង
cultus ក្នុងចំណោមភាសាឡាតាំង ។ បញ្ជាក់យ៉ាងត្រឹមត្រូវអំពីលេវីវិន័យ ប៉ុន្តែ
នៅក្នុងបទគម្ពីរ ភាពខុសគ្នានេះជូនកាលត្រូវបានព្រិលៗ ។ ប៉ុន្តែឧបមាថាយើង
ទទួលស្គាល់ថាវាមិនប្រែប្រួល ។ បន្ទាប់មក យើងត្រូវសួរថាតើពាក្យទាំងពីរមាន
ន័យដូចម្តេច : គឺការបម្រើ កិត្តិយស ។ ឥឡូវនេះ គ្មាននរណាសង្ស័យទេថា
ការធ្វើជាទាសករគឺអស្ចារ្យជាងការគោរព ។ ត្បិតជាញឹកញាប់ពិបាកណាស់
សម្រាប់អ្នកក្នុងការធ្វើជាខ្ញុំបម្រើរបស់អ្នកដែលអ្នកមិនចង់គោរព ។ ដូច្នេះ វា
នឹងមិនស្មើភាពគ្នាក្នុងការប្រគល់ឱ្យពួកបរិសុទ្ធនូវអ្វីដែលធំជាង ហើយទុកឱ្យព្រះ
នូវអ្វីដែលតូចជាង ។ ប៉ុន្តែអ្នកនិពន្ធចាស់ៗជាច្រើនបានប្រើភាពខុសគ្នានេះ ។
ដូច្នេះ តើអ្វីដែលគ្រប់គ្នាយល់ឃើញថាវាមិនត្រឹមតែមិនល្អប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែគ្មាន
តម្លៃទាំងស្រុង?

3. ការគោរពរូបភាពជាការបង្ហាត់បង្រៀននាមព្រះ

ចូរយើងទម្លាក់ការបែងចែកដ៏ល្អ ហើយពិនិត្យមើលរឿងដោយខ្លួនឯង ។ នៅ
ពេលដែលប៉ុលរំពួកដល់ពួកកាឡាទីពីអ្វីដែលពួកគេមានដូចជា មុនពេលដែលពួក
គេត្រូវបានបំភ្លឺក្នុងចំណេះអំពីព្រះ គាត់បាននិយាយថា « ពួកគេបានបង្ហាញ
dulia ដល់សត្វដែលតាមធម្មជាតិមិនមែនជាព្រះ » (កាឡាទី 4:8) ។

នៅពេលដែលគាត់មិនហៅវាថា latria តើជំនឿឆ្លងរបស់ពួកគេសម្រាប់ហេតុផលនេះអាចជាលេសបានទេ? ប្រាកដណាស់ ដោយដាក់ស្លាកថា dulia អបិយជំនឿខុសឆ្គងនោះ គាត់បានថ្កោលទោសវាមិនតិចជាងប្រសិនបើគាត់បានប្រើពាក្យ "latria" នោះទេ ។ ហើយនៅពេលដែលព្រះគ្រីស្ទទប់ទល់នឹងការប្រមាថរបស់អារក្សសាតាំងដោយខ្លួនឯង៖ "មានចែងថា <អ្នកត្រូវថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នក>" (ម៉ាថាយ ៤០:១០) វាមិនមែនជាសំណួរនៃពាក្យថា « latria » ទេ ។ ពីព្រោះសាតាំងបានទាមទារពីវាដោយការលុតជង្គង់ដោយគោរព ។ ដូចគ្នាដែរ ពេលដែលយ៉ូហានត្រូវបានទេវតាស្តីបន្ទោស ដោយសារគាត់លុតជង្គង់នៅចំពោះមុខគាត់ (បប. ១៩:១០; ២២; ៨-៩) យើងមិនគួរគិតថាយ៉ូហានគ្មានន័យចង់ផ្ទេរទៅកាន់ទេវតាឡើយ ។ គោរពព្រះតែមួយគត់ ។ ប៉ុន្តែដោយសារតែទង្វើដែលមានការគោរពណាមួយដែលបានចូលរួមជាមួយសាសនាមិនអាចទទួលបានអ្វីដែលទេវៈ គាត់មិនអាច<លុតជង្គង់>ចំពោះទេវតាដោយមិនបង្អាក់សិរីល្អរបស់ព្រះឡើយ ។ ពិតប្រាកដណាស់ យើងតែងតែអានថា មនុស្សត្រូវបានគេថ្វាយបង្គំ ។ ប៉ុន្តែទង្វើបែបនេះគឺជាកិត្តិយសសិរីល្អ សាសនាមានកង្វល់មួយទៀត ។ ដរាបណាវាត្រូវបានចូលរួមជាមួយនឹងទង្វើនៃការគោរព វានាំនូវការប្រមាថនៃកិត្តិយសដ៏ទៃវាភាពជាមួយនឹងនោះ ។ យើងអាចឃើញរឿងនេះនៅក្នុងកូរិនេឌាន (កិច្ចការ ១០:២៥) ។ គាត់មិនបានធ្លាក់ខ្លួនឈឺក្នុងការគោរពប្រតិបត្តិតាមព្រះដូចជាមិនថ្វាយចំពោះព្រះតែមួយគត់នូវការគោរពដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត ។ ដូច្នេះ ពេលគាត់ក្រាបនៅមុខពេត្រុស ច្បាស់ជាគាត់មិនបានចូលរួមថ្វាយបង្គំពេត្រុសជំនួសព្រះទេ ប៉ុន្តែពេត្រុសបានហាមគាត់មិនឲ្យធ្វើ ។ ហេតុអ្វីបានជាលើកលែងតែដោយសារមនុស្សមិនដែលយល់យ៉ាងច្បាស់រវាងការលើកតម្កើងនៃព្រះនិងសត្វដោយមិនមានការផ្លាស់ប្តូរដោយមិនរើសអើងទៅសត្វនោះថាអ្វីជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ? ដូច្នេះ បើយើងប្រាថ្នាចង់មានព្រះតែមួយ យើងត្រូវចាំថា យើងមិនត្រូវដកចោលសូម្បីតែភាគល្អិតនៃសិរីល្អរបស់ទ្រង់

ហើយថាទ្រង់ត្រូវតែរក្សានូវអ្វីដែលជារបស់ទ្រង់ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ សាការី នៅពេលគាត់និយាយអំពីការស្តារឡើងវិញនៃក្រុមជំនុំ គាត់និយាយយ៉ាងស្អាត ជំនាញមិនត្រឹមតែថា «ព្រះនឹងតែមួយ»ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងថា «ព្រះ នាមទ្រង់នឹងតែមួយ» (សាការី 14:9) ដោយមិនសង្ស័យថាគាត់ប្រហែលជាមា ន ។ គ្មានអ្វីខុសពីរូបព្រះឡើយ ។ តើការគោរពបែបណាដែលព្រះតម្រូវនឹងត្រូវ បានគេឃើញនៅកន្លែងផ្សេងក្នុងកន្លែងដែលរីកចម្រើននោះ? តាមច្បាប់ទ្រង់ សព្វព្រះហឫទ័យឲ្យទ្រង់ប្រោសមនុស្សនូវអ្វីដែលល្អ និងត្រឹមត្រូវ ហើយដូច្នេះ ចូររក្សាវាឱ្យទៅជាស្តង់ដារដ៏ប្រាកដមួយ ដែលគ្មាននរណាម្នាក់អាចឈប់សម្រាក ដើម្បីធ្វើពិធីបូជាដែលទ្រង់ពេញចិត្តនោះទេ ។ ប៉ុន្តែដោយសារវាមិនសមស្រប នឹងបន្ទុកអ្នកអានដោយលាយឡំរឿងជាច្រើន ខ្ញុំមិនទាន់ទាក់ទងនឹងបញ្ហានោះ ទេ ។ វាគ្រប់គ្រាន់ហើយក្នុងការទទួលស្គាល់ថា នៅពេលណាដែលការគោរព បូជាណាមួយត្រូវបានផ្ទេរទៅឱ្យអ្នកផ្សេងក្រៅពីព្រះតែមួយ នោះការបូជាកើតឡើ ង ។ ហើយជាដំបូង ជំនឿឆ្លងបានបង្កើតកិត្តិយសដ៏ទេវភាព ទាំងព្រះអាទិត្យ និងផ្កាយ ឬសម្រាប់រូបព្រះ ។ បន្ទាប់មកបានធ្វើតាមមហិច្ឆតា ដែលដោយការ គោរពមនុស្សមែងស្លាប់ដោយការរឹបអូសរបស់ព្រះ ហ៊ានបង្ហាត់គ្រប់យ៉ាងដែល ខ្លាច ។ ហើយទោះបីជានៅមានគោលការណ៍នៃការថ្វាយបង្គំព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ក៏ ដោយ វាក៏ជាទំនៀមទម្លាប់ធម្មតាក្នុងការថ្វាយយញ្ញបូជាដោយមិនរើសអើង ចំពោះ ទេវតាតូច ឬរឹបរូសដែលបានស្លាប់ ។ ដូច្នេះ យើងមានទំនោរចង់ រំលងកំហុសនេះ ដែលអ្វីដែលព្រះរក្សាទុកយ៉ាងហ្មត់ចត់សម្រាប់ខ្លួនគាត់តែម្នាក់ ឯង យើងចែកចាយក្នុងចំណោមហ្វូងមនុស្សដ៏ធំ ។

ជំពូកទី XIII

នៅក្នុងបទគម្ពីរ តាំងពីការបង្កើតមក យើងត្រូវបានបង្រៀនពីខ្លឹមសារមួយ
របស់ព្រះ ដែលមានបីអង្គ ។

(ពាក្យដែលប្រើក្នុងគោលលទ្ធិនៃព្រះគ្រីស្ទដោយព្រះបិតាគ្រិស្តអូស្សូដក់, ១-៦)

I. ធម្មជាតិរបស់ព្រះគឺមិនអាចវាស់វែងបាន និងខាងវិញ្ញាណ

ការបង្រៀនខាងវិញ្ញាណទាក់ទងនឹងខ្លឹមសារគ្មានទីបញ្ចប់ និងខាងវិញ្ញាណរបស់
ព្រះគួរតែគ្រប់គ្រាន់ មិនត្រឹមតែដើម្បីលុបបំបាត់ការយល់ច្រឡំដ៏ពេញនិយម
ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងដើម្បីបដិសេធនូវភាពទន់ភ្លន់នៃទស្សនវិជ្ជាខាង
លោកិយផងដែរ ។ បុរាណម្នាក់ហាក់ដូចជាសមនឹងកត់សម្គាល់ថា «អ្វីដែល
យើងឃើញ ហើយអ្វីដែលយើងមើលមិនឃើញ គឺជាព្រះ» ។ អាស្រ័យហេតុនេះ
ទ្រង់ព្រះវិថា ទេវៈត្រូវបានចាក់ចេញទៅកាន់ផ្នែកផ្សេងៗនៃពិភពលោក ។
ប៉ុន្តែយើង ប្រសិនបើព្រះទ្រង់រក្សាយើងឲ្យនៅស្ងៀម ទ្រង់និយាយតិចតួចអំពី
ខ្លឹមសាររបស់ទ្រង់ ប៉ុន្តែដោយឋានន្តរសក្តិទាំងពីរដែលខ្ញុំបានប្រើនោះ ទ្រង់បាន
បណ្តេញការស្រមើស្រមៃដ៏ល្ងង់ខ្លៅ និងរាវាងភាពក្លាហាននៃចិត្តមនុស្ស ។
ប្រាកដណាស់ ភាពគ្មានទីបញ្ចប់របស់គាត់ ធ្វើឱ្យយើងភ័យខ្លាច ព្យាយាមវាស់
ស្ទង់គាត់តាមអារម្មណ៍របស់យើង ។ ពិតហើយ ធម្មជាតិខាងវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់
ហាមយើងមិនអោយយើងស្រមើស្រមៃអ្វីទាំងអស់នៅលើផែនដី ឬខាងសាច់
ឈាមរបស់ទ្រង់ ។ ដោយហេតុផលដូចគ្នានេះ ជារឿយៗទ្រង់តែងតាំងលំនៅ
ឋានសួគ៌ ។ ប៉ុន្តែដោយសារគាត់មើលឃើញថាគំនិតយឺតរបស់យើងលិចចុះមកលើ
ផែនដី ហើយដោយត្រឹមត្រូវដើម្បីអង្រួនភាពយឺតយ៉ាវនិងនិចលភាពរបស់យើង
គាត់បានលើកយើងឡើងលើពិភពលោក ។ ហេតុដូច្នេះហើយ កំហុសរបស់
Manichees ខ្ពស់ដល់ដី ដែលដោយការចាត់តាំងតាមគោលការណ៍ បានធ្វើឱ្យ
អារក្សស្ទើរតែស្មើនឹងព្រះ ។ ដោយមិនសង្ស័យ នេះគឺដើម្បីបំផ្លាញការរូបរូម

របស់ព្រះ ហើយដាក់កម្រិតភាពគ្មានទីបញ្ចប់របស់ទ្រង់ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ពួកគេត្រូវបានគេហ៊ានបំពានលើទីបន្ទាល់មួយចំនួននៃបទគម្ពីរគឺដោយសារតែ ភាពល្ងង់ខ្លៅជាមូលដ្ឋាន ។ ដូចជាកំហុសខ្លួនឯងបានកើតឡើងសម្រាប់ភាពឆ្គួត ដែលអាចប្រតិបត្តិបាន ។ Anthropomorphizes ផងដែរដែលបានស្រមៃមើល រាងកាយរបស់ព្រះពីការពិតដែលថាបទគម្ពីរជាញឹកញាប់រៀបរាប់ដល់គាត់មាត់ ត្រចៀកភ្នែកដៃនិងជើងត្រូវបានបដិសេធយ៉ាងងាយស្រួល ។ ចំពោះអ្នកណា ដែលសូម្បីតែមានភាពឆ្លាតវៃតិចតួចមិនយល់ថាដូចដែលគិលានុបដ្ឋាយិកាទូទៅ ធ្វើជាមួយទារកនោះព្រះមិនសមនឹង "បបួរមាត់" ក្នុងការនិយាយមកកាន់យើង ទេ? ដូច្នេះ ទម្រង់នៃការនិយាយបែបនេះ មិនសូវបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថា ព្រះ ជាម្ចាស់មានលក្ខណៈដូចអ្វីនោះទេ ដែលជួយសម្រួលចំណេះដឹងអំពីទ្រង់ដល់ សមត្ថភាពតិចតួចរបស់យើង ។ ដើម្បីធ្វើបែបនេះ ត្រូវតែចុះមកឆ្ងាយពីក្រោម ភាពខ្ពង់ខ្ពស់របស់ព្រះ ។

2. “បុគ្គល” ទាំងបីនៅក្នុងព្រះ

ប៉ុន្តែ ព្រះក៏កំណត់អង្គទ្រង់ដោយសញ្ញាពិសេសមួយទៀត ដើម្បីសម្គាល់ទ្រង់ឲ្យ កាន់តែច្បាស់ពីរូបព្រះ ។ ព្រោះព្រះប្រកាសថាទ្រង់ជាព្រះតែមួយគត់ ដើម្បីឲ្យ បានសញ្ញាគិតច្បាស់ជាបីអង្គ ។ លុះត្រាតែយើងចាប់បានទាំងនេះ មានតែព្រះ នាមទេ និងទេវរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ ដែលវិលមកក្នុងខួរក្បាលរបស់យើង ឆ្ពោះ ទៅរកការដកចេញពីព្រះពិត ។ ជាថ្មីម្តងទៀត ក្រែងអ្នកណាម្នាក់ស្រមៃថាព្រះ ជាម្ចាស់មានបីដង ឬគិតថាព្រះជាខ្លឹមសារសាមញ្ញដែលត្រូវហែកចេញជាបីនាក់ នោះ យើងត្រូវតែនៅទីនេះដើម្បីស្វែងរកនិយមន័យដ៏ខ្លី និងងាយស្រួលដើម្បី រំដោះយើងពីកំហុសទាំងអស់ ។ ប៉ុន្តែដោយសារមនុស្សខ្លះស្អប់ខ្ពើមប្រឆាំងនឹង ពាក្យ«មនុស្ស»ដូចជាគំនិតមនុស្ស យើងគួរតែមើលជាមុនសិនថាពួកគេធ្វើបែប នេះដោយយុត្តិធម៌យ៉ាងណា ។ សាវ័កដែលហៅព្រះរាជបុត្រានៃព្រះថា « ត្រា នៃការមិនជឿរបស់ព្រះវរបិតា » (ហេប្រើរ ១:៣) ផ្តល់ការចិញ្ចឹមជីវិតមួយ

ចំនួនដល់ព្រះវរបិតា ដែលទ្រង់ខុសពីព្រះរាជបុត្រា ។ ដើម្បីពិចារណា hypostasis ស្មើនឹងខ្លឹមសារ (ដូចដែលអ្នកបកប្រែមួយចំនួនបានធ្វើ ដូចជា ព្រះគ្រីស្ទ ដូចជាក្រមួនដែលត្រាដោយត្រាតំណាងនៅក្នុងអង្គទ្រង់សារជាតិនៃ ព្រះវរបិតា) នឹងមិនត្រឹមតែមិនសមរម្យប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងមិនសមហេតុផល ទៀតផង ។ ដោយសារខ្លឹមសារនៃព្រះគឺសាមញ្ញ និងមិនបែងចែក ហើយទ្រង់ មានអ្វីៗទាំងអស់នៅក្នុងខ្លួនគាត់ ដោយគ្មានចំណែក ឬប្រភពណាមួយឡើយ ប៉ុន្តែភាពឥតខ្ចោះដែលមិនអាចកាត់ថ្លៃបាន នោះព្រះរាជបុត្រានឹងមិនត្រឹមត្រូវ សូម្បីតែមនុស្សល្ងង់ ដែលហៅថា "ត្រា" របស់ទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែ ព្រះវរបិតា ទោះជាមានចរិតលក្ខណៈខុសប្លែកពីគ្នាក៏ដោយ ក៏ទ្រង់សំដែងអង្គទ្រង់ទាំងស្រុង នៅក្នុងព្រះរាជបុត្រាដែរ ដោយសារហេតុផលដ៏ល្អមួយ គឺគេនិយាយថា ទ្រង់ បានធ្វើឱ្យឃើញនូវសម្មតិកម្មរបស់ទ្រង់នៅក្នុងពេលក្រោយ ។ ក្នុងការយល់ស្រប យ៉ាងជិតស្និទ្ធជាមួយនឹងនេះជាពាក្យបន្ទាប់មកភ្លាមថា ព្រះរាជបុត្រាគឺ « សិរី រុងរឿងរបស់ទ្រង់ » (ហេព្រើរ 1:3) ។ ប្រាកដណាស់ សន្និដ្ឋានពីពាក្យ របស់សាវ័កដែលថា សម្មតិកម្មដែលចែងចាំងនៅក្នុងសម្មតិកម្មរបស់ព្រះរាជបុត្រា ដែលសម្គាល់ទ្រង់ពីព្រះវរបិតា ។ ការរំកិលក្នុងដូចគ្នានេះអនុវត្តចំពោះព្រះ វិញ្ញាណបរិសុទ្ធ៖ ត្បិតឥឡូវនេះ យើងនឹងបង្ហាញថាទ្រង់ជាព្រះ ប៉ុន្តែវាចាំបាច់ សម្រាប់ទ្រង់ក្នុងការគិតដល់ទ្រង់ក្រៅពីព្រះវរបិតា ។ ជាការពិត នេះមិនមែនជា ភាពខុសគ្នានៃខ្លឹមសារទេ ដែលវាជាឃ្លាំងខុសច្បាប់ក្នុងការបង្កើតពហុមុខងារ ។ របស់សាវ័កទទួលបានការជឿជាក់ណាមួយ វានឹងធ្វើឡើងថាមាននៅក្នុងព្រះបី យ៉ាង ។ ដោយសារជនជាតិឡាតាំងអាចបង្ហាញពីគោលគំនិតដូចគ្នាដោយពាក្យ "មនុស្ស" ការឈ្មោះប្រកែកគ្នាលើបញ្ហាច្បាស់លាស់នេះគឺការនិយាយច្រំដែល ហួសហេតុ និងសូម្បីតែភាពរឹងចចេស ។ ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់ចង់បកប្រែ ពាក្យជាពាក្យ ចូរឱ្យគាត់ប្រើ "ការចិញ្ចឹមជីវិត" ។ មនុស្សជាច្រើនបានប្រើ "សារធាតុ" ក្នុងន័យដូចគ្នា ។ ហើយក៏មិនមែនជាពាក្យ "បុគ្គល" ដែលប្រើតែ

ក្នុងចំណោមជនជាតិឡាតាំងទេ សម្រាប់ជនជាតិក្រិច ប្រហែលជាដើម្បីថ្លែងទី
បន្ទាល់អំពីកិច្ចព្រមព្រៀងរបស់ពួកគេ ដោយបានបង្រៀនថាមាន prosomata
បីនៅក្នុងព្រះ ។ ទោះបីជាពួកគេ ទោះជាភាសាក្រិច ឬឡាតាំង មានភាពខុស
ប្លែកគ្នាក្នុងចំណោមពួកគេអំពីពាក្យក៏ដោយ ប៉ុន្តែពួកគេពិតជាយល់ស្របលើ
បញ្ហាសំខាន់ ។

**3. "ព្រះត្រីឯក" និង "មនុស្ស" ជួយការបកស្រាយបទគម្ពីរ ហើយដូច្នេះ
អាចទទួលយកបាន ។**

ឥឡូវនេះ ថ្វីត្បិតតែពាក្យអសុរសចំពោះពាក្យថា "មនុស្ស" ឬបុរសដែលខ្មាស់
អៀនខ្លះស្រែកប្រឆាំងនឹងការទទួលយកពាក្យដែលបង្កើតដោយចិត្តមនុស្សក៏
ដោយ ក៏គេមិនអាចអង្រួនការជឿជាក់របស់យើងដែលនិយាយបីយ៉ាង ដែល
នីមួយៗគឺជាព្រះទាំងស្រុង ប៉ុន្តែនៅតែមាន មិនលើសពីមួយព្រះ ។ ដូច្នេះ ការ
មិនពេញចិត្តនឹងពាក្យដែលពន្យល់អ្វីផ្សេងក្រៅពីអ្វីដែលត្រូវបានបញ្ជាក់និងបិទ
ត្រាដោយបទគម្ពីរនោះអំពើអាក្រក់យ៉ាងណា! ពួកគេនិយាយថា វាគ្រប់គ្រាន់
ហើយក្នុងការបង្ហាត់នៅក្នុងដែនកំណត់នៃបទគម្ពីរមិនត្រឹមតែគំនិតរបស់យើង
ប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងពាក្យសម្តីរបស់យើងផងដែរ ជាងការខ្ចាត់ខ្ចាយពាក្យ
បរទេសអំពីដែលនឹងក្លាយទៅជាគ្រាប់ពូជនៃជម្លោះ និងជម្លោះ ។ ហេតុនេះ
ហើយបានជាយើងធុញទ្រាន់នឹងការឈ្លោះប្រកែកគ្នានឹងពាក្យសម្តី ដូច្នេះដោយ
ការឈ្លោះប្រកែកគ្នាធ្វើឱ្យយើងបាត់បង់ការពិត ដូច្នេះដោយការឈ្លោះប្រកែកគ្នា
ដោយស្តាប់ទើបបំផ្លាញសេចក្តីស្រឡាញ់ ។

ប្រសិនបើគេហៅពាក្យបរទេសមួយ ដែលមិនអាចត្រូវបានបង្ហាញថា សរសេរជា
ព្យាង្គដោយព្យាង្គនៅក្នុងបទគម្ពីរ នោះពួកគេពិតជាដាក់មកលើយើងនូវច្បាប់ដ៏
អយុត្តិធម៌ ដែលថ្កោលទោសការបកស្រាយទាំងអស់ ដែលមិនបានភ្ជាប់គ្នាចេញ
ពីក្រណាត់នៃបទគម្ពីរ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើនោះជា "បរទេស" ដែលត្រូវបាន

គ្រោងទុកដោយចង់ដឹងចង់ឃើញ ហើយត្រូវបានការពារដោយអបិយជំនឿ ដែលនាំឱ្យមានការឈ្លោះប្រកែកគ្នាជាងការស្ថាបនា ដែលប្រើដោយឥតសមហេតុផល ឬដោយឥតប្រយោជន៍ ដែលដោយភាពយោធន៍របស់វាធ្វើឱ្យខូចដល់ត្រចៀកដីពិសិដ្ឋ ដែលបង្អាក់ពីភាពសាមញ្ញនៃ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះខ្ញុំឱបក្រសោបដោយអស់ពីចិត្ត ។ ដ្បិតខ្ញុំមិនមានអារម្មណ៍ថាយើងនិយាយអំពីព្រះដោយមានសតិសម្បជញ្ញៈតិចជាងយើងគិតនោះទេ ព្រោះអ្វីដែលយើងគិតអំពីព្រះអង្គនោះគឺជារឿងល្ងង់ខ្លៅ ហើយអ្វីដែលយើងនិយាយគឺមិនសមហេតុផល ។ ប៉ុន្តែវិធានការមួយចំនួនគួរតែត្រូវបានរក្សាទុក យើងគួរតែស្វែងរកពីបទគម្ពីរជាក្បួនប្រាកដសម្រាប់ទាំងការគិតនិងការនិយាយដែលទាំងគំនិតនៃគំនិតរបស់យើងនិងពាក្យនៃមាត់របស់យើងគួរតែត្រូវបានបញ្ជាក់ ។ ប៉ុន្តែតើអ្វីដែលរារាំងយើងពីការពន្យល់ដោយពាក្យកាន់តែច្បាស់អំពីបញ្ហាទាំងនោះនៅក្នុងបទគម្ពីរដែលងឿងឆ្ងល់ និងរារាំងការយល់ដឹងរបស់យើង ប៉ុន្តែអ្វីដែលមនសិការ និងស្មោះត្រង់បម្រើសេចក្តីពិតនៃបទគម្ពីរដោយខ្លួនឯង ហើយត្រូវបានប្រើប្រាស់យ៉ាងតិច និងសមរម្យ និងតាមកាលកំណត់? មានឧទាហរណ៍គ្រប់គ្រាន់នៃរឿងបែបនេះ ។ អ្វីដែលត្រូវនិយាយ លើសពីនេះទៅទៀត នៅពេលដែលវាត្រូវបានបង្ហាញថាព្រះវិហារត្រូវបានបង្ខំទាំងស្រុងឱ្យប្រើពាក្យ "ព្រះត្រីឯក" និង "មនុស្ស"? ប្រសិនបើនរណាម្នាក់រកឃើញកំហុសនៃពាក្យថ្មីថ្មោងនោះ តើគាត់មិនសមនឹងទទួលការវិនិច្ឆ័យថាជាអ្នកផ្តល់ពន្លឺនៃការពិតដោយមិនសក្តិសមទេ ព្រោះគាត់រកកំហុសតែលើអ្វីដែលធ្វើឱ្យការពិតច្បាស់លាស់ និងច្បាស់លាស់?

4. ព្រះវិហារបានចាត់ទុកការបញ្ចេញមតិដូចជា "ព្រះត្រីឯក" "បុគ្គល" ជាដើម ។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ភាពថ្មីថ្មោងនៃពាក្យប្រភេទនេះ (ប្រសិនបើវាត្រូវតែហៅថា) មានប្រយោជន៍ជាពិសេសនៅពេលដែលការពិតត្រូវបានអះអាងប្រឆាំងនឹងអ្នកចោប្រកាន់មិនពិត ដែលគេចេញពីវាដោយការផ្លាស់ប្តូររបស់ពួកគេ ។

ថ្ងៃនេះ យើងមានបទពិសោធន៍យ៉ាងបរិបូរណ៍ក្នុងការខិតខំប្រឹងប្រែងដ៏អស្ចារ្យ
របស់យើង ដើម្បីកម្ចាត់សត្រូវនៃគោលលទ្ធិដ៏បរិសុទ្ធ និងប្រកបដោយប្រយោជ
ន៍ ។ ជាមួយនឹងការបត់ជើងទ្រុឌទ្រោមបែបនេះ ពស់អិលទាំងនេះហើរទៅឆ្ងាយ
លុះត្រាតែពួកវាត្រូវបានដេញតាមយ៉ាងក្លាហាន ចាប់ និងកំទេច ។ ដូច្នេះ
ហើយ បុរសរ៉ូមចំណាស់ដែលបំផុសគំនិតដោយការតស៊ូផ្សេងៗលើអំពើថោកទាប
ត្រូវបានបង្ខំឱ្យបង្ហាញដោយភាពច្បាស់លាស់ពេញលេញនូវអ្វីដែលពួកគេមាន
អារម្មណ៍ ក្រែងលោពួកគេចាកចេញពីការផ្លាស់ប្តូរដ៏យោរយោចចំពោះជនទុច្ចរិត
ដែលបិទបាំងកំហុសរបស់ពួកគេជាស្រទាប់នៃពាក្យសំដី ។ ដោយសារគាត់មិន
អាចប្រឆាំងនឹងការអធិប្បាយដែលបានបង្ហាញនោះ Arius បានសារភាពថា
ព្រះគ្រីស្ទគឺជាព្រះ និងជាបុត្ររបស់ព្រះ ហើយដូចជាគាត់បានធ្វើអ្វីដែលត្រឹមត្រូវ
នោះ គាត់បានធ្វើពុតជាយល់ព្រមជាមួយមនុស្សផ្សេងទៀត ។ ប៉ុន្តែ ក្នុងពេល
នោះ គាត់មិនឈប់សរសើរថាព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបង្កើតឡើង ហើយមានការចាប់
ផ្តើមដូចសត្វដទៃទៀតឡើយ ។ មនុស្សចាស់ ដើម្បីទាញកលល្បិចរបស់បុរស
នោះ ចេញពីកន្លែងលាក់ខ្លួន ចូលទៅកាន់តែឆ្ងាយ ដោយប្រកាសថា ព្រះគ្រីស្ទ
ជាព្រះរាជបុត្រដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះវរបិតា គង់នៅជាមួយព្រះវរបិតា ។ នៅទី
នេះភាពមិនបរិសុទ្ធបានផ្ទុះឡើងនៅពេលដែល Arians ចាប់ផ្តើមអាក្រក់បំផុត
ដើម្បីស្អប់និងដាក់បណ្តាសាពាក្យ homoousios ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើដំបូង
ពួកគេបានសារភាពដោយស្មោះអស់ពីចិត្ត និងអស់ពីដួងចិត្តថាជាព្រះគ្រីស្ទ
នោះពួកគេនឹងមិនបដិសេធទ្រង់ក្នុងការធ្វើជាដៃគូជាមួយព្រះវរបិតាឡើយ ។ តើ
អ្នកណានឹងហ៊ានស៊ើបអង្កេតប្រឆាំងនឹងមនុស្សទៀងត្រង់ទាំងនោះ ជាអ្នកឈ្លោះ
ប្រកែកគ្នា និងជាមនុស្សដែលឈ្លោះគ្នា ព្រោះតែពួកគេបានជំរុញឱ្យមានការ
ពិភាក្សាដ៏ក្តៅគគុកបែបនេះ តាមរយៈពាក្យមួយម៉ាត់ ហើយរំខានដល់សន្តិភាព
នៃក្រុមជំនុំ? ប៉ុន្តែពាក្យសម្តីនោះបានសម្គាល់ភាពខុសគ្នារវាងគ្រីស្ទសាសនិក
ដែលមានជំនឿបរិសុទ្ធ និងពួក Arians ដ៏ពិសិដ្ឋ ។ ក្រោយមក Sabellius

បានដាស់តឿន ដែលបានរាប់ឈ្មោះរបស់ព្រះវរបិតា ព្រះរាជបុត្រា និងព្រះ
វិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ស្ទើរតែគ្មានសារៈសំខាន់ ដោយលើកហេតុផលថា វាមិនមែន
ដោយសារតែភាពខុសគ្នាណាមួយដែលពួកគេត្រូវបានលើកឡើងនោះទេ ប៉ុន្តែថា
ពួកគេជាគុណលក្ខណៈចម្រុះនៃព្រះ ដែលប្រភេទនៅទីនោះ ។ មានច្រើនណាស់ ។
ប្រសិនបើវាមកដល់ការជជែកវែកញែក គាត់ត្រូវបានគេទម្លាប់ធ្វើការ
សារភាពថាគាត់បានទទួលស្គាល់ព្រះវរបិតាជាព្រះ ជាព្រះរាជបុត្រាជាព្រះ និង
វិញ្ញាណជាព្រះ ។ ប៉ុន្តែ ក្រោយមកបានរកឃើញផ្លូវចេញ ដោយប្រកែកថាគាត់
មិនបាននិយាយអ្វីក្រៅពីនិយាយពីព្រះថាខ្លាំងពូកែ និងយុត្តិធម៌ និងមានប្រា
ជ្ញា ។ ដូច្នេះហើយបានជាគាត់បានបន្តឡើងវិញនូវបទចម្រៀងចាស់មួយបទទៀត
ថា ព្រះបិតាជាព្រះរាជបុត្រា និងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ព្រះបិតាគ្មានឋានៈ គ្មាន
ការខុសប្លែកពីគេ ។ ដើម្បីបំបែកអំពើទុច្ចរិតរបស់បុរសនោះ វេជ្ជបណ្ឌិតទៀង
ត្រង់ ដែលកាលនោះមានចិត្តអាណិតអាសូរ បានឆ្លើយតបយ៉ាងខ្លាំងថា សម្បត្តិ
បីយ៉ាងពិតជាត្រូវបានទទួលស្គាល់ក្នុងព្រះតែមួយ ។ ហើយដើម្បីឱ្យពួកគេពង្រឹង
ខ្លួនប្រឆាំងនឹងឈ្លិចកលដ៏ប៉ិនប្រសប់របស់គាត់ជាមួយនឹងសេចក្តីពិតបើកចំហ
និងសាមញ្ញ ពួកគេពិតជាបានអះអាងថា មនុស្សមួយអង្គនៅរស់ក្នុងព្រះតែមួយ
ឬអ្វីដែលដូចគ្នានោះ រស់នៅក្នុងការរួបរួមនៃព្រះ ។

5. ដែនកំណត់និងភាពចាំបាច់នៃពាក្យទ្រឹស្តី

ប្រសិនបើដូច្នេះ ពាក្យទាំងនេះមិនត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយប្រញាប់ប្រញាល់ទេ
យើងត្រូវប្រយ័ត្ន ក្រែងលោយើងត្រូវចោទប្រកាន់ថា មានការឡើងកន្ទួលលើសទ
ម្ង៉់ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ខ្ញុំអាចជាមួយនឹងពួកគេត្រូវបានគេបញ្ចុះ ប្រសិនបើ
មានតែក្នុងចំណោមមនុស្សទាំងអស់ ជំនឿនេះត្រូវបានយល់ព្រមថាៈ ព្រះវរបិតា
និងព្រះរាជបុត្រា និងព្រះវិញ្ញាណគឺជាព្រះតែមួយ ប៉ុន្តែព្រះរាជបុត្រាមិនមែនជា
ព្រះវរបិតា មិនមែនជាព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះរាជបុត្រានោះទេ ប៉ុន្តែថាពួកគេត្រូវ
បានគេបែងចែកដោយ គុណភាពពិសេស ។ តាមពិតទៅ ខ្ញុំមិនមែនជាអ្នកបិទ

ផ្លូវបែបនេះ ដើម្បីប្រយុទ្ធនឹងពាក្យសំដីតែប៉ុណ្ណោះ ។ សម្រាប់ខ្ញុំចំណាំថា មនុស្សចាស់ដែលនិយាយដោយគោរពយ៉ាងខ្លាំងអំពីបញ្ហាទាំងនេះ មិនយល់ព្រម ក្នុងខ្លួនគេ ឬគ្រប់ពេលវេលាដោយឡែកពីគេឡើយ ។ តើឥឡូវនេះតើរូបមន្ត ដែលក្រុមប្រឹក្សាប្រើប្រាស់និងដោះសារដោយហ៊ីឡារីមានអ្វីខ្លះ? តើពេលខ្លះ Augustine ផ្ទុះឡើងដោយមានសេរីភាពអ្វីខ្លះ? តើជនជាតិក្រិច និងឡាតាំង ខុសគ្នាយ៉ាងណា? ប៉ុន្តែឧទាហរណ៍មួយនៃភាពខុសគ្នានឹងគ្រប់គ្រាន់ ។ នៅពេលដែលជនជាតិឡាតាំងមានបំណងចង់បកប្រែពាក្យ homoousios ពួកគេបាននិយាយថា "consubstantial" ដែលបង្ហាញថាខ្លឹមសារនៃព្រះបិតានិងព្រះរាជបុត្រាគឺតែមួយដូច្នេះការប្រើប្រាស់ "សារធាតុ" ជំនួសឱ្យ "ខ្លឹមសារ" ។ ដូច្នេះ ដូចគ្នានេះដែរ Jerome នៅក្នុងសំបុត្រមួយទៅកាន់ទីក្រុង Damascus ហៅវាថាជាយញ្ញបូជាដើម្បីព្យាករណ៍ពីសារធាតុបីនៅក្នុងព្រះ ។ ប៉ុន្តែអ្នកនឹងរកឃើញច្រើនជាងមួយរយដងនៅក្នុង Hilary ដែលថាមាន "សារធាតុ" បីនៅក្នុងព្រះ ។ ប៉ុន្តែឥឡូវយល់ច្រឡំពី Jerome ដោយពាក្យ "hypostasis"! ព្រោះគាត់សង្ស័យថាមានថ្នាំពុលនៅពេលដែល hypostases បីក្នុងមួយព្រះត្រូវបានគេលើកឡើង! ទោះជាគេប្រើពាក្យនេះក្នុងន័យអាណិតក៏ដោយ ក៏គាត់មិនលាក់បាំងការពិតដែរថាវាជាការបញ្ចេញមតិមិនសមរម្យ ។ នេះជាការពិត បើទោះជាគាត់និយាយដោយស្មោះ ជាជាងព្យាយាមដោយចេតនា និងដោយចេតនាដើម្បីចោទប្រកាន់បីស្វពភាគខាងកើត ដែលគាត់ស្អប់ ដោយពាក្យមិនសមរម្យ! ប្រាកដណាស់គាត់បង្ហាញភាពស្មោះត្រង់តិចតួចក្នុងការអះអាងថានៅក្នុងសាលាដែលប្រមាថទាំងអស់ ousia គ្មានអ្វីផ្សេងទៀតក្រៅពី hypostasis ដែលជាគំនិតដែលត្រូវបានបដិសេធម្តងហើយម្តងទៀតដោយការប្រើប្រាស់ធម្មតានិងល្អពាក់ ។ Augustine មានភាពរូសរាយរាក់ទាក់ និងគួរសមជាង ព្រោះទោះបីជាគាត់និយាយថាពាក្យ hypostasis ក្នុងន័យនេះគឺថ្មីសម្រាប់ត្រចៀកឡាតាំង ប៉ុន្តែគាត់បានទុកអោយជនជាតិក្រិចនូវរបៀបនៃការនិយាយរបស់ពួកគេ

យ៉ាងខ្លាំង រហូតដល់គាត់ទ្រាំទ្រនឹងជនជាតិឡាតាំងដែលបានធ្វើតាមឃ្លាព្រឹក ។ ហើយអ្វីដែលសូក្រាតសរសេរទាក់ទងនឹង hypostasis នៅក្នុងសៀវភៅទី 6 នៃ ប្រវត្តិសាស្ត្រត្រីភាគី បង្ហាញថាវាត្រូវបានអនុវត្តខុសចំពោះបញ្ហានេះដោយបុរស ដែលមិនបានសិក្សា ។ ប៉ុន្តែ Hilary ដដែលបានចោទប្រកាន់អ្នកខុសឆ្គងនៃ ឧក្រិដ្ឋកម្មដ៏ធំ ដែលថាដោយអំពើអាក្រក់របស់ពួកគេ គាត់ត្រូវបានបង្ខំឱ្យដាក់ បញ្ចូលនូវគ្រោះថ្នាក់នៃការនិយាយរបស់មនុស្ស នូវអ្វីដែលគួរត្រូវបានចាក់សោ នៅក្នុងភាពបរិសុទ្ធនៃចិត្តរបស់មនុស្ស ។ ហើយគាត់មិនលាក់បាំងការពិតដែល ថានេះគឺជាការធ្វើអ្វីខុសច្បាប់, និយាយអ្វីដែលមិនអាចពន្យល់ សន្មតថាអ្វីដែល មិនបានទទួលយក មួយសន្ទុះក្រោយមក គាត់ដោះសារខ្លួនគាត់ជាយូរសម្រាប់ ការហ៊ានដាក់លក្ខខណ្ឌថ្មី ។ ព្រោះនៅពេលដែលទ្រង់បានដាក់ចេញនូវនាមធម្ម ជាតិ ព្រះវរបិតា ព្រះរាជបុត្រា និងព្រះវិញ្ញាណ ទ្រង់បានបន្ថែមថា អ្វីក៏ ដោយដែលស្វែងរកក្រៅពីនេះ គឺហួសពីអត្ថន័យនៃភាសា លើសពីលទ្ធភាពនៃ ការយល់ដឹង លើសពីសមត្ថភាពនៃការយល់ដឹង ។ ហើយនៅកន្លែងផ្សេងទៀត គាត់បានប្រកាសថា បីស្សពរបស់ហ្គោល សប្បាយចិត្ត ដោយសារតែពួកគេមិន បានធ្វើ ឬទទួល ឬស្គាល់ ការសារភាពណាមួយផ្សេងទៀតទាល់តែសោះ ពេល នោះ គឺជាបុរាណ និងសាមញ្ញបំផុត ដែលបានទទួលក្នុងចំណោមក្រុមជំនុំទាំង អស់ តាំងពីសម័យសាវក ។ ហើយការដោះសាររបស់ Augustine គឺស្រដៀង គ្នា ៖ ដោយសារភាពក្រីក្រនៃការនិយាយរបស់មនុស្សក្នុងរឿងដ៏ធំឆេងនោះ ពាក្យ "hypostasis" ត្រូវបានបង្ខំឱ្យយើងដោយភាពចាំបាច់ មិនមែនដើម្បី បង្ហាញពីអ្វីដែលវាគឺជា ប៉ុន្តែគ្រាន់តែមិននៅស្ងៀមចំពោះរបៀបដែលព្រះបិតា ។ ព្រះបុត្រា និងព្រះវិញ្ញាណមានបី ។

ម្នាលទាំងឡាយ សេចក្តីថ្លែងនេះ គប្បីដាស់តឿនយើងឲ្យតាំងនឹងការនិយាយ យ៉ាងតឹងរឹង ដូចជាអ្នកដែលមិនចង់ស្ងៀមនឹងពាក្យដែលកើតឡើងដោយយើង បើគេមិនប្រព្រឹត្តដោយចិត្តក្រអឺតក្រអម ឬឆ្លើងឆ្លៃ ឬឧបាទានព្យាបាទ ។ ប៉ុន្តែ

សូមឱ្យបុគ្គលទាំងនេះ ថ្លឹងថ្លែងពីភាពចាំបាច់ដែលបង្ខំយើងឱ្យនិយាយដូច្នេះ ថា បន្តិចម្តងៗ ពួកគេអាចនឹងក្លាយទៅជាទម្លាប់នៃការនិយាយដែលមានប្រយោជន៍ ។ សូមឲ្យពួកគេរៀនផងដែរ ក្រែងលោកពួកគេត្រូវទប់ទល់នឹង Arians ម្ខាង និង Sabellians ម្ខាងទៀត ខណៈពេលដែលមានការខឹងសម្បារដែលឱកាសដើម្បីគេចចេញពីបញ្ហាត្រូវបានកាត់ផ្តាច់ ពួកគេបង្កឱ្យមានការសង្ស័យខ្លះថា ពួកគេជាសិស្ស ឬ Arius ឬ សាបេលីស ។ Arius និយាយថា ព្រះគ្រីស្ទជាព្រះ ប៉ុន្តែគេរក្សាថា ទ្រង់ត្រូវបានបង្កើតឡើង និងមានការចាប់ផ្តើម ។ គាត់និយាយថា ព្រះគ្រីស្ទគឺតែមួយជាមួយព្រះវរបិតា ប៉ុន្តែគាត់បានខ្សឹបប្រាប់ដោយសម្ងាត់នៅក្នុងត្រចៀករបស់ពួកបក្សពួករបស់គាត់ថា ទ្រង់រូបរួមគ្នាជាមួយព្រះវរបិតាដូចអ្នកជឿដទៃទៀត ទោះបីជាដោយឯកសិទ្ធិឯករិច្ចនេះក៏ដោយ ។ និយាយថា "Consubstantial" ហើយអ្នកនឹងហែករបាំងនៃ turncoat នេះចេញ ហើយអ្នកនៅតែបន្ថែមអ្វីទៅក្នុងបទគម្ពីរ ។ Sabellius និយាយថា ព្រះវរបិតា ព្រះរាជបុត្រា និងព្រះវិញ្ញាណ ពុំមានសញ្ញាខុសគ្នានៅក្នុងព្រះឡើយ ។ និយាយថាពួកគេបីហើយគាត់នឹងស្រែកថាអ្នកកំពុងដាក់ឈ្មោះព្រះបី ។ ចូរនិយាយថា នៅក្នុងខ្លឹមសារតែមួយនៃព្រះមានព្រះត្រីឯកនៃមនុស្ស អ្នកនឹងនិយាយតែពាក្យមួយម៉ាត់នូវអ្វីដែលបទគម្ពីរចែង ហើយកាត់បន្ថយការនិយាយទទេ ។ ជាការពិតណាស់ ប្រសិនបើអបិយជំនឿដែលអន្ទះសារខ្លាំងពេក បង្ខាំងនរណាម្នាក់ថាគាត់មិនអាចទ្រាំទ្រនឹងលក្ខខណ្ឌទាំងនេះបាន ប៉ុន្តែឥឡូវនេះគ្មាននរណាម្នាក់អាចបដិសេធបានទេ ទោះបីជាគាត់ត្រូវផ្ទុះក៏ដោយ ថានៅពេលដែលយើងឮ "មួយ" យើងគួរតែយល់ពី "ការរូបរួមនៃសារធាតុ" ។ នៅពេលដែលយើងឮ "ខ្លឹមសារបីនៅក្នុងមួយ" មនុស្សនៅក្នុងព្រះត្រីឯកនេះមានន័យ ។ ពេលនេះត្រូវបានសារភាពដោយគ្មានការបោកបញ្ឆោត យើងមិនត្រូវនិយាយកុហកឡើយ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំធ្លាប់ជួបប្រទះជាយូរមកហើយម្តងហើយម្តងទៀតថាអ្នកណាដែលឈ្លោះប្រកែកគ្នាជាបន្តបន្ទាប់នឹងពាក្យគិលានុបដ្ឋាយិកាជាថ្នាំពុលសម្ងាត់ ។ ជាលទ្ធផល វាស

មហេតុផលជាងក្នុងការប្រជែងពួកគេដោយចេតនា ជាជាងនិយាយមិន
ច្បាស់លាស់ដើម្បីផ្តាច់ចិត្តពួកគេ ។

6. អត្ថន័យនៃគំនិតសំខាន់បំផុត

ប្រសិនបើព្រះបន្ទូលគ្រាន់តែជាព្រះ ហើយមិនទាន់មានសញ្ញាសម្គាល់លក្ខណៈ
ផ្សេងទៀតទេ យ៉ូហាននឹងនិយាយខុសថា ព្រះបន្ទូលគឺនៅជាមួយព្រះជានិច្ច
[យ៉ូហាន 1:1] ។ នៅពេលភ្លាមៗបន្ទាប់ពីគាត់បានបន្ថែមថាពាក្យនេះក៏ជាព្រះ
ជាម្ចាស់ផ្ទាល់ដែរនោះគាត់បានរំលឹកយើងអំពីខ្លឹមសារដូចជាការរូបរួមមួយ ។
ប៉ុន្តែដោយសារតែគាត់មិនអាចនៅជាមួយព្រះដោយមិនរស់នៅក្នុងព្រះវរបិតា
ហេតុដូច្នេះហើយបានផុសឡើងនូវគំនិតនៃការចិញ្ចឹមជីវិតដែលទោះបីជាវាត្រូវបាន
ភ្ជាប់ជាមួយខ្លឹមសារដោយចំណងរួមហើយមិនអាចបំបែកចេញពីវាក៏ដោយក៏នៅ
តែមានសញ្ញាសម្គាល់ពិសេសដែលវាកើតឡើង ត្រូវបានសម្គាល់ពីវា ។ ឥឡូវនេះ
ក្នុងចំណោមអាហារទាំងបីនេះ ខ្ញុំនិយាយថា វត្ថុនីមួយៗទាក់ទងនឹងរបស់ផ្សេងៗ
ទៀតត្រូវបានសម្គាល់ដោយគុណភាពពិសេស ។ “ទំនាក់ទំនង” នេះត្រូវបាន
បង្ហាញយ៉ាងច្បាស់នៅទីនេះ ៖ ដោយសារតែកន្លែងដែលការលើកឡើងសាមញ្ញ
និងគ្មានកំណត់ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះ ឈ្មោះនេះទាក់ទងនឹងកូនប្រុស
និងវិញ្ញាណមិនតិចជាងចំពោះព្រះវរបិតាទេ ។ ប៉ុន្តែពេលដែលឪពុកត្រូវបានគេ
ប្រៀបធៀបជាមួយនឹងកូនប្រុសនោះ ចរិតរបស់អ្នករាល់គ្នាធ្វើឲ្យមានលក្ខណៈ
ខុសប្លែកពីគ្នា ។ ទីបី អ្វីក៏ដោយដែលត្រឹមត្រូវសម្រាប់បុគ្គលម្នាក់ៗ ខ្ញុំរក្សាភាព
មិនអាចទាក់ទងគ្នាបាន ពីព្រោះអ្វីដែលត្រូវបានសន្មតថាជាឪពុកជាសញ្ញា
សម្គាល់មិនអាចយល់ព្រម ឬផ្ទេរទៅឱ្យកូនប្រុសបានទេ ។ ខ្ញុំក៏មិនពេញចិត្តនឹង
និយមន័យរបស់ Tertullian ដែរ ប្រសិនបើវាត្រូវបានគេយកទៅក្នុងន័យត្រឹម
ត្រូវ នោះគឺជាប្រភេទនៃការបែងចែក ឬសេដ្ឋកិច្ចនៅក្នុងព្រះ ដែលមិនមានឥទ្ធិ
ពលលើការរូបរួមនៃខ្លឹមសារ ។

(អាទិទេពដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចនៃព្រះរាជបុត្រា ទំព័រ ៧-១៣)

7. អាទិទេពនៃព្រះបន្ទូល

ប៉ុន្តែ មុនពេលខ្ញុំបន្តដំណើរទៅឆ្ងាយទៀត ខ្ញុំត្រូវតែបង្ហាញពីអាទិទេពនៃព្រះរាជបុត្រា និងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ បន្ទាប់មកយើងនឹងឃើញពីរបៀបដែលពួកគេខុសគ្នាពីគ្នាទៅវិញទៅមក ។ ប្រាកដណាស់ នៅពេលដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះត្រូវបានដាក់នៅចំពោះមុខយើងនៅក្នុងបទគម្ពីរ វានឹងក្លាយជាកម្ពស់នៃភាពមិនសមហេតុផល ដើម្បីស្រមៃមើលនូវពាក្យសំដីមួយភ្លែត និងការបាត់ខ្លួន ដែលបញ្ចេញទៅលើអាកាស គ្រោងចេញពីព្រះ ។ ហើយថាទាំងអក្ខរាវិរុទ្ធបានប្រកាសដល់បុព្វបុរស និងការព្យាករណ៍ទាំងអស់គឺជាប្រភេទនេះ ។ ផ្ទុយទៅវិញ «ព្រះបន្ទូល» មានន័យថា ប្រាជ្ញាដ៏អស់កល្បជានិច្ច ដែលរស់នៅជាមួយព្រះដែលទាំងអក្ខរាវិរុទ្ធ និងទំនាយទាំងអស់ចេញមក ។ បន្ទាល់ ហោរាពីបុរាណបាននិយាយដោយវិញ្ញាណនៃព្រះត្រីសូ ដូចសាវ័កបានធ្វើដែរ [១ពេត្រុស ១: ១០-១១ ពេត្រុសទី២ ១:២១] ហើយអស់អ្នកដែលបន្ទាប់មកបានបម្រើដល់គោលលទ្ធិសូត្រា ។ ពិតប្រាកដណាស់ ដោយសារព្រះត្រីសូមិនទាន់បានសម្តែងឱ្យឃើញ នោះចាំបាច់ត្រូវយល់ព្រះបន្ទូលថាជាកំណើតនៃព្រះវរបិតាមុនពេលវេលា ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើព្រះវិញ្ញាណនោះ ដែលជាសរីរាង្គរបស់ព្យាការី គឺជាវិញ្ញាណនៃព្រះបន្ទូល នោះយើងសន្និដ្ឋានដោយមិនសង្ស័យថា ទ្រង់ពិតជាព្រះមែន ។ ហើយម៉ូសេបង្រៀនយ៉ាងច្បាស់ពីការបង្កើតសកលលោក ដោយដាក់ពាក្យនេះជាអន្តរការី ។ ហេតុអ្វីបានជាគាត់ប្រាប់យើងយ៉ាងច្បាស់ថា ព្រះនៅក្នុងការបង្កើតបុគ្គលរបស់គាត់បាននិយាយ សូមឲ្យការនេះឬការនោះត្រូវបានធ្វើ [លោកុ. ជំពូក១] លុះត្រាតែដើម្បីអោយសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអាចភ្លឺឡើងក្នុងរូបព្រះអង្គ? វានឹងងាយស្រួលសម្រាប់អ្នកដែលចាប់ពីរុទ្ធដើម្បីចូលទៅជុំវិញរឿងនេះដោយនិយាយថាពាក្យនេះត្រូវបានគេយល់ថាជាការដេញថ្លៃ និងបញ្ឆោត ។ ប៉ុន្តែសាវ័កគឺជាអ្នកបកប្រែដ៏ល្អប្រសើរ ដែលបង្រៀនថាពិភពលោកត្រូវបានបង្កើត

ឡើងដោយសារកូនប្រុស ហើយថាគាត់បានគាំទ្រគ្រប់ទាំងអស់ដោយពាក្យដ៏មាន ឥទ្ធិពលរបស់គាត់ [ហេ. ១:២-៣] ។ សម្រាប់នៅទីនេះ យើងឃើញពាក្យដែល គេយល់ថាជាបញ្ហា ឬអាណត្តិរបស់ព្រះរាជបុត្រា ដែលជាអង្គទ្រង់ ជាព្រះបន្ទូល ដ៏អស់កល្ប និងសំខាន់របស់ព្រះវរបិតា ។ ហើយពិតប្រាកដណាស់ បុរសដែល មានចិត្តល្អ និងសុភាព មិនអាចរកឃើញពាក្យសំដីរបស់សាឡូម៉ូនដែលមិន ច្បាស់លាស់នោះទេ ដែលគាត់បានណែនាំពីប្រាជ្ញាថាបានកើតមកពីព្រះមុនពេល វេលា [Ecclus. 24:14] និងជាអធិបតីលើការបង្កើតរបស់ទាំងអស់ និងកិច្ចការ របស់ព្រះ [សុភា. ៨:២២] ។ ព្រោះវាជារឿងល្អខ្លះៗ និងឆ្លុះដៃលេចចំណែកនៃ ឧបណ្តោះអាសន្នរបស់ព្រះ ។ នៅពេលដែលព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យនឹង រៀបចំផែនការដ៏ថេរ និងអស់កល្បរបស់ទ្រង់ ហើយក៏ជាអ្វីដែលអាចកំបាំងថែម ទៀត ។ ការនិយាយអំពីព្រះគ្រីស្ទក៏អនុវត្តនៅទីនេះដែរ ៖ « ព្រះវរបិតារបស់ ខ្ញុំ និងខ្ញុំបាននិយាយរហូតដល់សព្វថ្ងៃនេះ » [យ៉ូហាន ៥:១៧] ។ ដោយ សារការបញ្ជាក់ថា គាត់បានធ្វើការជាមួយនឹងព្រះវរបិតាជានិច្ចតាំងពីដើម កំណើតពិភពលោកមក គាត់ពន្យល់កាន់តែច្បាស់អំពីអ្វីដែលម៉ូសេបានប៉ះយ៉ាង ខ្លី ។ ដូច្នេះហើយ យើងសន្និដ្ឋានថា ព្រះបានមានបន្ទូលដូច្នេះថា ព្រះបន្ទូល អាចមានចំណែករបស់ទ្រង់ក្នុងកិច្ចការ ហើយតាមរបៀបនេះ ការងារអាចជា រឿងធម្មតាសម្រាប់ទាំងពីរ ។ ប៉ុន្តែលោកយ៉ូហានបាននិយាយយ៉ាងច្បាស់បំផុត នៅពេលដែលគាត់បានប្រកាសថាពាក្យនោះព្រះជាម្ចាស់តាំងពីដើមដំបូងជាមួយ ព្រះគឺនៅពេលជាមួយគ្នានោះមូលហេតុនៃគុណលក្ខណៈនៃពាក្យថាជាខ្លឹមសារដ៏រឹង មាំនិងស្ថិតស្ថេរហើយពិពណ៌នាអំពីអ្វីដែលពិសេសរបស់គាត់និងយ៉ាងច្បាស់ ។ បង្ហាញពីរបៀបដែលព្រះជាម្ចាស់និយាយ ក្នុងនាមជាអ្នកបង្កើតសកលលោក ។ ដូច្នេះ ដរាបណាវិវរណៈដែលបានថ្លែងពីព្រះទាំងអស់ត្រូវបានកំណត់យ៉ាងត្រឹម ត្រូវដោយពាក្យ « ព្រះបន្ទូលនៃព្រះ » ដូច្នេះពាក្យដ៏សំខាន់នេះត្រូវបានដាក់

យ៉ាងត្រឹមត្រូវនៅកម្រិតខ្ពស់បំផុត ជាប្រភពនៃព្រះបន្ទូលទាំងអស់ ។ មិនអាច
កែប្រែបានទេ ពាក្យនេះស្ថិតស្ថេរជារៀងរហូតជាមួយព្រះ ហើយជាព្រះផ្ទាល់ ។

8. ភាពអស់កល្បនៃព្រះបន្ទូល

ដែលខណៈពេលដែលពួកគេមិនហ៊ានបង្កត់ដោយបើកចំហពីទេវភាពរបស់គាត់
លួចលាក់ទុកភាពអស់កល្បរបស់គាត់ ។ ដ្បិតគេនិយាយពាក្យនេះជាលើកដំបូង
នៅពេលដែលព្រះបានបើកមាត់បរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ក្នុងការបង្កើតសកលលោក ។
ប៉ុន្តែ ពួកគេមិនប្រយ័ត្នពេកក្នុងការបង្កើតប្រភេទនៃការបង្កើតថ្មីក្នុងខ្លឹមសារ
របស់ព្រះ ។ ដោយសារព្រះនាមរបស់ព្រះដែលគោរពចំពោះសកម្មភាពខាងក្រៅ
របស់ទ្រង់បានចាប់ផ្តើមសន្មតថាជាគាត់បន្ទាប់ពីមានការងាររបស់ទ្រង់ (ដូច
ពេលដែលគាត់ត្រូវបានគេហៅថាជាអ្នកបង្កើតស្ថានសួគ៌និងផែនដី) ដូច្នេះការ
គោរពបូជាទទួលស្គាល់ឬមិនអនុញ្ញាតឱ្យឈ្មោះដែលស្មើទូទៅជាមួយអ្វីដែលថ្មី
បានកើតឡើងចំពោះព្រះនៅក្នុងទ្រង់ ។ ត្បិតបើមានអ្វីដែលបានផ្សេងព្រេង
នោះការអនុម័តរបស់យ៉ាកុបនឹងធ្លាក់មកលើដី ៖ « រាល់អំណោយដ៏ល្អឥតខ្ចោះ
បានមកពីស្ថានលើ ហើយចុះមកពីព្រះវរបិតានៃពន្លឺ ដែលគ្មានការប្រែប្រួល ឬ
ស្រមោលនៃការផ្លាស់ប្តូរឡើយ » [យ៉ាកុប 1: ១៧] ។ ហេតុដូច្នេះហើយ
គ្មានអ្វីគួរមិនអាចអត់ឱនឱ្យយើងជាងការចង់ចាប់ផ្តើមនៃពាក្យថាអ្នកទាំងពីរតែង
តែជាព្រះ ហើយក្រោយមកគឺជាអ្នកបង្កើតសកលលោក ។ ប៉ុន្តែពួកគេគិតថា
ពួកគេកំពុងរំលឹកឡើងវិញយ៉ាងច្បាស់នៅពេលពួកគេយល់ឃើញថាលោកម៉ូសេ ដោយ
រៀបរាប់ថាព្រះបានមានបន្ទូលជាលើកដំបូង ប្រាប់ដោយហេតុនេះថាគ្មានពាក្យ
ណាមួយនៅក្នុងលោកពីមុនមកទេ ។ គ្មានអ្វីប្លែកជាងនេះទេ! ដោយសារអ្វីមួយ
ចាប់ផ្តើមបង្ហាញនៅពេលណាមួយ យើងមិនគួរប្រមូលយករបស់ដែលវាមិនធ្លាប់
មានពីមុនមកទេ ។ ជាការពិត ខ្ញុំបានសន្និដ្ឋានផ្ទុយពីនេះទៅទៀត ៖ ពាក្យនេះ
មានតាំងពីយូរយារណាស់មកហើយ មុនពេលដែលព្រះមានបន្ទូលថា «សូមឲ្យ
មានពន្លឺ» [លោកុប្បត្តិ 1:3] ហើយអំណាចនៃព្រះបន្ទូលបានផុសឡើង ហើយ

ឈរចេញ ។ ទោះបីជាអ្នកណាគួរសួរពីមុនដល់ណាក៏ដោយ ក៏រកមិនឃើញដែរ ។ ទ្រង់ក៏មិនកំណត់ពេលវេលាជាក់លាក់ណាមួយដែរ នៅពេលដែលទ្រង់មានបន្ទូលថា «ឱព្រះវរបិតាអើយ សូមលើកតម្កើងព្រះរាជបុត្រាទ្រង់ ដោយសិរីល្អ ដែលទូលបង្គំមាននៅជាមួយទ្រង់ មុនពេលគ្រឹះនៃសកលលោកបានត្រូវដាក់ចុះ» [យ៉ូហាន ១៧:៥] ហើយ យ៉ូហានក៏មិនបានមើលរំលងរឿងនេះដែរ ដោយសារមុនពេលលោកឆ្លងទៅការបង្កើតសកលលោក [យ៉ូហាន ១:៣] លោកមានប្រសាសន៍ថា « កាលដើមដំបូងព្រះបន្ទូលនៅជាមួយនឹងព្រះ» [យ៉ូហាន ១:១] ។ ដូច្នេះ យើងសូមបញ្ជាក់ជាថ្មីថា ព្រះបន្ទូលដែលបានបង្កើតឡើងហួសពីការចាប់ផ្តើមនៃពេលវេលាដោយព្រះ បានគង់នៅជាមួយនឹងទ្រង់ជារៀងរហូត ។ តាមរយៈនេះ ភាពអស់កល្បរបស់គាត់ ខ្លឹមសារពិតរបស់គាត់ និងទេវភាពរបស់គាត់ត្រូវបានបញ្ជាក់ ។

9. ភាពជាព្រះរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់

លើសពីនេះ ខ្ញុំមិនទាន់ប៉ះពាល់អ្នកសម្របសម្រួលទេ ប៉ុន្តែពន្យារពេលរហូតដល់យើងឈានដល់ការព្យាបាលនៃការប្រោសលោះ ។ ទោះបីយ៉ាងនេះក៏ដោយ ដោយសារតែវាគួរតែមានការយល់ព្រមក្នុងចំណោមអ្វីៗទាំងអស់ដែលព្រះគ្រីស្ទគឺជាព្រះបន្ទូលដែលបានបញ្ចប់ដោយសាច់ឈាម ទីបន្ទាល់ដែលបញ្ជាក់ពីអាទិទេពរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានរួមបញ្ចូលយ៉ាងសមរម្យនៅទីនេះ ។ ទោះបីជាវាបាននិយាយនៅក្នុង ទំនុកដំកើង ៤៥ «ឱព្រះអើយ បល្ល័ង្ករបស់ទ្រង់ស្ថិតនៅអស់កល្បជានិច្ច ហើយអស់កល្បជានិច្ច» [ទំនុក .៤៥:៥, ៤៤:៧] ជនជាតិយូដាបានបែរខ្នងរបស់ពួកគេហើយបានធ្វើឱ្យឈ្មោះអេឡូហ៊ីមសមនឹងមុំនិងអំណាចខ្ពស់បំផុតផងដែរ ។ ប៉ុន្តែគ្មានកន្លែងណានៅក្នុងបទគម្ពីរទេ ដែលយើងរកឃើញដូចវត្ថុមួយ ដែលលើកឡើងនូវបល្ល័ង្កដ៏អស់កល្បសម្រាប់សត្វមួយ ប្រាកដណាស់ទ្រង់មិនត្រូវបានគេហៅថាជា នោះទេ ប៉ុន្តែក៏ជាអ្នកគ្រប់គ្រងដ៏អស់កល្ប "ព្រះ" ជានិច្ចផងដែរ ។ លើសពីនេះ ងារនេះត្រូវបានប្រគល់ឱ្យគ្មាននរណាម្នាក់ដោយ

គ្មានការបន្ថែមឡើយ ដូចពេលដែលលោកម៉ូសេត្រូវបានគេនិយាយថាក្លាយជា « ដូចជាព្រះដល់ជាវោន » [និក្ខ ១[១:៧ .អ្នកខ្លះទៀតបានអានពាក្យ«ជាវោន»ក្នុងករណីដែលមានលក្ខណៈខុសឆ្គងខ្លាំងណាស់ ។ ជាការពិត ខ្ញុំសារភាពថា អ្វីដែលត្រូវឱ្យកត់សម្គាល់សម្រាប់ឧត្តមភាពឯករិចនៈរបស់វា ប្រសិនបើជាឃើញ ត្រូវបានគេហៅថា ប៉ុន្តែតាមបរិបទ វាច្បាស់ណាស់ថាការបកស្រាយ "ទេវៈ" បែបនេះគឺពិបាក និងបង្ខំ ហើយពិតជាគ្មានន័យអ្វីទាំងអស់ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើ ការរឹងចចេសរបស់ពួកគេមិនផ្តល់ផលទេ ជាក់ស្តែងព្រះគ្រីស្ទត្រូវបាននាំមក ដោយអេសាយទាំងជាព្រះ និងដោយតុបតែងដោយអំណាចខ្ពស់បំផុត ដែលជា សញ្ញាសម្គាល់នៃព្រះតែមួយ ។ លោកមានប្រសាសន៍ថា ៖ «នេះជាឈ្មោះដែល គេនឹងហៅទ្រង់ថា ព្រះដ៏មានបូជានុភាព ជាបិតានៃគ្រាខាងមុខ» [អេសាយ ៩ ១[៦:

ជនជាតិយូដាក៏និយាយនៅទីនេះដែរ ហើយដូច្នេះបង្វែរការអានថា ព្រះជានេះ" ជា "ទ្រង់ហៅមុខ នឹងខាងគ្រានៃវរបិតាបូជានុភាព ព្រះមានដ៏ព្រះដែលនាម រាជព្រះតែទុកបន្សល់ដើម ដោយបុត្រាថា ។ "សុខសាន្តសេចក្តីនៃព្រះអង្គម្ចាស់" តើគោលបំណងជាច្រើននឹងត្រូវលើកដាក់ក្នុងកន្លែងនេះថ្វាយព្រះជាព្រះវរបិតា ចាប់តាំងពីបំណងរបស់ហោរាគឺដើម្បីតុបតែងព្រះគ្រីស្ទដោយសញ្ញាច្បាស់លាស់ ដើម្បីពង្រឹងជំនឿរបស់យើងលើទ្រង់? ដូច្នេះ គ្មានការសង្ស័យទេដែលថាឥឡូវ នេះគាត់ត្រូវបានគេហៅថា ថាហៅគេមុនបន្តិចជាដូច "បូជានុភាពមានដ៏ព្រះ" ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ គ្មានអ្វីអាចរកឃើញច្បាស់ជាងការ"អម៉ាញូអែល" អនុម័តរបស់យេរេមា ដែលថា«នេះនឹងជាឈ្មោះដែលសាខារបស់ព្រះបាទដាវីឌ នឹងហៅថា «ព្រះយេហូវ៉ាជាសេចក្តីសុចរិតរបស់យើង» [យេរេមា ២៣:៥៦-; ៣៣ ។[១៦-១៥:ដោយសារជនជាតិយូដាបង្រៀនបន្ថែមថាព្រះនាមផ្សេងទៀត របស់ព្រះគឺគ្មានអ្វីក្រៅពីឋានៈទេ ប៉ុន្តែថាព្រះនាមតែមួយអង្គនេះ ព្រះយេហូវ៉ា] ដែលពួកគេនិយាយថាមិនអាចប្រកែកបាន គឺជាខ្លឹមសារសំខាន់ដើម្បីបង្ហាញពី [

ពង្រីកសាររបស់ទ្រង់ នោះយើងសន្និដ្ឋានថាព្រះរាជបុត្រាតែមួយគឺជាព្រះដ៏អស់
កល្យាននិច្ច ។ អ្នកណានៅកន្លែងផ្សេងទៀតប្រកាសថាខ្លួននឹងមិនលើកតម្កើង
សិរីរុងរឿងរបស់ខ្លួនទៅអ្នកណាទៀត អេសាយ ១[៨:៤២ .ជនជាតិយូដាពិត
ជាជ្រកកោននៅទីនេះ ដោយចង្អុលបង្ហាញថា លោកម៉ូសេបានដាក់ឈ្មោះនេះ
នៅលើអាសនៈដែលគាត់បានសង់ ហើយអេសេគាលបានធ្វើដូច្នេះលើក្រុងយេរូ
សាឡិមថ្មី ។ ប៉ុន្តែ តើនរណាដែលមិនឃើញថាអាសនៈត្រូវបានសាងសង់ឡើង
ដើម្បីរំលឹកថាព្រះជា «ភាពតម្កើងឡើងរបស់ម៉ូសេ» ហើយថាក្រុងយេរូសាឡិមមិន
ត្រូវបានគេសម្គាល់ដោយនាមរបស់ព្រះដើម្បីថ្លែងទីបន្ទាល់ចំពោះវត្តមានរបស់ព្រះ
នោះទេ? ពីព្រោះហេតុនិយាយដូច្នេះថា ៖ «ពីថ្ងៃនោះទៅឈ្មោះនៃទីក្រុងនឹង
មានព្រះយេហូវ៉ានៅទីនោះ» ។ អេសេគាល ៤៩ ។[៣៥:ប្រាកដហើយ ម៉ូសេ
បង្ហាញខ្លួនគាត់តាមរបៀបនេះថា ៖ «គាត់បានសង់អាសនៈមួយ ហើយហៅ
ឈ្មោះវាថា «ព្រះយេហូវ៉ាជាទីតម្កើងរបស់ខ្ញុំ» [និក្ខ ១ ប៉ុន្តែការ[១៥:១៧ .
ជជែកវែកញែកកាន់តែច្រើននៅតែមានលើវត្តមួយទៀតនៃយេរេមា ដែលរូបមន្ត
នេះត្រូវបានសំដៅទៅលើក្រុងយេរូសាឡិមនៅក្នុងពាក្យនេះថា នេះជាឈ្មោះ”
] “ព្រះយេហូវ៉ាជាសេចក្តីសុចរិតរបស់យើង” ដែលពួកគេនឹងហៅវាថាយេរេមា
.33:16 ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ទីបន្ទាល់នេះគឺនៅឆ្ងាយពីការបិទបាំងការ
ពិតដែលយើងកំពុងការពារ ជាជាងផ្តល់ជំនួយដល់វា ។ ដ្បិតពីមុនលោកបាន
ធ្វើជាសាក្សីថាព្រះគ្រីស្ទជាព្រះយេហូវ៉ាពិត ដែលសេចក្តីសុចរិតបានមក ឥឡូវ
នេះលោកប្រកាសថាក្រុមជំនុំនៃព្រះនឹងដឹងយ៉ាងច្បាស់អំពីរឿងនេះ ដែលអាច
លើកតម្កើងក្នុងនាម ។ ហេតុនេះហើយបានជានៅក្នុងវត្តមុននេះ ប្រភពនិងបុព្វ
ហេតុនៃសេចក្តីសុចរិតត្រូវបានបញ្ជាក់ ។

10. «ទេវតានៃព្រះដ៏អស់កល្យាននិច្ច»

ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើភស្តុតាងនេះមិនធ្វើឲ្យជនជាតិយូដាស្តប់ចិត្តទេ នោះខ្ញុំមិនឃើញ
ដោយឈ្លិចកលណាដែលពួកគេអាចគេចផុតពីការពិតដែលថា ព្រះយេហូវ៉ាបាន

កំណត់ជាញឹកញាប់នៅក្នុងបុគ្គលនៃទេវតានោះទេ ។ ដល់ពួកអយ្យកោដ៏វិសុទ្ធ ទេវតាមួយអង្គត្រូវបានគេនិយាយថា បានលេចមកដោយអះអាងខ្លួនឯងថា ព្រះនាមនៃព្រះដ៏អស់កល្បជានិច្ច :៦ចៅក្រម ។]១១, ១២, ២០, ២១, ២២; ៧: ៥,៩ ។ [ប្រសិនបើនរណាម្នាក់ទទួលយកការលើកលែងដែលនេះត្រូវបាននិយាយទាក់ទងនឹងតួនាទីដែលគាត់លេងនោះ ការលំបាកគឺមិនអាចដោះស្រាយបានឡើយ ។ ដ្បិតក្នុងនាមជាអ្នកបម្រើ គាត់មិនអនុញ្ញាតឲ្យថ្វាយយញ្ញបូជាដល់ខ្លួនឡើយ ហើយដូច្នេះបង្គាប់ព្រះកិត្តិនាមរបស់ទ្រង់ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ទេវតាដែលបដិសេធមិនបរិភោគនំប៉័ង ក៏បង្គាប់ឲ្យថ្វាយយញ្ញបូជាដល់ព្រះយេហូវ៉ា .ចៅហ្វាយ]១៣ ។ ប្រាកដហើយ ការពិត[១៦:ផ្ទាល់បង្ហាញថាទ្រង់គឺជាព្រះយេហូវ៉ាផ្ទាល់ ។ ដូច្នេះ ម៉ាណូអា និងភរិយារបស់គាត់សន្និដ្ឋានពីទីសំគាល់នេះថា ពួកគេមិនត្រឹមតែបានឃើញទេវតាប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែជាព្រះផ្ទាល់ ។ ហេតុដូច្នេះហើយបានជាពាក្យឧទាននោះ៖ «យើងនឹងបានយើងព្រោះស្លាប់ ដោយ... ព្រះឃើញ» [Ch.13:22] ហើយពេលប្រពន្ធផ្លើយថា «ប្រសិនបើព្រះយេហូវ៉ាចង់ឲ្យយើងស្លាប់ គាត់មិនបានទទួលតង្វាយពីដៃយើងទេ» ។ 13:23] នាងសារភាពថាអ្នកដែលបានហៅពីមុនថាជាទេវតាគឺពិតជាព្រះ ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ការឆ្លើយតបរបស់ទេវតាបានបំបាត់ការសង្ស័យទាំងអស់ថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាអ្នកសួរអំពីឈ្មោះខ្ញុំ តើមួយណាអស្ចារ្យ? ភាពមិនស្មោះត្រង់របស់ Servetus គឺកាន់តែគួរឲ្យស្អប់ខ្ពើម នៅពេលដែលគាត់អះអាងថា ព្រះមិនដែលត្រូវបានបង្ហាញដល់អំប្រាហាំ និងបុព្វបុរសផ្សេងទៀតទេ ប៉ុន្តែនៅក្នុងកន្លែងរបស់គាត់ ទេវតាត្រូវបានគោរពបូជា ។ ប៉ុន្តែវេជ្ជបណ្ឌិតគ្រិស្តស្តូដក់នៃព្រះវិហារបានបកស្រាយយ៉ាងត្រឹមត្រូវ និងប្រយ័ត្នប្រយោជន៍នូវទេវតាដែលជាប្រធានចំពោះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដែលនៅពេលនោះ ដូចជាការទាយទុកជាមុនរួចហើយ បានចាប់ផ្តើមបំពេញមុខងាររបស់អ្នកផ្សះផ្សារ ។ ទោះបីគាត់មិនទាន់ស្លៀកពាក់សាច់ក៏ដោយ ក៏គាត់ចុះមកនិយាយក្នុងនាមជាអន្តរការី ដើម្បីចូលទៅជិតអ្នក

ជឿកាន់តែស្ម័គ្រច្បាស់ ។ ហេតុនេះហើយបានជាការរួមភេទដ៏ជិតស្និទ្ធនេះបានឲ្យ
ឈ្មោះថាទេវតា ។ ទន្ទឹមនឹងនោះ អ្វីដែលជារបស់គាត់ដែលគាត់បានរក្សាទុក
ដើម្បីឱ្យគាត់អាចនឹងមានសិរីរុងរឿងដែលមិនអាចកាត់បន្ថយដូចជាព្រះ ។ ហេតុ
នេះហើយបានជាការរួមភេទដ៏ជិតស្និទ្ធនេះបានឲ្យឈ្មោះថាទេវតា ។ ទន្ទឹមនឹង
នោះ អ្វីដែលជារបស់គាត់ដែលគាត់បានរក្សាទុកដើម្បីឱ្យគាត់អាចនឹងមានសិរី
រុងរឿងដែលមិនអាចកាត់បន្ថយដូចជាព្រះ ។ ពាក្យដដែលនេះមានន័យដោយហូ
សេ ដែលបន្ទាប់ពីរៀបរាប់ពីការតស៊ូរបស់យ៉ាកុបជាមួយទេវតា និយាយថា ៖ «
ព្រះយេហូវ៉ា ជាព្រះនៃពួកពលបរិវារ គឺព្រះយេហូវ៉ា ព្រះនាមទ្រង់ជាការចងចាំ»
[ហូសេ ១[៥:១២ ។ ម្តងទៀត Servetus ស្រែកថា ព្រះបានយកមនុស្សទេវ
តា ។ ដូចជាពហោធិកមិនបានបញ្ជាក់ពីអ្វីដែលម៉ូសេបាននិយាយថា «ហេតុអ្វី
បានជាអ្នកសួរឈ្មោះខ្ញុំ»? [លោកុប្បត្តិ ៣២ ។ [២៩:ហើយការសារភាពរបស់
អយ្យកោដីបរិសុទ្ធបញ្ជាក់យ៉ាងគ្រប់គ្រាន់ថាគាត់មិនមែនជាទេវតាដែលបាន
បង្កើតទេ ប៉ុន្តែជាមនុស្សម្នាក់ដែលអាទិទេពពេញលេញតាំងនៅពេលយ៉ាកុប
និយាយថា] "ហើយគ្នាមុខទល់ព្រះឃើញបានខ្ញុំ" ខបានហើយហេតុនេះ [៣០ .
នដែរ ការផងជាិយាយរបស់ប៉ូលថា ព្រះគ្រីស្ទជាអ្នកដឹកនាំប្រជាជននៅទីរហោ
ស្ថាន] ១កូរិនថូស ១០មិនខ្លួនបន្ទាបការនៃវេលាពេលជាបីទោះសារដោយ [៤:
នៃរាងរូបបង្ហាញបានក៏នោះកល្បអស់ដ៏បន្ទូលដោយ ព្រះក៏ដល់មកទាន់
កំណត់ ។ បានត្រូវលោកដែលការិយាល័យ ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើយើងពិនិត្យមើល
ដោយចេតនានូវជំពូកទី 2 នៃសាការី ទេវតាដែលបញ្ជូនទេវតាផ្សេងទៀត
[Zech.2:3] ត្រូវបានប្រកាសភ្លាមៗថាជាព្រះនៃពួកពលបរិវារ ហើយចំពោះគាត់
ត្រូវបានចាត់ទុកថាជាអំណាចខ្ពស់បំផុត [V.9] ។ ញុំឆ្លងកាត់ទីបន្ទាល់ជា
ច្រើនរាប់មិនអស់ ដែលជំនឿរបស់យើងយល់ព្រមដោយសុវត្ថិភាព ទោះបីពួកគេ
ជំរុញជនជាតិយូដាមិនមួយសន្ទុះក៏ដោយ ។ ដ្បិតនៅពេលដែលមានចែងទុកក្នុង
អេសាយថា យើង ។ គាត់គឺជាព្រះយេហូវ៉ា ។ យើងនៃព្រះជាចុះ នេះមើល"

យើងការពារនឹងគាត់គាត់ ហើយចាំរង់នឹង» [អេសាយដែលណាអ្នក [៩:២៥ .
 ព្រះលើទៅសំដៅថា នេះឃើញមើលអាចភ្នែកមានដែលក្រោកឡើងជាថ្មី ដើម្បី
 សង្គ្រោះរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ។ ហើយការបង្ហាញការលើកឡើងពីរដងម្តងហើយម្តង
 ទៀតអនុញ្ញាតឱ្យមានការយោងនៅទីនេះដល់អ្នកណាផ្សេងក្រៅពីព្រះគ្រីស្ទ ។
 កាន់តែច្បាស់ និងកាន់តែមានផ្លូវមួយក្នុង ម៉ាឡាគី ជាអ្នកដឹកនាំដែលបាន
 សន្យាថានឹងមកដល់វត្តខ្លុង ។ ប្រាកដណាស់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធគឺជាពិសិដ្ឋសម្រាប់
 ព្រះគម្ពីរផ្សេងទៀត នេះជាហេតុធ្វើឱ្យគាត់ជាព្រះតែមួយដែលតែងតែត្រូវបាន
 គោរពប្រណិប័តន៍ក្នុងក្រុមនិស្សិតយូដា ។

11. ទេវភាពនៃព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី៖ សាក្សីនៃសាវ័ក

ជាងនេះទៅទៀត គម្ពីរសញ្ញាថ្មីសំបូរទៅដោយទីបន្ទាល់រាប់មិនអស់ ។ ដូច្នេះ
 យើងត្រូវតែយកបញ្ហាមកធ្វើការជ្រើសរើសខ្លីៗ ជាជាងជួយដល់ទាំងអស់ ។
 ប៉ុន្តែ ទោះបីជាពួកសាវ័កបាននិយាយអំពីគាត់បន្ទាប់ពីគាត់បានលេចមកក្នុង
 សាច់ឈាមជាអ្នកសម្រុះសម្រួល អ្វីទាំងអស់ដែលខ្ញុំលើកមកជាភស្តុតាងដ៏សមរម្យ
 នៃអាទិទេពដ៏អស់កល្បរបស់គាត់ ។

ជាដំបូង ចំណុចដែលគួរយកចិត្តទុកដាក់ជាពិសេសគឺការបង្រៀនរបស់ពួកសាវ័ក
 ថា អ្វីដែលត្រូវបានទាយទុកមុនអំពីព្រះដ៏អស់កល្បនោះ ត្រូវបានបង្ហាញនៅ
 ក្នុងព្រះគ្រីស្ទរួចហើយ ឬនៅថ្ងៃណាមួយដែលត្រូវបង្ហាញនៅក្នុងទ្រង់ ។ ដ្បិតនៅ
 ពេលដែលអេសាយទាយថា ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលនឹងក្លាយទៅជា «ថ្មនៃ
 ការជំពប់ដួល និងជាថ្មនៃការប្រមាថដល់ជនជាតិយូដា និងជនជាតិអ៊ីស្រាអែ
 ល» ។ [១៤:ដូច្នេះ គាត់ប្រកាសព្រះគ្រីស្ទជាម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល ។ ស្រ
 ដៀងគ្នាដែរ កន្លែងផ្សេងទៀតដែលគាត់និយាយថា យើងទាំងអស់គ្នាត្រូវតែ"
] "ជំរះរបស់ព្រះគ្រីស្ទឈរម្តងនៅមុខកន្លែងជំនុំរួម ១៤សម្រាប់វាត្រូវ" ។ [១០:
 :១៤រួម] រាល់ជង្គង់នឹងឱនដល់ខ្ញុំ ... បានសរសេរ១១គ្រប់អ ...ចំពោះខ្ញុំ [

] "ណ្ហាតនឹងស្បថអ៊ីសាយ ៤៥២៣; បានផ្លាស់ប្តូរលំដាប់ ។ [ចាប់តាំងពីនៅក្នុងអេសាយ ព្រះប្រាប់អំពីរឿងនេះអំពីខ្មែរ ហើយព្រះគ្រីស្ទពិតជាបង្ហាញវានៅក្នុង កើតឡើងថាទ្រង់គឺជាព្រះដែលសិរីល្អមិនអាចផ្ទេរទៅឱ្យអ្នកដទៃបានទេ ។ វាជាកត្តាដែលថាអ្វីដែលប៉ូលដកស្រង់ទៅកាន់ពួកអេភេសូរពីទំនុកតម្កើងអនុវត្តចំពោះព្រះតែមួយគត់ : «ការឡើងទៅលើទីខ្ពស់ គាត់បានដឹកនាំការជាប់ឃុំឃាំង» [អេភេសូរ ៤៨; ទំ១៨:៦៨ .; ៦៧ឡើងការថាយលំដោយ [១៩: បញ្ចេញបានព្រះដែលពេលមុន នៅជាទុកកំណត់បានត្រូវនេះប្រភេទនៃឡើងត្រូវថា វាបញ្ជាក់បានប៉ូលបរទេស នោះជាតិជននឹងប្រឆាំងទ្រង់របស់អំណាចកុច្បាស់តែកាន់ឃើញឲ្យបង្ហាញបាននុងព្រះគ្រីស្ទ ។ ដូច្នេះ យ៉ូហានថ្លែងទីបន្ទាល់ថា វាគឺជាសិរីល្អនៃកូនប្រុសដែលបានបើកសម្តែងតាមរយៈការនិមិត្តរបស់អេសាយ : ១២យ៉ូហាន]៤១, អ៊ីសា ។ ៦សរសេរទំនាយប្រកាសអ្នកជាទោះ : [១: ដោយ ។ ច្បាស់ណាស់ ឋានៈរបស់ក៏ព្រះរបស់សិរីរុងរឿងឃើញបានគាត់ជាព្រះដែលសាវ័កនៅក្នុងសំបុត្រទៅជនជាតិហេព្រើរប្រគល់ជូនកូនប្រុសនោះ គឺជាសិរីរុងរឿងបំផុតនៃអ្វីៗទាំងអស់ : « ឱព្រះអម្ចាស់អើយ កាលដើមដំបូងទ្រង់បានរកឃើញស្ថានសួគ៌ និងផែនដី» [ហេ១០:១ .; ទំ២៦:១០១ .; ១០២:

។ល។ [២៥ដូចគ្នាដែរ : ចូរគោរពកោតខ្លាចលោកទាំងអស់គ្នាជាទេវតារបស់លោក» [ទំនុក៧:៩៦; ៩៧អេវ ៧; cf. ហេប ។ ហើយនៅតែគាត់ [១៦ : ដែលណាស់ អ្វីមិនប្រើវាខុសពេលគាត់អនុវត្តពួកវាចំពោះព្រះគ្រីស្ទ ។ ប្រាកដបំពេញ ។ ដ្បិតដែលគត់អង្គមួយតែទ្រង់តម្កើង នោះទំនុកក្នុងនៅច្រៀងគេពួកសិក្រុងដល់មេត្តាឡើង មានក្រោកដែលអ្នកជាទ្រង់យ៉ូន ។ ១៤:១០១ .ទំនុក]; ១០២[អេវ ១៣; ព្រះអង្គដែលអះអាងដោយខ្លួនឯងនូវការគ្រប់គ្រងលើគ្រប់ជាតិសាសន៍ និងកោះនានា ១:៩៦ .ទំនុក]; ៩៧១:] ។ ហើយហេតុអ្វីបានជាយ៉ូហានគួរស្នាក់ស្នើក្នុងការលើកឡើងនូវសិរីល្អនៃព្រះដល់ព្រះគ្រីស្ទ នៅពេលដែលគាត់បានប្រកាសថាព្រះបន្ទូលគឺជាព្រះ យ៉ូហាន]1:1,14]? ហេតុអ្វីបានជាប៉ូល

គួរខ្លាចដាក់ព្រះគ្រីស្ទនៅលើទីជំនុំជម្រះរបស់ព្រះ កូរិនថូស ។ ២]5:10] នៅពេលដែលគាត់បានប្រកាសពីទេវភាពរបស់គាត់ពីមុនមកដោយបើកចំហរដោយនិយាយថាគាត់គឺជា រ៉ូម] "ប្រទានពរជាវៀងរហូត ... ព្រះ"9: 5]? ហើយដើម្បីបញ្ជាក់ថាគាត់មានភាពស៊ីសង្វាក់គ្នាមិត្តណានោះ ក្នុងវគ្គមួយទៀតគាត់សរសេរថា « ព្រះបានសម្តែងមកក្នុងសាច់ឈាមហើយ » [១ ទីម៉ូថេ. 3:16] ប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់ត្រូវបានលើកតម្កើងជាវៀងរហូត នោះទ្រង់គឺជាអ្នកដែលមានតែសិរីរុងរឿង និងកិត្តិយសទាំងអស់ប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវកំណត់ ដូចដែលប៉ុលបញ្ជាក់នៅកន្លែងផ្សេង ១ ទីម៉ូថេ 1:17] ។ ហើយគាត់មិនលាក់បាំងរឿងនេះទេ ប៉ុន្តែប្រកាសដោយចំហថា ៖ « ទោះបីគាត់មានទម្រង់ជាព្រះក៏ដោយ គាត់មិនបានរាប់ថាជាការប្តូរទេ បើគាត់បង្ហាញខ្លួនគាត់ស្មើនឹងព្រះ ប៉ុន្តែគាត់ស្ម័គ្រចិត្តដកខ្លួនចេញ» [ភីលីព ២ត្រីតល់រាំងលោក្រែងដោយ ។ ហើយ[៧-៦: ថា ៖និយាយដោយឆ្ងាយទៅបានខ្លះ យ៉ូហានក្លាយក្លែងដែលព្រះអំពី« ទ្រង់ជាព្រះពិត ហើយជាជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច » [យ៉ូហានទី ១ ៥ ។ [២០:

ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ វាគួរតែលើសពីគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់យើងដែលថាទ្រង់ត្រូវបានគេហៅថាព្រះ ជាពិសេសដោយសារក្បីនោះដែលប្រកាសយ៉ាងត្រឹមត្រូវដល់យើងថាមិនមានព្រះច្រើនទេ ប៉ុន្តែមានព្រះមួយអង្គ ចោទិយកថា]៦:៤] ។ លើសពីនេះទៅទៀត គឺប៉ុលដែលបាននិយាយថា មនជាបីទោះ"ុស្សជាច្រើនត្រូវបានហៅថាជាព្រះ ទោះជានៅស្ថានសួគ៌ ឬនៅលើផែនដីក៏ដោយប៉ុន្តែ ...] "ទ្រង់ពីមកដែលអស់ទាំងរបស់ជាមួយ ដែលតែព្រះមានយើងសម្រាប់។ កូរិនថូស ៨ ។[៦-៥:

ពេលយើងឮពីមាត់តែមួយថា] "ឈាមសាច់ក្នុងវេញឲ្យសម្តែងបានព្រះ"១ ទីម៉ូថេ ៣:១៦ ថា [«ព្រះបានទិញពួកជំនុំដោយព្រះលោហិតរបស់ទ្រង់» [កិច្ចការបានមិនប៉ុលទីពីរ ដែលព្រះអំពីគិតស្រមៃយើងជាបានអ្វីហេតុ [២៨:២០ . សោះតែទាល់ស្គាល់ទទួល? ហើយគ្មានការសង្ស័យទេ នោះគឺជាគំនិតរបស់

មនុស្សដែលគោរពព្រះទាំងអស់ ។ ដូចគ្នានេះ ថ្វីប៉ាសប្រកាសគាត់ជាម្ចាស់ និង ជាព្រះរបស់គាត់ដោយចំហ យ៉ូហាន]20:28] ហើយដូច្នេះប្រកាសថាគាត់ជា ព្រះតែមួយគត់ ដែលគាត់តែងតែគោរពបូជា ។

12. ភាពជាព្រះរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងកិច្ចការរបស់ទ្រង់ ។

ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើយើងថ្លឹងថ្លែងអំពីភាពទេវភាពរបស់ទ្រង់ដោយកិច្ចការដែល ត្រូវបានបញ្ជាក់ដល់ទ្រង់នៅក្នុងបទគម្ពីរ នោះវានឹងភ្លឺច្បាស់ជាងនេះ ។ ពិត ប្រាកដណាស់ នៅពេលដែលគាត់បាននិយាយថាគាត់បានធ្វើការតាំងពីដើម ដំបូងជាមួយឪពុក យ៉ូហាន]5:17] នោះពួកយូដាដែលល្ងង់ទាំងស្រុងចំពោះ ពាក្យផ្សេងទៀតរបស់គាត់ នៅតែយល់ថាគាត់បានប្រើអំណាចដ៏ទេវភាព ។ ដូច្នេះ ដូចជាយ៉ូហានបានចែងថា « សាសន៍យូដាបានរកសម្លាប់គាត់កាន់តែ ខ្លាំងឡើង ពីព្រោះគាត់មិនត្រឹមតែបំបាក់ថ្ងៃសប្បន្សំប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងហៅ ព្រះជាបិតារបស់គាត់ ដោយតាំងខ្លួនឲ្យស្មើនឹងព្រះ» [យ៉ូហាន ៥ ។[១៨:តើ ភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់យើងនឹងអស្ចារ្យប៉ុណ្ណាទៅ បើយើងមិនមានអារម្មណ៍ថាទេវភាព របស់ទ្រង់នៅទីនេះបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់? ហើយជាការពិតណាស់ ដើម្បីគ្រប់គ្រង សាកលលោកដោយការផ្តល់កម្លាំង និងអំណាច ហើយគ្រប់គ្រងអ្វីៗទាំងអស់ ដោយការបញ្ជានៃអំណាចផ្ទាល់របស់ទ្រង់]ហេព្រើរ.1:3] ការប្រព្រឹត្តដែលសាវ័ក ចំពោះព្រះគ្រីស្ទ គឺជាមុខងាររបស់អ្នកបង្កើតតែមួយគត់ ។ ហើយគាត់មិនត្រឹម តែចូលរួមក្នុងកិច្ចការនៃការគ្រប់គ្រងពិភពលោកជាមួយនឹងព្រះបិតាប៉ុណ្ណោះទេ ។ ប៉ុន្តែគាត់ធ្វើការងារផ្សេងទៀតដែលមិនអាចទាក់ទងនឹងសត្វបាន ។ ព្រះអម្ចាស់ ប្រកាសតាមរយៈព្យាករណ៍ថា « ខ្ញុំក៏ជាអ្នកដែលលុបបំបាត់អំពើវិលវេចរបស់អ្នក ដោយយល់ដឹងខ្លួនខ្ញុំ» [អេសាយ ១[២៥:៤៣ .យោងទៅតាមពាក្យនេះ នៅ ពេលដែលជនជាតិយូដាគិតថាអំពើខុសឆ្គងបានធ្វើចំពោះព្រះ ដោយសារព្រះគ្រី ស្ទបានរួចពីបាប នោះព្រះគ្រីស្ទមិនត្រឹមតែបានអះអាងដោយពាក្យស៊ីប៉ុណ្ណោះ ទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងបានសបញ្ជាក់ដោយការអស្ចារ្យផងដែរ ថាអំណាចនេះជាកម្ម

សិទ្ធិរបស់ទ្រង់ :៩ម៉ាថាយ ។ ៦ ។[ដូច្នេះហើយ យើងយល់ឃើញថា គាត់
មិនមានការគ្រប់គ្រងគ្រាន់តែប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែជាអំណាចជាក់ស្តែងនៃការផ្តាច់
បាប ដែលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា នឹងមិនឆ្លងពីគាត់ទៅអ្នកដទៃឡើយ អ្វី?
តើការស្វែងរកនិងការប្រៀតប្រូលនៃគំនិតស្ងាត់នៃចិត្តមិនមែនជារបស់ព្រះតែមួយ
ឬ? ក៏ប៉ុន្តែ ព្រះគ្រីស្ទក៏មានអំណាចនេះដែរ ៤:៩ .ម៉ាថ]; យ៉ូហាន ២[២៥:
។ ពីនេះយើងឃើញច្បាស់ថាភាពរបស់ព្រះ ។

13. ភាពជាព្រះរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបង្ហាញដោយការអស្ចារ្យរបស់ទ្រង់

អាទិភាពរបស់ព្រះអង្គបង្ហាញដោយការអស្ចារ្យយ៉ាងច្បាស់ និងច្បាស់យ៉ាងណា !
ទោះបីជាខ្ញុំសារភាពថា ទាំងហោរា និងសាវ័កបានធ្វើការអស្ចារ្យដូចគ្នា និងស្រ
ដៀងនឹងគាត់ក៏ដោយ ក៏នៅក្នុងន័យនេះមានភាពខុសគ្នាខ្លាំងបំផុត គឺពួកគេ
បានចែកចាយអំណោយទានរបស់ព្រះដោយការបម្រើរបស់ពួកគេ ប៉ុន្តែគាត់បាន
បង្ហាញពីអំណាចផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ ។ ពិតហើយ ជួនកាលគាត់បានប្រើការ
អធិស្ឋានដើម្បីថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះវរបិតា :១១យ៉ូហាន ៥១ ។[លើសពីនេះទៅ
ទៀត ពួកគេបានប្រើកិច្ចបម្រើបែបនេះដើម្បីបង្ហាញយ៉ាងគ្រប់គ្រាន់ថាអំណាច
មិនមែនមកពីអ្នកណាក្រៅពីព្រះគ្រីស្ទឡើយ ។ «នៅក្នុងព្រះនាមនៃព្រះយេស៊ូវ
គ្រីស្ទ» ពេត្រុសនិយាយថា :ពាក្យចូលការ] ។ "ហើយដើរ ចូរក្រោកឡើង ..."
៦ ។ ដូច្នេះគ្មានអ្វីចម្លែកទេ ប្រសិនបើព្រះគ្រីស្ទបានផ្តល់អព្វុតហេតុរបស់ទ្រង់ [
ដើម្បីបំភ័ន្តដល់ការមិនជឿរបស់សាសន៍យូដា ដរាបណាការទាំងនេះត្រូវបានធ្វើ
ដោយអំណាច ហើយដូច្នេះបានផ្តល់សក្ខីភាពពេញលេញអំពីទេវភាពរបស់ទ្រង់
យ៉ូហាន] ១០៣៧:; ១៤ ។[១១:ជាងនេះទៅទៀត ប្រសិនបើក្រៅពីព្រះជា
ម្ចាស់ គ្មានសេចក្តីសង្គ្រោះ គ្មានសេចក្តីសុចរិត គ្មានជីវិតទេ ប៉ុន្តែព្រះគ្រីស្ទមាន
អ្វីៗទាំងអស់នេះនៅក្នុងខ្លួន នោះព្រះជាម្ចាស់ពិតជាបានបើកសម្តែង ។ ហើយកុំ
ឲ្យអ្នកណាជំទាស់នឹងខ្ញុំថា ជីវិត និងសេចក្តីសង្គ្រោះត្រូវបានបញ្ចូលទៅក្នុងព្រះ
គ្រីស្ទដោយព្រះឡើយ ត្បិតព្រះគ្រីស្ទមិនត្រូវបានគេនិយាយថាបានទទួលសេចក្តី

សង្គ្រោះទេ ប៉ុន្តែជាសេចក្តីសង្គ្រោះវិញ ។ ហើយប្រសិនបើគ្មានអ្នកណាប្រកាសពី
ព្រះជាម្ចាស់ល្អទេ :១៩ម៉ាថាយ]១៧ធ្វើម្តេចថាមនុស្សគ្រាន់តែជាមនុស្ស ខ្ញុំ [
និងយុត្តិធម៌ទេ តែជាសេចក្តីល្អ និងយុត្តិធម៌ខ្លួនឯង មិននិយាយថាឬ? ហេតុ
អ្វីបានជាតាមរយៈទីបន្ទាល់របស់អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ ជីវិតមាននៅក្នុងគាត់តាំងពី
ដើមកំណើតមក ហើយសូម្បីតែពេលនោះគាត់ជាពន្លឺនៃមនុស្ស :១យ៉ូហាន]
៤[? អាស្រ័យហេតុនេះ ការពឹងផ្អែកលើភស្តុតាងបែបនេះ យើងហ៊ានដាក់សេច
ក្តីជំនឿ និងក្តីសង្ឃឹមរបស់យើងលើទ្រង់ ទោះបីយើងដឹងថាវាជាឧបាយកលដ៏
ពិសិដ្ឋសម្រាប់អ្នកណាក៏ដោយ ក្នុងការទុកចិត្តលើសត្វលោក ។ តើអ្នកជឿលើ"
ព្រះទេ?" គាត់សួរ ។ « ចូរជឿដល់ខ្ញុំផង » [យ៉ូហាន ១៤ ។ [១:ដូច្នេះ
ហើយប៉ុលបានបកស្រាយវគ្គពីរនៃអេសាយថា : «អ្នកណាដែលសង្ឃឹមលើអ្នក
នោះ អ្នកនោះនឹងមិនត្រូវអាម៉ាស់ឡើយ» [រ៉ូម១១:១០.; អេសាយ ២៨ ។ [១៦:
ទៀតម្យ៉ាង«នឹងកើតចេញពីឫសនៃអ៊ីសាយ ដែលនឹងក្រោកឡើងដើម្បីគ្រប់
គ្រងលើមនុស្ស ។ ប្រជាជាតិនានានឹងសង្ឃឹមក្នុងទ្រង់» ។ :១៥រ៉ូម ។ [១២;
អេសាយបន្ថែមទៀតនៃបទហើយហេតុអ្វីបានជាយើងគួរស្វែងរកទីបន្ទា [១០:១១.
គម្ពីរទាក់ទងនឹងបញ្ហានេះ នៅពេលដែលយើងមកជាញឹកញាប់លើប្រយោគនេះ
:«អ្នកណាដែលជឿលើខ្ញុំ អ្នកនោះមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច» [យ៉ូហាន ៦:
៤៧? ឥឡូវនេះ ការអធិស្ឋានដែលពឹងផ្អែកលើជំនឿក៏ដោយសារព្រះគ្រីស្ទដែរ
ប៉ុន្តែជាពិសេសនោះជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះដ៏មានព្រះចេស្ដា ប្រសិនបើអ្វីផ្សេងទៀត
ជាកម្មសិទ្ធិរបស់វា ។ ដ្បិតហោរាពោលថា : «អ្នកណាដែលអំពាវនាវដល់ព្រះ
នាមព្រះយេស៊ូ អ្នកនោះនឹងបានរួចជីវិត» ។ :២អែល ។ យ៉ូ[៣២ ។ មួយ[
ថា :ទៀត«ព្រះនាមនៃព្រះយេស៊ូជាបំប៉ងដ៏ខ្លាំងក្លា មនុស្សសុចរិតនឹងរត់ទៅឯ
នោះ ហើយបានសង្គ្រោះ» ។ :១៨សុភាសិត]១០ប៉ុន្តែព្រះនាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ [
ហើយនេះបានអំពាវនាវឱ្យមានសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់សត្រូវ ។ ហេតុយបានជាគាត់
ជាព្រះយេស៊ូ ។ ជាងនេះទៅទៀត យើងមានឧទាហរណ៍មួយនៃការអំពាវនាវ

បែបនេះនៅក្នុងស្នេដាន ដែលជាកន្លែងដែលគាត់និយាយថា « ព្រះអម្ចាស់ យេស៊ូអើយ សូមទទួលវិញ្ញាណរបស់ខ្ញុំ » [កិច្ចការ 7:59] ។ ក្រោយមក នៅក្នុងក្រុមជំនុំទាំងមូល ដូចដែលអាណាណាសថ្លែងទីបន្ទាល់នៅក្នុងសៀវភៅតែ មួយដោយនិយាយថា ៣០៖អម្ចាស់អើយ ទ្រង់ជ្រាបថាតើមនុស្សនេះបានធ្វើ បាបប៉ុន្មានដល់ពួកបរិសុទ្ធទាំងអស់ដែលអំពាវនាវដល់ព្រះនាមទ្រង់] ” កិច្ចការ 9:13-14] ។ ហើយដើម្បីឱ្យវាយលំកាន់តែច្បាស់ថា « ភាពពេញលេញនៃទេវ ភាពរស់នៅក្នុងរូបកាយ» នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ .កូឡូ[2:9] នោះសាវ័កបាន សារភាពថាគាត់បានណែនាំគោលលទ្ធិណាមួយក្នុងចំណោមពួកកូរិនថូស ក្រៅពី ចំណេះដឹងអំពីគាត់ ហើយថាគាត់មិនបានផ្សព្វផ្សាយអ្វីទាំងអស់ ប៉ុន្តែនេះ កូរី១]

[២:២នថូស តើអ្វីដែលអស្ចារ្យ និងអស្ចារ្យនេះ ខ្ញុំសូមសួរថា ព្រះនាមរបស់ បុត្រតែមួយគត់ត្រូវបានប្រកាសប្រាប់យើងរាល់ពេលដែលព្រះប្រទានសិរីល្អដល់ យើងក្នុងការស្គាល់ទ្រង់តែមួយនោះ? [យេរេមា ។ អ្នកណាខ្លះហ៊ាន[២៤:៩ . និយាយគាត់ថាជាសត្វតិរច្ឆាន ពេលដែលការចេះដឹងគាត់ជាហេតុផលតែមួយគត់ របស់យើងក្នុងការលើកតម្កើង? ក្រៅពីនេះ ការស្វាគមន៍ដែលមានបុព្វបទទៅ នឹងសំបុត្ររបស់ប៉ុលអធិស្ឋានសម្រាប់ប្រយោជន៍ដូចគ្នាពីកូនប្រុសដូចជាមកពី បិតា ៧:១.រ៉ូម]; ១កូរិនថូស ១២:; កាឡាទី.១:៣ ។ល។ តាមរយៈនេះ យើង ត្រូវបានបង្រៀនមិនត្រឹមតែថា តាមរយៈការអង្វររបស់ព្រះរាជបុត្រា ធ្វើកិច្ចការ ទាំងនោះដែលព្រះវរបិតាស្ងៀមស្ងៀមប្រទានមកយើងប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថា តាមរយៈការ ចូលរួមទៅវិញទៅមកនៅក្នុងអំណាច ព្រះរាជបុត្រាផ្ទាល់គឺជាអ្នកនិពន្ធនៃពួក គេ ។ ចំណេះដឹងជាក់ស្តែងនេះ ច្បាស់ជាប្រាកដ និងរឹងមាំជាងការស្មានទុក ដែលទំនេរ ។ នៅទីនោះ ប្រាកដណាស់ ចិត្តដ៏បរិសុទ្ធ យល់ឃើញនូវវត្ថុមាន របស់ព្រះ ហើយស្ទើរតែពាល់ដល់ទ្រង់ នៅពេលដែលវាមានអារម្មណ៍ថាខ្លួនវា រលាស់ បំភ្លឺ រក្សាទុក រាប់ជាសុចរិត និងរាប់ជាបរិសុទ្ធ ។

(ភាពដ៏នៅអស់កល្បនៃវិញ្ញាណ, ១៤(១៥-

14. ភាពជាព្រះនៃព្រះវិញ្ញាណត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងកិច្ចការរបស់ទ្រង់ ។

ដូច្នេះហើយ យើងគួរតែស្វែងរកប្រភពដូចគ្នានៃភស្តុតាងនៃភាពជាព្រះនៃវិញ្ញាណ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ទីបន្ទាល់នោះរបស់ម៉ូសេនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការបង្កើតគឺច្បាស់ណាស់ថា «ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះបានសាយភាយពេញទីជ្រៅ» [លោកុប្បត្តិ 1:2] ឬបធាតុគ្មានរូបរាង ។ ព្រោះវាបង្ហាញមិនត្រឹមតែថាភាពស្រស់ស្អាតនៃសកលលោក ជំពាក់កម្លាំង (ដែលយើងយល់ឃើញនៅពេលនេះ) និងការអភិរក្សរបស់វាចំពោះអំណាចនៃវិញ្ញាណ ប៉ុន្តែថាមុនពេលគ្រឿងតុបតែងនេះត្រូវបានបន្ថែម សូម្បីតែពេលនោះវិញ្ញាណក៏ត្រូវបានកាន់កាប់ដោយភាពច្របូកច្របល់នោះ ។ ហើយមនុស្សក៏មិនអាចពន្យល់បានច្បាស់ពីពាក្យរបស់អេសាយថា «ឥឡូវនេះព្រះយេស៊ូវបានចាត់ខ្ញុំឲ្យមក ហើយនិងវិញ្ញាណ» [អេសាយ១៦:៤៨.] សម្រាប់នៅក្នុងការបញ្ជូនព្យាករី គាត់បានចែកចាយអំណាចខ្ពស់បំផុតជាមួយនឹងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ ពីនេះទៅទៀត ព្រះដ៏មានព្រះចេស្ដារបស់ព្រះអង្គភ្លឺឡើង ។ ប៉ុន្តែការបញ្ជាក់ដ៏ល្អបំផុតសម្រាប់ពួកយើង ដូចដែលខ្ញុំបាននិយាយនឹងមកពីការប្រើប្រាស់ដែលធ្លាប់ស្គាល់ ។ ចំពោះអ្វីដែលបទគម្ពីរកំណត់គុណលក្ខណៈដល់ទ្រង់ ហើយយើងខ្លួនយើងផ្ទាល់បានរៀនដោយបទពិសោធន៍ដ៏ប្រាកដនៃការគោរពព្រះគឺនៅឆ្ងាយពីសត្វលោក ។ ដ្បិតជាវិញ្ញាណដែលសាយភាយគ្រប់ទីកន្លែង ទ្រទ្រង់គ្រប់ទាំងអស់ នាំឲ្យរីកចម្រើន ហើយប្រោសវាឲ្យរស់ឡើងវិញនៅស្ថានសួគ៌ និងនៅផែនដី ។ ដោយសារតែគាត់ត្រូវបាន circumscribed ដោយគ្មានដែនកំណត់ គាត់ត្រូវបានលើកលែងពីប្រភេទនៃសត្វ ប៉ុន្តែនៅក្នុងការបញ្ចូលទៅក្នុងគ្រប់ថាមពលរបស់គាត់ ហើយដកដង្ហើមចូលទៅក្នុងខ្លឹមសារ ជីវិត និងចលនា នោះពិតជាទេវភាព ។ ម្តងទៀតប្រសិនបើការបង្កើតឡើងវិញក្នុងជីវិតដែលមិនចេះរលួយគឺខ្ពស់ជាង និងអស្ចារ្យជាងការរីកចម្រើននាពេលបច្ចុប្បន្ន តើយើងគួរគិតយ៉ាងណាចំពោះគាត់ពីអំណាចដែលវាដំណើរការ? ឥឡូវនេះ ព្រះគម្ពីរបង្រៀននៅកន្លែងជាច្រើនថា

គាត់គឺជាអ្នកនិពន្ធនៃការបង្កើតឡើងវិញ មិនមែនដោយការខ្ចីប្រាក់ទេ ប៉ុន្តែ ដោយថាមពលរបស់គាត់ផ្ទាល់ ។ ហើយមិនត្រឹមតែនេះទេ ប៉ុន្តែជាអមតៈនា ពេលអនាគតផងដែរ ។ សរុបមក លើគាត់ ដូចជាកូនប្រុស មុខងារត្រូវបាន ប្រគល់ជូនជាពិសេសចំពោះទេវភាព ។ «ដ្បិតវិញ្ញាណស្វែងរកសូម្បីតែជម្រៅ... នៃព្រះ» [1 កូរិនថូស 2:10] ដែលមិនមានទីប្រឹក្សាក្នុងចំណោមសត្វលោក រ៉ូ] ១ម ១[៣៤; ទ្រង់ប្រោសប្រទាននូវប្រាជ្ញា និងវិជ្ជានៃការនិយាយ កូ ១]រិន . 12:10] ទោះបីជាព្រះអម្ចាស់ប្រកាសទៅកាន់លោកម៉ូសេថាវាជាកិច្ចការរបស់គាត់ តែម្នាក់ឯង និកូមនំ[4:11] ដូច្នេះតាមរយៈគាត់យើងចូលមកក្នុងការរួមរស់ ជាមួយព្រះដូច្នេះថាយើងនៅក្នុងវិធីមួយមានអារម្មណ៍អំណាចដែលផ្តល់ជីវិត របស់គាត់មកពួកយើង ។ យុត្តិកម្មរបស់យើងគឺជាការងាររបស់គាត់; ពីគាត់គឺ ជាអំណាចការរាប់ជាបរិសុទ្ធ [១១:៦កូរិនថូស ១]; សច្ចៈ ព្រះគុណ និងអ្វីៗ ដែលល្អដែលអាចកើតឡើងបាន ព្រោះមានតែវិញ្ញាណមួយដែលហូរចេញពី អំណោយគ្រប់បែបយ៉ាង]១ កូរិន. ១២ ។ ជ[១១:៣ពិសេសគ្មានអ្វីមានតម្លៃ ទេគឺការនិយាយរបស់ប៉ុលថា : «ទោះបីជាមានអំណោយផ្សេងៗក៏ដោយ» [១ កូ រិន. 12:4] និងការចែកចាយច្រើននិងខុសគ្នា]ហេប្រើរ.2:4] "តែមានវិញ្ញាណ ដូចគ្នា] "១ កូរិន.12:4[ដោយសារតែរឿងនេះធ្វើឱ្យគាត់មិនត្រឹមតែជាការចាប់ ផ្តើមឬប្រភពប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែក៏ជាអ្នកនិពន្ធផងដែរ ។ ប៉ុលនេះក៏បញ្ជាក់កាន់តែ ច្បាស់បន្តិចក្រោយមកក្នុងពាក្យទាំងនេះថា ៖ «មានវិញ្ញាណតែមួយដែលចែក របស់ទាំងអស់ដូចជាគាត់ដែរ» [I cor. ១២ជាមែនមិនវិញ្ញាណ ។ បើ[១១: នឹងឆន្ទៈជ្រើសរើស និងការទេ នោះព្រះក្នុងនៅស្ថិតដែលអង្គភាពមិនត្រូវបាន ទទួលយកទៅគាត់ឡើយ ។ ដូច្នេះ ប៉ុលបានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ពីអំណាចដ៏ទេវ ភាពនៃវិញ្ញាណ ហើយបង្ហាញថាគាត់ស្ថិតនៅក្នុងព្រះដោយមិនចុះសម្រុង ។

15. បង្ហាញទីបន្ទាល់សម្រាប់ព្រះនៃវិញ្ញាណ

ក៏ពិតមែនហើយ ព្រះគម្ពីរមិននិយាយអំពីគាត់ទេ បដិសេធពីការហៅថា «ព្រះ»

១ សម្រាប់ប៉ុលសន្និដ្ឋានថា យើងជាព្រះវិហារបរិសុទ្ធរបស់ព្រះមកពីការពិត ដែលវិញ្ញាណរបស់ព្រះសណ្ឋិតក្នុងយើង]១ កូរិន. ៣១៦:; ១៧៦:; ៦១៩:; ២ កូរិន ៦ ។[១៦:យើងមិនងាយឆ្គងការពិតនេះទេដោយសារព្រះពិតជាសន្យាជា ញឹកញាប់ថាទ្រង់នឹងជ្រើសរើសយើងជាព្រះវិហារបរិសុទ្ធសម្រាប់ខ្លួនគាត់ ការ សន្យានេះមិនត្រូវបានបំពេញដោយវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ដែលគង់នៅក្នុងយើងនោះ ទេ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ដូចដែល Augustine បានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ថា :« ប្រសិនបើយើងត្រូវបានគេស្នើឱ្យធ្វើព្រះវិហារបរិសុទ្ធសម្រាប់វិញ្ញាណចេញពីឈើ និងថ្ម ពីព្រោះកិត្តិយសនេះគឺដោយសារព្រះតែមួយគត់ បទបញ្ជាបែបនេះនឹង ក្លាយជាកម្មតាងច្បាស់លាស់នៃទេវភាពរបស់វិញ្ញាណ ។ ឥឡូវនេះ តើវាច្បាស់ ជាងនេះទៅទៀតដែលយើងមិនគួរធ្វើព្រះវិហារបរិសុទ្ធសម្រាប់គាត់ ប៉ុន្តែតើខ្លួន យើងគួរតែជាប្រាសាទនោះទៅវិញ? ហើយជូនកាលសារ៉ាខ្លួនឯងសរសេរថា « យើងជាព្រះវិហារបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ » [១ កូរិន. ៣១៧-១៦:; កូរិនថូស ទី២ ៦ គួរដូចន័យទៀត ក្នុងផ្សេងពេលនៅ [១៦:« ព្រះវិហារនៃវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ » [១ កូរិន ៦ស្តីបន្ទោសបានណាស់ ពេត្រុស ។ ពិត[១៩:អាណានាសដែល បានកុហកព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធថា គាត់មិនបានកុហកមនុស្សទេ គឺចំពោះព្រះ] កិច្ចការ5:3-4] ។ ហើយកន្លែងដែលអេសាយណែនាំព្រះអម្ចាស់នៃរ ប៉ុល បង្រៀនថា វាគឺជាវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលមានបន្ទូល :៦អេសាយ ។]៩; កិច្ចការ ២៨ ។[២៦-២៩:ពិតប្រាកដណាស់ កន្លែងដែលហោរាតែងតែនិយាយថា ពាក្យដែលយើងនិយាយ គឺជាពាក្យរបស់ព្រះអម្ចាស់នៃពួកពលបរិវារ ព្រះគ្រីស្ទ និងសារ៉ាបញ្ជូនពួកគេទៅកាន់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ]២ពេត្រុស.1:21] ។ ហេតុ នេះ វាកើតឡើងថាអ្នកដែលមានឋានៈខ្ពង់ខ្ពស់ជាអ្នកនិពន្ធទំនាយគឺជាព្រះយេស៊ូ វ៉ាពិត ។ ជាថ្មីម្តងទៀត នៅកន្លែងដែលព្រះបានត្អូញត្អែរថាទ្រង់បានធ្វើឲ្យទ្រង់ ខឹងដោយការរឹងចចេសនៃស្រ្តីទ្រង់ អេសាយសរសេរថា «ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ

ទ្រង់សោកស្តាយ» [អេសាយ ៦៣ ។[១០:ជាចុងក្រោយ ប្រសិនបើការប្រមាថ ចំពោះព្រះវិញ្ញាណមិនត្រូវបានលុបចោលទាំងនៅក្នុងយុគសម័យនេះ ឬនៅក្នុង យុគសម័យខាងមុខនោះទេ ទោះបីជាអ្នកដែលបានប្រមាថព្រះបុត្រាអាចទទួល បានការលើកលែងទោសក៏ដោយ :១២ម៉ាថាយ]៣១; ម៉ាកុស ៣២៩; លូកា 12:10] ដោយការនេះមានព្រះចេស្ដាដ៏ទេវភាព ដើម្បីធ្វើឲ្យបួស ឬបន្ថយដែល ជាឧក្រិដ្ឋកម្មដែលមិនអាចកាត់បន្ថយបាន ត្រូវបានប្រកាសជាចំហ ។ ខ្ញុំបាន លុបចោលទីបន្ទាល់ជាច្រើនដែលឪពុកក្នុងក្រុងជំនុំបានប្រើដោយចេតនា ។ ពួក គេគិតថាវាសមហេតុផលក្នុងការដកស្រង់ចេញពីព្រះបាទដាវីឌថា ព្រះដោយ” អំណាចទាំងគ្រប់ឡើង ហើយតាំងបានក៏មេឃអម្ចាស់ ផ្ទៃព្រះនៃបន្ទូលរបស់វា ដោយព្រះឱស្ឋនៃព្រះឱស្ឋទ្រង់] ”ទំនុកដំកើង ៣៣សកលថាបញ្ជាក់ដើម្បី [៦: មិកិច្ចការជាតិលោកនតិចទេ ។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជាព្រះបុត្រា ។ ប៉ុន្តែដោយ សារវាជាទម្លាប់ធម្មតាក្នុងទំនុកតម្កើងដែលត្រូវនិយាយឡើងវិញ រឿងដដែលនេះ ពីរដង ហើយដោយសារក្នុងអេសាយ «វិញ្ញាណនៃមាត់» មានន័យដូចគ្នានឹង «ពាក្យ» [អេសាយ ។ ១១បានខ្សោយ ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំមូលហេតុជានោះ [៤: ដោយសម្រាកអាចព្រះរបស់ចិត្តប៉ុណ្ណោះ ដែលចំនួនមួយរឿងតែយកជ្រើសរើស សុវត្ថិភាព ។ (ភាពខុសគ្នា និងការរួបរួមរបស់មនុស្សបីនាក់, ១៦(២០-

16. ភាពតែមួយ

ជាងនេះទៅទៀត ដោយសារព្រះជាម្ចាស់បានបើកសម្តែងឱ្យកាន់តែច្បាស់នៅ ក្នុងការយាងមករបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដូច្នេះហើយ ទ្រង់ក៏បានស្គាល់កាន់តែច្បាស់នៅ ក្នុងមនុស្សបីនាក់ ។ ប៉ុន្តែក្នុងចំណោមទីបន្ទាល់ជាច្រើន នោះនឹងគ្រប់គ្រាន់ សម្រាប់យើង ។ សម្រាប់ប៉ុលដូច្នេះភ្ជាប់ជាមួយព្រះទាំងបីនេះ សេចក្តីជំនឿ និងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក អេភេសូរ[4:5]- ដូចជាដើម្បីវែកញែកពីមួយទៅមួយ ផ្សេងទៀតពោលគឺដោយសារតែជំនឿគឺតែមួយ ដូច្នេះគាត់អាចបង្ហាញជំនឿ : ថាជាតែមួយ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ប្រសិនបើតាមរយៈពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក

យើងត្រូវបានផ្ដួចផ្ដើមចូលទៅក្នុងជំនឿ និងសាសនានៃព្រះតែមួយ នោះយើង
ត្រូវចាត់ទុកទ្រង់ជាព្រះនាមដែលយើងបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ដើម្បីជាព្រះពិ
ត ។ ប្រាកដណាស់ គ្មានការងឿងឆ្ងល់ទេ ដែលព្រះគ្រីស្ទសព្វព្រះហឫទ័យ
ដោយការប្រកាសដ៏ឧឡារិកនេះ ដើម្បីផ្ដែងទីបន្ទាល់ថា ពន្លឺនៃសេចក្ដីជំនឿដ៏ល្អ
ឥតខ្ចោះត្រូវបានបង្ហាញ នៅពេលទ្រង់មានបន្ទូលថា « ធ្វើពិធីជ្រមុជពួកគេក្នុង
ព្រះនាមនៃព្រះវរបិតា និងនៃព្រះរាជបុត្រា និងនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ » [ម៉ា
ថាយ ១[១៩:២៨.ប្រាកដណាស់ គ្មានការងឿងឆ្ងល់ទេ ដែលព្រះគ្រីស្ទសព្វ
ព្រះហឫទ័យដោយការប្រកាសដ៏ឧឡារិកនេះ ដើម្បីផ្ដែងទីបន្ទាល់ថា ពន្លឺនៃសេច
ក្ដីជំនឿដ៏ល្អឥតខ្ចោះត្រូវបានបង្ហាញ នៅពេលទ្រង់មានបន្ទូលថា « ធ្វើពិធី
ជ្រមុជក្នុងព្រះនាមនៃព្រះវរបិតា និងនៃព្រះរាជបុត្រា និងនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ
» [ម៉ាថាយ ១[១៩:២៨.សម្រាប់ការនេះមានន័យយ៉ាងច្បាស់ថា បាន
ទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកក្នុងព្រះនាមនៃព្រះតែមួយ ដែលបានបង្ហាញអង្គទ្រង់ដោយ
ភាពច្បាស់លាស់ទាំងស្រុងនៅក្នុងព្រះវរបិតា ព្រះរាជបុត្រា និងវិញ្ញាណ ។
ដូច្នេះ វាច្បាស់ណាស់ថា នៅក្នុងខ្លឹមសាររបស់ព្រះ រស់នៅលើមនុស្សបីនាក់
ដែលព្រះជាម្ចាស់ស្គាល់តែមួយ ។ ពិតហើយ ជំនឿមិនគួរសម្លឹងមើលទៅទីនេះ
និងទីនោះ ឬនិយាយអំពីរឿងផ្សេងៗនោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវសម្លឹងមើលទៅលើព្រះជា
ម្ចាស់តែមួយ រួបរួមគ្នាជាមួយទ្រង់ ដើម្បីនៅជាប់នឹងទ្រង់ ។ ពីនេះហើយ ទើប
គេកំណត់យ៉ាងងាយថា បើមានជំនឿផ្សេងៗ ក៏ត្រូវមានព្រះច្រើនដែរ ។ ឥឡូវ
នេះ ដោយសារពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកគឺជាសាក្រាម៉ង់នៃសេចក្ដីជំនឿ វាបញ្ជាក់
សម្រាប់យើងនូវការរួបរួមរបស់ព្រះពីការពិតដែលថាវាមានតែមួយ ។ ហេតុដូច្នេះ
ហើយ វាក៏កើតឡើងដែរថា យើងមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក
ឡើយ លើកលែងតែក្នុងព្រះតែមួយប៉ុណ្ណោះ ពីព្រោះយើងទទួលយកសេចក្ដីជំនឿ
របស់ទ្រង់ក្នុងនាមដែលយើងទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ។ ដូច្នេះ តើព្រះគ្រីស្ទមាន
ន័យយ៉ាងណា នៅពេលទ្រង់បង្ហាត់ថា ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកគួរតែនៅក្នុងព្រះនាម

នៃព្រះវរបិតា និងនៃព្រះរាជបុត្រា និងនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ លើកលែងតែ យើងគួរតែមានជំនឿតែមួយ ដើម្បីជឿលើព្រះវរបិតា ព្រះរាជបុត្រា និង វិញ្ញាណជាព្រះតែមួយ? ហេតុដូច្នេះហើយ ដោយសារនោះជាព្រះតែមួយ មិន មែនច្រើនជាងនេះទេ ត្រូវបានចាត់ទុកថាជាគោលការណ៍ដែលបានដោះស្រាយ នោះយើងសន្និដ្ឋានថាព្រះបន្ទូល និងព្រះវិញ្ញាណគឺគ្មានអ្វីក្រៅពីខ្លឹមសារនៃព្រះ នោះទេ ។ ពួក Arians ធ្លាប់សរសើរដោយល្ងង់បំផុតនៅពេលដែលក្នុងការ សារភាពភាពទេវភាពនៃព្រះរាជបុត្រា ពួកគេបានយកសារធាតុរបស់ព្រះចេញពី គាត់ ។ ភាពឆ្គួតដូចគ្នាបានធ្វើទារុណកម្មជនជាតិម៉ាសេដ្ឋន ដែលដោយ « វិញ្ញាណ » ចង់យល់តែអំណោយទាននៃព្រះគុណដែលបានចាក់មកលើមនុស្ស ។ ដោយសារប្រាជ្ញា ការយល់ដឹង ការប្រុងប្រយ័ត្ន ភាពរឹងប៉ឹង និងការកោតខ្លាច ដល់ព្រះអម្ចាស់បានចេញមកពីគាត់ ដូច្នេះហើយគាត់គឺជាព្រះវិញ្ញាណតែមួយនៃ ប្រាជ្ញា ការប្រុងប្រយ័ត្ន ភាពរឹងមាំ និងការគោរពព្រះ] អេសាយ ១១ ។ [២: ហើយគាត់មិនមែនជារបស់ទេវភាពយោងទៅតាមការចែកចាយអំណោយនោះទេ ជាថា ទោះនិយាយប៉ុន្តែទោះជាយ៉ាងណាពួកគេអាចបែងចែកខុសគ្នា ។ សាវ័ក តែនៅដោយ គាត់ក៏ណាស់ «តែមួយដដែល» [១ កូរិន. ១២[១១:

17. ភាពបី

ជាថ្មីម្តងទៀត បទគម្ពីរកំណត់ឲ្យមានការញែកចេញពីព្រះវរបិតាពីព្រះបន្ទូល និងព្រះបន្ទូលចេញពីព្រះវិញ្ញាណ ។ ប៉ុន្តែ ភាពអស្ចារ្យនៃអាថ៌កំបាំងនេះ ព្រមានយើងអំពីការគោរព និងសុជីវធម៌ ដែលយើងគួរប្រើក្នុងការស៊ើបអង្កេត រឿងនេះ ។ ហើយវគ្គនោះនៅ Gregory of Nazianzus ធ្វើអោយខ្ញុំរីករាយ យ៉ាងខ្លាំង ៖ "ខ្ញុំមិនអាចគិតទៅលើម្នាក់នោះបានឡើយ ដោយមិនមានការឡោម ព័ទ្ធដោយភាពត្រចះត្រចង់នៃអ្នកទាំងបីភ្លាមៗនោះទេ ។ ខ្ញុំក៏មិនអាចមើលឃើញ អ្នកទាំងបីដោយមិនត្រូវបានគេបញ្ជូនទៅអ្នកនោះភ្លាមៗដែរ» ។ ដូច្នេះ សូមកុំ ឲ្យយើងនឹកស្រមៃដល់ព្រះត្រីឯកនៃមនុស្សដែលធ្វើឲ្យគំនិតយើងរំខាន ហើយមិន

នាំពួកគេត្រឡប់ទៅរកការរូបរូមនោះវិញភ្លាមៗនោះឡើយ ។ ពិតប្រាកដណាស់
 ពាក្យ «ព្រះវរបិតា» «ព្រះរាជបុត្រា» និង «ព្រះវិញ្ញាណ» តំណាងឱ្យភាព
 ខុសគ្នាយ៉ាងពិតប្រាកដមួយ សូមកុំឱ្យនរណាម្នាក់គិតថា ឋានៈទាំងនេះ ដែល
 ព្រះត្រូវបានចាត់តាំងខុសគ្នាពីពាក្យរបស់ទ្រង់ គឺទេ ប៉ុន្តែជាភាពខុសគ្នា មិន
 មែនជាការបែងចែកទេ ។ វគ្គដែលយើងបានលើកឡើងរួចហើយ] សាករ
 ១៣បង្ហាញថាកូនប្រុសមានចរិតខុសប្លែកពីព្រះបិតា ពីព្រោះព្រះបន្ទូលមិន [៧:
 នៅជាមួយព្រះទេ លុះត្រាតែគាត់ខុសពីព្រះវរបិតា ហើយគាត់ក៏មិនមានសិរីល្អ
 ជាមួយព្រះវរបិតាដែរ គឺគាត់មិនខុសពីព្រះបិតាទេ ។ ដូចគ្នាដែរ គាត់បាន
 ញែកព្រះវរបិតាចេញពីខ្លួនគាត់ ពេលគាត់មានប្រសាសន៍ថា មានម្នាក់ទៀត
 ដែលធ្វើបន្ទាល់ដល់គាត់ :៥យ៉ូហាន]៣២; ៨១៦; និងកន្លែងផ្សេងទៀត ។ [
 :ដែលបាននិយាយនៅកន្លែងផ្សេងទៀតហើយជាមួយនឹងការនេះយល់ស្របនឹងអ្វី
 យ៉ូហាន] ថាព្រះបិតាបានបង្កើតរបស់ទាំងអស់តាមរយៈព្រះបន្ទូល1: 3; ហេ
 [៣:១១.នេះគាត់មិនអាចធ្វើបានដោយមិនខុសពីពាក្យនោះទេ ។ លើសពីនេះ
 ទៅទៀត វាមិនមែនជាព្រះវរបិតាដែលបានយាងចុះមកលើផែនដីទេ គឺជាព្រះ
 អង្គដែលយាងចេញពីព្រះវរបិតា ។ ព្រះបិតាមិនបានសោយទិវង្គតទេ ហើយទ្រង់
 មិនបានរស់ឡើងវិញទេ គឺជាអ្នកដែលត្រូវបានព្រះបិតាចាត់ឲ្យមកវិញ ។ ក៏មិន
 មានភាពខុសគ្នានេះមានការចាប់ផ្តើមតាំងពីពេលដែលទ្រង់បានកើតជាសាច់ដែរ
 ប៉ុន្តែមុននេះក៏បង្ហាញឲ្យឃើញថាទ្រង់ជាបុត្រតែមួយគត់ «ក្នុងទ្រង់នៃព្រះវរ
 បិតា» [យ៉ូហាន ១ថា អះអាងដើម្បីឯងខ្លួនយកទទួលនឹងណាអ្នកតើ ។ ចុះ[១៨:
 ចុះទ្រង់ដល់ឡើយ រហូតព្រះវរបិតានៃព្រះហស្តក្នុងទៅចូលបានមិនបុត្រព្រះរាជ
 ពីស្ថានសួគ៌មកទទួលមនុស្សជាតិ? ដូច្នេះ គាត់នៅក្នុងទ្រង់នៃព្រះវរបិតាពីមុន
 ហើយបានកាន់សិរីល្អរបស់ទ្រង់នៅចំពោះព្រះភក្ត្រនៃព្រះវរបិតា :១៧យ៉ូហាន]
 ៥ ។ ព្រះគ្រីស្ទបញ្ជាក់ពីភាពខុសគ្នានៃវិញ្ញាណបរិសុទ្ធពីព្រះវរបិតា នៅពេល[
 ដែលទ្រង់មានបន្ទូលថា ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធចេញមកពីព្រះវរបិតា នយ៉ូហា]

15:26; cf.ch.14:26] ។ គាត់បញ្ជាក់ពីភាពខុសគ្នានៃវិញ្ញាណបរិសុទ្ធពីខ្លួនគាត់ ជាញឹកញាប់ដូចជាគាត់ហៅវិញ្ញាណថា « មួយទៀត » ដូចជាពេលដែលគាត់ ប្រកាសថាគាត់នឹងបញ្ជូនអ្នកសម្រាលទុក្ខម្នាក់ទៀត :១៤យ៉ូហាន]៦ជានិង [ទៀត ។ ដង្ហែកន្លែងទៅញឹកញាប់

18. ភាពខុសគ្នានៃព្រះវរបិតា ព្រះរាជបុត្រា និងព្រះវិញ្ញាណ

ខ្ញុំត្រៀមខ្លួនហើយមិនដឹងថាតើវាសមនឹងខ្លឹមការប្រៀបធៀបពីកិច្ចការមនុស្សដើម្បី បង្ហាញពីកម្លាំងនៃភាពខុសគ្នានេះឬអត់ ។ មនុស្សចាស់ពិតជាធ្លាប់មានពេលខ្លះ ដើម្បីធ្វើដូច្នេះ ប៉ុន្តែនៅពេលជាមួយគ្នានោះពួកគេបានសារភាពថាភាពស្រដៀង គ្នាដែលពួកគេជឿនលឿនគឺមិនគ្រប់គ្រាន់ទេ ។ ម្ចាស់ទាំងឡាយ យ៉ាងនេះ តថាគតបង្រៀនសេចក្តីជ្រួលជ្រើមទាំងឡាយក្នុងទីនេះ ក្រែងមានអ្វីគួរសំដែង ដោយមិនសមគួរ នោះអាចនឹងនាំឲ្យមានសេចក្តីអន្តរាយដល់ព្យាបាទ ឬសេចក្តី រង្វេងដល់ជនអវិជ្ជា ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ វាមិនសមទេក្នុងការគោរពសង្កត់ភាព ខុសគ្នាដែលយើងសង្កេតឃើញត្រូវបានបង្ហាញក្នុងបទគម្ពីរ ។ ប្រភពទឹកនិង ប្រភពនៃអ្វីទាំងអស់វាគឺជានេះកំណត់បានត្រូវបិតាព្រះដើម្បី :ថាជាការចាប់ផ្តើម នៃសកម្មភាព, និង; ដល់កូនប្រុស ប្រាជ្ញា ការទូន្មាន និងការតាំងចិត្តលើអ្វីៗ ទាំងអស់ ប៉ុន្តែវិញ្ញាណត្រូវបានផ្តល់ឱ្យនូវអំណាច និងប្រសិទ្ធភាពនៃសកម្មភាព នោះ ។ ជាការពិតណាស់ ទោះបីជាភាពអស់កល្បរបស់ព្រះវរបិតាក៏ជាភាពអស់ កល្បនៃព្រះរាជបុត្រា និងព្រះវិញ្ញាណ ចាប់តាំងពីព្រះមិនអាចមានក្រៅពីប្រាជ្ញា និងព្រះចេស្តារបស់ទ្រង់ ហើយយើងមិនត្រូវស្វែងរកនៅអស់កល្បជានិច្ចពីមុន ឬ ក្រោយក៏ដោយ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ការប្រតិបត្តិតាមដំណាប់គឺ មិនមែន គ្មានន័យឬលើសលប់នោះទេ នៅពេលដែលព្រះបិតាត្រូវបានគិតជាដំបូង បន្ទាប់មកពីគាត់ជាបុត្រនោះ ហើយចុងក្រោយមកពីវិញ្ញាណទាំងពីរ ។ សម្រាប់ ចិត្តរបស់មនុស្សម្នាក់ៗ មានទំនោរទៅដោយធម្មជាតិ ដើម្បីសញ្ជឹងគិតអំពីព្រះ

ជាមុនសិន បន្ទាប់មក ប្រាជ្ញានឹងចេញមកពីគាត់ ហើយចុងក្រោយគឺអំណាច ដែលគាត់ប្រតិបត្តិតាមក្រឹត្យក្រមនៃផែនការរបស់គាត់ ។ ហេតុនេះហើយបានជា កូនប្រុសត្រូវបានគេនិយាយថាចេញមកពីព្រះបិតាតែមួយអង្គ ។ វិញ្ញាណមកពី ព្រះវរបិតា និងព្រះរាជបុត្រាក្នុងពេលតែមួយ ។ វាលេចឡើងនៅក្នុងវគ្គជាច្រើន ប៉ុន្តែគ្មានកន្លែងណាច្បាស់ជាងនៅក្នុងជំពូកទី ៨ នៃរ៉ូម ដែលវិញ្ញាណដូចគ្នាត្រូវ បានគេហៅថាព្រងើយកណ្តើយ ជួនកាលជាវិញ្ញាណនៃព្រះគ្រីស្ទ ជួនកាលជា វិញ្ញាណរបស់ទ្រង់] "ពីសុគតឡើងវិញ ...ដែលបានប្រោសព្រះគ្រីស្ទ" V11]- និង ដោយគ្មានហេតុផល ។ ដ្បិតពេត្រុសក៏ថ្លែងទីបន្ទាល់ថា វាគឺដោយព្រះ វិញ្ញាណនៃព្រះគ្រីស្ទ ដែលពួកហោរាបានទាយ ២១:១ពេត្រុស ២]] ទោះបីជា បទគម្ពីរជាញឹកញាប់បង្រៀនថាវាជាវិញ្ញាណនៃព្រះជាព្រះវរបិតាក៏ដោយ ។

19. ទំនាក់ទំនងរបស់ព្រះវរបិតាព្រះរាជបុត្រនិងព្រះវិញ្ញាណ

លើសពីនេះ ភាពខុសគ្នានេះគឺនៅឆ្ងាយពីការបំពានលើការប្តូររូបរាងសាមញ្ញបំផុត របស់ព្រះ ដើម្បីអនុញ្ញាតឱ្យយើងបញ្ជាក់ពីវាថា កូនប្រុសគឺជាព្រះតែមួយជាមួយ ព្រះវរបិតា ពីព្រោះគាត់ចែករំលែកជាមួយព្រះវរបិតាតែមួយ និងវិញ្ញាណតែមួយ ហើយថាវិញ្ញាណមិនមែនជាអ្វីនោះទេ ។ ក្រៅពីព្រះវរបិតា ហើយខុសពីព្រះរាជ បុត្រា ព្រោះទ្រង់ជាវិញ្ញាណរបស់ព្រះវរបិតា និងព្រះរាជបុត្រ ។ ម្ចាស់អាវុសោ ទាំងឡាយ ក្នុងបដិបទានិមួយៗ និស្ស័យដ៏ទេវៈទាំងមូលត្រូវបានយល់ ដោយ គុណវុឌ្ឍិនេះថា ជាកម្មសិទ្ធិរៀងៗខ្លួន ប្រកបដោយគុណសម្បត្តិផ្ទាល់ខ្លួន ។ ព្រះបិតាគង់នៅក្នុងបុត្រទាំងស្រុង គឺជាបុត្រទាំងស្រុងនៅក្នុងព្រះវរបិតា ដូច ទ្រង់ផ្ទាល់បានប្រកាសថា ៖ « ខ្ញុំនៅក្នុងព្រះវរបិតា ហើយព្រះវរបិតាគង់នៅ ក្នុងខ្ញុំ » [យ៉ូហាន ១៤:១០: ។ ហើយអ្នកនិពន្ធខាងសាសនាមិនប្រកាន់ថា បុគ្គលនោះបែកពីគ្នាទៅវិញទៅមកដោយសារធាតុខុសគ្នាណាមួយឡើយ ។ តាមរ យៈអក្ខរាវិរុទ្ធទាំងនេះដែលបង្ហាញពីភាពខុសគ្នា (និយាយថា) Augustine) គឺជា

សញ្ញានៃទំនាក់ទំនងទៅវិញទៅមករបស់ពួកគេ ហើយមិនមែនជាខ្លឹមសារដែល
ពួកគេជាតែមួយនោះទេ ។ ក្នុងន័យនេះ គំនិតរបស់មនុស្សបុរាណត្រូវចុះសម្រុង
គ្នា ដែលបើមិនដូច្នោះទេ ហាក់ដូចជាប៉ះទង្គិចគ្នាខ្លះ ។ ជួនកាល ពួកគេ
បង្រៀនថា ព្រះបិតាគឺជាការចាប់ផ្តើមនៃព្រះរាជបុត្រា ។ ពេលខ្លះពួកគេ
ប្រកាសថា កូនប្រុសមានទាំងទេវភាព និងខ្លឹមសារចេញពីខ្លួនគាត់ ហើយដូច្នេះ
មិនបានចាប់ផ្តើមជាមួយព្រះវរបិតាទេ ។ Augustine បានយ៉ាងល្អ ហើយបាន
បង្ហាញយ៉ាងច្បាស់អំពីមូលហេតុនៃភាពចម្រុះនេះនៅកន្លែងមួយផ្សេងទៀត នៅ
ពេលដែលគាត់និយាយដូចខាងក្រោម ៖ «ព្រះគ្រីស្ទដោយគោរពចំពោះខ្លួនគាត់
ត្រូវបានគេហៅថាព្រះ ។ ដោយការគោរពចំពោះព្រះបិតាព្រះរាជបុត្រា ។ ម្តង
ទៀត ព្រះវរបិតាដោយគោរពខ្លួនឯងត្រូវហៅថាជាព្រះ ។ ដោយការគោរព
ចំពោះព្រះរាជបុត្រា ។ រហូតមកដល់ពេលដែលគាត់ត្រូវបានគេហៅថាបិតា
ដោយគោរពចំពោះកូន, គាត់មិនមែនជាកូន; រហូតមកដល់ពេលដែលគាត់ត្រូវ
បានគេហៅថាបិតាដោយគោរពចំពោះកូនប្រុសនោះ គាត់មិនមែនជាកូននោះ
ទេ ។ រហូតមកដល់ពេលដែលគេហៅថាជាបុត្រដោយគោរពចំពោះព្រះបិតា
នោះទ្រង់មិនមែនជាព្រះវរបិតាទេ ។ នៅពេលដែលគាត់ត្រូវបានគេហៅថាជា
បិតាទាំងពីរដោយគោរពចំពោះខ្លួនគាត់និងកូនប្រុសដោយគោរពចំពោះខ្លួនគាត់
នោះគឺជាព្រះតែមួយ ។ ដូច្នេះ កាលណាយើងនិយាយយ៉ាងសាមញ្ញអំពីកូនប្រុស
ដោយមិនគិតពីព្រះវរបិតា នោះយើងក៏ត្រូវប្រកាសថាគាត់ជាខ្លួនគាត់យ៉ាងត្រឹម
ត្រូវដែរ ។ ហើយសម្រាប់ហេតុផលនេះយើងហៅគាត់ថាការចាប់ផ្តើមតែមួយគត់
។ ប៉ុន្តែ ពេលយើងសម្គាល់ទំនាក់ទំនងដែលលោកមានជាមួយនឹងព្រះវរបិតា
នោះយើងបានតាំងព្រះបិតាជាដើមនៃព្រះរាជបុត្រយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ។ សៀវភៅទី
ប្រាំទាំងមូលនៃ Augustine On the Trinity មានការព្រួយបារម្ភជាមួយនឹង
ការពន្យល់អំពីបញ្ហានេះ ។ ជាការពិត វាមានសុវត្ថិភាពជាងក្នុងការបញ្ឈប់
ទំនាក់ទំនងដែល Augustine បង្ហាញចេញជាជាងការជ្រៀតចូលទៅក្នុងអាថ៌

កំបាំងដ៏វិសេសវិសាលពេក ដើម្បីរង្វេងតាមរយៈការរំពឹងទុកជាច្រើនដែលលេច
ចេញជារូបរាង ។

20. ព្រះត្រៃបិដក

ដូច្នេះ សូមឲ្យអស់អ្នកដែលស្រឡាញ់ភាពម៉ឺងម៉ាត់ ហើយនឹងស្តាប់ចិត្តនឹងទំហំនៃ
សេចក្តីជំនឿ ទទួលនូវអ្វីដែលមានប្រយោជន៍ដើម្បីដឹងដោយសង្ខេប ៖ ពោលគឺ
ថា កាលណាយើងប្រកាសថាជឿលើព្រះតែមួយ ក្រោមព្រះនាមនៃព្រះក៏យល់ដែ
រ ។ ខ្លឹមសារដ៏សាមញ្ញមួយ ដែលយើងយល់អំពីមនុស្សបីនាក់ ឬ hypostases
។ ហេតុដូច្នេះហើយ នៅពេលណាដែលព្រះនាមរបស់ព្រះជាម្ចាស់ត្រូវបាន
រៀបរាប់ដោយគ្មានការបញ្ជាក់ជាក់លាក់ នោះមានព្រះរាជបុត្រា និងព្រះ
វិញ្ញាណមិនតិចជាងព្រះបិតាឡើយ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលកូនប្រុសត្រូវបានភ្ជាប់
ជាមួយព្រះវរបិតា នោះទំនាក់ទំនងរបស់អ្នកទាំងពីរបានចូលទៅក្នុង ។ ដូច្នេះ
ហើយ យើងបែងចែករវាងមនុស្ស ។ ប៉ុន្តែដោយសារតែលក្ខណៈពិសេសរបស់
មនុស្សមានបញ្ហាក្នុងខ្លួន ។ នៅក្នុងព្រះវរបិតាគឺជាការចាប់ផ្តើម និងជាប្រភព
ដូច្នេះជារឿយៗ ដូចដែលការលើកឡើងពីព្រះវរបិតា និងព្រះរាជបុត្រារួមគ្នា ឬ
ព្រះវិញ្ញាណ ព្រះនាមរបស់ព្រះត្រូវបានអនុវត្តយ៉ាងពិសេសចំពោះព្រះវរបិតា ។
តាមរបៀបនេះ ការរួបរួមនៃខ្លឹមសារត្រូវបានរក្សាទុក ហើយសណ្តាប់ធ្នាប់ដែល
សមហេតុផលត្រូវបានរក្សាទុក ដែលនៅតែមិនមានអ្វីឆ្ងាយពីអាទិទេពនៃព្រះរាជ
បុត្រា និងវិញ្ញាណ ។ ប្រាកដណាស់ ដោយសារយើងបានឃើញរួចហើយថាសា
រឹកបានប្រកាសថាគាត់ជាកូនប្រុសរបស់ព្រះដែលម៉ូសេនិងពួកហោរាបានផ្លែទី
បន្ទាល់ថាជាព្រះយេស៊ូវ ។ នោះគឺជាការចាំបាច់ជានិច្ចដើម្បីមានឯកភាពនៃខ្លឹមសា
រ ។ ដូច្នេះហើយ យើងចាត់ទុកវាជាក្រឡឹងបូជាដ៏គួរឱ្យស្តាប់ខ្លឹមសម្រាប់កូនប្រុស
ដែលត្រូវហៅជាព្រះមួយទៀតថាជាព្រះវរបិតា ក្បិតព្រះនាមដ៏សាមញ្ញរបស់ព្រះ
ជាម្ចាស់មិនទាក់ទងគ្នា ហើយក៏មិនអាចហៅព្រះថាជានេះ ឬថាជាព្រះបានដែរ
។ ឥឡូវនេះ នាមរបស់ព្រះយេស៊ូវដែលបានយកដោយគ្មានការបញ្ជាក់ត្រូវនឹង

ព្រះគ្រីស្ទក៏ច្បាស់ដែរពីពាក្យរបស់ប៉ុលដែលថា ៖ « ខ្ញុំអង្វរដល់ព្រះយេស៊ូវបីដង អំពីរឿងនេះ » [២កូ ថាព្រះគ្រីស្ទរបស់ចម្លើយទទួលបានគាត់ ។ ពេល[៨:១២ .

« ព្រះគុណរបស់ខ្ញុំគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់អ្នកហើយ » គាត់បានបន្ថែមបន្តិចក្រោយមក « ដើម្បីឲ្យព្រះចេស្ដានៃព្រះគ្រីស្ទក្នុងខ្ញុំ » [II Cor. ១២ ។[៩: ព្រោះវាប្រាកដណាស់ថាឈ្មោះ ត "ព្រះអម្ចាស់" ្រូវបានដាក់ជំនួស ព្រះយេស៊ូវ ហើយដូច្នេះវានឹងល្ងង់ខ្លៅនិងក្មេងដូច្នេះដើម្បីដាក់កម្រិតវាចំពោះអ្នក "ហ្ន៎វា ត់គាត់ប្រើការសម្របសម្រួលដោយមើលឃើញថានៅក្នុងការអធិស្ឋានរបស់គា បញ្ចេញមតិដាច់ខាត ។ មិនណែនាំអំពីទំនាក់ទំនងរបស់ព្រះបិតា និងព្រះរាជ បុត្រាឡើយ ។ ហើយយើងដឹងពីទំនៀមទម្លាប់ទូទៅរបស់ជនជាតិក្រិចដែលជាធម្ម តាសាវ័កជំនួសព្រះនាម យេស៊ូវ ។ ហើយដើម្បីយកព្រះសម្រាប់ [ព្រះអម្ចាស់] ធិស្ឋានទៅព្រះអម្ចាស់ក្នុងន័យផ្សេងគំរូតាមដែលត្រៀមរួចជាស្រេច ប៉ុលបានអ ក្រៅពីអ្វីដែលពេត្រុសលើកយកការបកស្រាយពីយ៉ូអែលថា « អ្នកណាដែលអំពាវ នាវដល់ព្រះនាមនៃព្រះអម្ចាស់ អ្នកនោះនឹងបានសង្គ្រោះ ២១:២.កិច្ចការ]; យ៉ូ អែល ២ចំពោះច្បាស់យ៉ាងអនុវត្តគេបានត្រូវនេះឈ្មោះដែល ។ ត្រង់ណា[៣២: ។ ខុសគ្នាថា ហេតុផលត្រឹមត្រូវកន្លែងក្នុងឃើញនឹងយើងកូនប្រុស នោះ ប៉ុលពេលថា នៅយល់ដើម្បីគ្រប់គ្រាន់បច្ចុប្បន្ន វាពេលសម្រាប់អំពាវនាវដល់ព្រះ ក្នុងន័យដាច់ខាត គាត់បានបន្ថែមព្រះនាមនៃព្រះគ្រីស្ទភ្លាមៗ ។ ហើយយើងដឹង ពីទំនៀមទម្លាប់ទូទៅរបស់ជនជាតិក្រិចដែលជាធម្មតាសាវ័កជំនួសព្រះនាម ព្រះ] យេស៊ូវ ។ ហើយដើម្បីយកគំរូតាមដែលត្រៀមរួចជាស្រេច ព្រះសម្រាប់ [អម្ចាស់ ប៉ុលបានអធិស្ឋានទៅព្រះអម្ចាស់ក្នុងន័យផ្សេងក្រៅពីអ្វីដែលពេត្រុសលើកយក ការបកស្រាយពីយ៉ូអែលថា « អ្នកណាដែលអំពាវនាវដល់ព្រះនាមនៃព្រះអម្ចាស់ អ្នកនោះនឹងបានសង្គ្រោះ ២១:២.ច្ចការកិ]; យ៉ូអែល ២ ។ ត្រង់ណា[៣២: នឹងយើងកូនប្រុស នោះចំពោះច្បាស់យ៉ាងអនុវត្តគេបានត្រូវនេះឈ្មោះដែល ឃើញក្នុងកន្លែងត្រឹមត្រូវថា ហេតុផលខុសគ្នា ។ សម្រាប់ពេលបច្ចុប្បន្ន វាគ្រប់

គ្រាន់ដើម្បីយល់ថា នៅពេលប៉ុណ្ណាអំពាវនាវដល់ព្រះក្នុងន័យដាច់ខាត គាត់បានបន្ថែមព្រះនាមនៃព្រះគ្រីស្ទភ្លាមៗ ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី ព្រះគ្រីស្ទទ្រង់ផ្ទាល់ហៅព្រះទាំងស្រុងថា «ព្រះវិញ្ញាណ» [យ៉ូហាន ៤:១៦ មិនដែលអ្វី ។ គ្មាន២៤: ព្រះវរជាវិញ្ញាណ ដែលខាងគឺទាំងមូលព្រះនៃថា ខ្លឹមសារឃើញយល់ការបញ្ចូលបទពិធានយ៉ាងឡើងបង្កើតបានត្រូវវិញ្ញាណ ។ នេះបិតា ព្រះរាជបុត្រា និងយើងវិញ្ញាណ នោះថាហៅព្រះឮយើងម្តីរ ។ ដ្បិតក៏ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែរដោយឃើញថាវិញ្ញាណជាវិញ្ញាណនៃខ្លឹមសារទាំងមូល ដែលនិយាយពីព្រះ និងពីព្រះ ។

(ការបដិសេធចំពោះសាសនាខុសឆ្គងប្រឆាំងនឹងព្រះត្រីឯក, ២១(២៩-

21. មូលដ្ឋាននៃសាសនាខុសឆ្គងទាំងអស់ការព្រមានដល់ទាំងអស់គ្នា :

ជាងនេះទៅទៀត សាតាំង ដើម្បីបំបែកសេចក្តីជំនឿរបស់យើងចេញពីបូសគល់របស់វា តែងតែជំរុញឱ្យមានការប្រយុទ្ធគ្នា មួយផ្នែកទាក់ទងនឹងខ្លឹមសារដ៏ទេវភាពនៃព្រះរាជបុត្រា និងវិញ្ញាណ ហើយមួយផ្នែកទាក់ទងនឹងភាពខុសគ្នានៃមនុស្ស ។ គាត់មានក្នុងអំឡុងពេលស្ទើរតែគ្រប់រយៗបានបំផុសស្មារតីទុច្ចរិតដើម្បី harry គ្រិស្តអូស្សូដកំបង្រៀនអំពីបញ្ហានេះ ហើយសព្វថ្ងៃនេះក៏កំពុងព្យាយាមពន្លត់ភ្លើងថ្មីពីភ្លើងចាស់ផងដែរ ។ ដោយហេតុផលនេះ វាមានសារៈសំខាន់នៅទីនេះដើម្បីទប់ទល់នឹងការច្រណែនឈ្នានីសរបស់មនុស្សមួយចំនួន ។ រហូតមកដល់ពេលនេះ វាគឺជាចេតនាពិសេសរបស់ខ្ញុំក្នុងការដឹកនាំដោយដៃនៃអ្នកដែលចេះប្រៀនប្រដៅ ប៉ុន្តែមិនមែនព្យាយាមចាប់ដៃគ្នាជាមួយអ្នកដែលមិនចេះបត់បែន និងឈ្លោះគ្នានោះទេ ។ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ សេចក្តីពិតដែលបានបង្ហាញដោយសន្តិវិធី ត្រូវតែរក្សាទុកប្រឆាំងនឹងសេចក្តីពិតទាំងអស់របស់មនុស្សអាក្រក់ ។ ហើយខ្ញុំនឹងប្រឹងប្រែងយ៉ាងពិសេសដល់ទីបញ្ចប់ ដើម្បីឱ្យអស់អ្នកដែលខ្ជិលត្រេមខ្លួន ហើយបើកត្រចៀកស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ អាចមានជំហររឹងមាំ ។ នៅទី

នេះ ពិតប្រាកដណាស់ ប្រសិនបើកន្លែងណាមួយនៅក្នុងអាថ៌កំបាំងសម្ងាត់នៃ បទគម្ពីរ យើងគួរតែដើរតួជាទស្សនវិទូដោយសុភាព និងដោយការសម្រប សម្រួលដ៏អស្ចារ្យ ។ សូមឲ្យយើងប្រើការប្រុងប្រយ័ត្នយ៉ាងខ្លាំងដែលទាំងគំនិត ឬការនិយាយរបស់យើងមិនហួសដែនកំណត់ដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានពង្រីក ។ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ សេចក្តីពិតដែលបានបង្ហាញដោយសន្តិវិធី ត្រូវតែរក្សាទុក ប្រឆាំងនឹងសេចក្តីពិតទាំងអស់របស់មនុស្សអាក្រក់ ។ ហើយខ្ញុំនឹងប្រឹងប្រែង យ៉ាងពិសេសដល់ទីបញ្ចប់ ដើម្បីឱ្យអស់អ្នកដែលខ្លីត្រឡប់ខ្លួន ហើយបើកត្រចៀក ស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ អាចមានជំហររឹងមាំ ។ នៅទីនេះ ពិតប្រាកដណាស់ ប្រសិនបើកន្លែងណាមួយនៅក្នុងអាថ៌កំបាំងសម្ងាត់នៃបទគម្ពីរ យើងគួរតែដើរតួ ជាទស្សនវិទូដោយសុភាព និងដោយការសម្របសម្រួលដ៏អស្ចារ្យ ។ សូមឲ្យ យើងប្រើការប្រុងប្រយ័ត្នយ៉ាងខ្លាំងដែលទាំងគំនិត ឬការនិយាយរបស់យើងមិន ហួសដែនកំណត់ដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានពង្រីក ។ ដូចដែល Hilary បាន និយាយ គាត់គឺជាសាក្សីដ៏សក្តិសមសម្រាប់ខ្លួនគាត់ ហើយមិនត្រូវបានដឹងទេ លើកលែងតែតាមរយៈខ្លួនគាត់ប៉ុណ្ណោះ ។ ប៉ុន្តែយើងនឹងត្រូវ«ទុកវាឲ្យគាត់» បើ យើងចាប់គាត់ឲ្យក្លាយជាគាត់ដូចគាត់បង្ហាញខ្លួនយើងដោយមិនបានសួរគាត់ពី កន្លែងផ្សេងក្រៅពីពាក្យគាត់ ។ នៅលើសំណួរនេះមាន 5 homilies បន្តនៃ Chrysostom ប្រឆាំងនឹង Anomoeans; ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី សូម្បីតែទាំងនេះ ក៏មិនអាចរារាំង Sophis ដ៏មានកេរ្ត៍ឈ្មោះ មិនឱ្យបញ្ចេញអណ្តាតតក់ស្លុតរបស់ ពួកគេបានដែរ ។ ចំពោះបញ្ហានេះ ពួកគេមិនបានប្រព្រឹត្តអ្វីគួរសមជាងគេធម្ម តានៅគ្រប់ទីកន្លែងឡើយ ។ យើងគួរត្រូវបានព្រមានដោយលទ្ធផលមិនសប្បាយ ចិត្តនៃការសន្មត់នេះ ដូច្នេះយើងអាចយកចិត្តទុកដាក់អនុវត្តខ្លួនយើងចំពោះ សំណួរនេះដោយភាពអាចបង្រៀនបាន ជាជាងដោយភាពទន់ភ្លន់ ។ ហើយសូម កុំយកវាទៅក្នុងក្បាលរបស់យើង ទាំងស្វែងរកព្រះនៅកន្លែងណាផ្សេងក្រៅពីព្រះ បន្ទូលដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ទ្រង់ ឬគិតអំពីអ្វីទាំងអស់អំពីទ្រង់ដែលមិនត្រូវបានបំផុស

គំនិតដោយព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ឬនិយាយអ្វីដែលមិនត្រូវបានដកចេញពីព្រះបន្ទូលនោះ ។ យើងគួរត្រូវបានព្រមានដោយលទ្ធផលមិនសប្បាយចិត្តនៃការសន្មតនេះ ដូច្នេះយើងអាចយកចិត្តទុកដាក់អនុវត្តខ្លួនយើងចំពោះសំណួរនេះដោយភាពអាចបង្រៀនបាន ជាជាងដោយភាពទន់ភ្លន់ ។ ហើយសូមកុំយកវាទៅក្នុងក្បាលរបស់យើង ទាំងស្រុងរកព្រះនៅកន្លែងណាផ្សេងក្រៅពីព្រះបន្ទូលដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ទ្រង់ ឬគិតអំពីអ្វីទាំងអស់អំពីទ្រង់ដែលមិនត្រូវបានបំផុសគំនិតដោយព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ឬនិយាយអ្វីដែលមិនត្រូវបានដកចេញពីព្រះបន្ទូលនោះ ។

22. ការប្រជែងរបស់ Servetus ប្រឆាំងនឹងព្រះត្រីឯក

មាននិកាយជាច្រើនដែលបានបំផ្ទុះដោយផ្នែកដែលបានបំផ្លាញខ្លឹមសាររបស់ព្រះដោយផ្នែកខ្លះយល់ច្រឡំពីភាពខុសគ្នាដែលមានរវាងមនុស្ស ។ ពិតហើយប្រសិនបើយើងប្រកាន់ខ្ជាប់នូវអ្វីដែលបានបង្ហាញយ៉ាងគ្រប់គ្រាន់ខាងលើពីបទគម្ពីរថាខ្លឹមសារនៃព្រះតែមួយគឺសាមញ្ញ និងមិន—មានការបែងចែក ហើយវាជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះវរបិតា ព្រះរាជបុត្រា និងព្រះវិញ្ញាណ ។ ហើយម្យ៉ាងវិញទៀតដោយលក្ខណៈជាក់លាក់មួយ ព្រះបិតាខុសពីកូនប្រុស ហើយកូនប្រុសពីវិញ្ញាណ ទ្វារនឹងត្រូវបិទមិនត្រឹមតែចំពោះ -Arius និង Sabellius ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែចំពោះកំហុសអ្នកនិពន្ធបុរាណផ្សេងទៀត ។ ប៉ុន្តែដោយសារតែនៅសម័យរបស់យើង មានមនុស្សឆ្លាតៗមួយចំនួនដូចជា Servetus និងមនុស្សចូលចិត្តរបស់គាត់ ដែលបានលូកលាន់អ្វីៗទាំងអស់ជាមួយនឹងការបោកបញ្ឆោតថ្មី វាមានសារៈសំខាន់ណាស់ក្នុងការពិភាក្សាអំពីការភូតកុហករបស់ពួកគេក្នុងពាក្យពីរបីម៉ាត់ ។ សម្រាប់ Servetus ឈ្មោះ ព្រះត្រីឯកគឺគួរឱ្យស្អប់ខ្ពើមនិងគួរឱ្យស្អប់ " ខ្ពើមខ្លាំងណាស់ដែលគាត់បានដាក់ឈ្មោះមនុស្សទាំងអស់ដែលគាត់ហៅថា Trinitarians ថាជាអ្នកមិនជឿ ។ ខ្ញុំឆ្លងផុតពាក្យដែលគ្មានន័យដែលគាត់គិតឡើងលើគេ ។ នេះពិតជាផលបូកនៃការប៉ាន់ស្មានរបស់គាត់ ៖ ព្រះត្រូវបានសន្មតថាជាត្រីភាគីនៅពេលដែលមនុស្សបីនាក់ត្រូវបានគេនិយាយថារស់នៅក្នុង

ខ្លឹមសាររបស់គាត់ ។ នេះគឺជាការស្រមើស្រមៃ ព្រោះវាប៉ះទង្គិចនឹងការរូបរូម របស់ព្រះ ។ ទន្ទឹមនឹងនោះ គាត់នឹងចាត់ទុកមនុស្សជាតិជិតខាងក្រៅមួយចំនួន ដែលមិនមែនជាការពិតនៅក្នុងខ្លឹមសាររបស់ព្រះទេ ប៉ុន្តែតំណាងឱ្យព្រះដល់យើង នៅក្នុងការសម្តែងមួយ ឬមួយផ្សេងទៀត ។ កាលដើមដំបូង ព្រះជាម្ចាស់មិន មានភាពខុសប្លែកគ្នាទេ ពីព្រោះព្រះបន្ទូល និងវិញ្ញាណគឺពីមុនមកតែមួយ ប៉ុន្តែ នៅពេលដែលព្រះគ្រីស្ទបានយាងមកជាព្រះជាម្ចាស់ពីព្រះជាម្ចាស់ នោះវិញ្ញាណក៏ ចេញពីព្រះអង្គជាព្រះមួយទៀត ។ ប៉ុន្តែទោះបីជាពេលខ្លះគាត់ដាក់ពណ៌លើភាព មិនសមហេតុសមផលរបស់គាត់ជាមួយនឹងពាក្យអាសអាភាស ដូចជាពេលដែល គាត់និយាយថាព្រះបន្ទូលដ៏អស់កល្បនៃព្រះគឺជាវិញ្ញាណរបស់ព្រះគ្រីស្ទជាមួយព្រះ និងការបំពេញតាមគំនិតរបស់គាត់ ហើយថាវិញ្ញាណគឺជាស្រមោលនៃអាទិទេព ប៉ុន្តែក្រោយមកគាត់បានបំផ្លាញចោលនូវ អាទិទេពទាំងពីរអង្គ ប្រកាសថា កាលដែលព្រះត្រាស់ដឹងតាមសម័យកាលរបស់ទ្រង់ នោះជាចំណែកនៃព្រះទាំង ក្នុងព្រះរាជបុត្រ និងក្នុងវិញ្ញាណ ដូចវិញ្ញាណតែមួយ ដែលទ្រង់គង់នៅក្នុង យើង ហើយនៅក្នុងឈើ និងថ្ម គឺជាចំណែកនៃ ព្រះ ។ យើងនឹងឃើញនៅ កន្លែងត្រឹមត្រូវនូវអ្វីដែលគាត់និយាយស្តីអំពីបុគ្គលអ្នកសម្រុះសម្រួល ។ ពិតហើយ ការប្រឌិតដ៏អស្ចារ្យនេះ នោះ គ្មានអ្វីក្រៅពីការបង្ហាញឱ្យឃើញអំពី "បុគ្គល" យ៉ូហានតែដ្បិតថ្វីវិល្លរបស់ព្រះ មិនត្រូវការការបដិសេធយូឡីយ ។ ត្បិតសិ បង្កើតបានទាន់មិននៅសកលលោកដែលពេលនៅព្រះជាតិបន្ទូលព្រះថាបញ្ជាក់ ព្រែបានលោកដោយ ក៏ក៏ឡើងកពាក្យចេញពីគំនិត : ១យ៉ូហាន] ១ ។ បើ[ត ទាំងពីរគឺនៅដូច្នោះដែរ ព្រះបន្ទូលដែលជាព្រះពីចម្ងាយដ៏អស់កល្បបំផុ ជាមួយព្រះវរបិតា ហើយមានទ្រង់ផ្ទាល់សិរីល្អជាមួយព្រះវរបិតា យ៉ូហាន] 17:5] ប្រាកដណាស់ ទ្រង់មិនអាចជាភាពរុងរឿងខាងក្រៅ ឬក្នុងន័យធៀប បានឡើយ ប៉ុន្តែការចាំបាច់ វាកើតឡើងថាទ្រង់ជាសម្មតិកម្មដែលរស់នៅក្នុងព្រះ ផ្ទាល់ ។ លើសពីនេះទៅទៀត ទោះបីជាគ្មានការលើកឡើងពីវិញ្ញាណ លើក

លែងតែក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការបង្កើតសកលលោកក៏ដោយ ក៏វិញ្ញាណត្រូវបាន
 ណែនាំនៅទីនេះ មិនមែនជាស្រមោលទេ ប៉ុន្តែជាអំណាចដ៏សំខាន់របស់ព្រះ នៅ
 ពេលដែលលោកម៉ូសេប្រាប់ថា ម៉ាស់មិនទាន់មានរូបរាងនៅឡើយ ត្រូវបានគាំទ្រ
 ។[២:១ .លោក]ហេតុដូច្នេះហើយ វាបានក្លាយជាច្បាស់ថា វិញ្ញាណដ៏អស់
 កល្យាននិច្ចនៅក្នុងព្រះ ខណៈពេលដែលគាត់មានការយកចិត្តទុកដាក់យ៉ាង
 ទន់ភ្លន់ គាត់បានគាំទ្ររឿងដ៏ច្របូកច្របល់នៃស្ថានសួគ៌ និងផែនដី រហូតដល់
 ភាពស្រស់ស្អាត និងសណ្តាប់ធ្នាប់ត្រូវបានបន្ថែម ។ ប្រាកដណាស់ វាមិនទាន់
 អាចមានលក្ខណៈដូច ឬតំណាងរបស់ព្រះ ដូចដែល Servetus សុបិននោះ
 ទេ ។ នៅកន្លែងផ្សេងទៀត គាត់ត្រូវបានបង្ខំឱ្យបង្ហាញដោយបើកចំហបន្ថែម
 ទៀតនូវគោលគំនិតដ៏អស្ចារ្យរបស់គាត់ដែលថាព្រះជាម្ចាស់ ដោយការសម្រេច
 តាមរយៈហេតុផលដ៏អស់កល្បរបស់គាត់ កូនប្រុសដែលអាចមើលឃើញដោយខ្លួន
 គាត់ តាមរបៀបនេះបានបង្ហាញខ្លួនឯងយ៉ាងច្បាស់ ។ ប្រសិនបើនេះជាការពិត
 នោះគ្មានទេវភាពណាផ្សេងទៀតត្រូវបានទុកសម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទទេ លើកលែងតែ
 រហូតដល់ពេលដែលកូនប្រុសបានទទួល ឬត្រូវបានតែងតាំងដោយក្រឹត្យដ៏អស់
 កល្បរបស់ព្រះ ។ បន្ថែមពីលើនេះ គាត់បានប្រែក្លាយអ្នកមើលទាំងនោះ ដែល
 គាត់ដាក់ជំនួសភាពអស្ចារ្យ ថាគាត់មិនស្នាក់ស្នើក្នុងការក្លែងបន្លំដើម្បីភ្ជាប់គុណ
 សម្បត្តិថ្មីដោយចៃដន្យចំពោះព្រះ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ដើម្បីឱ្យគេខ្វិសលើស
 ពីអ្វីទាំងអស់ គឺការដែលទ្រង់បានរួមផ្សំទាំងព្រះរាជបុត្រនៃព្រះ និងវិញ្ញាណ
 ជាមួយនឹងសត្វដែលបង្កើតជាទូទៅដោយឥតលើសមុខ ។ សម្រាប់គាត់ប្រកាសជា
 សាធារណៈថា នៅក្នុងខ្លឹមសារនៃព្រះមានផ្នែក និងផ្នែកដែលផ្នែកនីមួយៗគឺជា
 ព្រះ ៖ ពិតប្រាកដណាស់ គាត់បានបញ្ជាក់ជាពិសេសថា វិញ្ញាណនៃអ្នកជឿគឺ
 ស្ថិតស្ថេរ និងរួមជាមួយនឹងព្រះ ទោះបីជាគាត់នៅកន្លែងផ្សេងទៀតប្រគល់អាទិ
 ទេពដ៏ច្រើនមិនដល់ព្រះក៏ដោយ ។ ព្រលឹងរបស់មនុស្ស ប៉ុន្តែចំពោះវត្ថុដែល
 បានបង្កើតផ្សេងទៀត ។

23. ព្រះរាជបុត្រាគឺតែមួយជាព្រះបិតា

ពីខ្មែរ បិសាចស្រដៀងគ្នាមួយទៀតបានកើតឡើង ។ សម្រាប់ជនក្បត់ជាតិមួយ ចំនួន ដើម្បីគេចផុតពីភាពអសុរោះ និងភាពអៀនខ្មាស់នៃភាពមិនបរិសុទ្ធរបស់ Servetus ពិតជាបានសារភាពថាមានមនុស្ស ។ ប៉ុន្តែ ពួកគេបានបន្ថែមការផ្តល់ជូនដែលថា ព្រះវរបិតា ដែលជាព្រះដ៏ឈឺចាប់ និងត្រឹមត្រូវ ក្នុងការបង្កើត កូនប្រុស និងវិញ្ញាណ បានបញ្ចូលទៅក្នុងពួកគេជាអាទិទេពរបស់ទ្រង់ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ពួកគេមិនបដិសេធពីការនិយាយដ៏គួរឱ្យខ្លាចនេះទេ ព្រះវរបិតា ត្រូវបានសម្គាល់ពីព្រះរាជបុត្រា និងព្រះវិញ្ញាណដោយសញ្ញាសម្គាល់នេះថា ទ្រង់គឺជា ដំបូងពួកគេចោទប្រកាន់អំណះអំណាង តែមួយគត់ ។ "អ្នកផ្តល់ខ្លឹមសារ" យ៉ាងជាក់លាក់ថាព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានហៅជាទូទៅថាជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ ហើយសន្មត់ពីរឿងនេះថាគ្មានព្រះវរបិតាទេដែលនិយាយត្រឹមត្រូវគឺព្រះជាម្ចាស់ ។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកគេមិនសង្កេតឃើញថា ទោះបីជាឈ្មោះ ក៏ "ព្រះ" នកាលវាត្រូវបានអនុវត្តចំពោះភាពល្អជាឿងធម្មតាសម្រាប់កូនប្រុសក៏ដោយ ជួតតខ្លះរបស់ព្រះវរបិតា ពីព្រោះគាត់គឺជាក្បាលប្រភពទឹក និងជាការចាប់ផ្តើមនៃអាទិទេព ហើយនេះត្រូវបានធ្វើដើម្បីបង្ហាញពីការរួបរួមដ៏សាមញ្ញនៃ ខ្លឹមសារ ។ ពួកគេជំទាស់ ៖ ប្រសិនបើគាត់ពិតជាកូនប្រុសរបស់ព្រះមែននោះ វាមិនសមហេតុផលទេក្នុងការគិតថាគាត់ជាកូនរបស់មនុស្ស ។ ខ្ញុំឆ្លើយថាទាំងពីរគឺពិត ៖ នោះគឺគាត់ជាកូនរបស់ព្រះ ពីព្រោះពាក្យនេះត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះវរបិតាមុនគ្រប់អាយុ) ១កូរិន ២ឱកមានទាន់មិនយើងដ្បិត) [៧:១សលើកឡើងអំពីបុគ្គលរបស់អ្នកសម្រុះសម្រួលទេប្រយោជន៍នៃការបំភ្លឺ ។ ប៉ុន្តែសម្រាប់ជា(

យើងត្រូវតែមានការគោរពចំពោះបុគ្គលនោះ ដើម្បីកុំឱ្យយកព្រះនាមរបស់ព្រះជាម្ចាស់មកទីនេះដោយគ្មានគុណវុឌ្ឍិ ប៉ុន្តែដូចដែលបានប្រើរបស់ព្រះវរបិតា ។ បើយើងចាត់ទុកអ្នកណាគ្មាននរណាក្រៅពីព្រះបិតាជាព្រះ នោះយើងច្បាស់ជាទម្លាក់កូនប្រុសចេញពីឋានៈនេះ ។ ដូច្នេះហើយ នៅពេលណាដែលលើកឡើងពី

អាទិទេព យើងមិនគួរដោយមធ្យោបាយទេ ។ ១នាមព្រះសារ ។ ដោយព្រះ
ចំពោះថាឡើងកើតវាកន្លែង នោះទីគ្រប់នៅចេញដាក់បានត្រូវយេហូវ៉ាព្រះរបស់
ទុរបស់អាទិទេពរង់គឹមកពីខ្លួនគាត់ ។ ដ្បិតបើគាត់ជាព្រះយេហូវ៉ា នោះមិនអាច
បដិសេធបានថាលោកជាព្រះតែមួយនោះទេ ដែលនៅកន្លែងផ្សេងទៀតប្រកាស
តាមរយៈអេសាយថា ៖ «ខ្ញុំជាខ្ញុំ ហើយគ្មានព្រះណាមួយក្រៅពីខ្ញុំទេ» ។ ៤៤ ៦:

៖ថាដែរពិចារណាក៏យេអេមារបស់ ។ ពាក្យ[«ព្រះដែលមិនបានបង្កើតផ្ទៃមេឃ
និងផែនដីនឹងត្រូវវិនាសបាត់ពីផែនដីដែលស្ថិតនៅក្រោមមេឃ» ១០ [១១:ម្យ៉ាង
វិញទៀត វានឹងចាំបាច់ក្នុងការទទួលស្គាល់ថា ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ គឺជាទ្រង់
ដែលអាទិទេពត្រូវបានបញ្ជាក់ជាញឹកញាប់នៅក្នុងអេសាយពីការបង្កើតសកល
លោក ។ ប៉ុន្តែ តើអ្នកបង្កើតដែលផ្តល់ភាពជាមនុស្សទាំងអស់ មិនចាំបាច់មក
ពីខ្លួនគាត់ទេ តែនឹងខ្ចីខ្លឹមសាររបស់គាត់ពីកន្លែងផ្សេងយ៉ាងដូចម្តេច? អ្នកណា
និយាយថា កូនប្រុសបានទទួលសារសំខាន់ពីព្រះបិតា បដិសេធថាគាត់មិនមែន
មកពីខ្លួនគាត់ទេ ។

ប៉ុន្តែ វិញ្ញាណបរិសុទ្ធនិយាយកុហកចំពោះរឿងនេះ ដោយដាក់ឈ្មោះគាត់ថា«
ព្រះយេហូវ៉ា» ។ ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើយើងទទួលស្គាល់ថាខ្លឹមសារទាំងអស់គឺនៅ
ក្នុងព្រះវរបិតាតែមួយគត់ នោះវានឹងក្លាយទៅជាការបែងចែក ឬត្រូវបានដក
ចេញពីកូនប្រុស ។ ហើយដោយការដកចេញពីខ្លឹមសាររបស់គាត់ គាត់នឹងក្លាយ
ជាព្រះក្នុងនាមតែប៉ុណ្ណោះ ។ ខ្លឹមសារនៃព្រះជាម្ចាស់ បើអ្នកនិយាយទាំងនេះត្រូវ
ជឿ នោះជារបស់ព្រះបិតាតែមួយគត់ ដរាបណាព្រះអង្គតែមួយគត់ ហើយជា
អ្នកផ្តល់ខ្លឹមសារនៃព្រះរាជបុត្រ ។ ដូច្នេះ ទេវភាពរបស់បុត្រានឹងជាអ្វីដែលអរូបី
ចេញពីខ្លឹមសាររបស់ព្រះ ឬជាផ្នែកមួយដែលបានមកពីទាំងមូល ។ ឥឡូវនេះ
គេបង្ខំពីការសន្មតខ្លួនឯងថា វិញ្ញាណគឺជារបស់ព្រះបិតាតែមួយអង្គប៉ុណ្ណោះ
ព្រោះប្រសិនបើគាត់ជាវិញ្ញាណមកពីបុព្វហេតុ ដែលត្រឹមត្រូវតែចំពោះព្រះវរបិតា
ទេ នោះគាត់នឹងមិនចាត់ទុកជាវិញ្ញាណរបស់ព្រះរាជបុត្រឡើយ ។ ប៉ុន្តែ នេះគឺ

ជាការបដិសេធដោយទីបន្ទាល់របស់ប៉ុល ជាកន្លែងដែលគាត់ធ្វើឲ្យវិញ្ញាណរួមជាមួយនឹងព្រះត្រីសូ និងព្រះវរបិតា :៨រ៉ូម]៩ ។[លើសពីនេះ ប្រសិនបើបុគ្គលនៃព្រះបិតាត្រូវបានដកចេញពីព្រះត្រីឯក តើទ្រង់នឹងខុសពីព្រះរាជបុត្រា និងព្រះវិញ្ញាណ លើកលែងតែព្រះអង្គជាព្រះផ្ទាល់ក្នុងន័យអ្វី? ពួកគេសារភាពថាព្រះត្រីសូជាព្រះ ហើយនៅតែខុសពីព្រះវរបិតា ។ ផ្ទុយទៅវិញ វាត្រូវតែមានការខុសគ្នាខ្លះ ដើម្បីកុំឲ្យព្រះបិតាជាបុត្រ ។ អ្នកដែលរកឃើញសញ្ញានោះក្នុងខ្លឹមសារច្បាស់ជាបំផ្លាញអាទិទេពពិតរបស់ព្រះត្រីសូ ដែលគ្មានខ្លឹមសារ និងខ្លឹមសារពិតទាំងស្រុងនោះ មិនអាចមានបានឡើយ ។ ប្រាកដណាស់ ព្រះបិតានឹងមិនខុសពីបុត្រាឡើយ លុះត្រាតែទ្រង់មានរបស់ពិសេសនៅក្នុងខ្លួន ដែលមិនត្រូវបានចែករំលែកជាមួយកូនប្រុសនោះ ។ ឥឡូវនេះ តើគេអាចរកអ្វីដើម្បីសម្គាល់គាត់? បើភាពខុសគ្នានៅក្នុងខ្លឹមនោះ ចូរឲ្យគេឆ្លើយថា តើគាត់បានចែកឲ្យកូនប្រុសឬអត់? ប្រាកដណាស់ នេះមិនអាចធ្វើបានមួយផ្នែកទេ ព្រោះនឹងអាក្រក់ក្នុងការធ្វើជាពាក់កណ្តាលព្រះ ។

24. ព្រះនាម«ព្រះ»នៅក្នុងបទគម្ពីរមិនសំដៅទៅលើព្រះវរបិតាតែមួយអង្គទេ ។

បដិសេធរាល់ថ្ងៃថាជាការមិនពិតនៃការសន្មតរបស់ពួកគេដែលថាការយោងដែលមិនមានលក្ខណៈគ្រប់គ្រាន់ចំពោះព្រះនៅក្នុងបទគម្ពីរអនុវត្តចំពោះព្រះវរបិតាតែមួយគត់ ។ ក្នុងវគ្គដែលគេលើកឡើងនៅខាងខ្លួន គេបានបញ្ចេញការគិតដោយឥតអៀនខ្មាស ព្រោះព្រះនាមរបស់បុត្រស្ថិតនៅក្នុងសំណុំខាងលើនៃព្រះវរបិតា ។ ពីនេះវាបង្ហាញថាព្រះនាមរបស់ព្រះត្រូវបានយល់ក្នុងន័យទាក់ទងមួយហើយដូច្នេះត្រូវបានកម្រិតចំពោះបុគ្គលនៃព្រះវរបិតា ។ ដូច្នេះការជំទាស់របស់ពួកគេដែលថា « លុះត្រាតែមានព្រះវរបិតាជាព្រះពិត នោះទ្រង់នឹងក្លាយជាព្រះវរបិតារបស់ទ្រង់»ដោយពាក្យមួយម៉ាត់ ។ ពិតមែនហើយ វាមិនសមហេតុសមផលសម្រាប់បុគ្គលណា ដែលមិនត្រឹមតែបានចម្រើនបញ្ញាពីខ្លួនប៉ុណ្ណោះទេ

ថែមទាំងជាព្រះនៃអ្នកសម្របសម្រួលផងដែរ ព្រោះថា តថាគតនឹងប្រព្រឹត្តយ៉ាង
ពេញលេញក្នុងទីដ៏សមគួរ ឲ្យឈ្មោះថា ជាព្រះដោយឋានៈ និងឋានៈ ។ ដ្បិត
តាំងពីពេលដែលព្រះគ្រីស្ទបានសំដែងមកក្នុងសាច់ឈាមមក ទ្រង់ត្រូវបានហៅ
ថាជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ មិនត្រឹមតែនៅក្នុងនោះទ្រង់ជាព្រះបន្ទូលដ៏អស់កល្ប
ជានិច្ចដែលកើតមុនគ្រប់សម័យកាលពីព្រះវរបិតាប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែដោយសារទ្រង់
បានយកបុគ្គល និងតួនាទីរបស់ទ្រង់មកលើអង្គទ្រង់ ។ អ្នកសម្របសម្រួលដើម្បី
ឱ្យគាត់អាចនឹងចូលរួមជាមួយយើងនៅក្នុងព្រះ ។ ហើយដោយសារពួកគេមិន
រាប់បញ្ចូលកូនប្រុសពីកិត្តិយសរបស់ព្រះយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ នោះខ្ញុំនឹងចង់ដឹងនៅ
ពេលដែលគាត់ប្រកាសថា គ្មានអ្នកណាម្នាក់ក្រៅពីព្រះតែមួយ]ម៉ាថាយ ១៩:១៧[
ថា តើគាត់ដកខ្លួនចេញពីសេចក្តីល្អឬអត់ ។ ខ្ញុំមិននិយាយពីចរិតមនុស្សរបស់គាត់
ទេ ក្រែងគេប្រកែកថា អ្វីដែលមានក្នុងនោះហូរចេញពីអំណោយឥតប្រយោជ
ន៍ ។ សួរថា តើព្រះបន្ទូលដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះល្អឬអត់ ។ ប្រសិនបើពួកគេ
បដិសេធជា ភាពអន់ថយរបស់ពួកគេត្រូវបានកាត់ទោសគ្រប់គ្រាន់ ។ ដោយ
ទទួលស្គាល់ថា ពួកគេបានកាត់បំពង់កខ្លួនឯង ។ ប៉ុន្តែការដែលមើលឃើញ
ដំបូង ព្រះគ្រីស្ទហាក់ដូចជាដកព្រះនាម«ល្អ»ចេញពីអង្គទ្រង់ នោះកាន់តែ
បញ្ជាក់ពីការឈ្មោះប្រកែកគ្នារបស់យើង ។ ប្រាកដណាស់ ដោយសារវាជាឋានៈ
ឯកវចនៈនៃព្រះតែមួយ នៅពេលដែលគាត់ត្រូវបានស្វាគមន៍ថាជា "ល្អ" "ក្នុង
លក្ខណៈទូទៅនៃការនិយាយ នោះព្រះគ្រីស្ទបានបដិសេធនូវកិត្តិយសមិនពិត
ហើយដូច្នេះបានដាស់តឿនពួកគេថា សេចក្តីល្អដែលទ្រង់បានប្រទានមកគឺជា
របស់ដ៏ទេវភាព ។ ខ្ញុំក៏សួរដែរ ពេលប៉ុលបានបញ្ជាក់ថាព្រះតែមួយគត់ជាអមតៈ
]១ ធីម៉ូថេ. 1:17], [ប្រាជ្ញា]រ៉ូម.16:27] និងពិត]រ៉ូម.3:4] ថា តើដោយពាក្យ
ទាំងនេះព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានកាត់បន្ថយដល់កម្រិតនៃមនុស្សល្ងង់និងមនុស្សមិនពិ
ត ។ ដូច្នេះ តើគាត់នឹងមិនមានជីវិតអមតៈ ដែលតាំងពីដើមដំបូងមកជាជីវិត
ដើម្បីផ្តល់អមតភាពដល់ទេវតាឬ? តើគាត់នឹងមិនមានប្រាជ្ញាទេ ដែលជាប្រាជ្ញា

ដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះ? តើគាត់មិនមែនជាអ្នកពិតទេ? ជាងនេះទៅទៀត ខ្ញុំសូម
 ថា តើពួកគេគិតថាព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានថ្វាយបង្គំឬអត់? បើគាត់អះអាងដោយ
 ខ្លួនឯងថា រាល់ជង្គង់ត្រូវលុតចុះនៅចំពោះមុខគាត់ [ភី .2:10] វាកើតឡើងថា
 ទ្រង់ជាព្រះដែលនៅក្នុងច្បាប់ហាមមិនអោយអ្នកផ្សេងគោរពបូជា]និក្ខ .២០:៣
 [។ ប្រសិនបើពួកគេចង់យល់អំពីព្រះវរបិតាតែមួយគត់នូវអ្វីដែលមានបន្ទូលនៅ
 ក្នុងអេសាយថា «ខ្ញុំជាខ្ញុំ ហើយគ្មាននរណាក្រៅពីខ្ញុំទេ» [អេសាយ 44:6]
 នោះខ្ញុំបង្វែរសក្ខីកម្មនេះត្រឡប់មកលើពួកគេវិញ នៅពេលដែលយើងឃើញថា
 អ្វីក៏ដោយដែលជារបស់ ។ ព្រះត្រូវបានសន្មតថាជាព្រះគ្រីស្ទ ។ គ្មានកន្លែងណា
 សម្រាប់ភាពខុសគ្នាដ៏ស្រទន់របស់ពួកគេដែលថា ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានលើកតម្កើង
 នៅក្នុងសាច់ឈាម ដែលទ្រង់បានបន្ទាបខ្លួន ហើយចំពោះសាច់ឈាម អំណាច
 ទាំងអស់ត្រូវបានប្រទានដល់ទ្រង់នៅស្ថានសួគ៌ និងនៅលើផែនដី ។ ត្បិតថាព្រះ
 មហាក្សត្រនិងចៅក្រមត្រូវបានពង្រីកដល់បុគ្គលអ្នកសម្រុះសម្រួលទាំងមូលក៏
 ដោយ លុះត្រាតែព្រះអង្គមិនបានសម្តែងព្រះអង្គក្នុងសាច់ឈាមទេ នោះទ្រង់មិន
 អាចត្រូវបានលើកឡើងដល់កម្រិតខ្ពស់បែបនេះបានឡើយ បើគ្មានព្រះទ្រង់
 ប្រឆាំងនឹងខ្លួនឡើយ ។ ហើយប៉ុលបានដោះស្រាយជម្លោះនេះយ៉ាងល្អបំផុត
 ដោយបង្រៀនថាគាត់ស្មើនឹងព្រះ មុននឹងគាត់បន្ទាបខ្លួនក្រោមទម្រង់ជាអ្នក
 បម្រើ]ភី .២:៦-៧[។ ប្រាកដហើយ តើសមភាពនេះនឹងមានជំហរយ៉ាងណា
 បើគាត់មិនមែនជាព្រះដែលមានព្រះនាមថា យ៉ា និងជាព្រះយេស៊ូវ ដែលគង់
 នៅលើចេរូប៊ីន]cf. ទំ .១៧:១០; ៧៩:២; ៩៨:១, អស់អ្នកដែលជាស្តេចនៃផែន
 ដីទាំងមូល]ទំនុក .៤៦:៨ [និងជាស្តេចនៃសម័យកាល? ឥឡូវនេះ ទោះបីជា
 គេរអ៊ូរទាំយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏គេមិនអាចដកចេញពីព្រះគ្រីស្ទនូវអ្វីដែលអេសាយ
 មានប្រសាសន៍នៅកន្លែងផ្សេងទៀតថា ៖ «ទ្រង់ជាព្រះនៃយើង យើងបានរង់ចាំ
 ទ្រង់» ។ ២៥:៩[។ ជាមួយនឹងពាក្យទាំងនេះ គាត់បានពិពណ៌នាអំពីការ
 យាងមករបស់ព្រះជាព្រះប្រោសលោះ ដែលមិនត្រឹមតែបានដឹកនាំប្រជាជនឱ្យត្រ

ឡប់មកពីការនិរទេសរបស់បាប៊ីឡូនប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែបានស្តារព្រះវិហារឡើងវិញ យ៉ាងពេញលេញនូវចំនួនទាំងអស់របស់វា ។ ហើយពួកគេនឹងមិនទទួលបានផល ប្រយោជន៍អ្វីទាំងអស់ដោយការគេចផ្ទះផ្សេងទៀត ដែលថាព្រះគ្រីស្ទជាព្រះនៅ ក្នុងព្រះវរបិតារបស់ទ្រង់ ។ ទោះបីយើងទទួលស្គាល់ថា តាមលំដាប់ និងកម្រិត ការចាប់ផ្តើមនៃទេវៈគឺនៅក្នុងព្រះបិតាក៏ដោយ ក៏យើងនិយាយថា វាគឺជាការ ប្រឌិតដ៏គួរឱ្យស្តាប់ខ្លីម ដែលខ្លឹមសារគឺត្រឹមត្រូវចំពោះព្រះបិតាតែមួយគត់ ដូច ជាទ្រង់ជាអ្នកបំផ្លើសនៃព្រះរាជបុត្រ ដោយសារតាមវិធីនេះទាំងខ្លឹមសារនឹងមាន ច្រើនឬក៏គេហៅព្រះគ្រីស្ទថា “ព្រះ ” ក្នុងចំណងជើងនិងការស្រមៃស្រមៃ ប៉ុណ្ណោះ ។ ប្រសិនបើគេចាត់ទុកថាបុត្រនោះជាព្រះ ប៉ុន្តែជាទីពឹងទៅលើព្រះវរបិតា នោះនឹងកើតមកក្នុងទ្រង់ ហើយបង្កើតនូវខ្លឹមសារដែលនៅក្នុងព្រះវរបិតា ដែលមិនបង្កើតនិងមិនបានបង្កើតឡើង ។ ខ្ញុំដឹងថាមានអ្នកព្រះវិហារច្រើនសើច ចំអកឱ្យយើងដោយសារការញែកមនុស្សចេញពី ពាក្យរបស់លោកម៉ូសេ ជា កន្លែងដែលគាត់ណែនាំព្រះដូចនិយាយដូច្នេះ ៖ « ចូរយើងបង្កើតមនុស្សឲ្យដូចរូប របស់យើង » [លោកុប្បត្តិ ១:២៦] ប៉ុន្តែអ្នកអានដែលគោរពស្រឡាញ់ឃើញពី របៀបដែលលោកម៉ូសេបានណែនាំការសន្មតនេះដោយឥតប្រយោជន៍ និងមិន សមហេតុផល ។ មនុស្សច្រើនជាងម្នាក់បានរស់នៅជាមួយព្រះតែមួយ ។ ប្រាកដណាស់ថា អ្នកដែលព្រះវរបិតាកំពុងថ្លែងនោះ មិនមែនជាអ្នកបង្កើត ទេ ។ ប៉ុន្តែគ្មានអ្វីដែលមិនត្រូវបានបង្កើតឡើយ លើកលែងតែព្រះជាម្ចាស់ផ្ទាល់ ហើយទ្រង់គឺតែមួយ ។ ឥឡូវនេះ លុះត្រាតែពួកគេអនុញ្ញាតឱ្យអំណាចនៃការ បង្កើតគឺជារឿងធម្មតាសម្រាប់ព្រះវរបិតា ព្រះរាជបុត្រ និងព្រះវិញ្ញាណ ជា ទូទៅក៏មានអំណាចបញ្ជាដែរ នោះវានឹងធ្វើតាមដែលព្រះមិនបានមានបន្ទូល យ៉ាងដូច្នេះនៅក្នុងខ្លួនគាត់ ប៉ុន្តែបាននិយាយអំពីអ្នកសិល្បៈខាងក្រៅផ្សេងទៀត ។ ទីបំផុត វត្ថុមួយអាចបំបាត់ពួកយើងបានយ៉ាងងាយស្រួលនៅពេលនៃការ ជំទាស់ពីរបស់ពួកគេ ។ សម្រាប់អ្វីដែលព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់បានប្រកាសថា « ព្រះ

ទ្រង់ជាវិញ្ញាណ » [យ៉ូហាន 4:24] មិនត្រូវបានដាក់កម្រិតត្រឹមត្រូវចំពោះ ព្រះវរបិតាតែមួយអង្គនោះទេ ហាក់ដូចជាពាក្យនោះមិនមែនជាធម្មជាតិខាង វិញ្ញាណទេ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើឈ្មោះ “វិញ្ញាណ ” សមនឹងកូនប្រុសស្មើគ្នាជាមួយ នឹងព្រះវរបិតា នោះខ្ញុំសន្និដ្ឋានថា កូនប្រុសនឹងត្រូវយល់នៅក្រោមឈ្មោះ “ព្រះ ” ដែលមិនជាក់លាក់ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ គាត់បន្ថែមភ្លាមៗ បន្ទាប់ពីនោះ គ្មានអ្នកណាផ្សេងទៀតឡើយ ក្រៅពីអ្នកដែលថ្វាយបង្គំព្រះវរបិតា ដោយវិញ្ញាណ និងតាមសេចក្តីពិត បង្ហាញខ្លួនថាជាអ្នកគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះវរបិតា]យ៉ូហាន ៤:២៣[។ ពីចំណុចនេះបន្តតាមចំណុចផ្សេងទៀត ៖ ដោយសារព្រះគ្រីស្ទអនុវត្តមុខងាររបស់គ្រូនៅក្រោមព្រះសិរសា] ព្រះវរបិតា [ទ្រង់បានត្រាស់ហៅព្រះវរបិតានូវព្រះនាមរបស់ព្រះ មិនមែនដើម្បីលុបបំបាត់ទេរៈ របស់ទ្រង់ទេ ប៉ុន្តែដើម្បីលើកយើងឡើងដោយកម្រិត ។

25. ទេវភាពជាអ្វីៗធម្មតារបស់អង្គទាំងបី

ប៉ុន្តែពួកគេត្រូវបានគេបញ្ឆោតយ៉ាងច្បាស់ក្នុងការតភ្ជាប់នេះ ដោយសារពួកគេ សុបិនអំពីបុគ្គលម្នាក់ៗផ្នែកដាច់ដោយឡែកនៃខ្លឹមសាររៀងៗខ្លួន ។ ប៉ុន្តែយើង បង្រៀនពីព្រះគម្ពីរថា ព្រះជាខ្លឹមសារតែមួយ ដូច្នេះហើយ ខ្លឹមសារនៃកូនប្រុស និងវិញ្ញាណគឺមិនអាចបង្កើតបានឡើយ ។ ប៉ុន្តែដរាបណាព្រះវរបិតាទ្រង់គង់នៅ មុនគេ ហើយទ្រង់បានបង្កើតប្រាជ្ញាពីទ្រង់ ដូចដែលទ្រង់បានមានបន្ទូលថា ទ្រង់ត្រូវបានចាត់ទុកថាត្រឹមត្រូវជាការចាប់ផ្តើម និងជាប្រភពនៃទេវៈទាំងមូល ។ ដូច្នេះ ព្រះជាម្ចាស់ដែលគ្មានការបញ្ជាក់ច្បាស់លាស់គឺមិនមានកំណើត ។ ហើយ ព្រះបិតាក៏មិនមានកំណើតដែរ ចំពោះបុគ្គលរបស់ទ្រង់ ។ ពួកគេក៏គិតដោយ ល្ងង់ខ្លៅផងដែរ ពួកគេអាចនឹងសន្និដ្ឋានពីសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់យើងថា យើងបានបង្កើតឡើងនូវ quaternity មួយ ត្បិតពួកគេនិយាយមិនពិត និង ឆ្លុះបញ្ចាំងរឿងប្រឌិតនៃខួរក្បាលរបស់ពួកគេមកលើយើង ដូចជាយើងធ្វើពុតថា

មនុស្សបីនាក់កើតចេញពីខ្លឹមសារតែមួយ ។ ផ្ទុយទៅវិញ វាច្បាស់ណាស់ពីការសរសេររបស់យើងថា យើងមិនបំបែកមនុស្សចេញពីខ្លឹមសារនោះទេ ប៉ុន្តែយើងបែងចែកក្នុងចំណោមពួកគេ ខណៈពេលដែលពួកគេស្ថិតនៅក្នុងវា ។ ប្រសិនបើមនុស្សទាំងនោះបានញែកចេញពីខ្លឹមសារ ហេតុផលរបស់មនុស្សទាំងនេះប្រហែលជាទំនង ។ ប៉ុន្តែតាមរបៀបនេះ នឹងមានព្រះបីអង្គ មិនមែនមនុស្សដែលមានព្រះនៅក្នុងខ្លួននោះទេ ។ នេះជាសំណួរដែលគ្មានប្រយោជន៍របស់ពួកគេបានឆ្លើយ ៖ ថាតើខ្លឹមសារសហការក្នុងការបង្កើតព្រះត្រីឯកឬអត់ ដូចជាយើងស្រមៃថាព្រះបីអង្គចុះពីវាមក ។ ពួកគេបានលើកឡើងវិញថា បើមិនដូច្នោះទេ ព្រះត្រីឯកនឹងគ្មានព្រះ គឺកើតមកពីភាពល្ងង់ខ្លៅដូចគ្នា ។ ទោះបីជាខ្លឹមសារមិនចូលទៅក្នុងការបែងចែកជាផ្នែកមួយ ឬជាសមាជិកនៃព្រះត្រីឯកក៏ដោយ ក៏មនុស្សមិនដោយគ្មានវា ឬនៅខាងក្រៅវាដែរ ។ ពីព្រោះព្រះវរបិតាលើកលែងតែព្រះអង្គជាព្រះ មិនអាចជាព្រះបិតាបានឡើយ ។ ហើយកូនប្រុសមិនអាចក្លាយជាកូនប្រុសបានទេ លុះត្រាតែគាត់ជាព្រះ ។ ដូច្នេះហើយ យើងនិយាយថា អាទិទេពក្នុងន័យដាច់ខាត មានដោយខ្លួនវា ដូចគ្នាដែរ យើងសារភាពថា បុត្រាជាព្រះជាម្ចាស់ គឺមាននៅក្នុងខ្មែរអង្គទ្រង់ ប៉ុន្តែមិនមែនទាក់ទងនឹងបុគ្គលរបស់ណាទេ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ដោយសារគាត់ជាកូនប្រុសយើងនិយាយថា គាត់មានមកពីព្រះបិតា ។ ដូច្នេះខ្លឹមសាររបស់គាត់គឺគ្មានការចាប់ផ្តើម ។ ខណៈពេលដែលការចាប់ផ្តើមនៃមនុស្សរបស់គាត់គឺព្រះជាម្ចាស់ផ្ទាល់ ។ អ្នកនិពន្ធគ្រិស្តអូស្សូដក់ទាំងនោះដែលពីមុនបាននិយាយទាក់ទងនឹងព្រះត្រីឯកបានអនុវត្តឈ្មោះនេះសម្រាប់តែមនុស្សប៉ុណ្ណោះព្រោះវាមិនត្រឹមតែជាកំហុសឆ្គងដែលមិនសមហេតុផលប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងជាកំហុសដ៏ធ្ងន់ធ្ងរបំផុតក្នុងការទទួលយកខ្លឹមសារនៅក្នុងភាពខុសគ្នានេះ ។ សម្រាប់អ្នកទាំងឡាយណាដែលចង់បង្កើតព្រះត្រីឯកនៃអង្គធាតុទាំងបីនេះ ព្រះរាជបុត្រា និងព្រះវិញ្ញាណ កំពុងតែបំផ្លាញចោលនូវខ្លឹមសារនៃព្រះរាជបុត្រ និងវិញ្ញាណយ៉ាងច្បាស់លាស់ ។ បើមិន

ដូច្នេះទេ ផ្នែកដែលភ្ជាប់គ្នានឹងដួលរលំ ហើយវាមានកំហុសក្នុងភាពខុសគ្នាណាមួយ ។ ទីបំផុត ប្រសិនបើព្រះវរបិតា និងព្រះមានន័យដូចគ្នា នោះព្រះបិតានឹងជាអ្នកបំផ្លើស ។ គ្មានអ្វីត្រូវទុកនៅក្នុងកូនប្រុសឡើយ លើកលែងតែស្រមោល ។ ហើយព្រះត្រីឯកនឹងគ្មានអ្វីក្រៅពីការភ្ជាប់នៃព្រះតែមួយជាមួយនឹងវត្ថុពីរដែលបានបង្កើត ។

26. ការអនុលោមតាមពាក្យអសុរកាយចំពោះព្រះបិតាមិនមែនជាការប្រឆាំងទេ ។

ពួកគេជំទាស់ថាព្រះគ្រីស្ទ ប្រសិនបើទ្រង់ជាព្រះត្រឹមត្រូវ នោះគេហៅថាជាកូនខុស ។ ត្រង់នេះ តថាគតឆ្លើយថា កាលបើការប្រៀបធៀបបុគ្គលនឹងបុគ្គលមួយទៀត ឈ្មោះថា ព្រះជាម្ចាស់មិនត្រូវកំណត់ដោយពិសេសទេ គឺកំណត់ចំពោះព្រះបិតាដោយឃើញថា ព្រះអង្គជាដើមនៃអាទិទេព មិនមែនដោយការប្រោសឲ្យមានខ្លឹមសារឡើយ ។ ដូចជាអ្នកនិយមនិយាយកុហក ប៉ុន្តែដោយហេតុផលបញ្ហា ។ ក្នុងន័យនេះគឺជាការយល់ថាពាក្យរបស់ព្រះគ្រីស្ទទៅកាន់ព្រះវរបិតាថា « នេះហើយជាជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ដែលគេជឿថាទ្រង់ជាព្រះដ៏ពិត ហើយជាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែលទ្រង់បានចាត់ឲ្យមក » [យ៉ូហាន ១៧:៣[។ ចំពោះការនិយាយក្នុងបុគ្គលរបស់អ្នកសម្រុះសម្រួលនោះមានឋានៈកណ្តាលរវាងព្រះនិងមនុស្ស ប៉ុន្តែភាពរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គមិនត្រូវបានថមថយឡើយ ។ ត្បិតទោះបីទ្រង់បានធ្វើឲ្យអង្គទ្រង់ទទេ]ភីលីព .2:7[ក៏គាត់មិនបានបាត់បង់សិរីរុងរឿងរបស់ទ្រង់ជាមួយនឹងព្រះបិតាដែលលាក់បាំងដល់ពិភពលោកដែរ ។ ដូច្នេះ សាក៏នៅហេប ១២ ទោះបីជាគាត់ទទួលស្គាល់ថាព្រះគ្រីស្ទមានមូលដ្ឋាននៅក្រោមពួកទេវតាមួយរយៈខ្លីក៏មិនស្ទាក់ស្ទើរក្នុងពេលតែមួយដើម្បីប្រកាសថាទ្រង់ជាព្រះដ៏អស់កល្បដែលបានបង្កើតផែនដី]ch. .9:90[

ដូច្នេះហើយ យើងត្រូវតែប្រកាន់ខ្ជាប់ថា ជាញឹកញាប់ដូចដែលព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុង បុគ្គលនៃអ្នកសម្របសម្រួលនេះ ថ្លែងទៅកាន់ព្រះ ក្រោមព្រះនាមនៃព្រះនេះ ត្រូវបានរួមបញ្ចូលអាទិទេពរបស់ទ្រង់ ដែលជាព្រះគ្រីស្ទផងដែរ ។ ដូច្នេះ ពេល លោកមានប្រសាសន៍ទៅពួកសាវ័កថា « ជាការគួរឲ្យខ្ញុំឡើងទៅឯព្រះវរបិតា » [យ៉ូហាន ១៦:៧; Ch.20:17] "ដោយព្រះព្រះវរបិតាគឺធំជាងខ្ញុំ "[ch.14:28] ទ្រង់មិនសន្មតថាខ្លួនគាត់គ្រាន់តែជាអាទិទេពបន្ទាប់បន្សំ ដូច្នេះគាត់ទាបជាង ព្រះបិតាដោយគោរពតាមខ្លឹមសារដ៏អស់កល្បជានិច្ច ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារមានសិរី ល្អនៅស្ថានសួគ៌ គាត់បានចូលរួមក្នុងព្រះវរបិតា ។ ទ្រង់ដាក់ព្រះវរបិតាក្នុងឋានៈដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ដោយឃើញថា ភាពល្អឥតខ្ចោះនៃសិរីល្អដែលលេចចេញនៅស្ថាន សួគ៌ ខុសពីខ្នាតនៃសិរីល្អដែលបានឃើញនៅក្នុងទ្រង់ នៅពេលទ្រង់ស្លៀកពាក់ សាច់ ។ ដោយមានចេតនាដូចគ្នា ប៉ុលនៅកន្លែងផ្សេងទៀតនិយាយថា ព្រះគ្រី ស្ទ «នឹងប្រគល់នគរដល់ព្រះ និងជាព្រះវរបិតា» [កូរិនថូសទី 15:24] "ដើម្បី ឲ្យព្រះបានគង់នៅគ្រប់ទាំងអស់ "[១ កូរិន. ១៥:២៨[។ គ្មានអ្វីខុសជាងការ បដិសេធថាអាទិទេពរបស់ព្រះគ្រីស្ទស្ថិតនៅអស់កល្បជានិច្ច ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើ គាត់នឹងមិនឈប់ធ្វើជាកូនរបស់ព្រះទេ ប៉ុន្តែគាត់នឹងនៅដដែលដូចគាត់តាំងពី ដើមមក វាជារឿងដែលត្រូវបានគេយល់ក្រោមព្រះនាមនៃ "ព្រះវរបិតា "នូវខ្លឹម សារពិសេសនៃព្រះដែលមានចំពោះអ្នកទាំងពីរ ។ ហើយពិតប្រាកដណាស់ ដោយសារហេតុផលនេះ ព្រះគ្រីស្ទបានយាងចុះមកឯយើង ដើម្បីទ្រយើងចំពោះ ព្រះវរបិតា ហើយនៅពេលជាមួយគ្នានោះ ដើម្បីទ្រយើងចំពោះទ្រង់ផ្ទាល់ ដរាប ណាទ្រង់ជាព្រះតែមួយជាមួយព្រះវរបិតា ។ ដូច្នេះ ការដាក់កំហិតនាម«ព្រះ» ចំពោះព្រះវរបិតាចំពោះការដកខ្លួនចេញពីព្រះរាជបុត្រានោះគឺគ្មានច្បាប់ឬត្រឹម ត្រូវទេ ។ អំពីរឿងនេះផងដែរ យ៉ូហានពិតជាប្រកាសថាគាត់ជាព្រះពិត]យ៉ូ ហាន 1:1, យ៉ូហានទី 1 5:20] ក្រែងលោនរណាម្នាក់គិតថានឹងដាក់គាត់នៅ ក្នុងលំដាប់ទីពីរនៃអាទិទេពនៅក្រោមព្រះវរបិតា ។ ជាងនេះទៅទៀត ខ្ញុំឆ្ងល់ថា

តើអ្នកបង្កើតព្រះថ្មីទាំងនេះមានន័យយ៉ាងណា នៅពេលដែលបានសារភាពព្រះ គ្រីស្ទជាព្រះពិត ពួកគេបានដកគាត់ចេញពីអាទិទេពនៃព្រះបិតាភ្លាមៗ ។ ដូច ជាប្រសិនបើគាត់អាចជាព្រះពិត និងមិនមែនជាព្រះតែមួយ ហើយដូចជាការ ផ្ទេរទេវៈជាអ្វីក្រៅពីរឿងប្រឌិតថ្មី!

27. បច្ចាមិត្តរបស់យើងបានអំពាវនាវមិនពិតទៅកាន់ Irenaeus

ពួកគេបានប្រមូលផ្តុំវគ្គជាច្រើនពី Irenaeus ជាកន្លែងដែលគាត់បានប្រកាសថា ព្រះវរបិតានៃព្រះគ្រីស្ទជាព្រះតែមួយគត់ និងដ៏អស់កល្បរបស់អ៊ីស្រាអែល ។ នេះជាភាពល្ងង់ខ្លៅដ៏គួរឲ្យអាម៉ាស់ ឬជាអំពើទុច្ចរិត ។ ត្បិតពួកគេគួរតែ ពិចារណាថា បុរសដ៏វិសុទ្ធនោះកំពុងដោះស្រាយ និងតទល់ជាមួយនឹងពួកនិយម ជ្រុល ដែលបានបដិសេធថា ព្រះវរបិតានៃព្រះគ្រីស្ទ គឺជាព្រះតែមួយ ដែល ធ្លាប់មានបន្ទូលពីបុរាណតាមរយៈលោកម៉ូសេ និងហោរា ប៉ុន្តែបានស្រមើស្រមៃ ប្រភេទមួយនៃទិដ្ឋភាពដែលកើតចេញពីអំពើពុករលួយនៃពិភពលោក ។ ដូច្នេះ គាត់មានការព្រួយបារម្ភទាំងស្រុងចំពោះចំណុចនេះ ៖ ដើម្បីបញ្ជាក់ថា គ្មានព្រះ ណាទៀតត្រូវបានប្រកាសនៅក្នុងបទគម្ពីរជាងព្រះវរបិតានៃព្រះគ្រីស្ទទេ ហើយថា វាខុសដែរ គិតទៅទៀតផង ។ ដូច្នេះ វាមិនចម្លែកទេ ដែលគាត់តែងតែ សន្និដ្ឋានថា គ្មានព្រះផ្សេងទៀតនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ក្រៅពីព្រះអង្គដែលត្រូវ បានប្រារព្ធឡើងដោយព្រះគ្រីស្ទ និងពួកសាវ័កនោះទេ ។ ដូច្នេះឥឡូវនេះផងដែរ នៅពេលដែលយើងត្រូវតែទប់ទល់នឹងកំហុសប្រភេទផ្សេងទៀត យើងនឹងនិយាយ យ៉ាងពិតប្រាកដថា៖ ព្រះដែលពីបុរាណបានបង្ហាញខ្លួនដល់បុព្វបុរសគឺក្រៅពីព្រះ គ្រីស្ទ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់ជំទាស់ថាវាជាឪពុក នោះ ការឆ្លើយតបរបស់យើងនឹងរួចរាល់ ៖ ខណៈពេលដែលយើងតវ៉ានឹងភាពទេវភាព របស់កូនប្រុសនោះ យើងមិនរាប់បញ្ចូលព្រះបិតាទាំងស្រុងនោះទេ ។ ប្រសិនបើ អ្នកអានយកចិត្តទុកដាក់លើដំបូន្មាននេះរបស់ Irenaeus នោះជម្លោះទាំងអស់

នឹងឈប់ ។ នៅក្នុងជំពូកទី 6 នៃសៀវភៅទី 3 ការឈ្លោះប្រកែកគ្នាទាំងអស់ ត្រូវបាននាំមកយ៉ាងងាយស្រួល ដែលជាកន្លែងដែលបុរសដែលគោរពព្រះទទួល លើឃ្លាំងនេះថាអ្នកដែលនៅក្នុងគម្ពីរត្រូវបានគេហៅថាព្រះនៅក្នុងន័យដាច់ខាត និងមិនខុសគ្នាគឺនៅក្នុងការពិតជាព្រះតែមួយគត់ ហើយថាព្រះគ្រីស្ទពិតប្រាកដ មែន ។ បានហៅព្រះក្នុងន័យដាច់ខាត ។

ចូរយើងចាំថានេះគឺជាមូលដ្ឋាននៃអំណះអំណាងរបស់គាត់ ដូចដែលវាច្បាស់ពី ការរសាត់ទាំងមូល ហើយជាពិសេសនៅក្នុងសៀវភៅទី 2 ជំពូកទី 46 ៖ ថា គាត់មិនត្រូវបានគេហៅថាជាព្រះវរបិតាដោយអាថ៌កំបាំង និងជាសម្ព័ន្ធ parabolic នោះទេ ។ ក្រៅពីនេះ គាត់នៅកន្លែងផ្សេងទៀតប្រកែកថាទាំងព្រះ រាជបុត្រា និងព្រះវរបិតាត្រូវបានប្រកាសរួមគ្នាថាជាព្រះដោយពួកហោរា និង ពួកសាវក)សៀវភៅ 3. ជំពូកទី 9) ។ បន្ទាប់មក គាត់កំណត់ពីរបៀបដែល ព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាព្រះអម្ចាស់លើអ្វីៗទាំងអស់ ហើយជាស្តេច និងជាព្រះ និង ចៅក្រម បានទទួលអំណាចពីព្រះអង្គ ដែលជាព្រះនៃអ្វីៗទាំងអស់ ពោលគឺ ទាក់ទងនឹងការចុះចូល ដែលទ្រង់បានបន្ទាបខ្លួនរហូតដល់ស្លាប់ ។ ឈើឆ្កាង)សៀវភៅ 3. ជំពូក 12) ។ ម្យ៉ាងទៀត ក្រោយមក គាត់បញ្ជាក់ថា ព្រះ រាជបុត្រាគឺជាអ្នកបង្កើតស្ថានសួគ៌ និងផែនដី ដែលបានប្រគល់ក្រឹត្យវិន័យតាមរយៈដែរបស់លោកម៉ូសេ ហើយបានបង្ហាញខ្លួនដល់បុព្វបុរស ។ ឥឡូវនេះ បើអ្នក ណាសរសើរថា ព្រះវរបិតាតែមួយគត់ជាព្រះនៃសាសន៍អ៊ីស្រាអែល នោះខ្ញុំនឹងត្រឡប់មកលើអ្នកនោះវិញនូវអ្វីដែលអ្នកសរសេរដដែលបានបង្រៀនដោយចំហ ថា ព្រះគ្រីស្ទទ្រង់តែមួយអង្គតែមួយ ដូចពាក្យទំនាយរបស់ហាបាគុកក៏សំដៅទៅលើ គាត់ដែរ ៖ «ព្រះ នឹងមកពីទិសខាងត្បូង» [Hab.3:3] សៀវភៅ 3, ជំពូក 18 និង 23] ដល់ទីបញ្ចប់ដូចគ្នាទាក់ទងនឹងអ្វីដែលបានអាននៅក្នុងសៀវភៅទី 4 ជំពូក 9 ។ ដូច្នេះ ព្រះគ្រីស្ទទ្រង់ផ្ទាល់ គឺជាព្រះជាមួយនឹងព្រះវរបិតានៃ មនុស្សរស់ ។ ហើយនៅក្នុងជំពូកទី 12 នៃសៀវភៅដូចគ្នានេះ គាត់ពន្យល់ថា

អំប្រាហាំបានជឿលើព្រះ ពីព្រោះអ្នកបង្កើតស្ថានសួគ៌ និងផែនដី ហើយព្រះតែ មួយគត់គឺព្រះគ្រីស្ទ ។

28. ការអំពាវនាវទៅកាន់ Tertullian ក៏គ្មានប្រយោជន៍ដែរ ។

ពួកគេទទួលយក Tertullian ជាអ្នកតស៊ូមតិរបស់ពួកគេ ទោះបីពេលខ្លះគាត់ មានសភាពរឹងរូស និងមានបន្ទាត់រូបប្រែប្រួលនៃការនិយាយរបស់គាត់ក៏ដោយ ក៏ គាត់មិនច្បាស់អំពីផលបូកនៃគោលលទ្ធិដែលយើងការពារនោះទេ ។ តាមទស្សនៈ របស់គាត់ ថ្វីត្បិតតែព្រះតែមួយក៏ដោយ ក៏ព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់មានដោយការ កាន់កាប់អំណាច ឬសេដ្ឋកិច្ច ។ ព្រះជាម្ចាស់តែមួយនៅក្នុងអង្គធាតុ ហើយ ទោះជាយ៉ាងណា ការរួបរួមត្រូវបានបោះចោលទៅក្នុងព្រះត្រីឯកដោយអាថ៌ កំបាំងនៃសម័យកាន់កាប់ត្រួតត្រា ។ តាមទស្សនៈរបស់គាត់ ថ្វីត្បិតតែព្រះតែ មួយក៏ដោយ ក៏ព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់មានដោយការកាន់កាប់អំណាច ឬសេដ្ឋ កិច្ច ។ ព្រះគឺជាអង្គតែមួយនៅក្នុងការរួបរួមនៃសារធាតុ ហើយយ៉ាងណាក៏ ដោយ រួបរួមត្រូវបានបោះចោលទៅជាព្រះត្រីឯកដោយអាថ៌កំបាំងនៃគ្រាកាន់ កាប់ត្រួតត្រា ។ មានបីយ៉ាង មិនមែនក្នុងឋានៈមួយទេ ប៉ុន្តែជាសញ្ញាបត្រ ។ មិននៅក្នុងសារធាតុ, ប៉ុន្តែនៅក្នុងទម្រង់; មិនមែននៅក្នុងអំណាចទេ ប៉ុន្តែនៅ ក្នុងការបង្ហាញរបស់វា ។ គាត់និយាយថា គាត់រក្សាកូនប្រុសជាទីពឹងទៅនឹងព្រះ វរបិតា ប៉ុន្តែគាត់យល់ថា គាត់មិនខុសគ្នាទេ លើកលែងតែដោយការបែងចែក ។ កន្លែងផ្សេងទៀតគាត់និយាយអំពីកូនប្រុសដូចដែលអាចមើលឃើញ; ប៉ុន្តែ បន្ទាប់ពីគាត់ប្រកែកសំណួរទាំងសងខាង គាត់សម្រេចថា គាត់មើលមិនឃើញ រហូតដល់ពេលគាត់និយាយ ។ ជាចុងក្រោយ ដោយបញ្ជាក់ថាព្រះវរបិតាត្រូវ បានកំណត់ដោយបុគ្គលរបស់គាត់ Tertullian បង្ហាញថាខ្លួនគាត់នៅឆ្ងាយពីការ ប្រឌិតដែលយើងកំពុងបដិសេធ ។ ហើយទោះបីជាគាត់ទទួលស្គាល់ថាគ្មានព្រះ ណាក្រៅពីព្រះបិតាក៏ដោយ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ការពន្យល់ខ្លួនឯងនៅក្នុង វគ្គបន្ទាប់ គាត់បង្ហាញថាគាត់មិនបាននិយាយទាំងស្រុងចំពោះព្រះរាជបុត្រនោះ

ទេ ពីព្រោះគាត់បដិសេធថាមិនមានព្រះផ្សេងទៀតជាងព្រះវរបិតា ហើយដូច្នេះ របបរាជានិយមរបស់ទ្រង់ មិនត្រូវបានបំបែកដោយមនុស្ស ។ ហើយពីគោល បំណងដែលមិនផ្លាស់ប្តូររបស់គាត់ មនុស្សម្នាក់អាចប្រមូលអត្ថន័យនៃពាក្យរបស់ គាត់បានយ៉ាងងាយស្រួល ។ សម្រាប់គាត់ប្រឆាំងនឹង Praxeas ថាទោះបីជា ព្រះជាម្ចាស់ត្រូវបានសម្គាល់ជាបីអង្គក៏ដោយក៏វាមិនធ្វើឱ្យមានព្រះលើសពីមួយទេ ហើយការរូបប្តូររបស់ទ្រង់មិនត្រូវបានធ្វើឱ្យខូចឡើយ ។ ហើយដោយសារតែតាម ការប្រឌិតរបស់ Praxeas ព្រះគ្រីស្ទមិនអាចធ្វើជាព្រះបានដោយគ្មានការដូចព្រះ វរបិតាទេ ដូច្នេះហើយបានជាគាត់ខិតខំយ៉ាងខ្លាំងលើសពីភាពខុសគ្នានេះ ។ ត្រង់ថា លោកហៅថាពាក្យ និងវិញ្ញាណជាចំណែកនៃទាំងមូល ទោះបីនិយាយ ពិបាកក៏ដោយ ក៏នៅតែអាចដោះសារបានដែរ ដោយយល់ឃើញថា វាមិនត្រូវ បានអនុវត្តចំពោះវត្ថុទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែសម្គាល់នូវចិត្ត និងសេដ្ឋកិច្ចដែលត្រូវធ្វើ ។ ជាមួយមនុស្សតែម្នាក់ឯង ដូចដែល Tertullian ខ្លួនឯងថ្លែងទីបន្ទាល់ ។ អំពី រឿងនេះក៏ព្យួរសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់គាត់ថា "ឱ Praxeas ដ៏អាក្រក់បំផុតតើ អ្នកគិតថាមានមនុស្សប៉ុន្មាននាក់ប្រសិនបើគ្មានឈ្មោះ? ដូច្នេះ, ផងដែរ, បន្តិចក្រោយមក; « ដើម្បីឲ្យពួកគេអាចជឿដល់ព្រះវរបិតា និងព្រះរាជបុត្ររៀ ងៗខ្លួនតាមឈ្មោះ និងបុគ្គលរបស់ពួកគេ » ។ តាមរយៈឯកសារយោងទាំង នេះ ខ្ញុំគិតថាខ្ញុំមានលទ្ធភាពគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីបដិសេធនូវភាពមិនអំនួតរបស់អ្នក ដែលព្យាយាមពីសិទ្ធិអំណាចរបស់ Tertullian ដើម្បីបញ្ឆោតមនុស្សសាមញ្ញ ។

29. បណ្ឌិតដែលទទួលស្គាល់ទាំងអស់នៃក្រុមជំនុំ បញ្ជាក់ពីគោលលទ្ធិនៃព្រះត្រី ឯក

ហើយប្រាកដណាស់ អ្នកណាម្នាក់ដែលឧស្សាហ៍ប្រៀបធៀបសំណេររបស់មនុស្ស បុរាណក្នុងចំណោមពួកគេ នឹងរកឃើញនៅក្នុង Irenaeus គ្មានអ្វីក្រៅពីអ្វីដែល អ្នកស្ទង់តំណែងរបស់គាត់បានលើកឡើងនោះទេ ។ Justin ជាមនុស្សដំបូង

បំផុត ប៉ុន្តែគាត់គាំទ្រយើងគ្រប់ចំណុច ។ ពួកគេនឹងជំទាស់នឹងការដែលលោក និងអ្នកដទៃទៀតថាបិតារបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានហៅថាជាព្រះតែមួយ ។ ហ៊ីឡារីក៏ បង្រៀនដូចគ្នាដែរ ពិតនិយាយខ្លាំងជាងនេះ ជាម្យ៉ាងហ្នឹង? ប៉ុន្តែ គាត់មាន ការព្រួយបារម្ភទាំងស្រុងនឹងការការពារជំនឿដែលយើងប្រកាន់ខ្ជាប់ ។ ទោះជា យ៉ាងនេះក្តី សត្រូវរបស់យើងមិនខ្មាស់អៀនក្នុងការដកពាក្យសំដីបំផ្លើសណាមួយ ដែលពួកគេនឹងធ្វើឱ្យយើងជឿថា Hilary គឺជាអ្នកការពារកំហុសរបស់ពួកគេ ! ទាក់ទងទៅនឹងការលើកឡើងរបស់ពួកគេអំពី Ignatius ប្រសិនបើពួកគេចង់ឱ្យ វាមានទម្ងន់ណាមួយ អនុញ្ញាតឱ្យពួកគេបង្ហាញថាពួកសាវ័កបានធ្វើច្បាប់ស្តីពីការ ផ្តល់ប្រាក់កម្ចី និងដូចជាអំពើពុករលួយ ។ គ្មានអ្វីគួរឱ្យស្អប់ខ្ពើមជាងភាពមិន ទំនងទាល់តែសោះដែលត្រូវបានដាក់ចេញក្រោមឈ្មោះរបស់ Ignatius ។ សូ ម្បីតែពិតអត់ទ្រាំបានគឺភាពអៀនខ្មាសរបស់អ្នកដែលបិទមុខបែបនេះដើម្បីបោកប ញ្ឆោត ។ ជាការពិតណាស់ កិច្ចព្រមព្រៀងរបស់មនុស្សបុរាណត្រូវបានគេមើល ឃើញយ៉ាងច្បាស់នៅទីនេះថា នៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សានៃ Nices Arius មិនហ៊ាន ធ្វើពុតនៅលើមូលដ្ឋាននៃសិទ្ធិអំណាចរបស់អ្នកនិពន្ធដែលបានបញ្ជាក់ណាមួយឡើ យ ។ ហើយគ្មាននរណាម្នាក់នៃក្រិក ឬឡាតាំងដោះសារខ្លួនឯងសម្រាប់ការមិន យល់ស្របជាមួយនឹងអ្នកមុនគាត់ ។ យើងមិនចាំបាច់និយាយអ្វីទាំងអស់ដោយ ប្រយ័ត្នប្រយោជន៍ដែល Augustine (ឆ្ពោះទៅរកអ្នកណាដែលហោរហៅទាំងនេះជា អវិភាពបំផុត (បានស្វែងរកការសរសេរទាំងអស់ ហើយតើគាត់ឱបពួកគេដោយ ការគោរពប៉ុណ្ណា ។ ដើម្បីឱ្យប្រាកដ ក្នុងសេចក្តីលម្អិតតូចៗមួយចំនួន គាត់ត្រូវ បានគេទម្លាប់បង្ហាញពីមូលហេតុដែលគាត់ត្រូវបានបង្ខំឱ្យចាកចេញពីពួកគេ ។ សូម្បីតែនៅក្នុងអំណះអំណាងនេះក៏ដោយ ប្រសិនបើគាត់អានអ្វីដែលមិន ច្បាស់លាស់ ឬមិនច្បាស់លាស់ក្នុងចំណោមការសរសេរផ្សេងទៀត គាត់មិនលាក់ វាទេ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ គាត់ទទួលយកគោលលទ្ធិដែលបុរសទាំងនេះកំពុង វាយប្រហារ ដូចដែលបានទទួលដោយគ្មានការចម្លែងចម្រាសតាំងពីសម័យដើម

បំផុត ។ ប៉ុន្តែតាមរយៈពាក្យតែមួយ វាច្បាស់ណាស់ថា អ្វីដែលអ្នកដទៃបាន បង្រៀនពីមុនមក គឺគាត់មិនបានដឹងឡើយ នៅពេលដែលនៅក្នុងសៀវភៅ 1 គោលលទ្ធិគ្រិស្តបរិស័ទ គាត់បាននិយាយថា ការរូបរួមគឺនៅក្នុងព្រះវរបិតា ។ តើគេនឹងជជែកគ្នាអំពីរឿងគាត់ពេលនោះភ្លេចខ្លួនឬ? នៅកន្លែងផ្សេងទៀត គាត់បានជម្រះខ្លួនគាត់ពីភាពលំបាកនេះ ជាកន្លែងដែលគាត់ហៅព្រះបិតាថាជា ការចាប់ផ្តើមនៃអាទិទេពទាំងអស់ ដោយសារតែគាត់មកពីគ្មាននរណាម្នាក់ ។ ហើយពិចារណាដោយឈ្លាសវៃថា ព្រះនាមរបស់ព្រះត្រូវបានសម្គាល់ជាពិសេស ចំពោះព្រះវរបិតា ពីព្រោះប្រសិនបើការចាប់ផ្តើមមិនមែនមកពីទ្រង់ទេ នោះការ រូបរួមដ៏សាមញ្ញរបស់ព្រះមិនអាចបង្កើតបានឡើយ ។ ឥឡូវនេះ អ្នកអានដែល គោរពព្រះនឹង ខ្ញុំសង្ឃឹមថានឹងទទួលស្គាល់ថាពាក្យទាំងនេះបដិសេធជាមិនការ ប្រព្រឹត្តិកម្មដែលសាតាំងបានព្យាយាមពីមុនមក ដើម្បីបង្ខូច ឬធ្វើឱ្យងងឹតដល់ សេចក្តីជំនឿដ៏បរិសុទ្ធនៃគោលលទ្ធិ ។ ជាចុងក្រោយ ខ្ញុំជឿជាក់ថា ផលបូកនៃ គោលលទ្ធិនេះត្រូវបានពន្យល់យ៉ាងស្មោះត្រង់ ប្រសិនបើអ្នកអានរបស់ខ្ញុំនឹងដាក់ កម្រិតលើការចង់ដឹងចង់ឃើញរបស់ពួកគេ ហើយមិនស្វែងរកដោយអន្ទះសារ ជាងការជជែកវែកញែកដែលពិបាក និងស្មុគស្មាញនោះទេ ។ សម្រាប់ខ្ញុំសង្ឃឹម ថា អ្នកដែលរីករាយនឹងការរំពឹងទុកនឹងមិនពេញចិត្តទាល់តែសោះ ។ ប្រាកដ ណាស់ ខ្ញុំមិនបានលុបចោលនូវអ្វីដែលខ្ញុំប្រហែលជាគិតថាប្រឆាំងនឹងខ្ញុំនោះទេ ប៉ុន្តែខណៈពេលដែលខ្ញុំខ្លះខ្លាំងក្នុងការស្ថាបនាព្រះវិហារ ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថាខ្ញុំនឹង ត្រូវបានណែនាំប្រសើរជាងកុំឱ្យប៉ះពាល់លើរឿងជាច្រើនដែលមានប្រយោជន៍ ប៉ុន្តែតិចតួច ហើយនឹង បន្ទុកអ្នកអានរបស់ខ្ញុំជាមួយនឹងបញ្ហាដែលគ្មានប្រយោជន៍ ។ តើអ្វីជាចំណុចដែលប្រកែកថាតើព្រះបិតាតែងតែបង្កើតឬ? ជាការពិត វា ជារឿងល្ងង់ខ្លៅក្នុងការស្រមៃមើលសកម្មភាពបន្តនៃការបង្កើតកូន ព្រោះវាច្បាស់ ណាស់ថាមនុស្សបីនាក់បានរស់នៅជាមួយព្រះពីភាពអស់កល្បជានិច្ច ។

ជំពូកទី XIV

**សូម្បីតែនៅក្នុងការបង្កើតសកលលោក និងរបស់ទាំងអស់ក៏ដោយ ក៏បទគម្ពីរ
ដោយសញ្ញាសម្គាល់ដែលមិនអាចបំភ្លេចបាន បែងចែកព្រះពិតពីព្រះក្លែងក្លា**

យ ។

I. យើងមិនអាច និងមិនគួរដើរពីក្រោយទង្វើនៃការបង្កើតរបស់ព្រះនៅក្នុង
ការប៉ាន់ស្មានរបស់យើង ។

អេសាយបានចោទប្រកាន់អ្នកគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះក្លែងក្លាយយ៉ាងត្រឹមត្រូវ
ដោយសារពួកគេមិនបានរៀនពីគ្រឹះនៃផែនដី និងរង្វង់នៃស្ថានសួគ៌ដែលជាព្រះ
ពិត (អេសាយ ៤០:២១) ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក៏ដោយ ភាពយឺតយ៉ាវ និងភាព
ស្រពិចស្រពិលនៃប្រាជ្ញារបស់យើង ដែលដើម្បីការពារអ្នកជឿពីការយល់ឃើញពី
ការប្រឌិតរបស់សាសន៍ដទៃ យើងត្រូវតែពណ៌នាអំពីព្រះពិតឱ្យច្បាស់ជាងពួកគេ
ទៅទៀត ។ ដោយសារសញ្ញាណនៃព្រះជាតំនិតនៃសកលលោក (នៅក្នុងភ្នែក
របស់ទស្សនវិទូ ការពិពណ៌នាដែលអាចទទួលយកបានបំផុត) គឺមានភាពច្របូក
ច្របល់ វាជារឿងសំខាន់សម្រាប់យើងក្នុងការស្គាល់ទ្រង់ឱ្យកាន់តែស្មើស្ម័គ្រ
តិចជាងយើងតែងតែមានការងឿងឆ្ងល់ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ វាជាឆន្ទៈរបស់
ទ្រង់ ដែលប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការបង្កើតត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញ ដើម្បីឲ្យសេចក្តី
ជំនឿនៃសាសនាចក្រដែលពឹងផ្អែកលើរឿងនេះ មិនអាចស្វែងរកព្រះផ្សេងទៀត
ក្រៅពីព្រះអង្គដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយម៉ូសេជាអ្នកបង្កើត និងជាស្ថាបនិក
នៃសកលលោក ។ នៅទីនោះ ពេលវេលាត្រូវបានសម្គាល់ជាលើកដំបូង ដូច្នេះ
ដោយបន្តបន្ទាប់គ្នាជាច្រើនឆ្នាំ ជំនឿអាចមកដល់ប្រភពចម្បងនៃពូជមនុស្សនៃ
អ្វីៗទាំងអស់ ។ ចំណេះដឹងនេះមានប្រយោជន៍ជាពិសេស មិនត្រឹមតែអាច
ទប់ទល់នឹងរឿងប្រឌិតដ៏អស្ចារ្យដែលពីមុនមាននៅអេហ្ស៊ីប និងក្នុងសាសនា
ផ្សេងទៀតនៃផែនដីប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងថានៅពេលដែលការចាប់ផ្តើមនៃ
សាកលលោកត្រូវបានដឹង ភាពអស់កល្បរបស់ព្រះអាចនឹងភ្លឺច្បាស់ជាងមុន

ហើយយើង ប្រហែលជាមានការងឿងឆ្ងល់កាន់តែខ្លាំង ។ ហើយជាការពិត ការសើចចំអកដ៏អស្ចារ្យនោះគួរតែជំរុញយើង ៖ វាពិតជាអស្ចារ្យណាស់ ដែលវាមិនបានចូលទៅក្នុងគំនិតរបស់ព្រះ ឆាប់រកឃើញស្ថានសួគ៌ និងផែនដី ។ ប៉ុន្តែថា ព្រះអង្គទុកពេលដ៏វិសេសវិសាលក្នុងការសោយទិវង្គត ដោយហេតុថា ព្រះអង្គអាចធ្វើវាបានរៀងរាល់សហស្សវត្សរ៍មុននេះ ទោះបីរយៈពេលនៃពិភពលោកក៏ដោយ ឥឡូវនេះការធ្លាក់ចុះដល់ទីបញ្ចប់របស់វា មិនទាន់បានដល់ប្រាំមួយពាន់ឆ្នាំនៅឡើយ ។ ព្រោះវាគ្មានច្បាប់ ឬជាឿងសមហេតុផលសម្រាប់យើងក្នុងការសាកសួរពីមូលហេតុដែលព្រះពន្យារពេលយូរនោះទេ ព្រោះប្រសិនបើចិត្តមនុស្សព្យាយាមជ្រៀតចូលមកដល់ពេលនេះ វានឹងបរាជ័យមួយរយដង ។ ហើយវាមិនមានប្រយោជន៍សូម្បីតែសម្រាប់ពួកយើងដើម្បីដឹងពីអ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ផ្ទាល់ដើម្បីសាកល្បងកម្រិតមធ្យមនៃសេចក្តីជំនឿរបស់យើង ដោយមានបំណងចង់លាក់កំបាំង ។ ពេលដែលមនុស្សអៀនខ្មាសម្នាក់បានសួរបុរសចំណាស់ម្នាក់ដែលគួរឱ្យអាណិតអំពីអ្វីដែលព្រះបានធ្វើមុនពេលបង្កើតពិភពលោក ក្រោយមកទៀតបានឆ្លើយយ៉ាងត្រឹមត្រូវថាគាត់បានសាងសង់នរកសម្រាប់អ្នកចង់ដឹងចង់ឃើញ ។ សូមឲ្យការដាស់តឿននេះ មិនធ្ងន់ធ្ងរជាងធ្ងន់ធ្ងរនោះទេ ទប់នឹងការលោភលន់ដែលធ្វើឲ្យមនុស្សជាច្រើន ហើយថែមទាំងជំរុញពួកគេឲ្យទៅរកការស្មានខុសឆ្គង និងអាក្រក់ទៀតផង ។ សរុបមក ចូរយើងចាំថា ព្រះដែលមើលមិនឃើញ ដែលប្រាជ្ញា ឬទ្ធានុភាព និងភាពសុចរិតគឺមិនអាចយល់បាន ទ្រង់បានកំណត់នៅចំពោះមុខយើង នូវប្រវត្តិរបស់ម៉ូសេ ជាកញ្ចក់ដែលមើលទៅមានជីវិតរស់នៅរបស់ទ្រង់ ។ ដូចជាភ្នែក ពេលដែលស្រអាប់ទៅតាមអាយុ ឬភាពទន់ខ្សោយ ឬដោយពិការភាពផ្សេងទៀត លុះត្រាតែមានជំនួយដោយទស្សន៍យភាព មិនអាចយល់បានច្បាស់លាស់ ។ ដូច្នេះ ភាពទន់ខ្សោយរបស់យើងដូចនេះ លុះត្រាតែមានបទគម្ពីរណែនាំយើងក្នុងការស្វែងរកព្រះ នោះយើងមានការភ័ន្តច្រឡំភ្លាមៗ ។ ជនទាំងឡាយណា ដែលតាមពិត បណ្តោយតាមសេចក្តី

ប្រាថ្នារបស់ខ្លួន ដោយហេតុថា ឥឡូវនេះ ពួកគេត្រូវបានព្រមានដោយឥត
 ប្រយោជន៍ នោះនឹងមានអារម្មណ៍យឺតពេល ដោយសារការបំផ្លិចបំផ្លាញដ៏គួរឱ្យ
 ភ័យខ្លាច ថាតើវាប្រសើរជាងការប្រមាថ ដែលនាំឱ្យអាប់អួរស្ថានសួគ៌ ។ ហើយ
 Augustine ត្អូញត្អែរយ៉ាងត្រឹមត្រូវថា អំពើខុសត្រូវធ្វើឡើងចំពោះព្រះ នៅពេល
 ដែលហេតុផលខ្ពស់ជាងឆន្ទៈរបស់គាត់ត្រូវបានទាមទារ ។ នៅកន្លែងផ្សេងទៀត
 បុរសដដែលព្រមានដោយឈ្លាសវៃថា វាមិនខុសទេក្នុងការលើកសំណួរទាក់ទង
 នឹងការលាតសន្ធឹងដែលមិនអាចវាស់វែងបានជាងចន្លោះ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ
 ទោះជាយ៉ាងណារង្វង់ស្ថានសួគ៌បានពង្រីកយ៉ាងទូលំទូលាយ វានៅមានកម្រិត
 ខ្លះ ។ ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើអ្នកណាត្រូវលាតត្រដាងជាមួយនឹងព្រះថា មោឃៈ
 លើសពីស្ថានសួគ៌មួយរយដង តើការអួតអាងនេះមិនគួរស្អប់ខ្ពើមដល់ព្រះទាំងអស់
 ឬ? ចូលទៅក្នុងភាពឆ្ងល់បែបនេះ លោកផ្លោះអ្នកដែលចាប់ត្រីនៅភាពទំនេរ
 របស់ព្រះ ពីព្រោះគាត់មិនស្របតាមការវិនិច្ឆ័យរបស់ពួកគេ បានបង្កើតសកល
 លោករាប់មិនអស់ពីមុនមក ។ ដើម្បីបំពេញការចង់ដឹងចង់ឃើញរបស់ពួកគេ
 ពួកគេខិតខំចេញទៅក្រៅពីភពលោក ។ ដូចជានៅក្នុងរង្វង់ដ៏ធំនៃស្ថានសួគ៌
 និងផែនដី អ្វីៗគ្រប់គ្រាន់មិនបង្ហាញខ្លួនដើម្បីទាក់ទាញអារម្មណ៍របស់យើងទាំង
 អស់ជាមួយនឹងពន្លឺដែលមិនអាចយល់បានរបស់ពួកគេ! ដូចជាប្រសិនបើក្នុងរ
 យៈពេលប្រាំមួយពាន់ឆ្នាំ ព្រះមិនបានបង្ហាញភស្តុតាងមួយចំនួនគ្រប់គ្រាន់
 សម្រាប់អនុវត្តគំនិតរបស់យើងក្នុងការធ្វើដោយស្មោះ! ហេតុដូច្នេះហើយ សូម
 ឲ្យយើងរក្សាដោយស្ម័គ្រចិត្តនៅជាប់ក្នុងព្រំដែនទាំងនេះ ដែលព្រះមានព្រះទ័យ
 នឹងបង្ហាងយើង ហើយដូចដែលវាធ្លាប់មាន ដើម្បីគិតក្នុងចិត្តរបស់យើង ដើម្បី
 កុំឱ្យពួកគេឆ្គងកាត់សេរីភាពរបស់ពួកគេក្នុងការរង្វេង និងរង្វេង ។

2. ការងារប្រាំមួយថ្ងៃបង្ហាញពីភាពល្អរបស់ព្រះចំពោះមនុស្ស

ដោយមានបំណងដូចគ្នា ម៉ូសេប្រាប់ថា កិច្ចការរបស់ព្រះមិនត្រូវបានបញ្ចប់ក្នុង
 មួយភ្លែតទេ ប៉ុន្តែក្នុងរយៈពេលប្រាំមួយថ្ងៃ [លោកុប្បត្តិ. ២:២] ។ ដោយសារ

កាលៈទេសៈនេះ ពួកយើងត្រូវបានដកចេញពីរឿងប្រឌិតទាំងអស់ ទៅកាន់ព្រះមួយអង្គ ដែលបានចែកចាយកិច្ចការរបស់ទ្រង់ក្នុងរយៈពេលប្រាំមួយថ្ងៃ ដើម្បីកុំឱ្យយើងពិបាកនឹងកាន់កាប់ពេញមួយជីវិតរបស់យើងក្នុងការសញ្ជឹងគិតវា ។

ទោះបីជាភ្នែករបស់យើង ក្នុងទិសដៅណាក៏ដោយ ដែលពួកគេអាចនឹងងាកទៅត្រូវបង្ខំឱ្យសម្លឹងមើលកិច្ចការរបស់ព្រះ យើងឃើញថា តើការយកចិត្តទុកដាក់របស់យើងអាចផ្លាស់ប្តូរបានប៉ុណ្ណា ហើយនឹងរលាយបាត់ភ្លាមៗនូវគំនិតរបស់ព្រះដែលអាចប៉ះពាល់ដល់យើង ។ នៅទីនេះផងដែរ រហូតដល់ហេតុផលរបស់មនុស្សត្រូវស្ថិតនៅក្រោមការគោរពប្រតិបត្តិនៃសេចក្តីជំនឿ ហើយរៀនដើម្បីបណ្តុះភាពស្ងប់ស្ងាត់ដែលការព្រួញជាបរិសុទ្ធនៃថ្ងៃទីប្រាំពីរអញ្ជើញយើង វាអ្វីទាំងដូចជាប្រសិនបើដំណើរការបែបនេះខុសពីអំណាចរបស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែយើងគួរតែធ្វើតាមលំដាប់ដោយនៃអ្វីៗដោយឧស្សាហ៍សញ្ជឹងគិតពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះចំពោះមនុស្សជាតិ ដោយហេតុថាទ្រង់មិនបានបង្កើតអ័ដាមទេ រហូតទាល់តែទ្រង់បានត្រេកអរគ្រប់បែបយ៉ាងនៅលើសកលលោក ។ ប្រសិនបើគាត់បានដាក់គាត់នៅលើផែនដីដែលមិនទាន់ក្រៀវហើយទេប្រសិនបើគាត់បានផ្តល់ឱ្យគាត់នូវជីវិតមុនពេលពន្លឺនោះគាត់ហាក់ដូចជាមិនគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់សុខុមាលភាពរបស់គាត់ ។ ឥឡូវនេះ នៅពេលដែលគាត់បានបោះចោលចលនារបស់ព្រះអាទិត្យនិងផ្កាយសម្រាប់ការប្រើប្រាស់របស់មនុស្ស ធ្វើអោយផែនដី ទឹក និងខ្យល់ពោរពេញដោយភាវៈមានជីវិត ហើយបាននាំមកនូវផ្លែឈើដ៏ច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់សម្រាប់ផ្គត់ផ្គង់ជាអាហារ ដូច្នេះហើយការសន្មត់ថាជាទំនួលខុសត្រូវរបស់ឪពុកដែលទតមើល និងឧស្សាហ៍ព្យាយាម ។ ពីគ្រួសារដែលគាត់បង្ហាញសេចក្តីល្អដ៏អស្ចារ្យរបស់គាត់ចំពោះយើង ។ ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់គួរសញ្ជឹងគិតដោយយកចិត្តទុកដាក់បន្ថែមទៀតនូវអ្វីដែលខ្ញុំគ្រាន់តែនិយាយដោយសង្ខេប នោះវានឹងច្បាស់ថាលោកម៉ូសេគឺជាសាក្សីដ៏ប្រាកដមួយ និងជាអ្នកប្រកាសអំពីព្រះតែមួយដែលជាអ្នកបង្កើត ។ ខ្ញុំឆ្លងកាត់អ្វីដែលខ្ញុំបានពន្យល់រួចហើយ ថាគាត់នៅទី

នោះមិនត្រឹមតែនិយាយអំពីខ្លឹមសារដ៏ទៃទេរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំង បង្ហាញដល់យើងនូវប្រាជ្ញា និងវិញ្ញាណដ៏អស់កល្បរបស់ទ្រង់ផងដែរ ។ ដើម្បីកុំ ឲ្យយើងនឹកឃើញព្រះដទៃក្រៅពីព្រះអង្គដែលនឹងស្គាល់ខ្លួនឯងក្នុងរូបភាពច្បាស់ នោះ ។

3. ព្រះជាព្រះអម្ចាស់លើអ្វីៗទាំងអស់!

ប៉ុន្តែមុនពេលដែលខ្ញុំចាប់ផ្តើមពិភាក្សាឱ្យបានពេញលេញបន្ថែមទៀតអំពីធម្មជាតិ របស់មនុស្ស ខ្ញុំគួរតែបញ្ចូលអ្វីមួយទាក់ទងនឹងទេវតា ។ ដើម្បីឱ្យប្រាកដ ម៉ូសេ ដែលទទួលយកខ្លួនគាត់ទៅនឹងភាពឈឺចាប់នៃមនុស្សទូទៅ បាននិយាយនៅក្នុង ប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការបង្កើតនោះ គ្មានស្នាដៃណាផ្សេងទៀតរបស់ព្រះក្រៅពីអ្វីដែល បង្ហាញដល់ភ្នែករបស់យើងនោះទេ ។ ប៉ុន្តែក្រោយមក នៅពេលដែលគាត់ ណែនាំពួកទេវតាថាជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះ នោះគេអាចសន្និដ្ឋានបានយ៉ាងងាយ ថាទ្រង់ ដែលពួកគេបានលះបង់ការខិតខំប្រឹងប្រែង និងមុខងាររបស់ពួកគេ គឺ ជាអ្នកបង្កើតរបស់ពួកគេ ។ ទោះបីជាលោកម៉ូសេនិយាយតាមរបៀបរបស់មនុស្ស សាមញ្ញ មិនបានដាក់គោលការណ៍ជាមូលដ្ឋានភ្លាមៗ រាប់ទេវតាក្នុងចំណោម សត្វរបស់ព្រះក៏ដោយ ក៏គ្មានអ្វីរារាំងយើងពីការបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ និង ច្បាស់លាស់នូវអ្វីដែលបទគម្ពីរនៅកន្លែងផ្សេងទៀតបង្រៀនម្តងហើយម្តងទៀត អំពីពួកគេ ។ ប្រសិនបើយើងចង់ទទួលស្គាល់ព្រះពីកិច្ចការរបស់ទ្រង់ នោះយើង មិនគួរមើលរំលងគំរូដ៏ថ្លៃថ្លា និងអស្ចារ្យបែបនេះឡើយ ។ លើសពីនេះ ផ្នែកនៃ គោលលទ្ធិនេះគឺចាំបាច់ណាស់ក្នុងការបដិសេធនូវកំហុសជាច្រើន ។ បុរេនិស្ស័យ នៃទេវតាបានគ្របសង្កត់ចិត្តមនុស្សច្រើនយ៉ាង រហូតគិតថា ទេវតាធ្វើខុស ប្រសិនបើអាស្រ័យនឹងអំណាចនៃព្រះតែមួយនោះ បែរជាបង្ខំឲ្យចូលឋានន្តរសក្តិ របស់ខ្លួន ។ ដោយហេតុផលនេះទៅត្រូវបានគេសន្មតថាមិនពិតចំពោះពួកគេ ។ ម្យ៉ាងទៀត ម៉ានី ក្រោកឡើង បង្កើតគោលការណ៍ពីរគឺ ព្រះ និង មារ ។ ចំពោះព្រះ គាត់បានសន្មតថាជាប្រភពដើមនៃរឿងល្អ ប៉ុន្តែធម្មជាតិអាក្រក់

គាត់បានសំដៅទៅលើអារក្សថាជាអ្នកនិពន្ធរបស់ពួកគេ ។ ប្រសិនបើការឆ្លុតនេះ ធ្វើឲ្យគំនិតយើងជាប់ក្នុងអន្ទាក់ នោះសិរីល្អរបស់ព្រះក្នុងការបង្កើតសកលលោក នឹងមិននៅជាមួយគាត់ឡើយ ។ ព្រោះថា គ្មានអ្វីជាលក្ខណៈរបស់ព្រះជាងភាព អស់កល្បជានិច្ច និងអត្ថិភាពនៃខ្លួន នោះគឺជាអត្ថិភាពនៃខ្លួនគាត់ ដូច្នេះដើម្បី និយាយ - តើពួកទេវភាពមែនទេ? ម្យ៉ាងទៀត ម៉ានី ក្រោកឡើង បង្កើត គោលការណ៍ពីរគឺ ព្រះ និង មារ ។ ចំពោះព្រះ គាត់បានសន្មតថាជាប្រភព ដើមនៃរឿងល្អ ប៉ុន្តែធម្មជាតិអាក្រក់ គាត់បានសំដៅទៅលើអារក្សថាជាអ្នកនិព ន្ធរបស់ពួកគេ ។ ប្រសិនបើការឆ្លុតនេះធ្វើឲ្យគំនិតយើងជាប់ក្នុងអន្ទាក់ នោះសិរី ល្អរបស់ព្រះក្នុងការបង្កើតសកលលោកនឹងមិននៅជាមួយគាត់ឡើយ ។ ព្រោះថា គ្មានអ្វីជាលក្ខណៈរបស់ព្រះជាងភាពអស់កល្បជានិច្ច និងអត្ថិភាពនៃខ្លួន - នោះគឺជាអត្ថិភាពនៃខ្លួនគាត់ ដូច្នេះដើម្បីនិយាយ - តើពួកទេវភាពមែនទេ? នេះមិនប៉ះពាល់ដល់ជំនឿគ្រិស្តអូស្ត្រូដក់ក្នុងកម្រិតតិចតួចបំផុតនោះទេ ដែលមិន ទទួលស្គាល់ថាធម្មជាតិអាក្រក់ណាមួយមាននៅក្នុងសកលលោកទាំងមូល ។ ចំពោះអំពើទុច្ចរិត និងសេចក្តីព្យាបាទទាំងមនុស្ស និងនៃមារ ឬអំពើបាបដែល កើតឡើងនោះ មិនមែនកើតចេញពីធម្មជាតិឡើយ ប៉ុន្តែមកពីការខូចនៃធម្មជាតិ វិញ ។ ហើយតាំងពីដើមដំបូងមក គ្មានអ្វីសោះដែលព្រះមិនបានធ្វើជាគំរូទាំង ប្រាជ្ញា និងសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ ។ ដូច្នេះ ដើម្បីជួបនឹងពាក្យកុហក់បោក ប្រាស់ទាំងនេះ ចាំបាច់ត្រូវលើកចិត្តឲ្យខ្ពស់ជាងភ្នែកយើងទៅដល់ ។ វាប្រហែល ជាសម្រាប់គោលបំណងនេះដែលថានៅក្នុងគោលលទ្ធិ Nicene ជាកន្លែងដែល ព្រះត្រូវបានគេហៅថាជាអ្នកបង្កើតរបស់ទាំងអស់នោះ អ្វីដែលមើលមិនឃើញត្រូវ បានលើកឡើងយ៉ាងច្បាស់ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ យើងនឹងយកចិត្តទុកដាក់ដើម្បី រក្សារង្វាស់ដែលច្បាប់នៃការគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះបានចែង ដើម្បីកុំឲ្យអ្នកអាន យើងគិតយ៉ាងស៊ីជម្រៅជាន់ការសមស្រប ហើយរង្វេងចេញពីភាពសាមញ្ញនៃជំ នឿ ។ ហើយតាមពិត ខណៈពេលដែលព្រះវិញ្ញាណតែងតែបង្រៀនយើងអំពី

ប្រាក់ចំណេញរបស់យើង ទ្រង់នៅតែស្ងៀមទាំងស្រុងចំពោះអ្វីដែលមានតម្លៃពិត តូចសម្រាប់ការស្ថាបនា ឬគ្រាន់តែប៉ះវាដោយស្រាល និងដាក់ទស្សន៍ទាយ ។ វាក៏ជាកាតព្វកិច្ចរបស់យើងដែរដោយស្ម័គ្រចិត្តលះបង់របស់ទាំងនោះដែលគ្មាន ប្រយោជន៍ ។

(ការបង្កើត និងមុខងាររបស់ទេវតា , ៤-១២)

4. យើងក៏មិនគួរបណ្តោយខ្លួនក្នុងការស្មានអំពីទេវតាដែរ តែត្រូវស្វែងរក សាក្សីនៃបទគម្ពីរ ។

ដោយសារពួកទេវតាជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះ ដែលត្រូវបានតែងតាំងឲ្យធ្វើតាម បញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ នោះមិនគួរមានចម្ងល់ថាពួកវាក៏ជាសត្វរបស់លោកដែរ [ទំនុក. ១០៣:២០-២១] ។ តើវាមិនមែនជាភស្តុតាងនៃភាពរឹងចចេសជាងការឧស្សា ហ៍ព្យាយាមដើម្បីបង្កជម្លោះតាមពេលវេលា និងលំដាប់ដែលពួកគេត្រូវបាន បង្កើតទេឬ? លោកម៉ូសេប្រាប់ថាផែនដីបានបញ្ចប់ហើយ ហើយផ្ទៃមេឃដែល មានពលបរិវារទាំងអស់ត្រូវបានបញ្ចប់ [លោក. ២:១] ។ ដូច្នេះ តើមានចំណុច អ្វីខ្លះក្នុងការស៊ើបអង្កេតដោយអន្ទះសានៅថ្ងៃណាដែលក្រៅពីផ្កាយ និងភពនានា ស្ថានសួគ៌ដាច់ស្រយាលផ្សេងទៀតក៏ចាប់ផ្តើមមានដែរ? មិនត្រូវចំណាយពេល យូរពេកទេ សូមឲ្យយើងចងចាំនៅទីនេះ ដូចនៅក្នុងគោលលទ្ធិសាសនាទាំងអស់ ដែលយើងត្រូវប្រកាន់យកនូវច្បាប់នៃភាពថ្លៃថ្នូរ និងសុជីវធម៌តែមួយ ៖ មិនត្រូវ និយាយ ឬទាយ ឬសូម្បីតែស្វែងរកដើម្បីដឹងអំពីបញ្ហាមិនច្បាស់លាស់ លើក លែងតែអ្វី ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានមកយើង ។ លើសពីនេះទៅ ទៀត នៅក្នុងការអានបទគម្ពីរ យើងគួរតែព្យាយាមឥតឈប់ឈរដើម្បីស្វែងរក និងសម្រុះសម្រួលលើអ្វីដែលធ្វើឲ្យមានការស្តង់ឡើង ។ ចូរយើងកុំបណ្តោយខ្លួន ទៅនឹងការចង់ដឹងឬក្នុងការស៊ើបអង្កេតលើអ្វីដែលមិនអាចរកប្រាក់ចំណេញ ។ ហើយដោយសារព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះទ័យនឹងណែនាំយើង មិនមែនដោយសំណួរ ដែលគ្មានផ្ទៃផ្កាទេ ប៉ុន្តែដោយភាពជាព្រះដ៏ត្រឹមត្រូវ ដោយកោតខ្លាចព្រះនាម

ទ្រង់ ដោយការទុកចិត្តពិត និងក្នុងភាពព្យាបាទនៃភាពបរិសុទ្ធ សូមឲ្យយើងស្តាប់ ចិត្តនឹងចំណេះដឹងនេះ ។ ដោយហេតុផលនេះ ប្រសិនបើយើងមានប្រាជ្ញាត្រឹម ត្រូវ យើងត្រូវទុកការប៉ាន់ស្មានទេវទាំងនោះ ដែលមនុស្សទំនេរបានបង្រៀន ក្រៅពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអំពីធម្មជាតិ បទបញ្ជា និងចំនួនទេវតា ។ ខ្ញុំដឹងថា មនុស្សជាច្រើនលោភលន់ចាប់យក និងរីករាយនឹងពួកគេច្រើនជាងរឿងដែលគេ ប្រើប្រចាំថ្ងៃ ។ ប៉ុន្តែ យើងមិនខ្មាសគេទេដែលធ្វើតាមវិធីដែលគាត់បានកំណត់ ។ ដូច្នេះហើយ វានឹងកើតឡើងថា យើងមិនគ្រាន់តែបោះបង់ចោលទេ ប៉ុន្តែ ថែមទាំងស្តាប់ការរំពឹងទុកទេវទាំងស្រុង ដែលគាត់បានហៅយើងមកវិញ ។ គ្មាននរណាម្នាក់នឹងបដិសេធថា Dionysius អ្នកណាក៏ដោយ គាត់ជានរណា ពិភាក្សាយ៉ាងស៊ីជម្រៅ និងប៊ុនប្រសប់លើបញ្ហាជាច្រើននៅក្នុងឋានានុក្រម Celestial របស់គាត់ ។ ប៉ុន្តែបើអ្នកណាពិនិត្យមើលឲ្យបានដិតដល់ នោះគាត់ នឹងរកមិនឃើញអ្វីក្រៅតែពីនិយាយ ។ ភារកិច្ចរបស់អ្នកទ្រឹស្តីគឺមិនមែនដើម្បី បង្វែរត្រចៀកដោយការជជែកគ្នានោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវពង្រឹងសតិសម្បជញ្ញៈដោយ បង្រៀនរឿងពិត ប្រាកដ និងចំណេញ ។ ប្រសិនបើអ្នកអានសៀវភៅនោះ អ្នកនឹងគិតថា បុរសម្នាក់ដែលធ្លាក់ពីលើមេឃបានរៀបរាប់ មិនមែនអ្វីដែលគាត់ បានរៀននោះទេ ប៉ុន្តែគាត់បានឃើញដោយភ្នែករបស់គាត់ផ្ទាល់ ។ ប៉ុន្តែ ប៉ុល ដែលត្រូវបានគេចាប់ឡើងហួសពីស្ថានសួគ៌ទីបី [២កូរិនថូស ។ 12:2] មិនត្រឹម តែមិននិយាយអ្វីអំពីវាប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងបានផ្តល់សក្ខីកម្មថា វាគឺជាការ ខុសច្បាប់សម្រាប់អ្នកណាម្នាក់ក្នុងការនិយាយរឿងសម្ងាត់ដែលគាត់បានឃើញ [II Cor. ១២:៤] ។ ហេតុដូច្នេះហើយ លាឈាជាមួយនឹងប្រាជ្ញាដ៏ល្អឆ្លើនោះ ចូរយើងពិនិត្យមើលការបង្រៀនដ៏សាមញ្ញនៃបទគម្ពីរអំពីអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ចង់ឱ្យ យើងដឹងអំពីទេវតារបស់ទ្រង់ ។

5. ការចាត់តាំងរបស់ទេវតាក្នុងគម្ពីរ

មនុស្សម្នាក់អាននៅទីនេះ និងនៅទីនោះនៅក្នុងបទគម្ពីរថា ទេវតាគឺជាវិញ្ញាណ
សេឡេស្ទាល ដែលការបម្រើ និងការបម្រើព្រះប្រើដើម្បីអនុវត្តអ្វីៗទាំងអស់ដែល
គាត់បានបង្គាប់ [ទំ. ១០៣:២០-២១] ។ ដូច្នេះ ដូចគ្នានេះដែរ ឈ្មោះនេះ
ត្រូវបានអនុវត្តចំពោះពួកគេ ដោយសារព្រះបានជួលពួកគេជាអ្នកនាំសារអន្តរ
ការី ដើម្បីបង្ហាញអង្គទ្រង់ដល់មនុស្ស ។ ឈ្មោះផ្សេងទៀតដែលគេហៅក៏ត្រូវ
បានគេយកមកដោយហេតុផលដូចគ្នាដែរ ។ ពួកគេត្រូវបានហៅថា « មេទ័ព »
[លូកា 2:13] ដោយសារតែអង្គរក្សនៅជុំវិញព្រះអង្គម្ចាស់របស់ពួកគេ
ពួកគេបានតាក់តែងព្រះចេស្តារបស់ទ្រង់ ហើយបង្ហាញវាឱ្យឃើញច្បាស់ ។ ដូច
ជាទាហាន ពួកគេតែងតែមានចេតនាលើស្តង់ដារមេដឹកនាំរបស់ពួកគេ ដូច្នេះ
ហើយបានត្រៀមខ្លួនជាស្រេច និងអាចអនុវត្តបញ្ជារបស់គាត់ ។ ពេលគាត់ហៅ
ភ្លាម គេចង់ដៃទៅធ្វើការ ឬក៏នៅកន្លែងធ្វើការ ។ ព្យាករីផ្សេងទៀតពណ៌នា
អំពីរូបភាពនៃបល្ល័ង្ករបស់ព្រះ ដើម្បីប្រកាសពីភាពអស្ចារ្យរបស់ទ្រង់ ប៉ុន្តែ ដានី
យ៉ែល បានធ្វើរឿងនេះជាពិសេស ដែលគាត់និយាយថា មួយពាន់ពាន់មួយម៉ឺន
ដង ។ ពិតប្រាកដណាស់ ដោយសារព្រះអម្ចាស់តាមរយៈពួកគេបានបង្កើតយ៉ាង
អស្ចារ្យ ហើយប្រកាសអំពីអំណាច និងកម្លាំងនៃព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ ហេតុនេះ
ហើយបានជាពួកគេត្រូវបានគេហៅថាគុណធម៌ [អេភេសូរ 1:21, I Cor. ១៥:
២៤] ។ ដោយសារតែគាត់អនុវត្ត និងគ្រប់គ្រងសិទ្ធិអំណាចរបស់គាត់នៅក្នុង
ពិភពលោកតាមរយៈពួកគេ ពេលខ្លះពួកគេ [Col. ១:១៦; អេភ. ១:២១; ១កូរ
នថូស ១៥:២៤] ។ ជាចុងក្រោយ ដោយសារក្នុងន័យមួយ សិរីល្អរបស់ព្រះស្ថិត
នៅក្នុងពួកគេ ពួកគេក៏ព្រោះតែហេតុផលនេះ ត្រូវបានគេហៅថាបល្ល័ង្ក [កូឡ.
១:១៦] ។ នៅតែចុងក្រោយនេះ ខ្ញុំចង់និយាយអ្វីទាំងអស់ ព្រោះការបកស្រាយ
ខុសគ្នាសមនឹងគ្នាឬប្លង់ដាងនេះ ។ ប៉ុន្តែ ដើម្បីឆ្លងផុតឈ្មោះនេះ ព្រះវិញ្ញាណ
បរិសុទ្ធតែងតែប្រើឈ្មោះមុនទាំងនោះ ដើម្បីសរសើរដល់សេចក្តីថ្លៃថ្នូរនៃកិច្ចបម្រើ
របស់ទេវតា ។ ហើយតើគាត់មិនសមហេតុផលទេក្នុងការឆ្លងកាត់ដោយមិន

គោរពឧបករណ៍ទាំងនោះ ព្រះជាម្ចាស់បង្ហាញវត្តមានរបស់ព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់របស់
 ព្រះអង្គ? ដូចគ្នានេះដែរ នៅលើគណនីនេះ ពួកគេត្រូវបានគេហៅថាជាព្រះ
 ច្រើនជាងម្តង [ឧ. ទំ. ១៣៨:១] ដោយសារនៅក្នុងកិច្ចបម្រើផ្សាយរបស់ពួកគេ
 ដូចជានៅក្នុងកញ្ចក់ ពួកគេបង្ហាញភាពទេវភាពរបស់ទ្រង់ចំពោះយើងក្នុងការ
 គោរពខ្លះ ។ ទោះបីជាខ្ញុំមិនពេញចិត្តដែលគាត់ជាអ្នកសរសេរពីបុរាណ ពេលបទ
 គម្ពីរចែងថា ទេវតារបស់ព្រះបានបង្ហាញខ្លួនដល់អំប្រាហាំ [លោកុ. ១៨:១],
 យ៉ាកុប [លោកុ. ៣២:២, ២៨] ម៉ូសេ និងអ្នកដទៃទៀត [យ៉ូស. ៥:១៤;
 ចៅក្រម ៦:១៤; ១ព្រះ១០, ២២] សូមបកស្រាយថាពួកទេវតាថាជាព្រះគ្រីស្ទ
 ប៉ុន្តែច្រើនជាងនេះទៅទៀតនៅពេលដែលការលើកឡើងពីទេវតាទាំងអស់ នោះ
 ការចាត់តាំងថា «ព្រះ» ត្រូវបានអនុវត្តចំពោះពួកគេ [លោកុប្បត្តិ ២២:១១-
 ១២] ។ នោះមិនគួរមើលទៅអស្ចារ្យអ្វីឡើយ ។ បើសិនជាគេលើកកិត្តិយសដល់
 អ្នកដឹកនាំនិងអភិបាល [ទំនុក. 82:6] ដោយសារតែពួកគេគឺជាអនុរបស់ព្រះជា
 ម្ចាស់ ដែលជាស្តេច និងជាចៅក្រមខ្ពស់បំផុត នោះមានហេតុផលធំជាងនេះទៅ
 ទៀត ហេតុអ្វីបានជាគេគួរថ្វាយដល់ពួកទេវតា ដែលពន្លឺនៃសិរីល្អដ៏ទេវភាព
 បញ្ចេញពន្លឺកាន់តែសម្បូរបែប ។

6. ទេវតាជាអ្នកការពារ និងជាអ្នកជួយអ្នកជឿ

ប៉ុន្តែបទគម្ពីរទទួលយកយ៉ាងមុតមាំលើការបង្រៀនយើងពីអ្វីដែលអាចធ្វើឱ្យមានប្រសិទ្ធ
 ភាពបំផុតសម្រាប់ការលូងលោមនិងការពង្រឹងជំនឿរបស់យើង ៖ ពោលគឺ
 ទេវតានោះជាអ្នកចែកចាយ និងជាអ្នកគ្រប់គ្រងនៃប្រយោជន៍របស់ព្រះចំពោះ
 យើង ។ ដោយហេតុផលនេះ ព្រះគម្ពីរបានរំលឹកថា ពួកគេរក្សាការប្រុង
 ប្រយ័ត្នចំពោះសុវត្ថិភាពរបស់យើង ទទួលយកការការពារខ្លួនរបស់យើង ដឹកនាំ
 ផ្លូវរបស់យើង និងថែរក្សាកុំឱ្យមានគ្រោះថ្នាក់ខ្លះមកលើយើង ។ សកល គឺជា
 សេចក្តីថ្លែងការណ៍ដែលអនុវត្តជាដំបូងចំពោះព្រះគ្រីស្ទ ជាប្រមុខនៃក្រុមជំនុំ

បន្ទាប់មកចំពោះអ្នកជឿទាំងអស់ ។ « ទ្រង់បានបង្គាប់ពួកទេវតារបស់ទ្រង់ឲ្យ
ការពារអ្នករាល់ផ្លូវរបស់អ្នក ពួកគេនឹងកាន់អ្នកនៅក្នុងដៃរបស់ពួកគេ ដើម្បីកុំ
ឱ្យអ្នកជំពប់ដួលលើថ្ម » ។ [ទំនុក. ៩០:១១-១២, ទំ. ៩១:១១-១២, អេវ.] ។
ដូចគ្នាដែរ ៖ « ពួកទេវតារបស់ព្រះយេស៊ូវនៅជុំវិញអស់អ្នកដែលកោតខ្លាចទ្រង់
ហើយជួយសង្គ្រោះគាត់ » ។ [ទំនុក. ៣៤:៧] ។ នេះជាព្រះបង្ហាញថាទ្រង់បានធ្វើ
ការយាម ។ យោងតាមការគណនានេះ ទេវតានៃព្រះអម្ចាស់ល្អឯមនាងហា
ការដែលរត់ចេញ ហើយបង្គាប់នាងឲ្យផ្សះផ្សានឹងម្ចាស់ស្រី [លោក. ១៦:៩] ។
ទ្រង់សន្យានឹងអំប្រាហាំ ជាអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់ ជាទេវតាដើម្បីធ្វើជាអ្នកនាំផ្លូវ
ទ្រង់សម្រាប់ការធ្វើដំណើរ ។ [លោក. ២៤:៧] ។ យ៉ូបបានប្រទានពរដល់អេប្រា
អ៊ឹម និងម៉ាណាសេ សូមឲ្យទេវតានៃព្រះអម្ចាស់ ដែលទ្រង់បានរួចពីសេចក្តី
អាក្រក់ទាំងអស់ នឹងនាំឲ្យពួកគេបានចម្រើនឡើង ។ [លោកខត្តមសេនីយ៍
៤៨:១៦] ។ ដូច្នេះ ទេវតាមួយអង្គត្រូវបានតែងតាំងឲ្យការពារជំរុំរបស់ជនជាតិ
អ៊ីស្រាអែល [និក្ខ. ១៤:១៩; ២៣:២០] ហើយជារឿយៗនៅពេលដែលព្រះជា
ម្ចាស់ចង់អោយអ៊ីស្រាអែលបានរួចពីកណ្តាប់ដៃរបស់ខ្មាំងសត្រូវ ទ្រង់បានលើក
អ្នកសងសឹកដោយការបម្រើរបស់ពួកទេវតា [ចៅហ្វាយ ២:១; ៦:១១; ១៣:៣-
២០] ។ សរុបមក (មិនចាំបាច់សូត្ររឿងផ្សេងទៀតទេ) ទេវតាបានបម្រើព្រះ
គ្រីស្ទ [ម៉ាថាយ ៤:១១] ហើយមានវត្តមានជាមួយទ្រង់ក្នុងគ្រាទុក្ខលំបាកទាំង
អស់ [លូកា ២២:៤៣] ។ ពួកគេបានប្រកាសអំពីការរស់ឡើងវិញរបស់លោក
ដល់ស្ត្រី [ម៉ាថ. ២៨:៥, ៧; លូកា ២៤:៥]; ការយាងមកដំរុះរឿងរបស់ទ្រង់
ទៅកាន់ពួកសិស្ស [កិច្ចការ ១ ១:១០] ។ ដូច្នេះ ដើម្បីបំពេញភារកិច្ចការពារ
យើង ទេវតាច្បាំងនឹងអារក្ស និងខ្មាំងសត្រូវទាំងអស់របស់យើង ហើយអនុវត្ត
ការសងសឹករបស់ព្រះចំពោះអ្នកដែលធ្វើបាបយើង ។ ដូចដែលយើងអាន ទេវតា
នៃព្រះដើម្បីលើកការឡោមព័ទ្ធក្រុងយេរូសាឡឹម បានសម្លាប់មនុស្ស 185,000

នាក់នៅក្នុងជំរំរបស់ស្តេចអាស៊ីរីក្នុងមួយយប់ [២៣:១៩-៣៥; អ៊ីសាយ ៣៧: ៣៦] ។

7. ទេវតាអ្នកការពារ?

ប៉ុន្តែថា តើទេវតានីមួយៗត្រូវបានចាត់ទុកទៅកាន់អ្នកជឿម្នាក់ៗសម្រាប់ការ ការពាររបស់ពួកគេឬអត់នោះ ខ្ញុំមិនហ៊ានបញ្ជាក់ដោយការជឿជាក់ទេ ។ ប្រាកដណាស់ ពេលដានីយ៉ែលណែនាំទេវតារបស់ជនជាតិពែរ្ស និងទេវតារបស់ ក្រិក [ដានីយ៉ែល. ១០:១៣; ២០:១២] គាត់បញ្ជាក់ថាទេវតាជាក់លាក់ត្រូវបាន តែងតាំងជាអ្នកការពារលើនគរនិងខេត្ត ។ ព្រះគ្រីស្ទក៏ដោយ ពេលទ្រង់មាន បន្ទូលថា ទេវតារបស់កុមារតែងតែមើលមុខព្រះវរបិតា [ម៉ាថាយ ១៨:១០] តម្រុយថាមានទេវតាមួយចំនួនដែលពួកគេបានប្រព្រឹត្តដោយសុវត្ថិភាព ។ ប៉ុន្តែ មកពីនេះខ្ញុំមិនដឹងថាគួរសន្និដ្ឋានថាបុគ្គលម្នាក់ៗមានទេវតាការពារខ្លួនឬអត់? យើងគួរតែប្រកាន់យកការពិតថា ការថែរក្សាយើងម្នាក់ៗ មិនមែនជាការកិច្ច របស់ទេវតាតែមួយទេ ប៉ុន្តែទាំងអស់ដោយមានការយល់ព្រមតែមួយ ឃ្លាំមើល ការសង្គ្រោះរបស់យើង ។ ដ្បិតមានគេនិយាយអំពីទេវតាទាំងអស់គ្នាថាពួកគេអរ សប្បាយជាងការប្រែចិត្តមនុស្សបាបម្នាក់ឲ្យប្រែចិត្តជាងមនុស្សសុចរិតកៅសិប ប្រាំបួននាក់ដែលបានតមកក្នុងសេចក្តីសុចរិត [លូកា ១៥:៧] ។ ម្យ៉ាងទៀត វា ត្រូវបានគេនិយាយអំពីទេវតាមួយចំនួនដែល « ពួកគេបានយកព្រលឹងឡាសារ ទៅក្នុងទ្រូងរបស់អំប្រាហាំ » [លូកា ១៦:២២] ។ ហើយអេលីសេក៏មិន បង្ហាញដោយឥតប្រយោជន៍ដល់អ្នកបម្រើរបស់គាត់ដែរនូវទេវតាដ៏កាចសាហាវជា ច្រើនដែលត្រូវបានកំណត់ជាពិសេសសម្រាប់គាត់ [២៣:១៧] ។ មានវត្តមួយដែលហាក់ដូចជាបញ្ជាក់ពីចំណុចនេះច្បាស់ជាងអ្វីដែលនៅសល់បន្តិ ច ។ ដ្បិតពេលពេត្រុសបាននាំចេញពីគុក មកគោះទ្វារផ្ទះដែលពួកបងប្អូនត្រូវ បានមកជុំគ្នា ដោយគេនឹកស្មានមិនដល់ថាជាគាត់ «គេថាជាទេវតារបស់គាត់» [កិច្ចការ ១២:១៥] ។ នេះហាក់ដូចជាបានចូលទៅក្នុងគំនិតរបស់ពួកគេពីគំនិត

ទូទៅដែលអ្នកជឿម្នាក់ៗត្រូវបានចាត់តាំងទៅតាមអាណាព្យាបាលរបស់គាត់ ។
 ទោះបីជានៅទីនេះ ក៏អាចឆ្លើយបានថា គ្មានអ្វីរវាងយើងពីការយល់ដឹងអំពីទេវ
 តាណាមួយឡើយ ដែលមិនមែនជាអ្នកថែរក្សាជាប្រភេទរហូតរបស់ពេត្រុសនោះ
 ទេ ។ ដូចគ្នាដែរ មនុស្សទូទៅស្រមៃមើលទៅតាពីរគឺល្អ និងអាក្រក់ ព្រោះវា
 សុទ្ធតែជាទេពកោសល្យផ្សេងៗគ្នា ដែលភ្ជាប់ជាមួយមនុស្សម្នាក់ៗ ។ ប៉ុន្តែ វា
 មិនសមនឹងការអន្ទះសាក្នុងការស៊ើបអង្កេតអ្វីដែលវាមិនបាច់ច្រើនដែលយើងដឹង
 ។ បើការដែលម្ចាស់ស្ថានសួគ៌គ្រប់គ្រងរក្សាសុវត្ថិភាពមិនធ្វើឲ្យមនុស្សពេញ
 ចិត្ត ខ្ញុំមិនឃើញថាគាត់អាចទទួលបានប្រយោជន៍អ្វីពីការដឹងថាទេវតាមួយអង្គ
 បានប្រទានមកគាត់ជាអាណាព្យាបាលពិសេសរបស់គាត់ ។ ពិតប្រាកដណាស់
 អស់អ្នកដែលបង្ហាងទៅតាមរូប ការយកចិត្តទុកដាក់ដែលព្រះយកពីយើងម្នា
 ក់ៗ កំពុងតែប្រព្រឹត្តអំពើអយុត្តិធម៌ដ៏អស្ចារ្យទាំងខ្លួនគេ និងចំពោះសមាជិកទាំង
 អស់នៃសាសនាចក្រ ។ ដូចជាវាជាការសន្យាដែលទុកចោលថា យើងគួរតែ
 ប្រយុទ្ធដោយក្លាហានជាងនេះជាមួយនឹងម្ចាស់ផ្ទះទាំងនេះដែលគាំទ្រ និងការពារ
 យើងជុំវិញ!

8. ឋាននុក្រមលេខ និងទម្រង់ទេវតា

សូមឲ្យអ្នកដែលហ៊ានកំណត់ចំនួន និងបញ្ជូរបស់ទេវតាមើលថាខ្លួនមានគ្រឹះបែប
 ណា ។ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថា មីកែលត្រូវបានគេហៅថា « ព្រះអង្គម្ចាស់ដ៏អស្ចារ្យ
 » នៅក្នុងសៀវភៅដានីយ៉ែល (ជំពូក ១២:១) និងជាមហាទេវតា » នៅ
 ក្នុងយូដាស (ខទី៖ ៩) ។ ហើយប៉ុលបានបង្រៀនថា វានឹងក្លាយជាមហា
 ទេវតាដែលនឹងហៅមនុស្សមកជំនុំជម្រះដោយត្រៃ (ថៃស្យាទី ១ ៤:១៦; អេសេ
 ១០:៥) ។ ប៉ុន្តែ តើអ្នកណាអាចកំណត់កម្រិតនៃកិត្តិយសក្នុងចំណោមពួកទេវតា
 ដោយបែងចែកនិមួយៗដោយគ្រឿងឥស្សរិយយសរបស់ខ្លួន ចាត់តាំងទីកន្លែង
 និងស្ថាននីយកម្មរៀងៗខ្លួន? ចំពោះឈ្មោះពីរដែលមាននៅក្នុងបទគម្ពីរ គឺ
 Machael (Daniel 10:21) និង Gabriel (Daniel 8: 16 ; Luke

1:19 ; 26] និងទីបី [Raphael] ប្រសិនបើអ្នកចង់បន្ថែមឈ្មោះមួយពីប្រវត្តិ
 របស់ Tobit [Tobit 12:15] ហាក់ដូចជាមកពីអត្ថន័យរបស់ពួកគេ ដែលត្រូវ
 បានអនុវត្តចំពោះទេវតា ដោយសារភាពទន់ខ្សោយនៃសមត្ថភាពរបស់យើង
 ទោះបីជាខ្ញុំចូលចិត្តចាកចេញពីសំណួរលើកចំហក៏ដោយ ។ ទាក់ទងនឹងចំនួននេះ
 យើងឮចេញពីមាត់របស់ព្រះគ្រីស្ទ «កងពលជាច្រើន» [ម៉ាថាយ ២៦:៥៣] ពី
 ដានីយ៉ែល «ជាច្រើនរាប់សិបនាក់» [ដាន.៧:១០]; អ្នកបម្រើរបស់អេលីសេ
 បានឃើញទេះចំបាំងពេញ [២ ពង្សាវតារក្សត្រ ៦:១៧]; ហើយថាទេវតាត្រូវ
 បានគេនិយាយថា «បោះជំរុំវិញអស់អ្នកដែលកោតខ្លាចព្រះ» បង្ហាញថាមានហ្វូង
 មនុស្សយ៉ាងច្រើន [ទំនុក. ៣៤:៧] ។ វាប្រាកដណាស់ថា វិញ្ញាណខ្លះរូបកាយ
 ហើយនៅតែជាបទគម្ពីរ ដែលផ្ទុកនឹងរង្វាស់នៃការយល់ដឹងរបស់យើង បង្ហាញ
 យ៉ាងមានប្រយោជន៍សម្រាប់យើងថា ទេវតាស្ថាបក្រោមឈ្មោះ ចេរូប៊ីម និងសេ
 រ៉ាហ្វីម ដើម្បីកុំឱ្យយើងសង្ស័យថា ពួកវាត្រៀមខ្លួនជាស្រេចដើម្បីនាំយកជំនួយ
 មកយើង ។ ល្បឿនលឿនមិនគួរឱ្យជឿ កាលៈទេសៈត្រូវការវា សូម្បីតែ
 ផ្នែកបន្ទោរដែលបញ្ជូនទៅស្ថានសួគ៌មករកយើងដោយល្បឿនធម្មតាក៏ដោយ ។
 អ្វីក៏ដោយក្រៅពីនេះអាចត្រូវបានស្វែងរកទាំងលេខ និងលំដាប់របស់វា ចូរយើង
 រក្សាវានៅក្នុងចំណោមអាថ៌កំបាំងទាំងនោះ ដែលវិវរណៈពេញលេញត្រូវបាន
 ពន្យារពេលរហូតដល់ថ្ងៃចុងក្រោយ ។ ដូច្នេះ ចូរយើងចងចាំថា កុំស៊ើបអង្កេត
 ដោយចង់ដឹងពេក ឬនិយាយដោយមានទំនុកចិត្តពេក ។

9. ទេវតាមិនមែនគ្រាន់តែជាគំនិតទេ ប៉ុន្តែជាការពិត

ប៉ុន្តែចំណុចនេះដែលមនុស្សដែលមិនស្ងប់ចិត្តខ្លះហៅជាសំណួរ គួរតែត្រូវបានគេ
 ទុកឲ្យប្រាកដថា ៖ ទេវតាគឺជា «វិញ្ញាណបម្រើ» [ហេព្រើរ.1:14] ដែលការ
 បម្រើរបស់ព្រះប្រើសម្រាប់ការពារខ្លួនគាត់ ហើយតាមរយៈការដែលគាត់ទាំងពីរ
 ចែកចាយ ប្រយោជន៍របស់គាត់ក្នុងចំណោមមនុស្ស ហើយក៏បំពេញកិច្ចការ
 ដែលនៅសេសសល់របស់គាត់ដែរ ។ ពិតប្រាកដណាស់ វាគឺជាគំនិតរបស់ពួក

សាខូស៊ីពីបុរាណ [កិច្ចការ ។ 23:8] ថាដោយពួកទេវតា គ្មានអ្វីមានន័យក្រៅពី ការជំរុញចិត្តដែលព្រះបានបំផុសគំនិតក្នុងមនុស្ស ឬគំរូនៃអំណាចរបស់ទ្រង់ដែល ទ្រង់បានលើកឡើង ប៉ុន្តែទីបន្ទាល់ជាច្រើននៃបទគម្ពីរបានស្រែកប្រឆាំងនឹងការ មិនសមហេតុសមផលនេះថា វាជាការអស្ចារ្យដែលល្ងង់ខ្លៅបែបនេះអាច ត្រូវ កើតនៅក្នុងមនុស្សនោះ ។ ដើម្បីលុបចោលវគ្គដែលខ្ញុំបានយោងខាងលើ ដែល ជាកន្លែងដែលរាប់ពាន់ [វិវរណៈ ។ ៥:១១] និងកងពល [ម៉ាថ. 26:53] នៃ ទេវតាត្រូវបានលើកឡើង ដែលជាកន្លែងដែលសេចក្តីអំណរត្រូវបានសន្មតថាជា ពួកគេ [លូកា 15:10] ដែលជាកន្លែងដែលពួកគេត្រូវបានគេនិយាយថាដើម្បី លើកអ្នកជឿដោយដៃរបស់ពួកគេ [ទំនុក.91:11; ម៉ាថាយ ៤:៦; លូកា 4:10– 11] និងដើម្បីដឹកព្រលឹងរបស់ពួកគេទៅសម្រាក [លូកា 16:22] ដើម្បីឃើញ ព្រះភ័ក្ត្រនៃព្រះវរបិតា [ម៉ាថាយ 18:10] ហើយដូចគ្នា មានវគ្គផ្សេងទៀត ដែលវាបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថា ពួកគេពិតជាវិញ្ញាណដែលមានអត្ថិភាពពិត ប្រាកដ ។ ដ្បិតយើងត្រូវតែយល់យ៉ាងណាក៏ដោយ វាអាចនឹងត្រូវបានច្រលំនូវអ្វី ដែលស្មោះ និងប៉ុលបាននិយាយថា ក្រិក្សរីន័យត្រូវបានប្រទានមកដោយដៃ របស់ទេវតា [កិច្ចការ ៧:៥៣ កាឡាទី ៣:១៩] ។ យើងត្រូវយល់ដូចគ្នានឹង ការថ្លែងរបស់ព្រះគ្រីស្ទថា បន្ទាប់ពីការប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញ អ្នករើសតាំងនឹង បានដូចជាពួកទេវតា [ម៉ាថ. ២២:៣០] ថាថ្ងៃជំនុំជំរះមិនត្រូវបានគេស្គាល់សូ ម្បីតែចំពោះទេវតា [ម៉ាថាយ 24:36] ហើយបន្ទាប់មកគាត់នឹងមកជាមួយពួក ទេវតាបរិសុទ្ធ [ម៉ាថាយ ។ ២៥:៣១; លូកា ៩:២៦] ។ ស្រដៀងគ្នាដែរ ពេល ប៉ុលបានចោទប្រកាន់ធីម៉ូថេនៅចំពោះព្រះគ្រីស្ទ និងទេវតាដែលគាត់បានជ្រើស រើសឲ្យកាន់តាមបញ្ញត្តិរបស់គាត់ [១ ធីម៉ូថេ. 5:21] ទ្រង់មិនមានន័យថាគុណ សម្បត្តិឬការបំផុសគំនិតដោយគ្មានខ្លឹមសារទេ ប៉ុន្តែជាវិញ្ញាណពិត ។ ហើយអ្វី ដែលអ្នកអាននៅក្នុងសំបុត្រទៅកាន់ពួកហេព្រើរ មិនសមហេតុផលនោះទេ ថា ព្រះគ្រីស្ទបានត្រូវបានធ្វើឲ្យប្រសើរជាងពួកទេវតា [ហេព្រើរ. ១:៤] ថាលោកីយ៍

មិនចុះចូលនឹងពួកគេ [ហេព្រើរ. ១:៤] ថាលោកីយ៍មិនចុះចូលនឹងពួកគេ [ហេព្រើរ. 2:5] ហើយថាព្រះគ្រីស្ទបានសន្មតថាធម្មជាតិមិនមែនជារបស់ពួកគេទេគឺជារបស់មនុស្ស(ហេព្រើរ. ២:១៦)លុះត្រាតែយើងមានន័យថាពួកគេជាវិញ្ញាណដែលមានពរ ដែលការប្រៀបធៀបទាំងនេះអាចអនុវត្តបាន ។ ហើយអ្នកសរសេរសំបុត្របញ្ជាក់ខ្លួនគាត់យ៉ាងច្បាស់នៅពេលដែលគាត់ប្រមូលព្រលឹងអ្នកជឿ និងពួកទេវតាបរិសុទ្ធក្នុងពេលដំណាលគ្នាក្នុងរាជាណាចក្ររបស់ព្រះ [ហេព្រើរ. ១២:២២] ។ ចូរយើងបន្ថែមនូវអ្វីដែលយើងបានសំដៅទៅលើរួចទៅហើយថា ទេវតានៃកុមារធ្លាប់ឃើញព្រះភក្ត្ររបស់ព្រះ [ម៉ាថ. 18:10] ថាយើងត្រូវបានការពារដោយផ្ទាល់របស់ពួកគេ [លូកា 4:10-11] ថាពួកគេរីករាយនឹងសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង [លូកា 15:10] ដែលពួកគេបានភ្ញាក់ផ្អើលចំពោះព្រះគុណដ៏ច្រើននៃព្រះនៅក្នុងក្រុមជំនុំ ហើយថាពួកគេគឺជា នៅក្រោមព្រះគ្រីស្ទជាប្រមុខ ។ នេះទាក់ទងនឹងការបង្ហាញខ្លួនជាច្រើនរបស់ពួកគេចំពោះបុព្វបុរសដ៏បរិសុទ្ធក្រោមទម្រង់ជាបុរស ការនិយាយ និងការទទួលបដិសណ្ឋារកិច្ចរបស់ពួកគេ [លោក. ១៨:២] ។ ឯព្រះគ្រីស្ទទ្រង់ដោយហេតុដែលទ្រង់កាន់ក្នុងបុគ្គលជាអ្នកសម្រុះសម្រួល ទើបហៅថាទេវតា [ម៉ាទ្សាតី ៣:១] ។ វាហាក់ដូចជាល្អសម្រាប់ខ្ញុំក្នុងការប៉ះលើរឿងនេះ ដោយវិធីនេះ ដើម្បីពង្រឹងភាពសាមញ្ញប្រឆាំងនឹងគំនិតដ៏ល្ងង់ខ្លៅ និងមិនសមហេតុសមផលទាំងនោះ ដែលវាត្រូវបានលើកឡើងដោយសាតាំងជាច្រើនសម័យមុន ពីពេលមួយទៅពេលមួយបានផ្ទុះឡើងជាថ្មី ។

10. សិរីល្អ មិនមែនជារបស់ទេវតាទេ ។

វានៅសល់សម្រាប់យើងដើម្បីទប់ទល់នឹងអបិយជំនឿដែលតែងតែលូនចូលជាញឹកញយ ដើម្បីឱ្យទេវតាជាអ្នកបម្រើ និងជាអ្នកចែកចាយរបស់ល្អទាំងអស់ដល់យើង ។ ក្លាមៗនោះ ហេតុផលរបស់មនុស្សកាន់តែយឺតយ៉ាវ ដែលគាត់គិតថាគ្មានកិត្តិយសណាមួយត្រូវដកហូតពីគេឡើយ ។ ដូច្នេះវាកើតឡើងដែលថាអ្វីដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ និងព្រះគ្រីស្ទតែមួយគត់ត្រូវបានផ្ទេរទៅពួកគេ ។ ដូច្នេះ

ហើយ យើងឃើញថា សិរីល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺសម្រាប់សម័យកាលមួយចំនួន ដែលពីមុនត្រូវបានបិទបាំងតាមវិធីជាច្រើន នៅពេលដែលផ្ទុយពីព្រះបន្ទូលរបស់ ព្រះ កិត្តិយសដែលមិនអាចវាស់វែងបានត្រូវបានផ្តល់ឲ្យយ៉ាងថ្លៃថ្លាដល់ពួកទេវតា ។ ហើយក្នុងចំណោមអំពើអាក្រក់ទាំងឡាយដែលយើងកំពុងតែប្រយុទ្ធគ្នាសព្វថ្ងៃនេះ គឺមិនសូវមានបុរាណទេ ។ វាហាក់ដូចជាថា ប៉ុលមានការតស៊ូយ៉ាងខ្លាំងជាមួយនឹងមនុស្សមួយចំនួនដែលលើកតម្កើងទេវតា ដែលធ្វើឱ្យពួកគេនៅជិតបានបន្ទាប់ព្រះគ្រីស្ទដល់កម្រិតដូចគ្នា ។ ដូច្នេះ គាត់បានដាស់តឿនដោយការល្អនៃលោមយ៉ាងខ្លាំងក្នុងសំបុត្រទៅកាន់កូល៉ុសថា មិនត្រឹមតែជាព្រះគ្រីស្ទដែលត្រូវបានគេពេញចិត្តចំពោះពួកទេវតាទាំងអស់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថាទ្រង់ជាអ្នកបង្កើតរបស់ល្អទាំងអស់ដែលពួកគេមាន [កូរីន ១:១៦, ២០] ។ ការនេះគាត់ធ្វើដើម្បីកុំឲ្យយើងចាកចេញពីព្រះគ្រីស្ទ ហើយទៅរកអ្នកដែលមិនចេះគ្រប់គ្រាន់ ប៉ុន្តែទាញចេញពីអណ្តូងដូចយើងដែរ ។ ប្រាកដណាស់ ដោយសារព្រះដ៏មានព្រះភាគ បញ្ចេញពន្លឺនៅក្នុងពួកគេ គ្មានអ្វីងាយស្រួលសម្រាប់យើងជាងការដួល ស្រឡាំងកាំង ដោយការថ្វាយបង្គំពួកគេ ហើយក្រោយមកសន្មតថាពួកគេទាំងអស់ ដែលជំពាក់ចំពោះព្រះជាម្ចាស់តែម្នាក់ឯងនោះទេ ។ សូម្បីតែយូហាននៅក្នុងវិវរណៈសារភាពថារឿងនេះបានកើតឡើងចំពោះគាត់ ប៉ុន្តែនៅពេលជាមួយគ្នានោះគាត់បានបន្ថែមថាចម្លើយនេះបានមកដល់គាត់ «កុំធ្វើដូច្នេះឡើយ! ខ្ញុំជាអ្នកបំរើជាមួយអ្នក ថ្វាយបង្គំព្រះ»

11. ព្រះប្រើទេវតា មិនមែនសម្រាប់តែព្រះអង្គទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់យើង

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ យើងនឹងជៀសផុតពីគ្រោះមហន្តរាយនេះ ប្រសិនបើយើងសួរថា ហេតុអ្វីបានជាតាមរយៈពួកគេ ជាជាងតាមរយៈខ្លួនគាត់ ដោយមិនបានបម្រើពួកគេ នោះព្រះនឹងមិនប្រកាសអំពីអំណាចរបស់ទ្រង់ ផ្តល់សុវត្ថិភាពដល់អ្នកជឿ និងដើម្បីទំនាក់ទំនងអំណោយនៃគុណប្រយោជន៍របស់ទ្រង់ដល់ពួក

គេ ។ ប្រាកដណាស់ថាគាត់មិនធ្វើនេះដោយការចាំបាច់ដូចគាត់មិនអាចធ្វើ
 ដោយគ្មានពួកគេទេព្រោះជារឿយៗតាមដែលគាត់ពេញចិត្តគាត់មិនអើពើនឹង
 ការងាររបស់គាត់តាមឆន្ទៈរបស់គាត់តែម្នាក់ឯងទេរហូតមកដល់ពេលនេះពួកគេ
 មកពីគាត់ជាមធ្យោបាយបំភ្លឺការលំបាក ។ ដូច្នេះ ទ្រង់ប្រើទេវតាដើម្បីល្អូងលោម
 ភាពទន់ខ្សោយរបស់យើង ដើម្បីកុំឲ្យយើងខ្វះអ្វីដែលអាចលើកឡើងនូវគំនិត
 របស់យើងឲ្យមានសេចក្តីសង្ឃឹម ឬបញ្ជាក់ពីសេចក្តីសុខនោះឡើយ ។ ការ
 ពិតមួយ គួរតែគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់យើង ៖ ព្រះអម្ចាស់ប្រកាសថាទ្រង់ជាអ្នក
 ការពារយើង ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលយើងឃើញខ្លួនយើងរងទុក្ខដោយគ្រោះថ្នាក់
 ជាច្រើន រឿងគ្រោះថ្នាក់ជាច្រើន សត្រូវជាច្រើនប្រភេទ ដូចជាភាពទន់ខ្សោយ
 និងភាពទន់ខ្សោយរបស់យើង ជួនកាលយើងនឹងពោរពេញដោយការភ័យខ្លាច
 ឬផ្តល់ភាពអស់សង្ឃឹម ប្រសិនបើព្រះអម្ចាស់មិនធ្វើឱ្យយើងដឹងពីវត្តមាន នៃព្រះ
 គុណរបស់ទ្រង់តាមសមត្ថភាពរបស់យើង ។ ដោយហេតុផលនេះ គាត់មិនត្រឹម
 តែសន្យាថានឹងមើលថែយើងប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងប្រាប់យើងថា គាត់មានអ្នក
 យាមរាប់មិនអស់ ដែលគាត់បានបញ្ជាឱ្យមើលថែរក្សាសុវត្ថិភាពរបស់យើង ។
 ដរាបណាយើងត្រូវបានការពារដោយការការពារនិងការរក្សារបស់ពួកគេ ទោះបី
 ជាគ្រោះថ្នាក់ណាដែលអាចគំរាមកំហែងយើងត្រូវបានដាក់លើសពីឱកាសនៃអំពើ
 អាក្រក់ទាំងអស់ ។ ខ្ញុំសារភាពថាយើងប្រព្រឹត្តខុសនៅពេល បន្ទាប់ពីការសន្យា
 ដ៏សាមញ្ញនោះអំពីការការពាររបស់ព្រះតែមួយ យើងនៅតែស្វែងរកថាជំនួយ
 របស់យើងអាចនឹងមកដល់ណា [ទំនុក. ១២១:១; ១២០:១] ។ ប៉ុន្តែដោយសារ
 ព្រះអម្ចាស់ ដោយសារព្រះហឫទ័យសប្បុរស និងសុភាពដ៏លឿនលឿនរបស់ទ្រង់
 សព្វព្រះទ័យនឹងដោះស្រាយកំហុសរបស់យើង យើងគ្មានហេតុផលអ្វីដែលត្រូវមិន
 យកចិត្តទុកដាក់ចំពោះប្រយោជន៍ដ៏ធំរបស់ទ្រង់ឡើយ ។ យើងមានឧទាហរណ៍
 មួយអំពីរឿងនេះក្នុងអ្នកបម្រើរបស់អេលីសេ ដែលពេលគាត់ឃើញភ្នំដែលឡោម
 ព័ទ្ធដោយកងទ័ពស៊ីរី ហើយថាគ្មានការរត់គេចនោះទេ នោះមានភាពភ័យខ្លាច

ដូចជាអ្វីៗទាំងអស់សម្រាប់ខ្លួនគាត់ និងម្ចាស់គាត់ ។ នៅទីនេះ អេលីសេបាន អធិស្ឋានដល់ព្រះឲ្យទ្រង់បើកភ្នែកអ្នកបម្រើទ្រង់ ។ ត្រង់អ្នកបម្រើនោះគឺជាភ្នំ ដែលពោរពេញទៅដោយសេះដ៏កាចសាហាវ និងរទេះចំបាំង ដែលមានទេវតា មួយចំនួន ដែលត្រូវការការគាត់ដូចជាព្យាការី [២ ពង្សាវតារក្សត្រ ៦:១៧] ។ ដោយមានការពង្រឹងដោយការនិមិត្តនេះ គាត់បានងើបឡើងវិញ ហើយអាច ដោយភាពក្លាហានមិនហ៊ានមើលងាយសត្រូវរបស់គាត់ ដោយមើលឃើញថាគាត់ ជិតផុតពូជហើយ ។

12. ទេវតាមិនត្រូវបង្វែរយើងពីការសម្លឹងមើលរបស់យើងចំពោះព្រះអម្ចាស់ នោះទេ ។

ដូច្នេះ អ្វីក៏ដោយដែលនិយាយទាក់ទងនឹងការបម្រើរបស់ទេវតា ចូរយើងណែនាំ វាដល់ទីបញ្ចប់ថា ដោយបានលុបចោលការខ្វះខាតទាំងអស់ នោះសេចក្តីសង្ឃឹម របស់យើងលើព្រះអាចនឹងកាន់តែរឹងមាំឡើង រាល់ការខ្វះការជឿទុកចិត្ត សេចក្តី សង្ឃឹមរបស់យើងលើព្រះអាចនឹងមានកាន់តែច្រើន បានបង្កើតឡើងយ៉ាងរឹង មាំ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ជំនួយនេះត្រូវបានរៀបចំសម្រាប់យើងដោយព្រះ អម្ចាស់ ដើម្បីកុំឱ្យយើងភ័យខ្លាចដោយហ្មឺងខ្មាំងសត្រូវ ដូចជាប្រសិនបើពួកគេ អាចយកឈ្នះលើជំនួយរបស់ទ្រង់ ប៉ុន្តែដើម្បីឱ្យយើងអាចជ្រកកោននៅក្នុងពាក្យ របស់អេលីសេដែលថា « មានច្រើនទៀតសម្រាប់ យើងជាជាងទាស់នឹងយើង » [២ ពង្សាវតារក្សត្រ ៦:១៦] ។ ដូច្នេះ វាជាការពិបាកណាស់សម្រាប់យើងដែល ត្រូវនាំចេញពីព្រះដោយពួកទេវតា ដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងដើម្បីផ្ទៀងផ្ទាត់ថា ជំនួយរបស់ទ្រង់គឺកាន់តែជិតដល់យើង! ប៉ុន្តែគេនាំយើងទៅឆ្ងាយ លុះត្រាតែ គេដឹកដៃយើងត្រង់ទៅរកទ្រង់ ដើម្បីឲ្យយើងមើលទៅលើទ្រង់ អំពាវនាវដល់ ទ្រង់ ហើយប្រកាសទ្រង់ជាជំនួយតែម្នាក់ឯងរបស់យើង ។ លុះត្រាតែយើងចាត់ ទុកពួកគេថាជាដែរបស់ទ្រង់ ដែលមិនធ្វើការដោយគ្មានការណែនាំ ។ លុះត្រាតែ ពួកគេរក្សាយើងនៅក្នុងអ្នកសម្រុះសម្រួលតែមួយ គឺព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីអោយយើង

ពីងផ្នែកទាំងស្រុងលើទ្រង់ ពីងលើទ្រង់ នាំមកឯទ្រង់ ហើយសម្រាកនៅក្នុងទ្រង់ ។ សម្រាប់អ្វីដែលត្រូវបានពិពណ៌នានៅក្នុងការនិមិត្តរូបសំយ៉ាបបញ្ជាក់តែនៅជាប់ និងត្រូវបានជួសជុលយ៉ាងជ្រាលជ្រៅនៅក្នុងគំនិតរបស់យើង៖ ថាទេវតាចុះមកផែនដីដល់មនុស្សហើយឡើងពីមនុស្សទៅស្ថានសួគ៌ដោយជណ្តើរដែលព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលឈរ [លោកុ. ២៤:១២] ។ នេះបង្ហាញថា មានតែតាមរយៈការអង្វររបស់ព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ ទើបវានាំមកថាការបម្រើរបស់ទេវតាមករកយើង ដូចដែលទ្រង់ផ្ទាល់បានបញ្ជាក់៖ « តទៅនេះឯងនឹងឃើញផ្ទៃមេឃបើកចំហ ហើយពួកទេវតា ... ធ្លាក់មកលើកូនមនុស្ស » [យ៉ូហាន 1:51] ។ ដូច្នេះ អ្នកបម្រើរបស់អំប្រាហាំ ទោះបីជាបានទុកចិត្តចំពោះការបង្គាប់របស់ទេវតា [លោកុ. ២៤:៧] មិនមែនដោយហេតុផលនោះទេ អំពាវនាវឲ្យគាត់ជួយគាត់ ប៉ុន្តែដោយពីងផ្នែកលើការតាំងចិត្តនោះ បង្ហាញការអធិស្ឋានរបស់គាត់ទៅព្រះយេស៊ូ ហើយអង្វរគាត់ឲ្យបង្ហាញសេចក្តីមេត្តាករុណាដល់អំប្រាហាំ [លោកុ. ២៤:១២] ។ ដោយសារព្រះជាម្ចាស់មិនតាំងពួកគេឱ្យបម្រើព្រះចេស្ដា និងភាពល្អរបស់ព្រះអង្គ ដើម្បីចែកចាយសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គជាមួយពួកគេ ដូច្នេះព្រះអង្គមិនសន្យានឹងយើងពីជំនួយរបស់ព្រះអង្គ តាមរយៈកិច្ចបម្រើផ្សាយរបស់ពួកគេ ដើម្បីអោយយើងបែងចែកការទុកចិត្តរវាងពួកគេ និងព្រះអង្គ ។ ដូច្នេះសូមលោកទៅកាន់ទស្សនវិជ្ជា Platonic នៃការស្វែងរកការចូលទៅកាន់ព្រះតាមរយៈពួកទេវតា ហើយការថ្វាយបង្គំពួកគេដោយចេតនាដើម្បីបង្ហាញឱ្យព្រះជាម្ចាស់កាន់តែខិតជិតដល់យើង ។ នេះជាអ្វីដែលមនុស្សអបិយជំនឿ និងចង់ដឹងចង់ឃើញ បានព្យាយាមអូសទាញចូលទៅក្នុងសាសនារបស់យើងតាំងពីដើមដំបូង ហើយតស៊ូព្យាយាមរហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

13. បទគម្ពីរជួយយើងប្រឆាំងនឹងមារសត្រូវ

រាល់បទគម្ពីរដែលបង្រៀនអំពីអារក្សមានគោលបំណងដាស់តឿនយើងឱ្យប្រុងប្រយ័ត្នប្រឆាំងនឹងឧបាយកល និងឧបាយកលរបស់ពួកគេ ហើយថែមទាំងធ្វើឱ្យ

យើងបំពាក់ខ្លួនជាមួយនឹងអាវុធទាំងនោះដែលមានកម្លាំង និងកម្លាំងគ្រប់គ្រាន់
 ដើម្បីកម្ចាត់សត្រូវដ៏ខ្លាំងបំផុតទាំងនេះ ។ សម្រាប់ពេលដែលសាតាំងត្រូវបានគេ
 ហៅថាជាព្រះ [កូរិនថូសទី 2 4: 4] និងជាព្រះអង្គម្ចាស់ [យ៉ូហាន 12:
 31] នៃពិភពលោកនេះនៅពេលដែលវាត្រូវបានគេហៅថាជាមនុស្សប្រដាប់
 អាវុធខ្លាំង [លូកា 11: 21;ម៉ាថាយ.12:29] វិញ្ញាណដែលកាន់អំណាចលើ
 អាកាស [អេភ. 2:2], សត្វតោដែលកំពុងគ្រហឹម [ពេត្រុសទី 1 5:8] ការ
 ពិពណ៌នាទាំងនេះគ្រាន់តែធ្វើឱ្យយើងមានការប្រុងប្រយ័ត្ន និងប្រយ័ត្នប្រយោជន៍
 ជាងមុន ហើយដូច្នេះបានត្រៀមខ្លួនបន្ថែមទៀតដើម្បីទទួលយកការតស៊ូ ។
 ពេលខ្លះនេះក៏ត្រូវបានកត់សម្គាល់យ៉ាងច្បាស់ផងដែរ ៖ សម្រាប់ពេត្រុស បន្ទាប់
 ពីគាត់បាននិយាយថា អារក្ស «ដើរជុំវិញដូចជាសិង្ហដែលកំពុងគ្រហឹម ស្វែងរក
 អ្នកណាម្នាក់ដើម្បីលេបត្របាក់»[ពេត្រុសទី ១ ៥:៨] ភ្លាមៗនោះក៏ចូលរួមការ
 ដាស់តឿនថា ដោយសេចក្តីជំនឿ យើងនឹងទប់ទល់នឹងវាយ៉ាងខ្ជាប់ខ្ជួន [១
 ពេត្រុស ៥:៩] ។ ហើយប៉ុលបន្ទាប់ពីគាត់ត្រូវបានព្រមានយើងថាការតស៊ូរបស់
 យើងមិនមែនដោយសាច់ឈាមទេ ប៉ុន្តែជាមួយនឹងចៅហ្វាយនាយនៃអាកាស
 ជាមួយនឹងអំណាចនៃសេចក្តីងងឹត និងអំពើទុច្ចរិតខាងវិញ្ញាណ [អេភេសូរ
 6:12] បានដាក់ដេញថ្លៃឱ្យយើងដាក់គ្រឿងសឹកនោះ ។ មានសមត្ថភាពទ្រទ្រង់
 ការប្រកួតដ៏អស្ចារ្យ និងគ្រោះថ្នាក់ (អេភេសូ. ៦:១៣) ។ យើងត្រូវបានគេ
 ដឹងជាមុនថា ខ្លាំងសត្រូវគំរាមកំហែងយើងដោយឥតឈប់ឈរ សត្រូវដែលជា
 តំណាងនៃភាពក្លាហាន ភាពក្លាហាន នៃកម្លាំងយោធា ល្បិចដ៏ប៉ិនប្រសប់
 ភាពខ្ពះខ្ពង់ និងរហ័សរហួន គ្រប់សព្វវិធីដែលអាចស្រមៃបាន និងជំនាញក្នុង
 វិទ្យាសាស្ត្រសង្គ្រាម ។ ដូច្នេះ យើងត្រូវតែពាក់ខ្លួនរាល់ការខិតខំប្រឹងប្រែងរបស់
 យើងទៅកាន់គោលដៅនេះ ៖ ថាយើងមិនគួរបណ្តោយឱ្យខ្លួនយើងត្រូវបានគ្រប
 ដណ្តប់ដោយភាពព្រងើយកន្តើយ ឬភាពអស់សង្ឃឹមនោះទេ ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញ
 ដោយភាពក្លាហានបានងើបឡើងឈរជើងរបស់យើងក្នុងការប្រយុទ្ធ ។ ដោយ

សារការបម្រើយោធានេះបញ្ចប់ត្រឹមតែសេចក្តីស្លាប់ប៉ុណ្ណោះ សូមឲ្យយើងជំរុញខ្លួនយើងឲ្យមានការតស៊ូ ។ ជាការពិតណាស់ ដោយដឹងអំពីភាពទន់ខ្សោយនិងភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់យើង អនុញ្ញាតឱ្យយើងជាពិសេសអំពាវនាវរកជំនួយរបស់ព្រះ ដោយពឹងផ្អែកលើទ្រង់តែម្នាក់ឯងក្នុងគ្រប់អ្វីដែលយើងព្យាយាម ព្រោះវាមានតែទ្រង់ប៉ុណ្ណោះដែលអាចផ្គត់ផ្គង់យើងនូវជំនួយ និងកម្លាំង ភាពក្លាហាន និងគ្រឿងសឹក ។

14. អាណាចក្រនៃអំពើអាក្រក់

ជាងនេះទៅទៀត ដើម្បីឲ្យយើងអាចមានការដាស់តឿន និងដាស់តឿនឲ្យអនុវត្តកិច្ចការនេះបន្ថែមទៀត ព្រះគម្ពីរបានធ្វើឲ្យយើងដឹងថា មិនមានសត្រូវមួយ មិនមែនពីរ ឬពីរបីនាក់នោះទេ ប៉ុន្តែមានកងទ័ពដ៏ធំដែលធ្វើសង្គ្រាមនឹងយើង ។ សម្រាប់នាងម៉ារីជាអ្នកស្រុកម៉ាដាឡាត្រូវបានគេនិយាយថាបានរួចពីអារក្សប្រាំពីរដែលនាងត្រូវបានកាន់កាប់ [ម៉ាកុស 16:9, លូកា 8:2] ហើយព្រះគ្រីស្ទធ្វើបន្ទាល់ថាជាធម្មតាបន្ទាប់ពីអារក្សមួយត្រូវបានដេញចេញប្រសិនបើអ្នករៀបចំកន្លែងសម្រាប់គាត់ ។ ជាថ្មីម្តងទៀត គាត់នឹងយកវិញ្ញាណអាក្រក់ចំនួនប្រាំពីរដែលអាក្រក់ជាងគាត់ទៅជាមួយ ហើយត្រឡប់ទៅកាន់កម្មសិទ្ធិទេវរបស់គាត់វិញ [ម៉ាថាយ 9:1-13] ។ ពិតណាស់ កងទ័ពទាំងមូលត្រូវបានគេនិយាយថាបានវាយប្រហារមនុស្សម្នាក់ [លូកា 8:30] ។ ដូច្នេះហើយ យើងត្រូវបានបង្រៀនដោយឧទាហរណ៍ទាំងនេះថា យើងត្រូវធ្វើសង្គ្រាមជាមួយខ្មាំងសត្រូវចំនួនដ៏ច្រើនឥតកំណត់ ក្រែងលោមើលងាយភាពតិចរបស់ពួកគេ យើងគួរតែនឹកពេកក្នុងការប្រយុទ្ធ ឬគិតថាពេលខ្លះយើងមានលទ្ធភាពសម្រាកខ្លះ យើងគួរតែលះបង់ភាពទំនេរ ប៉ុន្តែ ការលើកឡើងជាញឹកញាប់អំពីសាថាន ឬអារក្សនៅក្នុងឯកវចនៈ តំណាងឱ្យអាណាចក្រនៃអំពើទុច្ចរិតដែលប្រឆាំងនឹងនគរនៃសេចក្តីសុចរិត ។ ដោយសារក្រុមជំនុំ និងការប្រកបក្នុងនៃពួកបរិសុទ្ធមានព្រះគ្រីស្ទជាប្រមុខ ដូច្នេះបក្សពួកនៃអសុរស និងទុច្ចរិតផ្ទាល់ត្រូវបានបង្ហាញសម្រាប់

យើងរួមគ្នាជាមួយព្រះអង្គម្ចាស់របស់ពួកគេ ដែលកាន់អំណាចកំពូលលើពួកគេ ។
ដោយហេតុនេះហើយបានជាគេនិយាយថា ៖ « ចូរចេញទៅ... អ្នកបានដាក់
បណ្តាសាទៅក្នុងភ្លើងដ៏អស់កល្បជានិច្ច ដែលបានរៀបចំសម្រាប់អារក្ស និងពួក
ទេវតារបស់វា [ម៉ាថាយ ២៥:៤១]

15. ការតស៊ូដែលមិនអាចផ្សះផ្សាបាន ។

ការពិតដែលថាអារក្សគឺនៅគ្រប់ទីកន្លែងដែលហៅថាមានសត្រូវរបស់ព្រះ ហើយ
យើងក៏គួរតែបាញ់យើងឱ្យតស៊ូមិនឈប់ឈរប្រឆាំងនឹងវាដែរ ។ ដ្បិតបើយើង
មានសិរីល្អរបស់ព្រះនៅក្នុងចិត្តដូចដែលយើងគួរមាន យើងត្រូវតែអស់ពីកម្លាំង
ដើម្បីតទល់នឹងព្រះអង្គដែលព្យាយាមពន្លត់វា ។ ប្រសិនបើយើងមានចិត្តចង់
បញ្ជាក់អំពីវាជាណាចក្ររបស់ព្រះគ្រីស្ទតាមដែលយើងគួរធ្វើ នោះយើងត្រូវតែធ្វើ
សង្គ្រាមមិនអាចផ្សះផ្សាជាមួយនឹងព្រះអង្គដែលកំពុងរៀបចំផែនការបំផ្លាញរបស់
ខ្លួន ។ ជាថ្មីម្តងទៀត ប្រសិនបើយើងយកចិត្តទុកដាក់លើសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់
យើងទាំងស្រុង យើងគួរតែគ្មានសន្តិភាព ឬការឈប់សម្រាកជាមួយព្រះអង្គ
ដែលបន្តដាក់អន្ទាក់ដើម្បីបំផ្លាញវាឡើយ ។ ដូច្នេះ ជាការពិត តើគាត់បាន
ពិពណ៌នានៅក្នុង ជំពូកទី 3 ដែលគាត់បានល្បងពីការស្តាប់បង្គាប់ដែលជំពាក់
ដល់ព្រះ ដើម្បីឱ្យគាត់ក្នុងពេលដំណាលគ្នានឹងបង្អត់ព្រះនៃកិត្តិយសរបស់គាត់
ហើយទម្លាក់ខ្លួនមនុស្សឱ្យវិនាស [ខ. ១-៥] ។ ដូច្នេះផងដែរ នៅក្នុងពួកផ្សាយ
ដំណឹងល្អ ជាកន្លែងដែលគាត់ត្រូវបានគេហៅថា "សត្រូវ" [ម៉ាថ. 13:28]
ហើយត្រូវបានគេនិយាយថាសាបព្រោះស្មៅដើម្បីបង្កូចពូជនៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ច
[ម៉ាថាយ ១៣:២៥]សរុបមក យើងមានបទពិសោធន៍នៅក្នុងការប្រព្រឹត្តទាំងអស់
របស់សាតាំង ដែលព្រះគ្រីស្ទផ្ទៀងទីបន្ទាល់អំពីវាថា « តាំងពីដើមដំបូងមក វា
ជាឃាតក ... និងជាអ្នកភូតកុហក » [យ៉ូហាន 8; 44] ។ ដ្បិតគាត់
ប្រឆាំងនឹងសេចក្តីពិតរបស់ព្រះដោយភាពមិនពិត គាត់បិទបាំងពន្លឺដោយភាព
ងងឹត គាត់បញ្ឆោតគំនិតមនុស្សដោយកំហុស គាត់ញុះញង់ឲ្យស្អប់ភាពងងឹត

គាត់ញុះញង់គំនិតមនុស្សក្នុងកំហុស គាត់ញុះញង់ឲ្យមានការស្អប់ គាត់បង្ក
ជម្លោះ និងការប្រយុទ្ធគ្រប់យ៉ាង ។ ទីបំផុតដែលគាត់អាចនឹងរំលំរាជាណាចក្រ
របស់ព្រះ ហើយទម្លាក់មនុស្សទៅក្នុងភាពក្រៀមក្រំជាយូររហូត ។ ពីនេះវា
ហាក់ដូចជាថាគាត់នៅក្នុងធម្មជាតិ ថោកទាប អាក្រក់ និងព្យាបាទ ។ ត្បិត
ត្រូវតែមានភាពថោកទាបជាខ្លាំងនៅក្នុងសេចក្តីសង្គ្រោះដែលលះបង់ខ្លួនឯងដើម្បី
វាយប្រហារសិរីល្អរបស់ព្រះ និងសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់មនុស្ស ។ នេះក៏ជាអត្ថន័យ
ដែលយ៉ូហានមានន័យនៅក្នុងសំបុត្ររបស់គាត់ ពេលគាត់សរសេរថា « អារក្ស
បានធ្វើបាបតាំងពីដើមដំបូងមក » [យ៉ូហាន ៩:១ ៣:៨] ។ ពិតប្រាកដណាស់
គាត់ចាត់ទុកគាត់ជាអ្នកនិពន្ធ អ្នកដឹកនាំ និងជាស្ថាបត្យករនៃអំពើអាក្រក់ និង
អំពើទុច្ចរិតទាំងអស់ ។

16. អារក្សគឺ degenerate ការបង្កើតរបស់ព្រះ

ប៉ុន្តែ ដោយសារអារក្សត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះ នោះសូមឱ្យយើងចាំថា
អំពើអាក្រក់នេះ ដែលយើងសន្មតថាជាធម្មជាតិរបស់វា មិនមែនមកពីការបង្កើត
របស់វាទេ ប៉ុន្តែមកពីការបង្ខូចរបស់វា ។ ដ្បិតអ្វីដែលគាត់មានគឺត្រូវថ្កោលទោស
គាត់បានមកពីការបះបោរ និងការដួលរលំរបស់គាត់ ។ ដោយហេតុផលនេះ
ព្រះគម្ពីរបានព្រមានយើង ក្រែងលោជឿថា ទ្រង់បានយាងមកក្នុងស្ថានភាព
បច្ចុប្បន្នរបស់ទ្រង់ ពីព្រះ នោះយើងគួរបញ្ជាក់ដល់ព្រះខ្លួនឯងនូវអ្វីដែលជាជន
បរទេសទាំងស្រុង ។ ដោយហេតុផលនេះ ព្រះគ្រីស្ទបានប្រកាសថា « កាល
ណាសាតាំងកុហក វានិយាយតាមលក្ខណៈរបស់វា » ហើយបញ្ជាក់ពីហេតុផល
ដោយសារតែ « វាមិននៅក្នុងសេចក្តីពិត » [យ៉ូហាន ៨:៤៤] ។
ប្រាកដណាស់ នៅពេលដែលព្រះគ្រីស្ទបញ្ជាក់ថា សាតាំង “មិននៅក្នុងសេចក្តី
ពិត” នោះវាប្រាប់ថាវាធ្លាប់នៅក្នុងនោះ ហើយនៅពេលដែលវាតាំងវាថាជា
“បិតានៃសេចក្តីភូតភរ” នោះវាដកវាចេញពីការចោទប្រកាន់ចំពោះព្រះពីកំហុស
ដែលវាបានកើតឡើងលើខ្លួនគាត់ ។ ប៉ុន្តែ ទោះបីជាហ្នឹងទាំងនេះត្រូវបាន

បញ្ជាក់យ៉ាងខ្លី និងមិនមានការបញ្ជាក់ច្បាស់លាស់ក៏ដោយ វាគឺលើសពីការគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីជម្រះភាពអស្ចារ្យរបស់ព្រះចំពោះការបង្កាច់បង្ខូចទាំងអស់ ។ ហើយតើយើងខ្ញុំរង់ចាំអ្វីដែលត្រូវដឹងអ្វីបន្ថែមទៀតអំពីអារក្ស ឬដឹងវាក្នុងគោលបំណងផ្សេងទៀត? មនុស្សមួយចំនួនអ្វីទាំងអស់ ព្រះគម្ពីរមិនមាននៅក្នុងវត្ថុជាច្រើនដែលចែងជាប្រព័ន្ធ និងច្បាស់ថាការដូររំលំនៃអារក្ស បុព្វហេតុ របៀបពេលវេលា និងចរិតលក្ខណៈរបស់វា ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារទ្រង់មិនមានជាប់ពាក់ព័ន្ធនឹងយើង នោះជាការប្រសើរដែលមិនត្រូវនិយាយអ្វីទាំងអស់ ឬយ៉ាងហោចត្រូវប៉ះវាដោយស្រាលៗ ព្រោះវាមិនសមនឹងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធក្នុងការចិញ្ចឹមចង់ដឹងចង់ឃើញរបស់យើងជាមួយនឹងប្រវត្តិទេដើម្បីគ្មានប្រសិទ្ធភាព ។ ហើយយើងឃើញថា គោលបំណងរបស់ព្រះអម្ចាស់គឺដើម្បីបង្រៀនអ្វីទាំងអស់នៅក្នុងអក្ខរាវិរុទ្ធដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ទ្រង់ លើកលែងតែអ្វីដែលយើងគួររៀនដើម្បីពង្រឹងយើងប៉ុណ្ណោះ ។ ដូច្នេះ ក្រែងយើងខ្លួនឯងនៅស្រពិចស្រពិលនឹងរឿងដែលហួសហេតុពេក ចូរឲ្យយើងស្តាប់ចិត្តនឹងសេចក្តីសង្ខេបនៃធម្មជាតិនៃអារក្សនេះ ៖ ពួកវាជាទេវតារបស់ព្រះកាលពីដើមដំបូង ប៉ុន្តែដោយការខ្វះជីវជាតិ ពួកវាបានបំផ្លាញខ្លួនឯង ហើយក្លាយជាឧបករណ៍នៃការបំផ្លាញអ្នកដទៃ ។ ដោយសារតែការដឹងនេះមានផលចំណេញ វាត្រូវបានបង្រៀនយ៉ាងច្បាស់នៅក្នុងពេត្រុស និងយូដាស ។ ព្រះមិនបានទុកចិត្តទៅតាមទាំងនោះដែលបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប [ពេត្រុសទី ២ ២:៤] ហើយមិនបានរក្សាធម្មជាតិដើមរបស់វាទេ ប៉ុន្តែបានចាកចេញពីទីតាំងរបស់ខ្លួន [យូដាស ៦] ។ ហើយប៉ុលក្នុងការនិយាយអំពី«ពួកទេវតាដែលបានរើសតាំង» [ធីម៉ូ. ៥:២១,] មិនមែនជាការសង្ស័យដែលផ្ទុយស្រឡះពីពួកទេវតាទេ ។

17. អារក្សឈរនៅក្រោមអំណាចរបស់ព្រះ

ចំពោះភាពមិនចុះសម្រុង និងការឈ្លោះប្រកែកគ្នា ដែលយើងនិយាយថាមានរវាងសាតាំង និងព្រះ យើងត្រូវទទួលយកជាប្រាកដមួយថា វាមិនអាចធ្វើអ្វី

បានឡើយ លុះត្រាតែព្រះសព្វព្រះហឫទ័យ និងយល់ព្រមចំពោះវា ។ ដ្បិតយើង
បានអានក្នុងប្រវត្តិរបស់យ៉ូបថា គាត់បានបង្ហាញខ្លួននៅចំពោះព្រះដើម្បីទទួល
បញ្ជារបស់គាត់ [យ៉ូប ១:៦, ២:១] ហើយមិនហ៊ានប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ដោយ
មិនបានទទួលការអនុញ្ញាតជាមុនឡើយ [ជំពូក. ១:១២; ២:៦] ។ ដូច្នេះ នៅ
ពេលដែលអំហាប់ត្រូវបញ្ឆោត សាតាំងបានចាប់ខ្លួនគាត់ ដើម្បីក្លាយជាវិញ្ញាណ
ក្លែងក្លាយនៅក្នុងមាត់របស់ហោរាទាំងអស់ ។ ហើយទ្រង់បានបង្គាប់ដោយព្រះ
ទ្រង់បានបំពេញកិច្ចការរបស់ទ្រង់ [១ ស្តេច ២២:២០-២២] ។ ដោយហេតុ
ផលនេះ វិញ្ញាណរបស់ព្រះអម្ចាស់ផងដែរ ដែលបង្កបញ្ជាដល់ព្រះបាទសូល ត្រូវ
បានគេហៅថា "អំពើអាក្រក់" ពីព្រោះអំពើបាបរបស់ស្តេចដ៏ទុច្ចរិតត្រូវបានដាក់
ទណ្ឌកម្មដោយវាដូចជាឈាមភ្នែក [១ សាំយូ. ១៦:១៤, ១៨:១០] ។ ហើយនៅ
កន្លែងផ្សេងទៀតមានការសរសេរថា គ្រោះកាចត្រូវបានធ្វើឲ្យជនជាតិអេស៊ីប
វាយប្រហារដោយព្រះ«តាមរយៈទេវតាអាក្រក់» [ទំនុក. ៧៤:៤៩] ។ យោង
ទៅតាមគំរូពិសេសទាំងនេះ ប៉ូលជាទូទៅថ្លែងទីបន្ទាល់ថា ការធ្វើឲ្យអ្នកមិនជឿ
ងងឹតភ្នែកគឺជាកិច្ចការរបស់ព្រះ [II ថៃសា. 2:11] ទោះបីគាត់បានហៅវាថា
ជាសកម្មភាពរបស់សាតាំង [II ថៃសា.2:9; cf. II Cor.4:4; អេភ.២:២] ។
ដូច្នេះ សាតាំងច្បាស់ជាស្ថិតនៅក្រោមអំណាចរបស់ព្រះ ហើយត្រូវបានគ្រប់គ្រង
ដោយការដេញថ្លៃរបស់វា ដើម្បីបង្ខំឲ្យបម្រើវា ។ ប្រាកដណាស់ នៅពេលដែល
យើងនិយាយថា សាតាំងប្រឆាំងនឹងព្រះ ហើយថាកិច្ចការរបស់សាតាំងមិនយល់
ស្របនឹងកិច្ចការរបស់ព្រះ នោះយើងនៅពេលជាមួយគ្នាអះអាងថា ការតស៊ូ
និងការប្រឆាំងនេះគឺពីផ្នែកលើការរងទុក្ខរបស់ព្រះ ។ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំមិននិយាយ
អំពីឆន្ទៈរបស់សាតាំង ឬសូម្បីតែការខិតខំរបស់វាទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែជាឥទ្ធិពល
របស់វាប៉ុណ្ណោះ ។ ដរាបណាអារក្សមានចរិតអាក្រក់ដោយធម្មជាតិ វាមិនមានទំ
នោរចង់គោរពតាមព្រះហឫទ័យទេវៈទេ ប៉ុន្តែមានចេតនាទាំងស្រុងទៅលើភាព
រីករវ និងការបះបោរ ។ ដូច្នេះ ពីខ្លួនគាត់ និងអំពើទុច្ចរិតរបស់គេ កើតឡើង

ពីការប្រឆាំងដឹងបង្អស់ និងចេតនារបស់គាត់ចំពោះព្រះ ។ ដោយអំពើទុច្ចរិតនេះ គាត់ត្រូវបានជំរុញឱ្យព្យាយាមធ្វើសកម្មភាពដែលគាត់ជឿថាជាអវិភាគបំផុតចំពោះព្រះ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារការមិនប្រុងប្រយ័ត្នភាពរបស់ទ្រង់ ព្រះបានចាប់គាត់ជាប់និងទប់ គាត់អនុវត្តតែរបស់ដែលបានអនុញ្ញាតពីព្រះប៉ុណ្ណោះ ។ ដូច្នេះហើយ គាត់ស្តាប់បង្គាប់អ្នកបង្កើតរបស់គាត់ ទោះគាត់ចង់ឬអត់ ពីព្រោះគាត់ត្រូវបានបង្ខំឱ្យផ្តល់សេវាកម្មដល់គាត់ គ្រប់ទីកន្លែងដែលព្រះជំរុញគាត់ ។

18. ការធានានៃជ័យជំនះ!

ឥឡូវនេះ ដោយសារព្រះជាម្ចាស់បង្វែរវិញ្ញាណអាក្រក់មកទីនេះ ហើយនៅកន្លែងនោះតាមឆន្ទៈ ទ្រង់គ្រប់គ្រងសកម្មភាពរបស់ពួកគេ ដើម្បីឲ្យពួកគេអនុវត្តអ្នកជឿក្នុងការប្រយុទ្ធ ហើយជារឿយៗក៏នឿយហត់ដល់ពួកគេ វាយពួកគេ បំភ័យពួកគេ ហើយជូនកាលធ្វើឱ្យពួកគេរងរបួស ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកគេមិនដែលកម្ចាត់ ឬវាយកម្ទេចពួកគេឡើយ ។ រីឯមនុស្សអាក្រក់វិញ ពួកគេបង្ក្រាប ហើយអូសចេញ ។ ពួកគេប្រើអំណាចលើគំនិត និងរាងកាយរបស់ពួកគេ ហើយប្រើវាខុសដូចជាទាសករសម្រាប់រាល់ទង្វើគួរឲ្យអម៉ាស់ ។ ចំពោះអ្នកជឿមានការព្រួយបារម្ភ ដោយសារពួកគេមិនសប្បាយចិត្តដោយសត្រូវនៃប្រភេទនេះនោះពួកគេបានស្តាប់តាមការដាស់តឿនទាំងនេះ ៖ «កុំឲ្យអារក្សដាក់កន្លែង [អេភេសូរ ៤:២៧,] ។ “អារក្សសត្រូវរបស់អ្នកដើរទៅមុខដូចជាសិង្ហត្រហឹមស្វែងរកនរណាម្នាក់ដើម្បីលេបត្របាក់ ។ ចូរតតាំងនឹងទ្រង់ ចូរតាំងចិត្តឲ្យរឹងមាំក្នុងសេចក្តីជំនឿចុះ» [១ពេត្រុស ៥:៨-៩] និងដូចគ្នា ។ ប៉ុលទទួលស្គាល់ថាគាត់មិនមានសេរីភាពពីជម្លោះបែបនេះទេ នៅពេលសរសេរថា ជាមធ្យោបាយដោះស្រាយដើម្បីបំបាត់ភាពអន្ទុករបស់គាត់ គាត់ត្រូវបានផ្តល់ឱ្យទេវតារបស់សាតាំងដើម្បីបន្ទាបគាត់ [កូរិនថូសទី 2 12: 7] ។ ដូច្នេះ នេះគឺជារឿងធម្មតាសម្រាប់កូនរបស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារការសន្យានោះនឹងកម្ទេចក្បាលរបស់សាតាំង [លោកុ. 3:15] ទាក់ទងនឹងព្រះគ្រីស្ទ និងសមាជិកទាំងអស់របស់

ទ្រង់គឺជាឃ្លាំងធម្មតា ខ្ញុំបដិសេធថាអ្នកជឿមិនអាចយកឈ្នះ ឬគ្របសង្កត់ដោយ ទ្រង់ឡើយ ។ ជាញឹកញយ ពួកគេពិតជាមានទុក្ខមែន តែមិនបាត់បង់ជីវិត ឡើយ ព្រោះមិនរស់ឡើងវិញ ។ ពួកគេត្រូវរងការវាយប្រហារយ៉ាងខ្លាំង ប៉ុន្តែ ក្រោយមក ពួកគេត្រូវបានគេលើកឡើង ។ ពួកគេរងរបួស ប៉ុន្តែមិនស្លាប់ទេ ។ សរុបមក ពួកគេនឿយហត់ពេញមួយជីវិត រហូតដល់ទីបំផុតពួកគេទទួលបាន ជ័យជំនះ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនកំណត់នេះជាអំពើបុគ្គលទេ ។ ដ្បិតយើងដឹងថា ដោយ សារតែការសងសឹករបស់ព្រះ ដាវីឌបានដល់ពេលមួយដល់សាតាំង ដែលការ បំផុសគំនិតរបស់វាឲ្យធ្វើជំរឿនប្រជាជន [២ សាំយូ. ២៤:១] ។ ហើយប៉ុល មិនបោះបង់ចោលក្តីសង្ឃឹមនៃការលើកលែងទោសដូចជាមិនអាចទៅរួចនោះទេ ទោះបីជាមនុស្សត្រូវបានជាប់ក្នុងសំណាញ់របស់អារក្ស [២ធីម៉ូ.2:25-26] ។ នៅ ក្នុងវគ្គមួយទៀត ប៉ុលបង្ហាញថាការសន្យាដែលបានរៀបរាប់ខាងលើចាប់ផ្តើម មានឥទ្ធិពលនៅក្នុងជីវិតនេះ ដែលយើងត្រូវតស៊ូ ។ ហើយបន្ទាប់ពីការតស៊ូវាត្រូវ បានសម្រេច ។ ដូចដែលគាត់បាននិយាយថា ៖ «ព្រះនៃសេចក្តីសុខសាន្តនឹង កម្ទេចសាតាំងឲ្យនៅក្រោមជើងអ្នកឆាប់ៗនេះ» ។ [រ៉ូម.១៦:២០] ។ ពិតប្រាកដ ណាស់ នៅក្នុងក្បាលរបស់យើង ជ័យជំនះនេះតែងតែមានពេញទំហឹង គ្បិតព្រះ អង្គម្ចាស់នៃពិភពលោកមិនមានអ្វីនៅក្នុងគាត់ [យ៉ូហាន 14:30] ។ លើសពីនេះ ទៅទៀត វាបានលេចចេញជាផ្នែកមួយនៅក្នុងយើង ដែលជាសមាជិករបស់គា ត់ ។ វានឹងត្រូវបានបញ្ចប់នៅពេលដែលយើងដកសាច់របស់យើងចេញ ទាក់ទង នឹងអ្វីដែលយើងនៅតែទទួលរងនូវភាពទន់ខ្សោយ ហើយនឹងត្រូវបានបំពេញ ដោយអំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ ដល់កម្រិតដែលរាងរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវ បានស្តារឡើង នោះសាតាំងបានធ្លាក់ចុះជាមួយនឹងអំណាចរបស់វា ។ ដូចជា ព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់មានព្រះបន្ទូលថា « អញបានឃើញសាតាំងធ្លាក់មកដូចជា ផ្នែកបន្ទោរពីលើមេឃ » [លូកា ១០:១៨] ។ ដោយសារចម្លើយនេះ លោក បញ្ជាក់អំពីអ្វីដែលសាវ័កមានទាក់ទងនឹងអំណាចនៃការផ្សាយរបស់ពួកគេ ។ ដូច

គ្នានេះដែរ ៖ «កាលណាម្ចាស់គ្រងរាជវាំងរបស់ខ្លួន ទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់របស់គាត់មិនមានការរំខាន ។ ប៉ុន្តែ កាលណាអ្នកខ្លាំងជាងឈ្នះគេ នោះគេត្រូវបណ្តេញចេញ» ។ល។ [លូកា ១១:២១-២២] ។ ហើយព្រះគ្រីស្ទដោយសុគតបានសព្វយសាតាំង ដែលមាន«អំណាចនៃសេចក្តីស្លាប់» [ហេប្រើរ. 2:14] ហើយបានយកឈ្នះលើកម្លាំងរបស់គាត់ទាំងអស់ដល់ទីបញ្ចប់ ដើម្បីកុំឲ្យពួកគេធ្វើបាបក្រុមជំនុំ ។ បើមិនដូច្នោះទេ រាល់ពេលពួកគេនឹងបាត់បង់វាមួយរយដង ។ ព្រោះថា ភាពទន់ខ្សោយរបស់យើង ហើយជាអំណាចនៃកំហឹងរបស់គាត់ តើយើងអាចឈរសូម្បីតែបន្តិច ប្រឆាំងនឹងការវាយលុក និងការវាយប្រហារជាបន្តបន្ទាប់របស់គាត់ លុះត្រាតែយើងពឹងផ្អែកលើជ័យជំនះរបស់អ្នកដឹកនាំរបស់យើង? ព្រះអង្គមិនចាត់តាំងលើការគិតរបស់អ្នកទេ តែជឿតែអ្នកជឿដែលជឿវិជ្ជាគំប៉ុផុត ដែលវាគ្រប់គ្រងលើហ្វូងសត្វដែលគ្រប់គ្រងដោយអនុគ្រោះ ក្រុមអារក្សត្រូវបានគេនិយាយថានឹងដឹកនាំលោកនេះដោយគ្មានការលំបាករហូតទាល់តែត្រូវបានព្រះសង្ឃដេញ ចេញ [លូកា១១] ។ ដូចគ្នាដែរ គាត់ត្រូវបានគេនិយាយថាខ្វាក់អស់អ្នកដែលមិនជឿលើដំណឹងល្អ [កូរិនថូសទី ២ ។ ៤:៤] ។ ជាថ្មីម្តងទៀត ដើម្បីអនុវត្ត « កិច្ចការរបស់ទ្រង់នៅក្នុងពួកមនុស្សមិនស្តាប់បង្គាប់» [អេភេសូរ ២:២] ហើយត្រឹមត្រូវហើយ ត្បិតអស់អ្នកដែលមិនគោរពជាគ្រឿងនៃសេចក្តីក្រោធ ។ ដូច្នេះ តើពួកគេត្រូវចុះចូលនឹងអ្នកណា ប៉ុន្តែទៅលើអ្នកបម្រើនៃការសងសឹករបស់ព្រះ? ទីបំផុត ពួកគេត្រូវបានគេនិយាយថាជាឪពុករបស់ពួកគេគឺអារក្ស [យ៉ូហាន ៨:៤៤]; ដ្បិតអ្នកជឿត្រូវបានគេទទួលស្គាល់ថាជាកូនរបស់ព្រះដោយសារពួកគេមានរូបអង្គទ្រង់ ដូច្នេះហើយអ្នកដែលត្រូវបានទទួលស្គាល់ថាជាកូនរបស់សាតាំងពីរូបរបស់វា នោះពួកគេបានធ្លាក់ចុះ [១ យ៉ូហាន ៣:៨-១០]

19. អារក្សមិនមែនជាគំនិតទេ ប៉ុន្តែជាការពិត

ដរាបណាយើងធ្លាប់បានបដិសេធថា ទស្សនវិជ្ជាតូចតាចអំពីទេវតាបរិសុទ្ធ ដែល
បង្រៀនថា គ្មានអ្វីក្រៅពីការបំផុសគំនិត ឬកម្លាំងចិត្តដែលព្រះដាស់ភ្លើងក្នុង
ចិត្តមនុស្ស ដូច្នេះក្នុងទីនេះ ក៏គួរបដិសេធថា បុរសទាំងឡាយណាដែលពោល
ពាក្យអសុរស ថាមិនមានអ្វីផ្សេងនៅពេលនោះ អារម្មណ៍អាក្រក់ ឬការរំខាន
ដែលមកលើយើងពីសាច់ឈាមរបស់យើង ។ យើងនឹងអាចធ្វើរឿងនេះដោយ
សង្ខេប ដោយសារមិនមានទីបន្ទាល់មួយចំនួននៃបទគម្ពីរច្បាស់លាស់គ្រប់គ្រាន់
លើបញ្ហានេះទេ ។ ទីមួយ នៅពេលដែលអស់អ្នកដែលបានរង្វេងចេញពីសភាព
ដើម [យូដាស៦] ត្រូវបានគេហៅថាជាវិញ្ញាណមិនបរិសុទ្ធ និងពួកទេវតាក្បត់
ជំនឿ [ម៉ាថាយ ១២:៤៣] នោះឈ្មោះខ្លួនគេបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ មិនមែនជា
ការជំរុញចិត្ត ឬសេចក្តីស្រឡាញ់នៃចិត្តនោះទេ ប៉ុន្តែជាអ្វីដែលហៅថាចិត្ត ឬ
វិញ្ញាណ ។ ផ្តល់ដោយការយល់ឃើញ និងការយល់ដឹង ។ ដូចគ្នាដែរ ពេល
ដែលកូនរបស់ព្រះត្រូវបានគេប្រៀបធៀបជាមួយនឹងកូនអាក្រក់ទាំងដោយព្រះគ្រី
ស្ទ និងដោយយ៉ូហាន [យ៉ូហាន ៨:៤៤; យ៉ូហានទី១ ៣:១០] តើការប្រៀប
ធៀបនេះគ្មានន័យទេ ប្រសិនបើឈ្មោះ « អារក្ស » គ្មានន័យអ្វីក្រៅពីការ
បំផុសគំនិតអាក្រក់ទេ? ហើយយ៉ូហានបានបន្ថែមអ្វីដែលកាន់តែច្បាស់ថា «
អារក្សបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបតាំងពីដើមដំបូងមក» [យ៉ូហានទី១ ៣:៨] ។ ដូច្នេះ
ដែរ នៅពេលយូដាសណែនាំ « មហាទេវតាមីកែលដូចជាទាស់នឹងអារក្ស » [
យូដាស ១] នោះគាត់ច្បាស់ជាប្រឆាំងនឹងមនុស្សល្អ អាក្រក់ និងបះបោរ ។
អ្វីដែលយើងអានក្នុងប្រវត្តិរបស់យ៉ូបយល់ស្របនឹងរឿងនេះ ដែលថាសាតាំងបាន
លេចមកជាមួយនឹងពួកទេវតាបរិសុទ្ធក្នុងវត្តមានរបស់ព្រះ [យ៉ូប ១:៦, ២:១] ។
ជាងនេះទៅទៀត ច្បាស់ជាងនេះទៅទៀត គឺជារឿងដែលនិយាយអំពីការដាក់
ទណ្ឌកម្ម ដែលអារក្សបានចាប់ផ្តើមមានអារម្មណ៍ពីការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ ដែល
អារក្សបានចាប់ផ្តើមមានអារម្មណ៍ពីការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ ហើយជាពិសេសនឹង
មានអារម្មណ៍នៅពេលរស់ឡើងវិញ ។ «ឱកូន»របស់ដាវីឌ ហេតុអ្វីបានជាអ្នក

មកធ្វើទារុណកម្មយើងមុនពេលកំណត់? [ម៉ាថាយ ៨:២៩] ។ ដូចគ្នាដែរ ៖ «អ្នករាល់គ្នាដែលត្រូវបណ្តាសា ចូរចេញទៅក្នុងភ្លើងដ៏អស់កល្បដែលបានរៀបចំ សម្រាប់អារក្ស និងពួកទេវតារបស់វា» ។ [ម៉ាថាយ ២៥:៤១] ។ ផងដែរ ៖ «ប្រសិនបើគាត់មិនទុកទេវតារបស់គាត់ទេ ប៉ុន្តែត្រូវបោះវាដោយច្រវាក់ចូលទៅក្នុង ទីងងឹត ដើម្បីទុកជាទោសអស់កល្បជានិច្ច» ។ល។ [ពេត្រុសទី២ ២:៤] ។

ការបញ្ចេញមតិទាំងនេះនឹងគ្មានន័យយ៉ាងណា ដែលថាអារក្សត្រូវបានកំណត់ សម្រាប់ការជំនុំជម្រះអស់កល្បជានិច្ច ភ្លើងនោះត្រូវបានរៀបចំសម្រាប់ពួកគេ ដែលឥឡូវនេះពួកគេត្រូវបានធ្វើទារុណកម្ម និងធ្វើទារុណកម្មដោយសិរីរុងរឿង របស់ព្រះគ្រីស្ទ ប្រសិនបើអារក្សគ្មានទេ! ប៉ុន្តែរឿងនេះមិនតម្រូវឱ្យមានការ ពិភាក្សាក្នុងចំណោមអ្នកដែលមានជំនឿលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ទេ ខណៈ ពេលដែលក្នុងចំណោមអ្នកស្មានទេវតាទាំងនេះ ពិតប្រាកដណាស់ ដែលគ្មានអ្វី ដែលគាប់ព្រះហឫទ័យឡើយ លុះត្រាតែវាថ្មី វាមានប្រយោជន៍តិចតួចនៅក្នុងទី បន្ទាល់នៃបទគម្ពីរ ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំហាក់បីដូចជាបានសម្រេចនូវអ្វីដែលខ្ញុំចង់ធ្វើ ពោលគឺដើម្បីបំបាត់នូវចិត្តរបស់ព្រះប្រឆាំងនឹងការរំលោភស្មារតី ដែលមនុស្សមិន សប្បាយចិត្តនឹងយល់ច្រឡំខ្លួនឯង និងអ្នកដទៃដែលមានចិត្តសាមញ្ញជាងពួក គេ ។ ប៉ុន្តែវាជាការគួរសមក្នុងការប៉ះពាល់នេះផងដែរ ក្រែងមានមនុស្សណា ម្នាក់ដែលជាប់ពាក់ព័ន្ធនឹងកំហុសនោះ ខណៈដែលគិតថាខ្លួនឯងគ្មានសត្រូវនឹង ក្លាយទៅជាខ្ជិលច្រអូសនិងមិនប្រុងប្រយ័ត្នក្នុងការទប់ទល់ ។

(មេរៀនខាងវិញ្ញាណនៃការបង្កើត, ២០-២២)

20. ភាពអស្ចារ្យនិងភាពសម្បូរបែបនៃការបង្កើត

ទន្ទឹមនឹងនេះដែរ សូមកុំខ្មាស់អៀនក្នុងការទទួលយកនូវសេចក្តីសោមនស្សរីករាយ ក្នុងកិច្ចការរបស់ព្រះដែលបានបើក និងបង្ហាញនៅក្នុងរោងមហោស្រពដ៏ស្រស់ ស្អាតបំផុតនេះ ។ ដូចដែលខ្ញុំបាននិយាយនៅកន្លែងផ្សេងទៀត ថ្វីត្បិតតែវាមិន

មែនជាភស្តុតាងសំខាន់សម្រាប់សេចក្តីជំនឿក៏ដោយ ប៉ុន្តែវាគឺជាភស្តុតាងដំបូង
 បង្អស់នៅក្នុងលំដាប់នៃធម្មជាតិ ដែលត្រូវចងចាំថា កន្លែងណាដែលយើងមើល
 ភ្នែករបស់យើង អ្វីៗទាំងអស់ដែលពួកគេបានជួបគឺជាស្នាដៃរបស់ព្រះ ហើយ
 នៅពេលដំណាលគ្នាដើម្បីសញ្ជឹងគិតដោយសញ្ជឹងគិតប្រកបដោយធម៌ចំពោះអ្វី
 ដែលព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតពួកគេ ។ ពីប្រវត្តិសាស្ត្រនេះ យើងនឹងរៀនថា
 ព្រះដោយអំណាចនៃព្រះបន្ទូល និងវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់បានបង្កើតស្ថានសួគ៌ និង
 ផែនដីចេញពីគ្មានអ្វីសោះ ។ ពេលនោះ ទ្រង់បានប្រោសសត្វមានជីវិត និង
 សត្វមានជីវិតគ្រប់បែបយ៉ាង ដែលនៅក្នុងសេរីដ៏អស្ចារ្យ ទ្រង់បានបែងចែកវត្ថុ
 ជាច្រើនរាប់មិនអស់ ដែលទ្រង់ប្រទាននូវប្រភេទនីមួយៗដោយធម្មជាតិរបស់វា
 មុខងារដែលបានចាត់តាំង ទីកន្លែង និងស្ថានីយ៍ ។ ហើយថា ទោះបីជាមនុស្ស
 ទាំងអស់ត្រូវប្រព្រឹត្តអំពើពុករលួយក៏ដោយ ក៏លោកបានផ្តល់ការអភិរក្សប្រភេទ
 នីមួយៗរហូតដល់ថ្ងៃចុងក្រោយ ។ យើងក៏នឹងរៀនផងដែរ នូវពេលវេលាដើម្បី
 ពង្រឹងកម្លាំងថ្មីនៅក្នុងពួកគេ ។ នៅលើអ្នកផ្សេងទៀតគាត់បានប្រគល់អំណាច
 នៃការផ្សព្វផ្សាយ; ក្រែងលោសត្វទាំងមូលត្រូវវិនាសដោយការស្លាប់ ។ ថាទ្រង់
 បានតាក់តែងឋានសួគ៌ និងផែនដីយ៉ាងអស្ចារ្យដោយភាពបរិបូណ៌ ភាពសម្បូរ
 បែប និងសោភ័ណភាពនៃអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងតាមដែលអាចធ្វើបាន ផ្ទះដ៏ធំទូលាយ
 និងអស្ចារ្យ បានផ្តល់ និងបំពេញដោយគ្រឿងសង្ហារឹមដ៏ប្រណិតបំផុត និងក្នុង
 ពេលតែមួយ ។ ជាចុងក្រោយ យើងនឹងរៀនថា ការប្រាប់មនុស្ស និងក្នុងការ
 តាក់តែងគាត់ដោយភាពស្រស់ស្អាត និងដោយអំណោយដ៏អស្ចារ្យ និងជាច្រើន
 គាត់បានដាក់គាត់ជាគំរូដ៏ល្អបំផុតនៃស្នាដៃរបស់គាត់ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារវាមិន
 មែនជាគោលបំណងរបស់ខ្ញុំក្នុងការរាប់ឡើងវិញអំពីការបង្កើតសកលលោក
 ដូច្នេះសូមឱ្យវាគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ខ្ញុំក្នុងការនិយាយអំពីរឿងមួយចំនួននេះម្តងទៀត
 ក្នុងពេលឆ្លងកាត់ ។ វាជាការប្រសើរជាង ដូចដែលខ្ញុំបានព្រមានអ្នកអានរបស់
 ខ្ញុំរួចហើយ ដើម្បីស្វែងរកការយល់ដឹងពេញលេញអំពីវគ្គបទគម្ពីរនេះពីលោកម៉ូ

សេ និងពីអ្នកផ្សេងទៀតដែលបានកត់ត្រាដោយស្មោះត្រង់ និងឧស្សាហ៍ ព្យាយាមក្នុងការនិទានរឿងនៃការបង្កើត [លោកុប្បត្តិ ជំពូក 1 និង 2]

21. តើយើងគួរមានទស្សនៈយ៉ាងណាចំពោះកិច្ចការរបស់ព្រះ?

គ្មានអ្វីដែលត្រូវទទួលបានដោយការពិភាក្សាបន្ថែមអំពីទិសដៅអ្វីដែលការសញ្ជឹង គិតលើកិច្ចការរបស់ព្រះគួរធ្វើ និងគោលដៅអ្វីដែលការសញ្ជឹងគិតបែបនេះគួរតែ ត្រូវបានអនុវត្តនោះទេ ដរាបណាផ្នែកធំនៃប្រធានបទនេះត្រូវបានគេបោះចោល នៅកន្លែងផ្សេង ហើយវាអាចសម្រេចបាននៅក្នុង ពាក្យពីរបីដែលទាក់ទងនឹង គោលបំណងបច្ចុប្បន្នរបស់យើង ។ ជាការពិត ប្រសិនបើយើងជ្រើសរើសពន្យល់ ដោយសមហេតុផលអំពីរបៀបដែលប្រាជ្ញា អំណាច យុត្តិធម៌ និងភាពល្អដែល មិនអាចកាត់ថ្លៃបានរបស់ព្រះបានចែងចាំងក្នុងការបង្កើតក្រវាឡនោះ គ្មាន ភាពអស្ចារ្យ គ្មានការនិយាយស្តី នោះនឹងស្មើនឹងទង្វើដ៏ធំធេងបែបនេះ ។ គ្មាន ការងឿងឆ្ងល់ថា ព្រះអម្ចាស់នឹងឱ្យយើងកាន់កាប់ដោយឥតឈប់ឈរនៅក្នុង សមាធិដ៏បរិសុទ្ធនេះទេ ។ ថា ខណៈពេលដែលយើងសញ្ជឹងគិតអំពីសត្វទាំងអស់ ដូចជានៅក្នុងកញ្ចក់ ទ្រព្យសម្បត្តិដ៏ច្រើនសន្លឹកសន្លាប់នៃប្រាជ្ញា យុត្តិធម៌ ភាព ល្អ និងអំណាចរបស់ទ្រង់នោះ យើងមិនគួរគ្រាន់តែរត់លឿនក្រវាឡដោយដាក់បញ្ចិត បញ្ចៀង ហើយនិយាយដោយក្រឡេកមួយភ្លែត ។ ប៉ុន្តែយើងគួរតែសញ្ជឹងគិតវា ឱ្យវែងឆ្ងាយ បង្វែរវាមកក្នុងចិត្តរបស់យើងយ៉ាងម៉ត់ចត់ និងស្មោះត្រង់ ហើយ ចងចាំវាម្តងហើយម្តងទៀត ។ ប៉ុន្តែដោយសារគោលបំណងរបស់យើងនៅទីនេះ គឺដើម្បីបង្រៀន វាជាការត្រឹមត្រូវសម្រាប់ពួកយើងក្នុងការលុបចោលបញ្ហាទាំង នោះដែលទាមទារឱ្យមានការជជែកគ្នាឆ្ងាយ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ សូមឲ្យប្រិយ មិត្តអ្នកអានទាំងអស់ជ្រាបថា ខ្លួនមានជំនឿពិត ចាប់បាននូវអ្វី ដែលព្រះជា ម្ចាស់ជាអ្នកបង្កើតស្ថានសួគ៌ និងផែនដី ប្រសិនបើពួកគេអនុវត្តតាមច្បាប់សកល ជាមុនសិន មិនត្រូវឆ្គងកាត់ដោយឥតគិតពិចារណា ឬភ្លេចភ្លាំងឡើយ អំណាច ជាក់ស្តែងដែលព្រះបង្ហាញ ។

ចេញមកក្នុងការបង្កើត ហើយបន្ទាប់មករៀនដូច្នេះ ដើម្បីអនុវត្តវាចំពោះខ្លួនគេ ថា ចិត្តរបស់គេត្រូវបានប៉ះ ។ ផ្នែកទីមួយនៃក្បួនត្រូវបានលើកជាឧទាហរណ៍ នៅពេលដែលយើងឆ្លុះបញ្ចាំងពីភាពអស្ចារ្យរបស់ Artificer ដែលបានឈរជើង រៀបចំ និងបំពាក់ជាមួយតារាងនៃស្ថានសួគ៌ក្នុងលំដាប់ដ៏អស្ចារ្យ ដែលគ្មានអ្វី ស្រស់ស្អាតជាងនេះទៅទៀតអាចស្រមៃបាន ។ ដែលបានកំណត់ និងជួសជុល មួយចំនួននៅក្នុងស្ថានីយ៍របស់ពួកគេ ដែលពួកគេមិនអាចផ្លាស់ទី ។ ដែលបាន ផ្តល់ឱ្យអ្នកដទៃនូវវត្ថុសិក្សាដោយសេរី ប៉ុន្តែដើម្បីកុំឱ្យរង្វេងនៅខាងក្រៅវត្ថុសិក្សា ដែលបានកំណត់របស់ពួកគេ ។ អ្នកណាកែសំរួលចលនានៃថ្ងៃ យប់ ខែ ឆ្នាំ និងរដូវនៃឆ្នាំនោះ ត្រូវបានវាស់ចេញ ។ ដែលសមាមាត្រវិសមភាពនៃថ្ងៃ ដែល យើងសង្កេតឃើញរាល់ថ្ងៃ ថាគ្មានការភ័ន្តច្រឡំកើតឡើងទេ ។ វាក៏ដូច្នេះដែរ នៅពេលដែលយើងសង្កេតមើលអំណាចរបស់ទ្រង់ក្នុងការទ្រទ្រង់មួយដ៏ធំ ក្នុងការ គ្រប់គ្រងប្រព័ន្ធស្ថានសួគ៌ដែលវិលវល់យ៉ាងលឿន និងដូចជា ។ គំរូមួយចំនួន ទាំងនេះបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ថា តើវាជាអ្វីដើម្បីទទួលស្គាល់អំណាចរបស់ព្រះក្នុង ការបង្កើតសកលលោក ។ បើមិនដូច្នោះទេ ដូចដែលខ្ញុំបាននិយាយហើយ ប្រសិនបើខ្ញុំសម្រេចចិត្តលើកបញ្ហាទាំងអស់នៅក្នុងសុន្ទរកថារបស់ខ្ញុំ នោះនឹង គ្មានទីបញ្ចប់ឡើយ ។ ព្រោះថាមានការអស្ចារ្យនៃអំណាចដ៏ទេវភាពជាច្រើន ដូច ជាសញ្ញានៃសេចក្តីល្អ និងភស្តុតាងជាច្រើននៃប្រាជ្ញា ដូចជាវត្ថុជាច្រើននៅក្នុង សកលលោក ដូចជាមានរបស់ធំឬតូច ។

22. ការសញ្ជឹងគិតអំពីភាពល្អរបស់ព្រះក្នុងការបង្កើតរបស់ទ្រង់និងនាំយើងទៅ រកការដឹងគុណ និងការជឿទុកចិត្ត

នៅមានផ្នែកទីពីរនៃការគ្រប់គ្រង ដែលទាក់ទងយ៉ាងជិតស្និទ្ធនឹងសេចក្តីជំនឿ ។ វាគឺជាការទទួលស្គាល់ថាព្រះជាម្ចាស់បានកំណត់អ្វីៗទាំងអស់សម្រាប់សេចក្តីល្អ និងសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង ប៉ុន្តែនៅពេលជាមួយគ្នានេះដើម្បីមានអារម្មណ៍ថា

មានអំណាច និងព្រះគុណរបស់ទ្រង់នៅក្នុងខ្លួនយើង និងនៅក្នុងអត្ថប្រយោជន៍ ដ៏អស្ចារ្យដែលទ្រង់បានប្រទានមកយើង ហើយដូច្នេះជំរុញខ្លួនយើងឱ្យជឿជាក់ អំពាវនាវ សរសើរ ហើយស្រឡាញ់ទ្រង់ ។ ជាការពិតណាស់ ដូចដែលខ្ញុំបាន ចង្អុលបង្ហាញបន្តិចមុននេះ ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ផ្ទាល់បានបង្ហាញដោយលំដាប់នៃ ការបង្កើតថា ទ្រង់បានបង្កើតអ្វីៗទាំងអស់សម្រាប់ជាប្រយោជន៍របស់មនុស្ស ។ ត្បិតមិនមានសារៈសំខាន់អ្វីទេដែលទ្រង់បានបែងចែកការបង្កើតសកលលោកជា ប្រាំមួយថ្ងៃ [លោក. 1:31] ទោះបីជាវាមិនពិបាកជាងសម្រាប់ទ្រង់ក្នុងការ បញ្ចប់ក្នុងពេលតែមួយក៏ដោយ ការងារទាំងមូលរួមគ្នាក្នុងគ្រប់សេចក្តីលម្អិតរបស់ ទ្រង់ ជាជាងការមកដល់ដោយឆន្ទៈដើម្បីសរសើរចំពោះការផ្តល់ជំនួយ និងការ សុំពីឪពុកចំពោះពួកយើងនៅក្នុងនោះ មុនពេលដែលព្រះសម្តែងមកមនុស្ស ទ្រង់បានរៀបចំអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលទ្រង់បានគិតទុកជាមុននឹងមានប្រយោជន៍ និង ជាការស្វាគមន៍សម្រាប់ទ្រង់ ។ ឥឡូវនេះ វានឹងជាការដឹងគុណដ៏ធំធេងយ៉ាង ណា ក្នុងការរៀងរាល់ថ្ងៃតើព្រះវរបិតាដ៏មានព្រះហឫទ័យសប្បុរសបំផុតនេះ មានយើងនៅក្នុងការថែទាំរបស់ទ្រង់ ដែលយើងឃើញមានការព្រួយបារម្ភចំពោះ យើង សូម្បីតែមុនពេលយើងកើតមកក៏ដោយ! តើវាគួរឱ្យញាប់ញ័រប៉ុណ្ណា ព្រោះខ្លាចថាព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ទ្រង់អាចនឹងធ្វើឱ្យយើងបរាជ័យក្នុងតម្រូវ ការរបស់យើង នៅពេលដែលយើងឃើញថាវាត្រូវបានបង្ហាញជាមួយនឹងភាព សម្បូរបែបដ៏អស្ចារ្យបំផុតនៃគ្រប់អ្វីៗទាំងអស់នៅពេលដែលយើងមិនទាន់កើត! លើសពីនេះ មកពីលោកម៉ូសេ យើងបានឮថា តាមរយៈសេរីភាពរបស់ទ្រង់ អ្វីៗទាំងអស់នៅលើផែនដីគឺស្ថិតនៅក្រោមអំណាចរបស់យើង [លោកុប្បត្តិ ៩:២] ។ វាប្រាកដណាស់ថាទ្រង់មិនបានធ្វើនេះដើម្បីចំអកឱ្យយើងជាមួយនឹងចំណង ជើងទទេសម្រាមណាយនោះទេ ។ ដូច្នេះហើយ គ្មានអ្វីដែលត្រូវការសម្រាប់ សុខុមាលភាពរបស់យើងនឹងខ្វះដល់យើងឡើយ ។ សរុបមក នៅពេលណាដែល យើងហៅព្រះជាម្ចាស់ថាជាអ្នកបង្កើតស្ថានសួគ៌ និងផែនដី នោះ ចូរយើងចាំ

ក្នុងចិត្តថា គ្រាកាន់កាប់ត្រួតត្រានៃអ្វីៗទាំងអស់ដែលទ្រង់បានបង្កើតគឺនៅក្នុងដៃ
និងអំណាចរបស់ទ្រង់ ហើយថាយើងពិតជាទ្រង់មែន ។ កុមារ ដែលគាត់បាន
ទទួលការការពារដ៏ស្មោះត្រង់របស់គាត់ ដើម្បីចិញ្ចឹម និងអប់រំ ។ ដូច្នេះ យើង
ត្រូវតែរង់ចាំភាពពេញលេញនៃអ្វីដែលល្អទាំងអស់ពីគាត់តែម្នាក់ឯង ហើយជឿ
ជាក់ទាំងស្រុងថាគាត់នឹងមិនទុកឱ្យយើងទុរតតនូវអ្វីដែលយើងត្រូវការសម្រាប់
សេចក្តីសង្គ្រោះ និងដើម្បីព្យួរក្តីសង្ឃឹមរបស់យើងម្តងណាឡើយ ក្រៅពីព្រះ!
ដូច្នេះ យើងក៏ត្រូវអង្វរសូមព្រះតាមអ្វីដែលយើងចង់បាន ។ ហើយយើងត្រូវ
ទទួលស្គាល់ថាជាពរពីព្រះ ហើយអរគុណក្នុងការទទួលស្គាល់រាល់អត្ថប្រយោជន៍
ដែលធ្លាក់មកលើចំណែករបស់យើង ។ អាស្រ័យហេតុនេះ សូមអនុមោទនា
ដោយសេចក្តីជ្រះថ្លានៃគុណបំណាច់ និងភាពល្អរបស់ព្រះអង្គ សូមឲ្យយើង
សិក្សាដើម្បីស្រឡាញ់ និងបម្រើព្រះអង្គដោយអស់ពីចិត្ត ។

**ការពិភាក្សាអំពីធម្មជាតិរបស់មនុស្សដែលត្រូវបានបង្កើតឡើង នៃមហាវិទ្យាល័យ
យនៃព្រលឹង នៃរូបភាពនៃព្រះ នៃឆន្ទៈសេរី និងនៃសុចរិតភាពដើមនៃធម្ម
ជាតិរបស់មនុស្ស**

(ធម្មជាតិរបស់មនុស្សត្រូវបានខូចទ្រង់ទ្រាយ ប៉ុន្តែព្រលឹងរបស់គាត់កាន់ខ្ជាប់
ទោះជាស្ទើរតែត្រូវបានបំផ្លាញចោលក៏ដោយ ក៏រូបភាពនៃព្រះ 1-4)

1. មនុស្សបានបន្តពីព្រះហស្តរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដោយឥតលាក់ល្អប្រម ។
ដូច្នេះ គេមិនអាចបន្ទោសចំពោះអំពើបាបរបស់គេអ្នកបង្កើតនោះទេ ។
ឥឡូវនេះ យើងត្រូវតែនិយាយអំពីការបង្កើតមនុស្ស៖ មិនត្រឹមតែដោយសារតែ
ក្នុងចំណោមកិច្ចការទាំងអស់របស់ព្រះនៅទីនេះគឺជាគំរូដ៏ថ្លៃថ្នូរ និងគួរឱ្យកត់
សម្គាល់បំផុតនៃយុត្តិធម៌ ប្រាជ្ញា និងសេចក្តីល្អ ប៉ុន្តែដោយសារតែដូចដែល
យើងបាននិយាយនៅដើមដំបូង យើងមិនអាចមានចំណេះដឹងច្បាស់លាស់ និង
ពេញលេញអំពីព្រះទេ លុះត្រាតែវាអមដោយចំណេះដឹងដែលត្រូវគ្នាអំពីខ្លួនយើង
។ ចំណេះដឹងអំពីខ្លួនយើងនេះ មានពីរយ៉ាង ៖ ពេលគឺការដឹងថាយើងមាន
លក្ខណៈបែបណានៅពេលយើងត្រូវបានបង្កើតដំបូង និងស្ថានភាពរបស់យើង
បានក្លាយទៅជាយ៉ាងណាបន្ទាប់ពីការដួលរលំនៃអ័ដាម ។ ខណៈពេលដែលវា
មានប្រយោជន៍តិចតួចក្នុងការយល់ពីការបង្កើតរបស់យើង លុះត្រាតែយើងទទួល
ស្គាល់នៅក្នុងការបំផ្លិចបំផ្លាញដ៏ក្រៀមក្រំនេះថា ធម្មជាតិរបស់យើងនៅក្នុងអំពើ
ពុករលួយ និងភាពខូចទ្រង់ទ្រាយរបស់វាយ៉ាងណានោះ យើងនឹងសប្បាយចិត្ត
សម្រាប់ពេលបច្ចុប្បន្នជាមួយនឹងការពិពណ៌នាអំពីធម្មជាតិដើមរបស់យើង ។
ហើយដើម្បីឱ្យប្រាកដ មុននឹងយើងមកដល់ស្ថានភាពដ៏វេទនារបស់មនុស្ស
ដែលគាត់ត្រូវរងទុក្ខនៅពេលនេះ វាពិតជាមានប្រយោជន៍ក្នុងការដឹងថាគាត់
មានលក្ខណៈបែបណានៅពេលបង្កើតដំបូង ។ ឥឡូវនេះ យើងត្រូវតែការពារកុំ

ឱ្យនិយាយតែអំពីអាក្រក់ពីធម្មជាតិរបស់មនុស្ស ក្រែងលោយើងហាក់បីដូចជា សន្មតថាវាជាអ្នកនិពន្ធនៃធម្មជាតិ ។ សម្រាប់លេសនេះ ភាពមិនបរិសុទ្ធតិតថា វាមានការការពារគ្រប់គ្រាន់ បើវាអាចអះអាងថាភាពខ្វះខាតអ្វីក៏ដោយដែលខ្លួន មានតាមមធ្យោបាយណាមួយបានចេញពីព្រះ ។ វាមិនស្ទាក់ស្ទើរទេ ប្រសិនបើវា ត្រូវបានស្តីបន្ទោស ទាស់ទែងជាមួយព្រះជាម្ចាស់ផ្ទាល់ ហើយនឹងចោទប្រកាន់ គាត់ពីកំហុសដែលវាសមនឹងទទួល ។ ហើយអស់អ្នកដែលចង់និយាយដោយ គោរពចំពោះព្រះ នៅតែស្ម័គ្រចិត្តបន្ទោសភាពថោកទាបរបស់ពួកគេទៅលើធម្ម ជាតិ ដោយមិនដឹងថាពួកគេក៏ប្រមាថព្រះដែរ ទោះជាកាន់តែលាក់ល្បើមក៏ ដោយ ។ ត្បិតបើមានភាពខុសឆ្គងណាមួយត្រូវបានគេបង្ហាញថាមាននៅក្នុង ធម្មជាតិ នោះនឹងនាំមកនូវការពិន័យដល់គាត់ ។ តាំងពីពេលនោះមក យើងឃើញសាច់ឈាមហៀរសម្រាប់គ្រប់ឧបាយកលដែលវាគិតថា ការបន្ទោស ចំពោះអំពើអាក្រក់របស់ខ្លួនអាចនឹងបង្វែរពីខ្លួនទៅមួយទៀត យើងត្រូវតែ ព្យាយាមប្រឆាំងនឹងចេតនាអាក្រក់នេះ ។ ដូច្នេះហើយ យើងត្រូវតែដោះស្រាយ ជាមួយនឹងគ្រោះមហន្តរាយរបស់មនុស្សជាតិ ដើម្បីយើងអាចកាត់ផ្តាច់រាល់ការ ផ្លាស់ប្តូរ ហើយអាចបញ្ជាក់យុត្តិធម៌របស់ព្រះពីការចោទប្រកាន់ទាំងអស់ ។ បន្ទាប់មក នៅកន្លែងដ៏សមស្រប យើងនឹងឃើញថាមនុស្សនៅឆ្ងាយពីភាព បរិសុទ្ធដែលបានប្រទានដល់អ័ដាមយ៉ាងណា ។ ហើយជាដំបូង យើងត្រូវដឹងថា ពេលត្រូវបានយកចេញពីដី [លោក. ២:៧; 18:27] មោទនភាពរបស់គាត់ ត្រូវបានរារាំង ។ ដ្បិតគ្មានអ្វីដែលមិនទំនងទាល់តែសោះជាងអ្នកដែលមិនត្រឹម តែ«នៅក្នុងផ្ទះជីវិតដូ» [យ៉ូហ 4:19] ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែអ្នកដែលខ្លួនគេជាផ្នែក មិនត្រឹមតែត្រូវបានគេចាត់ទុកថានឹងផ្តល់ជីវិតដល់ភាជន៍ដ៏ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ចង់ ធ្វើជាទីស្នាក់នៅផងដែរ នៃវិញ្ញាណអមតៈ អ័ដាមអាចលើកតម្កើងយ៉ាងត្រឹមត្រូវ នៅក្នុងសេរីភាពដ៏អស្ចារ្យនៃអ្នកបង្កើតរបស់គាត់ ។

2. ភាពចម្រុះនៃរាងកាយនិងព្រលឹង

ជាងនេះទៅទៀត មនុស្សមានព្រលឹង និងរូបកាយគួរតែលើសពីការឈ្លោះប្រកែកគ្នា ។ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំយល់ដោយពាក្យ «ព្រលឹង» ជាខ្លឹមសារអមតៈដែលបានបង្កើតឡើង ដែលជាផ្នែកដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់របស់គាត់ ។ ពេលខ្លះវាត្រូវបានគេហៅថា "វិញ្ញាណ" ។ សម្រាប់សូម្បីតែនៅពេលដែលពាក្យទាំងនេះត្រូវបានភ្ជាប់ជាមួយគ្នា ពួកគេខុសគ្នាពីគ្នាទៅវិញទៅមកនៅក្នុងអត្ថន័យ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលពាក្យ "វិញ្ញាណ" ត្រូវបានប្រើប្រាស់ដោយខ្លួនវា វាមានន័យដូចគ្នាទៅនឹងព្រលឹង ។ ដូចពេលដែលសាឡាម៉ូនដែលនិយាយអំពីសេចក្តីស្លាប់ ទ្រង់មានបន្ទូលថាពេលនោះ «វិញ្ញាណត្រឡប់ទៅរកព្រះដែលទ្រង់ប្រទានមក» [សាស្តា ១២:៧] ។ ហើយនៅពេលដែលព្រះគ្រីស្ទបានសរសើរវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ដល់ព្រះវរបិតា [លូកា 23:46] ហើយស្នេហានរបស់គាត់ចំពោះព្រះគ្រីស្ទ [កិច្ចការ 7:59] ពួកគេមានន័យត្រឹមតែថានៅពេលដែលព្រលឹងត្រូវបានដោះលែងពីគុកនៃរូបកាយនោះ ព្រះជាម្ចាស់ជាអ្នកថែរក្សាជារៀងរហូត ។ អ្នកខ្លះស្រមៃថាព្រលឹងត្រូវបានគេហៅថា "វិញ្ញាណ" សម្រាប់ហេតុផលថាវាជាដង្ហើមឬកម្លាំងដ៏ទេវតាដែលបានបញ្ចូលទៅក្នុងរូបកាយប៉ុន្តែយ៉ាងណាក៏ដោយវាគ្មានខ្លឹមសារទេ ។ ទាំងរឿងខ្លួនឯង និងបទគម្ពីរទាំងអស់បង្ហាញថា ពួកគេកំពុងតែនិយាយខុសឆ្គងក្នុងគំនិតនេះ ។

វាជាការពិតណាស់ដែលថា មនុស្សប្រុសត្រូវបានចងជាប់នឹងផែនដីច្រើនជាងអ្វីដែលពួកគេគួរធ្វើ នោះពួកគេកាន់តែក្រៀមក្រំ ។ ពិតប្រាកដណាស់ដោយសារពួកគេបានឃ្លាតឆ្ងាយពីព្រះវរបិតានៃពន្លឺ [យ៉ាកុប 1:17] ពួកគេបានងងឹតភ្នែកដោយភាពងងឹត ដូច្នេះពួកគេមិនគិតថាពួកគេនឹងរួចផុតពីសេចក្តីស្លាប់ឡើយ ។ ប៉ុន្តែ ក្នុងពេលនេះ ពន្លឺមិនទាន់រលត់នៅក្នុងភាពងងឹតនៅឡើយដែលពួកវានៅតែមិនអាចប៉ះបាន ដោយអារម្មណ៍នៃអមតៈផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេ ។ ប្រាកដណាស់ សតិសម្បជញ្ញៈដែលយល់ឃើញរវាងល្អនិងអាក្រក់ ឆ្លើយ

តបនឹងការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ ដែលជាសញ្ញាដ៏គួរឲ្យសង្ស័យនៃវិញ្ញាណដែលមិនស្លាប់ ។

តើចលនាដែលគ្មានខ្លឹមសារអាចជ្រាបចូលទៅកាន់កន្លែងជំនុំជំរះរបស់ព្រះយ៉ាងដូចម្តេច ហើយធ្វើឲ្យខ្លួនឯងភ័យខ្លាចចំពោះកំហុសរបស់ខ្លួន? សម្រាប់រូបកាយមិនត្រូវបានប៉ះពាល់ដោយការភ័យខ្លាចនៃការដាក់ទណ្ឌកម្មខាងវិញ្ញាណដែលធ្លាក់មកលើព្រលឹងតែប៉ុណ្ណោះ ពីនេះវាដូចខាងក្រោមថាព្រលឹងត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយខ្លឹមសារ ។ ឥឡូវនេះ ចំណេះដឹងអំពីព្រះគ្រប់គ្រាន់បង្ហាញឱ្យឃើញថា ព្រលឹងដែលឆ្លងផុតពីភពលោក គឺជាអមតៈ ត្បិតគ្មានថាមពលបណ្តោះអាសន្នណាមួយអាចជ្រាបចូលទៅក្នុងប្រភពនៃជីវិតបានទេ ។ សរុបមក អំណោយទានសំខាន់ៗជាច្រើនដែលចិត្តមនុស្សត្រូវបានផ្តល់ឱ្យ ប្រកាសថា អ្វីមួយដ៏ទេវភាពត្រូវបានឆ្លាក់នៅលើវា ។ ទាំងអស់នេះគឺជាទីបន្ទាល់នៃខ្លឹមសារអមតៈ ។ ព្រោះការយល់ឃើញក្នុងសត្វតិរច្ឆានមិនហួសពីខ្លួនទេ ឬយ៉ាងហោចក៏មិនហួសទៅឆ្ងាយជាងវត្ថុដែលបង្ហាញដល់ខ្លួនដែរ ។ ប៉ុន្តែភាពរហ័សរហួននៃចិត្តរបស់មនុស្សក្នុងការស្វែងរកស្ថានសួគ៌ និងផែនដី និងអាថ៌កំបាំងនៃធម្មជាតិ ហើយនៅពេលដែលគ្រប់សម័យកាលត្រូវបានគ្របដណ្តប់ដោយការយល់ដឹង និងការចងចាំរបស់វា ក្នុងការរៀបចំវត្ថុនីមួយៗតាមលំដាប់លំដោយ និងក្នុងការសន្និដ្ឋានអំពីព្រឹត្តិការណ៍អនាគតពីអតីតកាលយ៉ាងច្បាស់ ។ បង្ហាញថាមានអ្វីលាក់កំបាំងនៅក្នុងខ្លួនមនុស្ស ។ ជាមួយនឹងភាពវៃឆ្លាតរបស់យើង យើងបង្កើតនូវព្រះដែលមើលមិនឃើញ និងទេវតា ដែលជាអ្វីដែលរាងកាយមិនអាចធ្វើបាន ។ យើងចាប់យកអ្វីដែលត្រឹមត្រូវ យុត្តិធម៌ និងកិត្តិយស ដែលលាក់កំបាំងពីវិញ្ញាណ ។ ដូច្នេះ វិញ្ញាណត្រូវជាអាសនៈនៃបញ្ញានេះ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ការដេកដោយខ្លួនឯង ដែលធ្វើឲ្យមនុស្សឆ្គួត ហាក់បីដូចជាបង្កប់ជីវិត មិនមែនជាសាក្សីនៃអមតៈនោះទេ ព្រោះវាមិនត្រឹមតែបង្ហាញពីគំនិតនៃរឿងដែលមិនធ្លាប់មាននោះទេ ប៉ុន្តែក៏ជាការបង្ហាញពីអនាគតកាលផងដែរ ។ បានវិញក៏អំពីរឿងទាំងនេះដោយសង្ខេប ដែល

អ្នកនិពន្ធខាងលោកិយលើកតម្កើង និងពណ៌នាជាភាសាដ៏ភ្លឺស្វាងជាង ប៉ុន្តែក្នុង ចំណោមអ្នកអានដែលគោរពព្រះ ការរំលឹកដ៏សាមញ្ញនេះនឹងគ្រប់គ្រាន់ហើយ ។ ឥឡូវនេះ លុះត្រាតែព្រលឹងជាអ្វីដែលសំខាន់ ដាច់ដោយឡែកពីរូបកាយ នោះ ព្រះគម្ពីរនឹងមិនបង្រៀនថា យើងរស់នៅក្នុងផ្ទះនៃដីឥដ្ឋ [យ៉ូហ 4:9] ហើយនៅ ពេលស្លាប់ចាកចេញពីរោងឧបោសថនៃសាច់ឈាម ដោយលប់ចោលនូវអ្វីដែល ពុករលួយ ដូច្នេះនៅថ្ងៃចុងក្រោយ ។ ទីបំផុត យើងអាចទទួលបានរង្វាន់របស់ យើង តាមអ្វីដែលយើងម្នាក់ៗបានធ្វើនៅក្នុងខ្លួន ។ ប្រាកដណាស់វត្ថុទាំងនេះ នឹងរឿងស្រដៀងគ្នាដែលកើតឡើងម្តងហើយម្តងទៀត មិនត្រឹមតែសម្គាល់ ព្រលឹងពីរូបកាយយ៉ាងច្បាស់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែដោយការផ្ទេរទៅវា ឈ្មោះ "បុរស" បង្ហាញថាវាជាផ្នែកសំខាន់ ។ ឥឡូវនេះ ពេលប៉ុលដាស់ភ្លើងអ្នកជឿឲ្យសម្អាត ខ្លួនឯងពីគ្រប់ទាំងភាពសៅហ្មងនៃសាច់និងវិញ្ញាណ [កូរិនថូស ទី២. 7:1] គាត់បានចង្អុលបង្ហាញពីផ្នែកដែលភាពកខ្វក់នៃអំពើបាបស្ថិតនៅ ។ ពេត្រុសក៏ បានហៅព្រះគ្រីស្ទថាជា «អ្នកគង្វាល និងជាសម្តេចសង្ឃ... ព្រលឹង» [ពេត្រុស ទី 1 2:25] នោះនឹងនិយាយខុស ប្រសិនបើមិនមានព្រលឹងជំនួសអ្នកណា ដែលទ្រង់អាចបំពេញតួនាទីនេះទេ ។ ប្រសិនបើព្រលឹងមិនមានខ្លឹមសារត្រឹមត្រូវ របស់ពួកគេ នោះនឹងគ្មានចំណុចអ្វីនៅក្នុងសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ពេត្រុសអំពី « ការសង្គ្រោះនៃ ... ព្រលឹង » ដ៏អស់កល្បជានិច្ច [ពេត្រុស 1:9] ឬការ បញ្ជូរបស់គាត់ដើម្បីបន្សុទ្ធព្រលឹងយើង ហើយបញ្ជាក់ថា « តណ្ហាអាក្រក់... ទាស់នឹងព្រលឹង» [ពេត្រុសទី១ ២:១១] ។

ដូចគ្នានេះដែរអនុវត្តចំពោះសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់អ្នកនិពន្ធភាសាហេព្រើរ ដែលថាត្រួតង្វាល « ឈរដើម្បី ... បង្ហាញពីព្រលឹងរបស់យើង ។ (ហេព្រើរ ១៣:១៧) ។ ការពិតដែលថាប៉ុលនៅលើព្រលឹងរបស់គាត់បានហៅព្រះឱ្យធ្វើជា សាក្សី (2 កូរិនថូស 1:23) ចង្អុលទៅការសន្និដ្ឋានដូចគ្នានេះព្រោះវានឹងមិន ក្លាយជាមានកំហុសនៅចំពោះព្រះទេលុះត្រាតែវាទទួលខុសត្រូវសម្រាប់ការដាក់

ទណ្ឌកម្ម ។ នេះត្រូវបានបង្ហាញកាន់តែច្បាស់នៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នៅពេលដែលទ្រង់បង្គាប់ឱ្យយើងខ្លាចទ្រង់ ដែលបន្ទាប់ពីទ្រង់បានសម្លាប់រូប កាយហើយ អាចបញ្ជូនព្រលឹងទៅក្នុងហេតុហេណានៃភ្លើង [ម៉ាថាយ ១០:២៨; លូកា ១២:៥] ។

ឥឡូវនេះនៅពេលដែលអ្នកនិពន្ធនៃសំបុត្រទៅជនជាតិហេព្រើរបានបែងចែកបុព្វ បុរសនៃសាច់ឈាមរបស់យើងពីព្រះដែលជា "បិតានៃវិញ្ញាណ" [ហេព្រើរ.12:9] គាត់មិនអាចរស់រានមានជីវិតនៅពេលដែលបានដោះលែងពីផ្ទះគុកនៃសាកសព របស់ពួកគេ ។ វាជារឿងមិនទំនងទាល់តែសោះសម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទក្នុងការជំរុញ ព្រលឹងឡាសារឲ្យរីករាយក្នុងទ្រូងរបស់អំប្រាហាំ ហើយជាថ្មីទៀត ព្រលឹងរបស់ អ្នកមានត្រូវបានកាត់ទោសឲ្យទទួលទារុណកម្មដ៏អាក្រក់ [លូកា ១៦:២២-២៣] ។ ប៉ុលបញ្ជាក់រឿងដដែលនេះ ដោយបង្រៀនយើងថា យើងធ្វើដំណើរចេញ ឆ្ងាយពីព្រះ ដរាបណាយើងហើមក្នុងសាច់ ប៉ុន្តែយើងរីករាយនឹងវត្តមានរបស់ លោកនៅខាងក្រៅសាច់ឈាម [២ កូរិនថូស) ។ ៥:៦, ៨] ។ ក្រែងខ្ញុំចេញទៅ ឆ្ងាយជាងនេះក្នុងប្រធានបទដែលមិនមានការលំបាកខ្លាំងនោះ ខ្ញុំនឹងបន្ថែមតែ ពាក្យនេះពីលូកា ដែលក្នុងចំណោមកំហុសរបស់ពួកសាឌូស៊ី គេបានលើកឡើង ថា ពួកគេមិនបានជឿលើវិញ្ញាណ និងទេវតា [កិច្ចការ ២៣:៨] ។

3. រូបភាព និងរូបឆ្លុះរបស់ព្រះនៅក្នុងមនុស្ស

ដូចគ្នានេះដែរ ភស្តុតាងគួរឱ្យទុកចិត្តនៃបញ្ហានេះអាចនឹងត្រូវបានប្រមូលមកពី ការពិតដែលថាមនុស្សត្រូវបានបង្កើតឡើងក្នុងរូបភាពរបស់ព្រះ [លោក. ១:២៧] ។ ទោះបីជាសិរីល្អរបស់ព្រះភ្លឺចេញមកក្នុងមនុស្សខាងក្រៅក៏ដោយ ក៏គ្មានការ សង្ស័យទេថា អាសនៈដ៏ត្រឹមត្រូវនៃរូបឆ្លុះទ្រង់គឺនៅក្នុងព្រលឹង ។ ខ្ញុំមិន បដិសេធទេថា រូបរាងខាងក្រៅរបស់យើង រហូតទាល់តែវាសម្គាល់ និងបំបែក យើងពីសត្វសាហាវ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះ យើងកាន់តែជិតស្និទ្ធជាមួយព្រះ ។

ហើយប្រសិនបើនរណាម្នាក់ចង់រួមបញ្ចូលនៅក្រោម "រូបភាពនៃព្រះ" ការពិតដែលថា "ខណៈពេលដែលវត្ថុមានជីវិតផ្សេងទៀតកំពុងសម្លឹងមើលទៅផែនដីមនុស្សត្រូវបានលើកមុខឡើង ដេញថ្លៃដើម្បីសម្លឹងមើលទៅស្ថានសួគ៌ និងដើម្បីលើកមុខរបស់គាត់ទៅការចាប់ផ្តើម" ខ្ញុំ មិនត្រូវប្រកែកខ្លាំងពេកទេ- វាត្រូវបានចាត់ទុកថាជាគោលការណ៍ដែលបានដោះស្រាយថារូបភាពនៃព្រះដែលត្រូវបានគេមើលឃើញឬភ្លឺនៅក្នុងសញ្ញាខាងក្រៅទាំងនេះគឺខាងវិញ្ញាណ ។ សម្រាប់ ការសរសេររបស់គាត់បង្ហាញថាគាត់មានភាពប៉ិនប្រសប់ក្នុងការបង្កើតឥតប្រយោជន៍ដោយបានពង្រីករូបព្រះទាំងខាងរូបកាយនិងព្រលឹងដោយមិនរើសអើង រួមបញ្ចូលស្ថានសួគ៌ និងផែនដី ។ ទ្រង់មានបន្ទូលថា ព្រះវរបិតា ព្រះរាជបុត្រា និងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដាក់រូបអង្គទ្រង់ជាមនុស្ស ពីព្រោះទោះជាអ័ដាមទៀងត្រង់ អាចនៅតែបានក៏ដោយ ក៏ព្រះគ្រីស្ទត្រូវតែក្លាយជាមនុស្ស ។ ដូច្នេះយោងទៅតាមពួកគេ រូបកាយដែលត្រូវបានកំណត់សម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទ គឺជាគំរូនិងប្រភេទនៃរូបកាយនោះដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅពេលនោះ ។ ប៉ុន្តែ តើគាត់នឹងរកឃើញថាព្រះគ្រីស្ទជារូបនៃវិញ្ញាណនៅកន្លែងណា? ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថានៅក្នុងបុគ្គលនៃអ្នកសម្របសម្រួល សិរីរុងរឿងនៃទេវៈទាំងមូលប្រាកដជាភ្លឺប៉ុន្តែតើពាក្យដ៏អស់កល្បនឹងត្រូវបានគេហៅថារូបភាពនៃវិញ្ញាណដែលគាត់បាននាំមុខតាមលំដាប់ដោយយ៉ាងដូចម្តេច? សរុបមក ភាពខុសគ្នារវាងកូនប្រុសនិងវិញ្ញាណត្រូវបានផ្តល់រំលឹក ប្រសិនបើអ្នកក្រោយហៅអតីតថាជារូបគាត់ ។ ជាងនេះទៅទៀត ខ្ញុំគួរតែចង់ដឹងពីគាត់ពីរបៀបដែលនៅក្នុងសាច់ឈាមដែលគាត់បានយកមកលើខ្លួនគាត់ព្រះគ្រីស្ទស្រដៀងនឹងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធហើយដោយសញ្ញាសម្គាល់ឬខ្សែបន្ទាត់អ្វីដែលគាត់បង្ហាញពីភាពស្រដៀងគ្នារបស់គាត់ ។ ហើយចាប់តាំងពីការនិយាយថា "ចូរយើងបង្កើតមនុស្ស" ជាដើម ។ [លោកុប្បត្តិ 1:26] ក៏ជាភ្លឺធម្មតាសម្រាប់មនុស្សរបស់កូនប្រុសដែរធ្វើតាមថាគាត់គឺជារូបគាត់ ។ នេះគួរឱ្យស្តាប់ខ្ពើមសម្រាប់ហេតុផលទាំងអស់ ។ លើសពីនេះ

ប្រសិនបើការប្រឌិតរបស់ Osiander ត្រូវបានទទួលយក បុរសនោះត្រូវបាន
បង្កើតឡើងតែបន្ទាប់ពីប្រភេទ និងគំរូរបស់ព្រះគ្រីស្ទជាមនុស្ស ។ ហើយដូច្នេះ
គំរូដែលអំណាចត្រូវបានយកមកគឺជាព្រះគ្រីស្ទរហូតមកដល់ពេលដែលត្រូវស្លៀក
ពាក់សាច់ឈាម ។ ប៉ុន្តែបទគម្ពីរបង្រៀនក្នុងន័យផ្សេងទៀតថា គាត់ត្រូវបាន
បង្កើតឡើងតាមរូបភាពរបស់ព្រះ ។ មានពណ៌កាន់តែច្រើនចំពោះភាពឆ្លាតវៃ
របស់អ្នកដែលពន្យល់ថាអំណាចត្រូវបានបង្កើតឡើងក្នុងរូបភាពរបស់ព្រះ

ដោយសារតែគាត់ធ្វើតាមព្រះគ្រីស្ទ ដែលជារូបអង្គតែមួយគត់របស់ព្រះ ប៉ុន្តែនៅ
ក្នុងនោះផងដែរ មិនមានអ្វីជាសំឡេងទេ ។ ដូចគ្នានេះផងដែរ មិនមានការ
ឈ្មោះប្រកែកគ្នាបន្តិចបន្តួចអំពី "រូបភាព" និង "ភាពស្រដៀងគ្នា" ទេ នៅ
ពេលអ្នកបកប្រែស្វែងរកភាពខុសគ្នារវាងពាក្យទាំងពីរនេះ លើកលែងតែ "ភាព
ស្រដៀងគ្នា" ត្រូវបានបន្ថែមដោយការពន្យល់ ។ ទីមួយ យើងដឹងថាពាក្យដដែល
ៗគឺជារឿងធម្មតាក្នុងចំណោមជនជាតិហេព្រើរ ដែលពួកគេបង្ហាញរឿងមួយ
ពីរដង ។ ដូច្នេះក្នុងរឿងនោះមិនមានភាពមិនច្បាស់លាស់ទេ ពោលគឺមនុស្ស
សាមញ្ញត្រូវបានគេហៅថារូបព្រះដោយសារគាត់ដូចជាព្រះ ។

ដូច្នេះហើយ អ្នកដែលទស្សនវិជ្ជាកាន់តែស៊ីជម្រៅលើពាក្យទាំងនេះ ហាក់ដូចជា
គួរឱ្យអស់សំណើចណាស់ ៖ ពួកគេទាំងឡាយសេសសល់ ពោលគឺរូបភាព ទៅនឹង
ខ្លឹមសារនៃព្រលឹង ពោលគឺភាពដូចទៅនឹងគុណសម្បត្តិរបស់វា ។ ពួកគេបន្ថែម
អ្វីដែលប្លែក ដ្បិតនៅពេលដែលព្រះបានកំណត់ដើម្បីបង្កើតមនុស្សតាមរូបភាព
របស់គាត់ ដែលជាការបញ្ចេញមតិមិនច្បាស់លាស់ គាត់សម្រាប់ការពន្យល់ម្តង
ទៀតនៅក្នុងឃ្លានេះ "យោងទៅតាមរូបរាងរបស់គាត់" ដូចជាប្រសិនបើគាត់
កំពុងនិយាយថាគាត់នឹងបង្កើតមនុស្សនៅក្នុងនរណា ។ គាត់នឹងតំណាងខ្លួន
គាត់ដូចក្នុងរូបភាពមួយដោយមធ្យោបាយនៃការឆ្លាក់សញ្ញានៃភាពដូចគ្នា ។

ដូច្នេះ បន្តិចក្រោយមក ម៉ូសេបានសួរត្រឡប់ដដែលនោះ ពោលពាក្យថា «រូប
ព្រះ» ពីរដង ដោយមិននិយាយពី «ភាពដូច» ។ ការជំទាស់របស់ Osiander

គឺរឿងតូចតាច ដែលមិនមែនជាផ្នែកមួយរបស់មនុស្សនិយាយទេ ព្រលឹងដែល មានអំណោយទានរបស់វា ត្រូវបានគេហៅថាជារូបរបស់ព្រះ ប៉ុន្តែអ័រដាម ទាំងមូល ដែលឈ្មោះរបស់គាត់ត្រូវបានផ្តល់ឱ្យគាត់ពីផែនដីនៅពេលដែលគាត់ ត្រូវបានគេយក ។ ខ្ញុំនិយាយថា រឿងតូចតាច អ្នកអានទាំងអស់នឹងយល់ថា ទោះបីមនុស្សទាំងមូលត្រូវបានគេហៅថាជាជីវិតរមែងស្លាប់ក៏ដោយ ក៏ព្រលឹងមិន ត្រូវបានទទួលរងនូវការស្លាប់ដែរ ។ ក៏មិនមានហេតុផល ឬភាពវៃឆ្លាតជារបស់ ខ្លួនដែរ ដោយសារតែមនុស្សត្រូវបានគេហៅថា "សត្វសមហេតុផល" ។ ហេតុ ដូច្នេះហើយ ទោះបីជាព្រលឹងមិនមែនជាមនុស្សក៏ដោយ ក៏វាមិនមែនជារឿងមិន សមហេតុផលសម្រាប់មនុស្សដែរ ក្នុងការហៅព្រលឹងរបស់គាត់ថាជារូបរបស់ ព្រះ ។ ទោះបីជាខ្ញុំនៅតែរក្សាគោលការណ៍ដែលខ្ញុំទើបតែដាក់ចេញនាពេលនេះក៏ ដោយ ថាភាពដូចគ្នានៃព្រះពង្រីកដល់ភាពល្អឥតខ្ចោះ ដែលធម្មជាតិរបស់ មនុស្សមានប៉ុន្មានលើសត្វមានជីវិតគ្រប់ប្រភេទ ។

ប្រាកដណាស់ថា សូម្បីតែនៅក្នុងផ្នែកជាច្រើននៃពិភពលោក ជានខ្លះនៃសិរីល្អ របស់ព្រះបានចែងចាំង ។ ពីនេះ យើងអាចប្រមូលបានថា នៅពេលដែលរូប របស់គាត់ត្រូវបានដាក់នៅក្នុងមនុស្ស ការប្រឆាំងយ៉ាងតឹងរ៉ឹងត្រូវបានណែនាំ ដែលលើកមនុស្សលើសពីសត្វដទៃទៀត ហើយដូចដែលវាត្រូវបានបំបែកគាត់ពី ម៉ាស់ទូទៅ ។ ហើយជាការពិតណាស់ យើងមិនគួរបដិសេធថាពួកទេវតាត្រូវបាន បង្កើតស្របតាមរូបរាងរបស់ព្រះទេ ដរាបណាភាពល្អឥតខ្ចោះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត របស់យើង ដូចដែលព្រះគ្រីស្ទថ្លែងទីបន្ទាល់ នឹងក្លាយជាដូចជាពួកគេ [ម៉ាថា យ ។ ២២:៣០] ។ ប៉ុន្តែ តាមរយៈចំណងជើងពិសេសនេះ ម៉ូសេសរសើរ យ៉ាងត្រឹមត្រូវចំពោះព្រះគុណរបស់ព្រះចំពោះយើង ជាពិសេសនៅពេលគាត់ ប្រៀបធៀបតែសត្វដែលមើលឃើញជាមួយមនុស្ស ។

4. ធម្មជាតិពិតនៃរូបភាពរបស់ព្រះគឺត្រូវចេញមកពីអ្វីដែលបទពិសោធន៍ចែងអំពីការបន្តឡើងវិញតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ

ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ វាហាក់បីដូចជាយើងមិនមាននិយមន័យពេញលេញនៃ "រូបភាព" ប្រសិនបើយើងមិនឃើញច្បាស់ជាងនេះទៅទៀត មហាវិទ្យាល័យដែលមនុស្សពូកែ ហើយដែលគាត់គួរតែគិតថាជាការឆ្លុះបញ្ចាំងពីសិរីល្អរបស់ព្រះ ។ នោះពិតជាមិនអាចត្រូវបានគេទទួលស្គាល់ថាជាល្អជាងពីការស្តារឡើងវិញនូវធម្មជាតិដែលខូចរបស់គាត់នោះទេ ។ គ្មានការងឿងឆ្ងល់ទេថា អ័ដាម នៅពេលដែលគាត់បានធ្លាក់ចេញពីរដ្ឋរបស់គាត់ គឺដោយសារការរត់ចោលនេះ ដាច់ឆ្ងាយពីព្រះ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ទោះបីជាយើងអនុញ្ញាតឱ្យថារូបអង្គរបស់ព្រះមិនត្រូវបានបំផ្លាញ និងបំផ្លាញទាំងស្រុងនៅក្នុងទ្រង់ក៏ដោយ ក៏វាត្រូវបានខូចយ៉ាងខ្លាំង ដែលអ្វីដែលនៅសេសសល់គឺខូចទ្រង់ទ្រាយគួរឱ្យភ័យខ្លាច ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ការចាប់ផ្តើមនៃការស្តារឡើងវិញនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងគឺនៅក្នុងការស្តារឡើងវិញដែលយើងទទួលបានតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ ដែលត្រូវបានគេហៅថាអ័ដាមទីពីរផងដែរ សម្រាប់ហេតុផលដែលថាទ្រង់ស្តារយើងឡើងវិញនូវភាពស្មោះត្រង់ និងពេញលេញ ។ ទោះបីជាប៉ុល ដុយពីវិញ្ញាណដែលផ្តល់ជីវិតដែលអ្នកជឿទទួលបានពីព្រះគ្រីស្ទ ជាមួយនឹងព្រលឹងរស់ ដែលអ័ដាមត្រូវបានបង្កើត [១កូរិន. 15:45] សូមសរសើរដកចំណុចសំខាន់ផ្សេងទៀតចេញដែលថាទីបញ្ចប់នៃការបង្កើតឡើងវិញគឺថា ព្រះគ្រីស្ទគួរតែទម្រង់យើងឲ្យដូចជាព្រះ ។ ដូច្នេះហើយ នៅកន្លែងផ្សេងទៀត គាត់បង្រៀនថា "មនុស្សថ្មីត្រូវបានជាថ្មី ... យោងទៅតាមរូបភាពនៃអ្នកបង្កើតរបស់គាត់" [កូឡូស. ៣:១០] ។ ជាមួយនឹងការនេះយល់ស្របនឹងការពោលថា « ចូរដើរលើមនុស្សថ្មី ដែលត្រូវបានបង្កើតមកតាមព្រះ » [អេភេសូរ ៤:២៤] ។ ឥឡូវនេះ យើងត្រូវមើលអ្វីដែលលោកប៉ូលយល់ជាចម្បងនៅក្រោមការបន្តនេះ ។ ដំបូងឡើយ ទ្រង់មានចំណេះដឹង នោះជាសេចក្តីសុចរិត និងសេចក្តីបរិសុទ្ធ ។ ពីនេះ យើងសន្និដ្ឋាន

ថា ដើម្បីចាប់ផ្តើមជាមួយ រូបភាពរបស់ព្រះគឺអាចមើលឃើញនៅក្នុងពន្លឺនៃចិត្ត នៅក្នុងសេចក្តីសុចរិតនៃចិត្ត និងនៅក្នុងភាពល្អនៃផ្នែកទាំងអស់ ។ ត្បិតខ្ញុំ សារភាពថាទម្រង់នៃការនិយាយទាំងនេះជាការនិយាយរួម ប៉ុន្តែគោលការណ៍នេះ មិនអាចលុបចោលបានឡើយ ថាអ្វីដែលជាចំណុចសំខាន់ក្នុងការកែប្រែអង្គរបស់ ព្រះឡើងវិញ ក៏ជាកន្លែងខ្ពស់បំផុតក្នុងការបង្កើតខ្លួនផងដែរ ។ ដូចគ្នានេះដែរ ទាក់ទងនឹងអ្វីដែលគាត់បង្រៀននៅកន្លែងផ្សេងទៀតថា "យើង ... ។ ដោយ ទឹកមុខដែលបានបើកបង្ហាញដោយមើលឃើញសិរីល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទកំពុងត្រូវបាន ប្រែក្លាយទៅជារូបរបស់ទ្រង់» [២កូរិន. ៣:១៨] ។ ឥឡូវនេះ យើងឃើញពី របៀបដែលព្រះគ្រីស្ទជារូបភាពដ៏ល្អឥតខ្ចោះបំផុតរបស់ព្រះ ។ ប្រសិនបើយើង ត្រូវបានអនុលោមតាមវា នោះយើងត្រូវបានស្តារឡើងវិញយ៉ាងខ្លាំង ដែលយើង មានរូបតំណាងរបស់ព្រះដោយភាពស្មោះត្រង់ សុចរិតភាព ភាពបរិសុទ្ធ និង ប្រាជ្ញា ។ នៅពេលដែលវាត្រូវបានបង្កើតឡើង ចំណង់ចំណូលចិត្តរបស់ Osiander ទាក់ទងនឹងរូបរាងរាងកាយនឹងរលាយបាត់ទៅដោយខ្លួនផ្ទាល់ ។ ប៉ុន្តែសេចក្តីថ្លែងការណ៍ដែលប៉ូលបានហៅមនុស្សតែម្នាក់ថាជា «រូបអង្គនិងសិរីល្អ នៃព្រះ» [១កូរិនថូស ១១:៧] ហើយស្ត្រីដែលដកខ្លួនចេញពីកន្លែងកិត្តិយសនេះ ច្បាស់ជាត្រូវបានដាក់កម្រិត ដូចបរិបទបង្ហាញចំពោះលំដាប់នយោបាយ ។ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះខ្ញុំពិចារណាថាវាបានបង្ហាញឱ្យឃើញគ្រប់គ្រាន់ថាអ្វីក៏ដោយដែល ទាក់ទងនឹងជីវិតខាងវិញ្ញាណ និងជីវិតអស់កល្បជានិច្ចត្រូវបានរួមបញ្ចូលនៅ ក្រោម "រូបភាព" ដែលនិយាយអំពីអ្វីដែលត្រូវបានធ្វើឡើង ។ យ៉ូហានបញ្ជាក់ ចំណុចដូចគ្នានេះក្នុងពាក្យផ្សេងទៀត ដោយប្រកាសថា « ជីវិត » ដែលមាន តាំងពីដើមដំបូងនៅក្នុងព្រះបន្ទូលដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះ « ជាពន្លឺនៃមនុស្ស » [យ៉ូហាន 1:4] ។ គឺជាចេតនារបស់គាត់ក្នុងការសរសើរព្រះគុណឯកវចនៈ របស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលមនុស្សពូកែលើសគូដែលនៅសេសសល់ ដើម្បីបំបែក គាត់ចេញពីហ្វូងមនុស្ស ដោយសារគាត់មិនបានទទួលជីវិតធម្មតា ប៉ុន្តែមនុស្ស

ម្នាក់បានចូលរួមជាមួយពន្លឺនៃការយល់ដឹង ។ ដូច្នេះហើយ គាត់បង្ហាញក្នុង ពេលតែមួយអំពីរបៀបដែលមនុស្សត្រូវបានបង្កើតឡើងក្នុងរូបភាពរបស់ព្រះ ។

ឥឡូវនេះ រូបអង្គរបស់ព្រះគឺជាឧត្តមភាពដ៏ល្អឥតខ្ចោះនៃធម្មជាតិរបស់មនុស្ស ដែលបានចែងចាំងនៅក្នុងអំបាមមុនពេលការចាកចេញរបស់គាត់ ប៉ុន្តែក្រោយ មកត្រូវបានបំផ្លាញយ៉ាងខ្លាំង ហើយស្ទើរតែត្រូវបានលុបចេញ ដែលគ្មានអ្វីនៅ សល់បន្ទាប់ពីការបំផ្លិចបំផ្លាញ លើកលែងតែអ្វីដែលមានការភ័ន្តច្រឡំ ការបំផ្លិច បំផ្លាញ និងជំងឺ ។ ដូច្នេះ នៅក្នុងផ្នែកខ្លះ ឥឡូវនេះ វាត្រូវបានបង្ហាញនៅ ក្នុងពួកអ្នករើសតាំង រហូតមកដល់ពេលនេះ នៅពេលដែលពួកគេបានកើតជាថ្មី នៅក្នុងវិញ្ញាណ ។ ប៉ុន្តែវានឹងទទួលបាននូវភាពរុងរឿងពេញលេញរបស់វានៅ ស្ថានសួគ៌ ។ ប៉ុន្តែដើម្បីឱ្យយើងអាចដឹងពីផ្នែកណាដែលរូបភាពនេះមាន វាពិត ជាមានតម្លៃក្នុងការពិភាក្សាអំពីមហាវិទ្យាល័យនៃព្រលឹង ។ ចំពោះការស្មាន របស់ Augustine ថាព្រលឹងគឺជាការឆ្លុះបញ្ចាំងពីព្រះត្រីឯក ពីព្រោះនៅក្នុងវា រស់នៅក្នុងការយល់ដឹង ឆន្ទៈ និងការចងចាំ គឺមិនមានសំឡេងអ្វីនោះទេ ។ ហើយក៏មិនមានប្រូបាប៊ីលីតេណាមួយនៅក្នុងគំនិតរបស់អ្នកដែលស្វែងរករូបរាង របស់ព្រះនៅក្នុងការគ្រប់គ្រងដែលបានផ្តល់ឱ្យមនុស្ស ដូចជាប្រសិនបើនៅក្នុង សញ្ញានេះតែមួយគត់ដែលគាត់ស្រដៀងនឹងព្រះជាម្ចាស់ដែលថាគាត់ត្រូវបាន បង្កើតឡើងជាអ្នកស្នងមរតក និងជាម្ចាស់នៃអ្វីៗទាំងអស់ ។ ចំណែកឯរូបអង្គ របស់ព្រះគឺត្រូវបានស្វែងរកយ៉ាងត្រឹមត្រូវក្នុងខ្លួនគាត់ មិនមែននៅខាងក្រៅគាត់ ទេ វាជាអំពើល្អខាងក្នុងនៃព្រលឹង ។

5. Manichean កំហុសនៃការ emanation នៃព្រលឹង

ប៉ុន្តែមុនពេលយើងបន្តទៅមុខទៀត យើងត្រូវប្រឈមមុខនឹងការរំលងរបស់ Manichees ដែល Servetus បានព្យាយាមណែនាំម្តងទៀតក្នុងយុគសម័យ នេះ ។ ព្រោះមានគេនិយាយថា ព្រះបានផ្តុំដង្ហើមជីវិតលើមុខមនុស្ស [លោក.

2:7] ពួកគេបានគិតថាព្រលឹងគឺជាប្រភពនៃសារធាតុរបស់ព្រះ ដូចជាផ្នែកខ្លះនៃ ទេវៈដែលមិនអាចវាស់បានបានហូរចូលមកក្នុងមនុស្ស ។ ប៉ុន្តែវាងាយស្រួលក្នុង ការចង្អុលបង្ហាញយ៉ាងឆាប់រហ័សនូវអ្វីដែលឆ្គួត និងភាពមិនសមហេតុសមផលដ៏ អាក្រក់នេះអូសទាញនៅក្នុងរថភ្លើងរបស់វា ។ ប្រសិនបើព្រលឹងរបស់មនុស្សកើត ចេញពីខ្លឹមសារនៃព្រះតាមរយៈការកើតមក នោះវានឹងកើតឡើងតាមធម្មជាតិ របស់ព្រះ មិនត្រឹមតែជាកម្មវត្ថុនៃការផ្លាស់ប្តូរ និងតណ្ហាប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏មាន ចំពោះភាពល្ងង់ខ្លៅ សេចក្តីប្រាថ្នាអាក្រក់ ភាពទន់ខ្សោយ និងអំពើអាក្រក់គ្រប់ បែបយ៉ាងផងដែរ ។ គ្មានអ្វីថេរជាងមនុស្សទេ ។ ចលនាផ្ទុយគ្នាញុះញង់និង រំខានដល់ព្រលឹងគាត់ខុសៗគ្នា ។ ម្តងហើយម្តងទៀត គាត់ត្រូវបានដឹកនាំឱ្យ រង្វង់ដោយភាពល្ងង់ខ្លៅ ។ គាត់ផ្តល់ផល យកឈ្នះដោយការល្បួងតិចតួចបំផុត ។ យើងដឹងពីចិត្តរបស់គាត់ថាជាកន្លែងលិច និងលាក់ខ្លួនសម្រាប់រាល់ភាពក ខ្វក់ ។ របស់ទាំងអស់នេះ មនុស្សម្នាក់ត្រូវតែសន្មតថាជាធម្មជាតិរបស់ព្រះ ប្រសិនបើយើងយល់ថាព្រលឹងមកពីខ្លឹមសាររបស់ព្រះ ឬជាការសម្ងាត់នៃទេវៈ ។ នរណាមិនឮញើតនឹងរឿងដ៏អស្ចារ្យនេះ? ពិតប្រាកដណាស់ ប៉ុលពិតជាបាន ដកស្រង់ Aratus ថាយើងជាកូនចៅរបស់ព្រះ [កិច្ចការ 17:28] ប៉ុន្តែនៅក្នុង គុណភាព មិនមែនជាខ្លឹមសារទេ ដរាបណាគាត់ពិតជាបានតុបតែងយើងដោយ អំណោយទានដ៏ទេវភាព ។ ទន្ទឹមនឹងនេះ ការបំបែកខ្លឹមសារនៃអ្នកបង្កើត ដើម្បីឲ្យមនុស្សគ្រប់រូបមានចំណែករបស់វា គឺជារឿងល្ងង់ខ្លៅបំផុត ។ ដូច្នេះ ហើយ យើងត្រូវតែយកវាមកធ្វើជាការពិតថា ព្រលឹង ទោះជាប្រព្រះត្រូវបាន ឆ្លាក់នៅលើពួកវាក៏ដោយ ក៏ត្រូវបានបង្កើតឡើងច្រើនដូចទេវតាដែរ ។ ប៉ុន្តែ ការបង្កើតមិនមែនជាការចាក់បញ្ចូលទេ ប៉ុន្តែជាការចាប់ផ្តើមនៃខ្លឹមសារចេញពីអ្វី ទាំងអស់ ។ ប្រាកដណាស់ ប្រសិនបើវិញ្ញាណត្រូវបានព្រះប្រទានមក ហើយនៅ ក្នុងការចាកចេញពីសាច់ឈាម នោះនឹងត្រឡប់មករកទ្រង់វិញ [សាស្តា ១២: ៧] យើងមិនត្រូវនិយាយភ្លាមៗថាវាត្រូវបានដកចេញពីសារធាតុរបស់គាត់ទេ ។

Osiander ខណៈពេលដែលបាននាំយកទៅឆ្ងាយជាមួយនឹងការរង្វេងផ្ទាល់ខ្លួន របស់គាត់ដូចជានៅក្នុងបញ្ហានេះបាន entangled ខ្លួនឯងនៅក្នុងកំហុស impious មួយ; គាត់មិនទទួលស្គាល់រូបភាពនៃព្រះនៅក្នុងមនុស្សក្រៅពីភាព សុចរិតសំខាន់ ដូចជាប្រសិនបើព្រះមិនអាចធ្វើឱ្យយើងធ្វើតាមខ្លួនគាត់ដោយ អំណាចនៃវិញ្ញាណរបស់គាត់ដែលមិនអាចប៉ាន់ស្មានបាន ក្រៅពីព្រះគ្រីស្ទបាន ចាក់វត្ថុផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់មកយើង! ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ មនុស្សមួយ ចំនួនអាចព្យាយាមលាក់បាំងការបោកប្រាស់ទាំងនេះ ពួកគេមិនដែលរារាំងអ្នក អានដែលមានតុល្យភាពពីការមើលឃើញថាវាជាតិកំហុសរបស់

Manichaeans នោះទេ ។ ហើយនៅពេលដែលប៉ុលពិភាក្សាអំពីការស្តារឡើងវិញ នៃរូបនោះ វាច្បាស់ណាស់ថាយើងគួរតែសន្និដ្ឋានពីពាក្យរបស់គាត់ថាមនុស្សត្រូវ បានបង្កើតឡើងដើម្បីធ្វើតាមព្រះ មិនមែនដោយសារលំហូរនៃសារធាតុនោះទេ ប៉ុន្តែដោយព្រះគុណ និងអំណាចនៃវិញ្ញាណ ។ ព្រោះគាត់មានប្រសាសន៍ថា ដោយ«មើលឃើញសិរីល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទ យើងកំពុងត្រូវបានប្រែក្លាយទៅជារូប អង្គទ្រង់... ដូចជាតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះអម្ចាស់» [២ កូរិនថូស ៣:១៨] ដែលពិតជាធ្វើការនៅក្នុងយើងដោយមិនបានបង្ហាញយើងនូវការរួមចំណែកជា មួយនឹងព្រះ ។

(ទស្សនៈរបស់ទស្សនវិទូលើព្រលឹងបានរិះគន់ចំពោះការធ្លាក់របស់អ័ដាម, ៦-៨)

6. ព្រលឹងនិងមហាវិទ្យាល័យរបស់វា ។

ជាការល្អក្នុងការស្វែងរកនិយមន័យនៃ "ព្រលឹង" ពីទស្សនវិទូ ។ ក្នុងចំណោម ពួកគេ ស្ទើរតែម្នាក់ លើកលែងតែផ្នែក ដែលបានបញ្ជាក់យ៉ាងត្រឹមត្រូវនូវសារ ធាតុអមតៈរបស់វា ។ ជាការពិត សូក្រាតិកផ្សេងទៀតក៏ប៉ះលើវាដែរ ប៉ុន្តែតាម របៀបដែលបង្ហាញពីរបៀបដែលគ្មាននរណាម្នាក់បង្រៀនយ៉ាងច្បាស់នូវអ្វីដែល គាត់មិនត្រូវបានគេបញ្ចុះបញ្ចូល ។ ដូច្នេះហើយ គំនិតរបស់ផ្នែកគឺត្រឹមត្រូវជាង

ពីព្រោះគាត់ចាត់ទុករូបព្រះនៅក្នុងព្រលឹង ។ អ្នកខ្លះទៀតភ្ជាប់អំណាច និង ជំនាញរបស់ព្រលឹងទៅនឹងជីវិតបច្ចុប្បន្ន ដែលមិនទុកអ្វីឱ្យវានៅខាងក្រៅរាងកាយ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ចេញពីបទគម្ពីរ យើងបានបង្រៀនរួចហើយថា ព្រលឹងគឺជាសារធាតុមិនរួមបញ្ចូល ។ ឥឡូវនេះ យើងត្រូវតែបន្ថែមថា ទោះបីជាត្រឹមត្រូវ វាមិនត្រូវបានកំណត់ជាលំហ ក៏ដោយ វានៅតែមាននៅក្នុង រូបកាយ វាអាស្រ័យនៅទីនោះ ដូចជានៅក្នុងផ្ទះមួយ ។ វាមិនត្រឹមតែអាចធ្វើឱ្យ មានចលនាគ្រប់ផ្នែករបស់វា និងធ្វើឱ្យសរីរាង្គរបស់វាសម និងមានប្រយោជន៍ សម្រាប់សកម្មភាពរបស់ពួកគេប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែវាក៏អាចជាកន្លែងទីមួយក្នុងជីវិត របស់បុរសកាន់អំណាច មិនមែនតែម្នាក់ឯងចំពោះភារកិច្ចនៃជីវិតនៅលើផែនដី របស់គាត់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំង ពេលវេលាដើម្បីលើកទឹកចិត្តគាត់ឲ្យគោរព ព្រះ ។ ថ្វីបើនៅក្នុងអំពើពុករលួយរបស់មនុស្សប្រុស ចំណុចចុងក្រោយនេះមិន ត្រូវបានគេដឹងច្បាស់ក៏ដោយ ក៏សម្បត្តិខ្លះនៅតែដក់ជាប់ក្នុងអំពើអាក្រក់របស់គាត់ ។ ពីណាមកពីការខ្វល់ខ្វាយពីឈ្មោះដ៏ល្អរបស់ខ្លួន ប៉ុន្តែមកពីការខ្មាសគេ? តើការខ្មាសគេមកពីណាមកពីអ្វីដែលគួរឲ្យគោរព? ដើមហេតុ និងហេតុនៃការ នេះ គឺគេយល់ថាខ្លួនបានកើតមកដើម្បីបណ្តុះសេចក្តីសុចរិត ដែលពូជនៃ សាសនាត្រូវបានរុំព័ទ្ធ ។ ប៉ុន្តែដោយគ្មានការឈ្លោះប្រកែកគ្នាទេ គ្រាន់តែមនុស្ស ត្រូវបានគេបង្កើតឡើងសម្រាប់សមាធិលើជីវិតនៅស្ថានសួគ៌ ដូច្នេះប្រាកដណាស់ ថាចំណេះដឹងរបស់វាត្រូវបានចារលើព្រលឹងរបស់គាត់ ។ ហើយប្រសិនបើសុភ មង្គលរបស់មនុស្ស ដែលភាពឥតខ្ចោះនៃការរូបរួមជាមួយនឹងព្រះត្រូវបានលាក់ពី មនុស្ស នោះគាត់នឹងត្រូវបានគេបោះបង់ចោលនូវការប្រើប្រាស់ដ៏សំខាន់នៃការ យល់ដឹងរបស់គាត់ ។ ដូច្នេះហើយ សកម្មភាពសំខាន់នៃព្រលឹងគឺដើម្បីប្រាថ្នា នៅទីនោះ ។ ដូច្នេះហើយ កាលណាព្យាយាមចូលទៅជិតព្រះកាន់តែច្រើន នោះ គាត់កាន់តែបង្ហាញថាខ្លួនគាត់មានហេតុផល ។ យើងគួរតែបដិសេធបុគ្គលទាំង នោះដែលនឹងបញ្ជាក់អំពីព្រលឹងច្រើនជាងមួយនៅក្នុងមនុស្ស នោះគឺជាព្រលឹងដ៏

រសីប និងជាព្រលឹងដែលសមហេតុផល ពីព្រោះមិនមានអ្វីរឹងមាំក្នុងការវែកញែករបស់ពួកគេ ទោះបីជាពួកគេហាក់បីដូចជាអះអាងអ្វីមួយដែលទំនងក៏ដោយ លុះត្រាតែយើងចង់ធ្វើទារុណកម្មខ្លួនឯង ។ ក្នុងរឿងតូចតាច និងគ្មានប្រយោជន៍ ។ ពួកគេនិយាយថាមានការខ្វែងគំនិតគ្នាយ៉ាងខ្លាំងរវាងចលនាសរីរាង្គ និងផ្នែកសមហេតុផលនៃព្រលឹង ។ ដូចជាហេតុផលខ្លួនឯងក៏មិនយល់ស្របជាមួយខ្លួនដែរ ហើយក៏មិនមានគោលបំណងឆ្លងឆ្លើយជាមួយខ្លួនដែរ ដូចជាកងទ័ពកំពុងធ្វើសង្គ្រាម ។ ប៉ុន្តែដោយសារការរំខាននេះកើតឡើងពីភាពថោកទាបនៃធម្មជាតិ វាជាការខុសក្នុងការសន្និដ្ឋានថាមានព្រលឹងពីរគឺដោយសារតែមហាវិទ្យាល័យមិនយល់ស្របក្នុងសមាមាត្រសមរម្យ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំទុកវាឲ្យទស្សនវិទូពិភាក្សាអំពីមុខវិជ្ជាទាំងនេះតាមវិធីដ៏ល្អិតល្អន់របស់ពួកគេ ។ សម្រាប់ការកសាងភាពជាព្រះ និយមន័យសាមញ្ញនឹងគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់យើង ។ ខ្ញុំពិតជាយល់ស្របថាអ្វីដែលពួកគេបង្រៀនគឺជាការពិត មិនត្រឹមតែរីករាយប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងមានប្រយោជន៍ក្នុងការរៀន និងប្រមូលផ្តុំដោយជំនាញផងដែរ ។ ហើយខ្ញុំក៏មិនហាមអ្នកដែលចង់រៀនដែរ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ខ្ញុំសូមទទួលស្គាល់ជាដំបូងថាញាណ ៥ យ៉ាង ដែលប្លាតុងចូលចិត្តហៅថា សរីរាង្គ ដោយវត្ថុទាំងអស់ត្រូវបានបង្ហាញជាសុភវិនិច្ឆ័យ ជាប្រភេទនៃការទទួល ។ មានការស្រមៃស្រមៃដែលបែងចែកវត្ថុទាំងនោះ ដែលត្រូវបានចាប់ដោយសុភវិនិច្ឆ័យ ។ បន្ទាប់មកហេតុផល ដែលទទួលយកការវិនិច្ឆ័យជាសកល ។ ទីបំផុតការយល់ដឹង ដែលការសិក្សាដោយចេតនា និងស្ងប់ស្ងាត់ សញ្ជឹងគិតអំពីហេតុផលអ្វី ដែលសញ្ជឹងគិតដោយវិចារណញាណ ។ ដូចគ្នាដែរ ចំពោះការយល់ដឹង ហេតុផល និងការស្រមៃស្រមៃ (សតិបញ្ញាទាំងបីនៃព្រលឹង) ត្រូវគ្នានឹងសភាវៈទាំងបី ៖ (នឹង) មុខងារមាននៅក្នុងការព្យាយាម បន្ទាប់ពីការយល់ដឹង និងហេតុផលដែលមានវត្តមាន ។ សមត្ថភាពនៃកំហឹងដែលចាប់យកអ្វីដែលត្រូវបានផ្តល់ឱ្យវាដោយ

ហេតុផលនិង Fantasy; សមត្ថភាពប្រាជ្ញាមិនដាច់ពីមាត់ ដែលចាប់យកអ្វីដែល កំណត់ពីមុខវាដោយការស្រមៃស្រមៃ និងអារម្មណ៍ ។

ទោះបីរឿងទាំងនេះជាការពិត ឬយ៉ាងហោចណាស់ក៏ទំនងដែរ ប៉ុន្តែដោយសារខ្ញុំ ខ្លាចថា ពួកគេអាចពាក់ព័ន្ធនឹងយើងនៅក្នុងភាពមិនច្បាស់លាស់របស់ពួកគេជា ជាងជួយយើង ខ្ញុំគិតថាពួកគេគួរតែឆ្លងកាត់ ។ ខ្ញុំមិនប្រឆាំងដាច់ខាតចំពោះ នរណាម្នាក់ដែលចង់ចាត់ថ្នាក់នៃអំណាចនៃព្រលឹងនៅក្នុងវិធីផ្សេងទៀតៈ ដើម្បី ហៅ appetitive ដែលទោះបីជាដោយគ្មានហេតុផលប្រសិនបើបានដឹកនាំទៅ កន្លែងផ្សេងទៀតនៅតែគោរពតាមហេតុផល ដើម្បីហៅបញ្ជាផ្សេងទៀត ដែល តាមរយៈខ្លួនវា អ្នកចូលរួមក្នុងហេតុផល ។ ខ្ញុំក៏មិនបដិសេធទស្សនៈដែលថាមាន គោលការណ៍បីនៃសកម្មភាព៖ សតិអារម្មណ៍ ការយល់ដឹង ចំណង់ ។

ប៉ុន្តែសូមឱ្យយើងជ្រើសរើសការបែងចែកនៅក្នុងសមត្ថភាពរបស់មនុស្សទាំងអស់ ដែលមិនអាចស្វែងរកដោយជោគជ័យពីទស្សនវិទូ ។ សម្រាប់ពួកគេចង់និយាយ ដោយសាមញ្ញបំផុត បែងចែកព្រលឹងទៅជាចំណង់អាហារនិងការយល់ដឹង ប៉ុន្តែ ធ្វើឱ្យទាំងពីរទ្វេដង ។ ពួកគេនិយាយថា ពេលខ្លះវាជាការសញ្ជឹងគិតដោយសារ តែខ្លឹមសារនៃចំណេះដឹងតែម្នាក់ឯង វាមិនមានចលនាសកម្មទេ (ជារឿងដែល Cicero គិតថាត្រូវបានកំណត់ដោយពាក្យ "genius") ពេលខ្លះអនុវត្តដោយសារ តែការព្រួយបារម្ភនៃការល្អឬអាក្រក់វាផ្លាស់ប្តូរឆន្ទៈផ្សេងគ្នា ។

នៅក្នុងផ្នែកនេះត្រូវបានរួមបញ្ចូលចំណេះដឹងអំពីរបៀបរបស់នៅឱ្យបានល្អនិង យុត្តិធម៌ ។ ផ្នែកពីមុន (ខ្ញុំមានន័យថា ចំណង់) ពួកគេក៏ទេវៈ ចូលទៅក្នុងឆន្ទៈ និងសណ្តាប់ធ្នាប់ ហើយជារឿយៗដូចជាចំណង់អាហារ ដែលគេហៅថា គោរពតាមហេតុផល នោះវាក្លាយជាពេលដែលចំណង់អាហារបានបោះចោលនឹម នៃហេតុផលហើយ ប្រញាប់ប្រញាល់ទៅកាន់ភាពអត់ធ្មត់ ។ ដូច្នេះហើយ ពួក គេតែងតែស្រមៃមើលហេតុផលនៅក្នុងមនុស្សថាជាមហាវិទ្យាល័យ ដែលគាត់ អាចគ្រប់គ្រងខ្លួនឯងបានត្រឹមត្រូវ ។

7. ការយល់ដឹងនិងឆន្ទៈជាមហាវិទ្យាល័យមូលដ្ឋានពិតប្រាកដ

យើងត្រូវបង្ខំចិត្តចែកផ្លូវមួយចំនួនពីការបង្រៀននេះ ដោយសារតែទស្សនវិទ្យាដែលល្ងង់ខ្លៅចំពោះការពុករលួយនៃធម្មជាតិដែលកើតចេញពីទោសនៃការរត់ចោលរបស់មនុស្ស យល់ច្រឡំនូវស្ថានភាពចម្រុះគ្នាពីរយ៉ាងរបស់មនុស្ស ។ ដូច្នេះ ចូរយើងរក្សា ដូចដែលពិតជាសមរម្យទៅនឹងគោលបំណងបច្ចុប្បន្នរបស់យើង ថាព្រលឹងមនុស្សមានមហាវិទ្យាល័យពីការយល់ដឹងនិងឆន្ទៈ ។ អនុញ្ញាតឱ្យការិយាល័យលើសពីនេះទៅទៀតនៃការយល់ដឹងគឺដើម្បីបែងចែករវាងវត្ថុដែលនីមួយៗហាក់ដូចជាសក្តិសមនៃការយល់ព្រមឬការមិនយល់ព្រម ។ ខណៈពេលដែលឆន្ទៈ ជ្រើសរើស និងធ្វើតាមអ្វីដែលការយល់ដឹងនិយាយថា ប៉ុន្តែត្រូវបដិសេធ ហើយគេចចេញពីអ្វីដែលវាមិនពេញចិត្ត ។ សូមកុំឱ្យអត្ថប្រយោជន៍របស់អារិស្តូតពន្យារពេលយើងនៅទីនេះ ថាចិត្តមិនមានចលនានៅក្នុងខ្លួនវាទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរដោយជម្រើស ។ ជម្រើសនេះលោកហៅថា ការយល់ចិត្តដែលគួរឲ្យចង់បាន ។ មិនឱ្យជាប់ពាក់ព័ន្ធខ្លួនយើងនៅក្នុងសំណួរដែលគ្មានប្រយោជន៍, អនុញ្ញាតឱ្យវាគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ពួកយើងថាការយល់ដឹងគឺដូចដែលវាគឺ មេដឹកនាំនិងអភិបាលនៃព្រលឹង ហើយថាឆន្ទៈគឺតែងតែនឹកឃើញដល់ការដេញថ្លៃនៃការយល់ដឹងហើយនៅក្នុងបំណងប្រាថ្នារបស់ខ្លួនកំពុងរង់ចាំការវិនិច្ឆ័យនៃការយល់ដឹង ។ ដោយហេតុផលនេះ អារិស្តូតខ្លួនឯងពិតជាបង្រៀនដូចគ្នា ៖ ការគេចវេស ឬការស្វែងរកក្នុងចិត្ត ទាក់ទងទៅនឹងការបញ្ជាក់ ឬបដិសេធក្នុងចិត្ត ។

ប្រាកដណាស់ នៅកន្លែងមួយទៀត យើងនឹងឃើញថា តើការយល់ដឹងនេះគ្រប់គ្រងទិសដៅនៃឆន្ទៈយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ប៉ុណ្ណា ។ នៅទីនេះ យើងចង់និយាយតែប៉ុណ្ណេះថា គ្មានអំណាចណាមួយអាចត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុងព្រលឹងដែលមិនមានសេចក្តីយោងត្រឹមត្រូវចំពោះសមាជិកមួយ ឬផ្សេងទៀតនៃសមាជិកទាំងនេះទេ ។ ហើយតាមវិធីនេះ យើងរួមបញ្ចូលអារម្មណ៍នៅក្រោមការយល់ដឹង ។

ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ម្យ៉ាងវិញទៀត ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ សម្មាសម្ពោធិញ្ញាណៈ សេចក្តីត្រេកអរនោះ យល់ឃើញតាមសេចក្តីល្អ ។ ពេលនោះ សេចក្តីត្រេក ត្រអាលនោះ ប្រែជាតណ្ហា និងតណ្ហា ។ ទំនោរនៃការយល់ដឹង, ឆន្ទៈ ។ ជាថ្មី ម្តងទៀតសម្រាប់ពាក្យ "ចំណង់អាហារ" ដែលពួកគេចូលចិត្ត ខ្ញុំជំនួសពាក្យ "ឆន្ទៈ" ដែលជារឿងធម្មតាជាង ។

8. ការជ្រើសរើសដោយសេរី និងការទទួលខុសត្រូវរបស់អំបាម

ដូច្នេះ ព្រះបាទប្រទានព្រលឹងមនុស្សឲ្យមានគំនិត ដោយការបែងចែកអំពើល្អពី អំពើអាក្រក់ ខុសត្រូវ ។ ហើយដោយមានពន្លឺនៃហេតុផលជាការណែនាំ ដើម្បី បែងចែកនូវអ្វីដែលគួរអនុវត្តតាមពីអ្វីដែលគួរជៀសវាង ។ ដោយហេតុផលនេះ ទស្សនវិទូបានហៅផ្នែកដឹកនាំនេះ ។ ចំពោះបញ្ហានេះគាត់បានចូលរួមជាមួយឆន្ទៈក្រោមការគ្រប់គ្រងទាំងនោះគឺជាជម្រើស ។ បុរសនៅក្នុងលក្ខខណ្ឌដំបូង របស់គាត់បានពូកែនៅក្នុងអំណោយទានបុព្វកាលទាំងនេះ ដូច្នេះហេតុផល ការ យល់ដឹង ការប្រុងប្រយ័ត្ន និងការវិនិច្ឆ័យរបស់គាត់មិនត្រឹមតែគ្រប់គ្រាន់ សម្រាប់ការណែនាំនៃជីវិតនៅលើផែនដីរបស់គាត់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែដោយសារពួក គេមនុស្សបានឡើងដល់ព្រះ និងសុភមង្គលអស់កល្បជានិច្ច ។ បន្ទាប់មកត្រូវ បានបន្ថែមជម្រើស ដើម្បីដឹកនាំចំណង់អាហារ និងគ្រប់គ្រងចលនាសរីរាង្គទាំង អស់ ដូច្នេះហើយធ្វើឱ្យឆន្ទៈអាចទទួលយកបានទាំងស្រុងចំពោះការណែនាំអំពី ហេតុផល ។ ក្នុងចិត្តស្មោះត្រង់នេះ មនុស្សមានអំណាច បើគាត់មានចិត្តចង់ បានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ។ នៅទីនេះ វានឹងខុសពីការលើកឡើងនូវសំណួរអំពី ការកំណត់ទុកជាមុនរបស់ព្រះដោយសារតែប្រធានបទបច្ចុប្បន្នរបស់យើងមិនមែន ជាអ្វីដែលអាចកើតឡើងឬមិនកើតនោះទេ ប៉ុន្តែតើធម្មជាតិរបស់មនុស្សមានលក្ខ ណៈបែបណា ។ ដូច្នេះ អំបាមអាចឈរបានប្រសិនបើគាត់ប្រាថ្នា ដោយឃើញ ថាគាត់បានដួលដោយឆន្ទៈផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ ។ ប៉ុន្តែដោយសារឆន្ទៈរបស់គាត់

មានសមត្ថភាពបត់ទៅម្ខាង ឬម្ខាងទៀត ហើយមិនត្រូវបានផ្តល់ឱ្យនូវភាពខ្ជាប់ខ្ជួនដើម្បីតស៊ូ ទើបគាត់ដួលយ៉ាងងាយ ។ ប៉ុន្តែការជ្រើសរើសល្អ និងអាក្រក់របស់គាត់គឺឥតគិតថ្លៃ ហើយមិនមែនតែម្នាក់ឯងនោះទេ ប៉ុន្តែការតាំងចិត្តខ្ពស់បំផុតគឺនៅក្នុងចិត្ត និងឆន្ទៈរបស់គាត់ ហើយផ្នែកសរីរាង្គទាំងអស់ត្រូវបានផ្សំឡើងយ៉ាងត្រឹមត្រូវតាមការគោរពប្រតិបត្តិ រហូតដល់ក្នុងការបំផ្លាញខ្លួនឯង គាត់បានធ្វើឱ្យខូចពររបស់គាត់ ។ ដូច្នេះហើយ ភាពមិនច្បាស់លាស់ដ៏អស្ចារ្យដែលទស្សនវិទូប្រឈមមុខ ព្រោះពួកគេកំពុងស្វែងរកការបំផ្លាញសម្រាប់អគារមួយ ហើយនៅក្នុងបំណែកដែលខ្ជាប់ខ្ជួនសម្រាប់រចនាសម្ព័ន្ធដែលបានប៉ាក់យ៉ាងល្អ ។ ពួកគេប្រកាន់គោលការណ៍នេះ មនុស្សនោះនឹងមិនក្លាយជាសត្វដែលមានសតិសម្បជញ្ញៈទេ លុះត្រាតែគាត់មានជម្រើសដោយសេរីនៃអំពើល្អ និងអំពើអាក្រក់ វាក៏បានចូលក្នុងគំនិតរបស់ពួកគេដែរថា ភាពខុសគ្នារវាងគុណធម៌ និងអំពើអាក្រក់នឹងត្រូវរលាយសាបសូន្យ ប្រសិនបើមនុស្សមិនបញ្ចេញជីវិតដោយផែនការរបស់ខ្លួន ។ មានហេតុផលល្អរហូតមកដល់ពេលនេះ - ប្រសិនបើមិនមានការផ្លាស់ប្តូរនៅក្នុងមនុស្ស ។ ប៉ុន្តែដោយសាររឿងនេះត្រូវបានលាក់ពីពួកគេ វាមិនមែនជារឿងចម្លែកទេដែលពួកគេលាយផ្ទៃមេឃនិងផែនដី! ពួកគេក្នុងនាមជាសិស្សរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ច្បាស់ណាស់កំពុងលេងមនុស្សល្ងីល្ងើនៅពេលដែល ដោយការសម្របសម្រួលរវាងគំនិតរបស់ទស្សនវិទូ និងគោលលទ្ធិនៃស្ថានសួគ៌ ដូច្នេះថាវត្ថុទាំងនេះមិនប៉ះស្ថានសួគ៌ ឬផែនដី នៅក្នុងមនុស្សដែលរង្វេង ហើយធ្លាក់ចូលទៅក្នុងការបំផ្លិចបំផ្លាញខាងវិញ្ញាណ - ពួកគេ នៅតែស្វែងរកជម្រើសដោយសេរី ប៉ុន្តែបញ្ហាទាំងនេះនឹងត្រូវដោះស្រាយកាន់តែល្អនៅកន្លែងសមរម្យ ។ ឥឡូវនេះ យើងត្រូវតែចងចាំក្នុងចិត្តតែប៉ុណ្ណោះ ៖ មនុស្សគឺខុសគ្នាឆ្ងាយណាស់នៅការបង្កើតដំបូងពីកូនចៅរបស់គាត់ ដែលមកពីគាត់នៅក្នុងស្ថានភាពពុករលួយរបស់គាត់ បានចុះកិច្ចសន្យាពីគាត់ពីតំណពូជ ។ សម្រាប់ផ្នែកនីមួយៗនៃព្រលឹងរបស់គាត់ត្រូវបានបង្កើតឡើងដើម្បីភាពទៀងត្រង់

ភាពរឹងមាំនៃចិត្តរបស់គាត់ឈរយ៉ាងរឹងមាំ ហើយឆន្ទៈរបស់គាត់មានសេរីភាពក្នុង
ការជ្រើសរើសអ្វីដែលល្អ ។ ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់ជំទាស់នឹងឆន្ទៈរបស់គាត់ត្រូវ
បានដាក់ក្នុងទីតាំងអសន្តិសុខ ដោយសារតែអំណាចរបស់វាខ្សោយ ស្ថានភាព
របស់គាត់ត្រូវតែមានអត្ថប្រយោជន៍ដើម្បីដកចេញនូវលេសណាមួយ ។ ក៏មិនសម
ហេតុផលដែរសម្រាប់ព្រះដែលត្រូវដាក់កំហិតដោយភាពចាំបាច់នៃការបង្កើត
មនុស្សដែលមិនអាចឬមិនធ្វើបាបទាល់តែសោះ ។ ធម្មជាតិបែបនេះពិតជាអស្ចារ្យ
ជាង ។ ប៉ុន្តែការឈ្លោះជាមួយព្រះលើចំណុចជាក់លាក់នេះ ដូចជាប្រសិនបើ
គាត់ត្រូវតែប្រគល់ឱ្យមនុស្សនេះ គឺច្រើនជាងអំពើទុច្ចរិតទៅទៀត ដរាបណាវាជា
ជម្រើសផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ក្នុងការផ្តល់អ្វីដែលគាត់ពេញចិត្ត ។ ប៉ុន្តែហេតុផល
ដែលគាត់មិនចិញ្ចឹមមនុស្សដោយគុណធម៌នៃការតស៊ូគឺលាក់នៅក្នុងផែនការរបស់
គាត់; សុដ៏វិធីគឺជាផ្នែកនៃប្រាជ្ញាសម្រាប់យើង ។ បុរសពិតជាបានទទួលនូវ
សមត្ថភាពដែលបានផ្តល់ឱ្យគាត់អនុវត្តឆន្ទៈ ប៉ុន្តែគាត់មិនមានឆន្ទៈក្នុងការប្រើ
ប្រាស់សមត្ថភាពរបស់គាត់ទេ ត្បិតការអនុវត្តឆន្ទៈនេះនឹងត្រូវបានធ្វើតាមដោយ
ការតស៊ូ ។ ប៉ុន្តែ គាត់មិនអាចលើកលែងទោសបានឡើយ ត្បិតគាត់បានទទួល
យ៉ាងច្រើន ដែលគាត់បានធ្វើដោយស្ម័គ្រចិត្តចំពោះការបំផ្លិចបំផ្លាញរបស់គាត់ ។
ពិតប្រាកដណាស់ គ្មានការចាំបាច់ណាមួយត្រូវបានដាក់លើព្រះនៃការផ្តល់ឱ្យ
មនុស្សក្រៅពីឆន្ទៈមធ្យម និងសូម្បីតែការផ្លាស់ប្តូរនោះទេ ដើម្បីពីការដួលរលំ
របស់មនុស្ស គាត់អាចប្រមូលឱកាសសម្រាប់សិរីរុងរឿងរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់ ។

ជំពូកទី XVI

**ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ចិញ្ចឹមនិងថែរក្សាពិភពលោកដែលបង្កើតដោយទ្រង់និង
គ្រប់គ្រងផ្នែកជាច្រើន ដោយការផ្តល់ជំនួយរបស់ទ្រង់ ។**

**(ការផ្តល់ជំនួយពិសេសរបស់ព្រះបានអះអាង ប្រឆាំងនឹងគំនិតរបស់ទស្សនវិទូ
១-៤)**

1. ការបង្កើត និងការផ្តល់ជំនួយត្រូវបានចូលរួមដោយមិនអាចបំបែកបាន
ន ។

ម្យ៉ាងទៀត ដើម្បីធ្វើឱ្យព្រះជាអ្នកបង្កើតមួយរំពេច ដែលនៅពេលនោះបាន
បញ្ចប់កិច្ចការទាំងអស់ នោះនឹងត្រជាក់ និងគ្មានមេរោគ ហើយយើងត្រូវតែជា
ព្រះពីមនុស្សប្រមាថ ជាពិសេសនៅក្នុងនោះយើងឃើញបច្ចុប្បន្ននៃអំណាចផ្សេង
គ្នាចែងចាំងជាច្រើននៅក្នុងស្ថានភាពបន្តនៃសកលលោក ។ ដូចនៅក្នុងការចាប់
ផ្តើម ក្បិតថា ទោះជាចិត្តរបស់មនុស្សដែលមិនចេះឆ្កែតឆ្កន់នឹងបង្ខំដោយគ្រាន់
តែសម្លឹងមើលផែនដី និងស្ថានសួគ៌ ដើម្បីក្រោកឡើងទៅរកអ្នកបង្កើតក៏ដោយ
ក៏ជំនឿមានវិធីពិសេសផ្ទាល់ខ្លួនក្នុងការប្រគល់កិត្តិយសទាំងមូលសម្រាប់ការ
បង្កើតដល់ព្រះ ។ ចំពោះការនេះទាក់ទងនឹងការលើកឡើងរបស់ពួកសាវ័កដែល
យើងបានលើកឡើងពីមុនថា «ដោយសារសេចក្តីជំនឿ យើងយល់ថាសកល
លោកត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះបន្ទូលនៃព្រះ» [ហេ.១១:៣] ។ លុះត្រាតែ
យើងបន្តការផ្តល់ជំនួយរបស់ទ្រង់-ទោះជាយ៉ាងនេះក៏ដោយ យើងអាចហាក់ដូច
ជារយល់ដោយចិត្ត និងដើម្បីសារភាពដោយអណ្តាត យើងមិនទាន់យល់ច្បាស់
អំពីអត្ថន័យនៃការនិយាយថា ៖ «ព្រះជាអ្នកបង្កើត» អារម្មណ៍ខាងសាច់ឈាម
ដែលធ្លាប់ប្រឈមមុខជាមួយ អំណាចនៃព្រះនៅក្នុងការបង្កើតនោះ ឈប់នៅទី
នោះ ហើយភាគច្រើនថ្លឹងថ្លែង ហើយសញ្ជឹងគិតតែប្រាជ្ញា អំណាច និងភាពល្អ

របស់អ្នកនិពន្ធក្នុងការសម្រេចស្នាដៃបែបនេះ ។ (បញ្ហាទាំងនេះបង្ហាញ
ឱ្យឃើញដោយខ្លួនឯង ហើយថែមទាំងបង្ខំខ្លួនឯងលើការមិនចង់បាន) ។ វា
សញ្ជឹងគិតលើសពីនេះទៅទៀត សកម្មភាពថែរក្សា និងគ្រប់គ្រងទូទៅមួយចំនួន
ដែលកម្លាំងនៃចលនាកើតឡើង ។ សរុបមក ខាងសាច់ឈាមគិតថា មាន
ថាមពលដ៏ទៃរវាងដែលផ្តល់ឲ្យតាំងពីដើមមក គឺគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីទ្រទ្រង់អ្វីៗទាំង
អស់ ។ ប៉ុន្តែជំនឿគួរតែប្រាប់ចូលកាន់តែស៊ីជម្រៅបន្ថែមទៀត ពោលគឺដោយ
បានរកឃើញគាត់ ដែលជាអ្នកបង្កើតទាំងអស់ ភ្លាមៗដើម្បីសន្និដ្ឋានថាគាត់ក៏
ជាអភិបាល និងជាអ្នកថែរក្សាដ៏អស់កល្បជានិច្ចផងដែរ មិនត្រឹមតែនៅក្នុង
នោះគាត់បានជំរុញស៊ុមសេឡេស្ទាលក៏ដូចជាផ្នែកជាច្រើនរបស់វាដោយចលនា
សកលប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែ ទ្រង់ក៏ចិញ្ចឹម ចិញ្ចឹម និងខ្វល់ខ្វាយគ្រប់ទាំងអស់ដែល
ទ្រង់បានធ្វើ សូម្បីតែចាប់តូចបំផុត [ម៉ាថាយ ១០:២៩] ។ ដូច្នេះ ដាវីឌ
បានបញ្ជាក់យ៉ាងខ្លីថា ចក្រវាឡត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះ ភ្លាមនោះក៏ចុះ
ទៅរកផ្លូវដែលមិនរំខានដល់ការផ្គត់ផ្គង់របស់ទ្រង់ «ដោយព្រះបន្ទូលនៃព្រះយេហូវ
វ៉ា ផ្ទៃមេឃក៏បានបង្កើតឡើង ហើយជាម្ចាស់ទាំងអស់ដោយខ្យល់ដង្ហើមរបស់
ទ្រង់» ។ ៣៣:៦; ទំនុកតម្កើង ៣២:៦ ។ មិនយូរប៉ុន្មានក្រោយមក គាត់
បន្ថែមថា «ព្រះយេហូវវ៉ាបានមើលងាយមនុស្សជាតិ» [ទំនុក.៣៣:១៣] ហើយ
អ្វីដែលបន្ទាប់គឺនៅក្នុងសរសៃដូចគ្នា ។ ទោះបីមនុស្សទាំងអស់មិនរីកញញឹកយ៉ាង
ច្បាស់លាស់ក៏ដោយ ក៏ព្រោះតែវាមិនគួរឱ្យជឿថាភិក្ខុការរបស់មនុស្សត្រូវបានថែ
រក្សាដោយព្រះ លុះត្រាតែទ្រង់ជាអ្នកបង្កើតសកលលោក ហើយគ្មាននរណាម្នាក់
ជឿជាក់ច្បាស់ថាចក្រវាឡត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះដោយមិនត្រូវបានគេ
បញ្ចុះបញ្ចូលថាគាត់ យកចិត្តទុកដាក់លើភិក្ខុការរបស់គាត់ ដាវីឌមិនបានដឹកនាំ
យើងតាមលំដាប់ដ៏ល្អបំផុតពីមួយទៅមួយទេ ។ ជាទូទៅ ទស្សនវិទូបង្រៀន
ហើយគំនិតរបស់មនុស្សយល់ថា ផ្នែកទាំងអស់នៃសកលលោកត្រូវបានពន្លឿន
ដោយការបំផុសគំនិតសម្ងាត់របស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែ ពួកគេមិនអាចទៅដល់ឆ្ងាយដូច

ដាវីឌទេ ដោយកាន់តាមគាត់ដោយគោរពព្រះ ពេលដែលគាត់និយាយថា ៖ « អ្នកទាំងនេះមើលមកអ្នក ដើម្បីផ្តល់អាហារដល់ពួកគេតាមរដូវ ។ ពេលអ្នកឲ្យ គេ គេប្រមូលយកមក ។ ពេលអ្នកបើកដៃ នោះពោរពេញទៅដោយរបស់ល្អ ពេលអ្នកលាក់មុខ អ្នកទាំងនោះរន្ធត់ចិត្ត ។ ពេលអ្នកដកដង្ហើមចេញ នោះគេក៏ ស្លាប់ ហើយត្រឡប់មកផែនដីវិញ ។ ប្រសិនបើអ្នកបញ្ជូនវិញ្ញាណរបស់អ្នកឡើង វិញ នោះវានឹងត្រូវបានបង្កើតឡើង ហើយអ្នកក៏បានបង្កើតផ្ទៃផែនដីឡើងវិញ [ទំនុក.១០៤:២៧-៣០] ។ ពិតប្រាកដណាស់ ទោះបីជាពួកគេបានចុះឈ្មោះតាម សេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ប៉ុលថា យើងមានជីវិតរបស់យើង ហើយផ្លាស់ទី និង រស់នៅក្នុងព្រះ [កិច្ចការ 17:28] ក៏ដោយ ក៏ពួកគេនៅឆ្ងាយពីអារម្មណ៍នៃព្រះ គុណដ៏ស្មោះស្ម័គ្រដែលទ្រង់សរសើរ ពីព្រោះពួកគេមិនបានទទួលយកការយកចិត្ត ទុកដាក់ពិសេសរបស់ព្រះទាល់តែសោះ ។ ដែលមានតែការពេញចិត្តពីឪពុករបស់ គាត់ប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវបានគេស្គាល់ ។

2. មិនមានទ្រព្យសម្បត្តិ ឬឱកាសនោះទេ ។

ឧបមាថាមានបុរសម្នាក់ទៀតដើរកាត់វាលខ្សាច់ជួយក្នុងច្រករបៀងរបស់គាត់ ។ ត្រូវបានរលកបោកមកដល់កំពង់ផែ ។ ដោយការអស្ចារ្យរួចផុតពីសេចក្តីស្លាប់ ដោយទទឹងម្រាមដៃ ។ ហេតុផលខាងសាច់ឈាម បង្ហាញពីការកើតឡើងទាំង អស់នោះ ទោះជាចម្រើន ឬមិនល្អក្តី ដល់សំណាង ។ ប៉ុន្តែ អ្នកណាដែលត្រូវ បានបបួរមាត់របស់ព្រះគ្រីស្ទបង្រៀនថា សក់ទាំងអស់នៃក្បាលរបស់ខ្លួនត្រូវបាន រាប់ [ម៉ាថាយ 10:30] នឹងមើលទៅឆ្ងាយជាងនេះដើម្បីរកមូលហេតុ ហើយនឹង ពិចារណាថាព្រឹត្តិការណ៍ទាំងអស់ត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយផែនការសម្ងាត់របស់ ព្រះ ។ ហើយចំពោះវត្ថុដែលគ្មានជីវិត យើងគួរតែប្រកាន់ខ្ជាប់ថា ទោះបីជាវត្ថុ នីមួយៗមានដោយធម្មជាតិត្រូវបានផ្តល់ដោយទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ខ្លួនក៏ដោយ វា មិនប្រើអំណាចរបស់វាទេ លើកលែងតែវាត្រូវបានដឹកនាំដោយព្រះហស្តរបស់ព្រះ ដែលមានរហូតដល់បច្ចុប្បន្ន ។ ដូច្នេះហើយ ទាំងនេះគឺគ្មានអ្វីក្រៅពីឧបករណ៍

ដែលព្រះបន្តផ្តល់ប្រសិទ្ធភាពច្រើនតាមដែលទ្រង់សព្វព្រះទ័យ ហើយស្របតាម គោលបំណងរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់ បង្វែរវាទៅជាសកម្មភាពមួយ ឬមួយផ្សេងទៀត ។ គ្មានសត្វណាមានកម្លាំងអស្ចារ្យ ឬរុងរឿងជាងព្រះអាទិត្យនោះទេ ។ ក្រៅពីបំភ្លឺ ផែនដីទាំងមូលឲ្យភ្លឺថ្លាហើយ នោះក៏អស្ចារ្យយ៉ាងណាដែរ ដែលវាចិញ្ចឹមជីវិត សត្វទាំងអស់ដោយកម្ដៅថ្ងៃ! ដោយការស៊ីរបស់វា វាបញ្ចេញផ្លែផ្កាមកលើផែន ដី! វាផ្តល់ភាពកក់ក្ដៅដល់គ្រាប់ពូជនៅក្នុងទ្រូងនៃផែនដី ទាញពួកវាចេញ ជាមួយនឹងពន្លកពណ៌បៃតង បង្កើន និងពង្រឹងពួកវា ចិញ្ចឹមពួកវាម្តងទៀត រហូតដល់ពួកវាដុះឡើងជាទង! រុក្ខជាតិដោយភាពកក់ក្ដៅឥតឈប់ឈរ រហូត ដល់វាដុះជាផ្កា និងពិផ្តាទៅជាផ្លែ! នោះហើយជាមួយនឹងការដុតនំផងដែរ វា នាំមកនូវផ្លែឈើដល់កាលកំណត់! ដើមឈើនិងវិល្លិដែលត្រូវកម្ដៅថ្ងៃដំបូងបង្កើត ពន្លកនិងស្លឹករួចចេញផ្កា ហើយផ្កាក៏បង្កើតជាមេឃ! ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់ ដើម្បី ទាមទារនូវកិត្តិយសទាំងស្រុងសម្រាប់អ្វីៗទាំងអស់នេះ ទ្រង់មានព្រះទ័យថា មុន ពេលទ្រង់បានបង្កើតព្រះអាទិត្យ ពន្លឺគួរតែមក ហើយផែនដីនឹងពោរពេញដោយ រុក្ខជាតិ និងផ្លែឈើគ្រប់ប្រភេទ [លោកុ. ១:៣; ១១; ១៤] ។ ដូច្នេះ មនុស្ស ដែលគោរពព្រះនឹងមិនយកព្រះអាទិត្យមកធ្វើជាគោល ឬបុព្វហេតុចាំបាច់នៃវត្ថុ ទាំងនេះដែលមានមុនការបង្កើតព្រះអាទិត្យនោះទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែជាឧបករណ៍ ដែលព្រះប្រើដោយសារតែគាត់មានឆន្ទៈប៉ុណ្ណោះ ។ ដោយគ្មានការលំបាកអ្វីទៀត គាត់អាចបោះបង់វា ហើយប្រព្រឹត្តដោយខ្លួនគាត់ ។

បន្ទាប់មក ពេលយើងអានថា នៅពេលអធិស្ឋានរបស់យ៉ូស្វេ នោះព្រះអាទិត្យ បាននៅស្ងៀមក្នុងមួយដីក្រោយពេលពីរថ្ងៃ [យូស្វេ. 10:13] ហើយថាស្រមោល របស់វាបានថយក្រោយដប់ដីក្រេសម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់ស្តេចហេសេតា [អេសាយ ៣៨:៨] ព្រះជាម្ចាស់បានធ្វើជាសាក្សីដោយអស្ចារ្យមួយចំនួនដែលព្រះ អាទិត្យមិនរះជារៀងរាល់ថ្ងៃ ហើយកំណត់ដោយសភាវគតិដ៏ងងឹតងងុលនៃធម្មជាតិ

ប៉ុន្តែទ្រង់ផ្ទាល់ ដើម្បីរំលឹកឡើងវិញនូវការចងចាំរបស់យើងចំពោះការពេញចិត្ត របស់បិតាទ្រង់ចំពោះយើង គ្រប់គ្រងដំណើររបស់វា ។ គ្មានអ្វីដែលធម្មជាតិជាង សម្រាប់និទាយរដូវដើម្បីធ្វើតាមរដូវរងារ រដូវក្តៅនិទាយរដូវ និងរដូវស្លឹកឈើ ជ្រុះនៅរដូវក្តៅ រៀងរាល់វេន ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងសើរីនេះ មនុស្សម្នាក់មើលឃើញ ភាពចម្រុះដ៏អស្ចារ្យ និងមិនស្មើគ្នា ដែលវាងាយស្រួលលេចឡើងជារៀងរាល់ឆ្នាំ ខែ និងថ្ងៃត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយការផ្តល់អំណោយថ្មី ពិសេសរបស់ព្រះ ។

3. ការផ្គត់ផ្គង់របស់ព្រះគ្រប់ទាំងអស់ ។

ហើយពិតប្រាកដណាស់ ព្រះបានទាមទារ ហើយនឹងឱ្យយើងផ្តល់ឱ្យគាត់ នូវ ភាពពេញលេញ មិនមែនជាប្រភេទទេ ទំនេរ និងស្ទើរតែមិនដឹងខ្លួន ដែល ពួកសុភីសស្រមៃនោះទេ ប៉ុន្តែជាប្រភេទដែលចាំបាច់ មានប្រសិទ្ធភាព សកម្ម ចូលរួមក្នុងសកម្មភាពឥតឈប់ឈរ ។ មិនមែនការពិតទេ ភាពពេញលេញដែល គ្រាន់តែជាគោលការណ៍ទូទៅនៃចលនាច្របូកច្របល់ ដូចជាគាត់ត្រូវបញ្ចេញ ទន្លេមួយហូរកាត់តាមបណ្តាញដែលបានចាត់តាំងម្តង ប៉ុន្តែគឺសំដៅទៅលើចលនា បុគ្គល និងជាក់លាក់ ។ មិនមែនជារឿងទេ ភាពខ្លាំងដែលស្ថិតក្រោមការ ដឹកនាំទូទៅនៃចលនាច្របូកច្របល់ ដូចជាត្រូវផ្តល់ឱ្យ ទន្លេមួយ កាត់តាមការ កំណត់ត្រូវបានចាត់តាំងម្តងទៀត ប៉ុន្តែគឺ រឹតតែពិសេស និងជាក់លាក់ ។ ឆន្ទៈជាក់លាក់ និងចេតនាគឺមានន័យ ។ ព្រោះវាគ្មានន័យទេក្នុងការបកស្រាយ ពាក្យរបស់ព្យាករណ៍វិចារិបស់ទស្សនវិទូ ដែលថាព្រះគឺជាភ្នាក់ងារដំបូង ពីព្រោះគាត់គឺជាការចាប់ផ្តើម និងជាបុព្វហេតុនៃចលនាទាំងអស់ ។ ដ្បិតក្នុង គ្រាមានទុក្ខលំបាក អ្នកជឿបានសម្រាលទុក្ខខ្លួនគេដោយការល្អនិយមដែលពួក គេទទួលរងអ្វីក្រៅតែពីបទបញ្ញត្តិ និងការបញ្ជារបស់ព្រះ ត្បិតពួកគេស្ថិតនៅ ក្រោមដែរបស់ទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះត្រូវបានពង្រីកដល់ កិច្ចការទាំងអស់របស់ទ្រង់ នោះគឺជារូងភ្នំដែលក្មេងដើម្បីរុំព័ទ្ធជាវានៅក្នុងស្រ្តីមនៃ

ធម្មជាតិ ។ ពិតប្រាកដណាស់ អស់អ្នកដែលបន្លំព្រះជាម្ចាស់នៃសិរីល្អរបស់ទ្រង់ ដូចជាខ្លួនឯងនៃគោលលទ្ធិដែលមានប្រយោជន៍បំផុត ដែលបង្ខាំងការផ្តល់ជំនួយ របស់ព្រះដល់កម្រិតតូចតាច ហាក់ដូចជាទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យអ្វីៗទាំងអស់ដោយ ផ្លូវឥតបង់ថ្លៃ ស្របតាមច្បាប់នៃធម្មជាតិសកល ។ គ្មានអ្វីគួរឲ្យវេទនាជាង មនុស្សឡើយ ប្រសិនបើគេបានប៉ះពាល់គ្រប់ចលនានៃផ្ទៃមេឃ ខ្យល់ ផែនដី និងទឹក ។ ម្យ៉ាងទៀត តាមរបៀបនេះ ភាពល្អពិសេសរបស់ព្រះចំពោះមនុស្ស ម្នាក់ៗ នឹងត្រូវកាត់បន្ថយហួសហេតុពេក ។ ដាវីឌបានលាន់មាត់ថា ទារកដែល នៅតែបំបៅដោះម្តាយរបស់ពួកគេ គឺមានភាពល្អប្រសើរគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីអបអរ សិរីល្អរបស់ព្រះ [ទំនុក. 8:2] ដ្បិតពេលចេញពីផ្ទៃមកភ្លាម ពួកគេរកអាហារ រៀបចំសម្រាប់ពួកគេ ដោយការថែរក្សានៅស្ថានសួគ៌ ។ ជាការពិតណាស់ នេះ ជាការពិត ជាទូទៅ ផ្តល់អ្វីដែលបទពិសោធន៍បង្ហាញឱ្យឃើញច្បាស់ មិនអាច គេចផុតពីភ្នែក និងអារម្មណ៍របស់យើងនោះទេ ដែលថាម្តាយខ្លះមានពេញលេញ និងសម្បូរ ប៉ុន្តែអ្នកផ្សេងទៀតស្ទើរតែស្ងួត ដោយសារព្រះសព្វព្រះហឫទ័យ ចិញ្ចឹមមួយបន្ថែមទៀតដោយសេរី ប៉ុន្តែមួយទៀតកាន់តែតិចទៅៗ ។ អស់អ្នក ដែលសរសើរចំពោះភាពគ្រប់លក្ខណ៍របស់ព្រះ នោះនឹងទទួលបានប្រយោជន៍ទ្វេដ ង ។ ទីមួយ អំណាចគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការធ្វើអំពើល្អ គឺមាននៅក្នុងខ្លួនគាត់ ដែល ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ស្ថានសួគ៌ និងផែនដី ហើយចំពោះសត្វពាហនៈទាំងអស់ យក ចិត្តទុកដាក់យ៉ាងខ្លាំង ក្នុងការស្តាប់បង្គាប់ទ្រង់ ។ ទីពីរ ពួកគេអាចសម្រាក ដោយសុវត្ថិភាពក្នុងការការពារគាត់តាមឆន្ទៈដែលទទួលរងនូវគ្រោះថ្នាក់ទាំងអស់ ដែលទោះជាប្រភពរបស់វាក៏ដោយ យើងអាចខ្លាច ។ អំណាចរបស់វាវាវាង សាតាំងដោយកំហឹងរបស់វា និងគ្រឿងបរិក្ខារទាំងស្រុងរបស់វា ហើយការងក់ ក្បាលរបស់អ្នកណាក៏ដោយ ដែលប្រឆាំងនឹងសុខុមាលភាពរបស់យើង ។ ហើយ យើងមិនអាចកែប្រែ ឬបន្ថយការភ័យខ្លាចដែលមិនអាចគ្រប់គ្រងបាន និងអបិ យជំនឿដែលយើងគិតម្តងហើយម្តងទៀតនៅពេលចាប់ផ្តើមនៃគ្រោះថ្នាក់ ។

យើងខ្លាចអបិយជំនឿថា ប្រសិនបើនៅពេលណាដែលសត្វពាហនៈគំរាមកំហែង យើង ឬបង្ខិតបង្ខំយើង យើងនឹងភ័យខ្លាចដូចជាពួកគេមានអំណាចខាងក្នុង ដើម្បីធ្វើបាបយើង ឬអាចធ្វើឱ្យយើងរងរបួសដោយអចេតនា និងដោយចៃដន្យ ឬមិនមានជំនួយគ្រប់គ្រាន់នៅក្នុងព្រះប្រឆាំងនឹងពួកគេ ព្រោះថ្នាក់ ។ ជា ឧទាហរណ៍ ហោរាហាមមិនឲ្យកូនរបស់ព្រះ « ខ្លាចផ្កាយនិងទិសម្តាល់នៃស្ថានសួគ៌ ដូចអ្នកមិនជឿទូទៅធ្វើ » [យេរេ. ១០:២] ។ ប្រាកដណាស់ គាត់មិនថ្កោល ទោសការភ័យខ្លាចគ្រប់ប្រភេទទេ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលអ្នកមិនជឿផ្ទេរ នៃ សាកលលោកពីព្រះទៅផ្កាយ ពួកគេគិតថាសេចក្តីសុខ ឬសេចក្តីទុក្ខរបស់ពួកគេ អាស្រ័យទៅលើក្រឹត្យ និងការចង្អុលបង្ហាញរបស់ផ្កាយ មិនមែនតាមព្រះទ័យ របស់ព្រះទេ ។ ដូច្នេះវាមកដល់ ពួកគេគួរតែដឹកនាំទៅកាន់ផ្កាយ និងផ្កាយដុះ កន្ទុយ ។ ដូច្នេះ ចូរឱ្យប្រយ័ត្នចំពោះភាពមិនស្មោះត្រង់នេះ ចាំថាមិនមាន អំណាច ឬសកម្មភាព ឬចលនាខុសប្រក្រតីនៅក្នុងសត្វនោះទេ ប៉ុន្តែពួកគេត្រូវ បានគ្រប់គ្រងដោយផែនការសម្ងាត់របស់ព្រះតាមរបៀបដែលគ្មានអ្វីកើតឡើង លើកលែងតែអ្វីដែលដឹង និងដោយចេតនា ។

4. ភាពនៃការផ្តល់អោយ

នៅដើមដំបូង ដូច្នេះសូមឱ្យអ្នកអានរបស់ខ្ញុំយល់ ថាការផ្តល់ជំនួយ មិន មែនមានន័យថា ព្រះជាម្ចាស់សង្កេតមើលពីស្ថានសួគ៌ នូវអ្វីដែលកើតឡើងនៅ លើផែនដីនោះទេ ប៉ុន្តែដោយនោះ ក្នុងនាមជាអ្នករក្សាសោ ទ្រង់គ្រប់គ្រង ព្រឹត្តិការណ៍ទាំងអស់ ។ ដូច្នេះវាទាក់ទងនឹងដែរបស់គាត់មិនពិតជាងភ្នែករបស់ គាត់ទេ ។ ហើយពិតប្រាកដណាស់ នៅពេលដែលអំប្រាហាំបាននិយាយទៅកាន់ កូនប្រុសរបស់គាត់ថា “ព្រះជាម្ចាស់នឹងផ្តាច់ផ្តាច់” [លោកុប្បត្តិ ២២:៨] នោះ គាត់មិនត្រឹមតែចង់អះអាងពីការដឹងជាមុនរបស់ព្រះអំពីព្រឹត្តិការណ៍នាពេល អនាគតប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែដើម្បីទុកការយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះបញ្ហាដែលមិនស្គាល់

ចំពោះគាត់តាមឆន្ទៈរបស់ អ្នកណាដែលមិនព្រមបញ្ចេញផ្លូវចេញពីការងើងឆ្ងល់ និងច្របូកច្របល់ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ឧបាទានកូន ត្រូវបានដាក់ក្នុងអំពើ ។ សម្រាប់មនុស្សជាច្រើននិយាយកុហកដោយមិនដឹងខ្លួនពីការដឹងជាមុន ។ មិនមែនជាកំហុសរបស់អ្នកដែលសន្មតថាអភិបាលកិច្ចចំពោះព្រះនោះទេ ប៉ុន្តែជាការច្របូកច្របល់ និងលាយឡំគ្នា ដូចដែលខ្ញុំបាននិយាយ ពោលគឺមួយដែលតាមរយៈចលនាទូទៅវិលវល់ និងជំរុញប្រព័ន្ធនៃសកលលោក ជាមួយនឹងផ្នែកជាច្រើនរបស់វា ប៉ុន្តែ ដែលមិនដាក់លាក់ដឹកនាំសកម្មភាពរបស់សត្វនីមួយៗ ។ ប៉ុន្តែកំហុសនេះក៏មិនអាចអត់ឱនបានដែរ ។ ដោយសារការផ្តល់ជំនួយនេះដែលគេហៅថាជាសកល ពួកគេបង្រៀនថាគ្មានអ្វីរាវាងសត្វទាំងអស់ពីការផ្លាស់ប្តូរជាបន្តបន្ទាប់ ឬមនុស្សពីការបង្វែរខ្លួនគាត់ទៅទីនោះដោយជម្រើសដោយសេរីតាមឆន្ទៈរបស់គាត់ ។ ហើយពួកគេបានបែងចែករបស់ជាច្រើនរវាងព្រះ និងមនុស្សដែលព្រះដោយអំណាចរបស់ទ្រង់បំផុសគំនិតមនុស្សឱ្យមានចលនាមួយដែលគាត់អាចធ្វើតាមសកម្មភាពរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់តាមផែនការនៃឆន្ទៈរបស់ទ្រង់ ។ ដោយសង្ខេប ពួកគេមានន័យថាសកលលោក កិច្ចការរបស់មនុស្ស និងមនុស្សផ្ទាល់ត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយអំណាចរបស់ព្រះ ប៉ុន្តែមិនមែនដោយការតាំងចិត្តរបស់ទ្រង់នោះទេ ។ ខ្ញុំមិននិយាយអ្វីពីពួក Epicureans (ជំងឺរាតត្បាតដែលតែងតែពេញពិភពលោក) ដែលស្រមៃថាព្រះជាម្ចាស់នៅទំនេរ និងព្រងើយកន្តើយ ហើយអ្នកផ្សេងទៀតគ្រាន់តែជាមនុស្សល្ងង់ ដែលពីមុនគិតថាព្រះជាម្ចាស់គ្រប់គ្រងលើតំបន់កណ្តាល ដូច្នេះគាត់បានចាកចេញពីតំបន់ខាងក្រោមនៃ សំណាង ។ ដូចជាសត្វល្ងង់ខ្លួនឯងមិនគ្រប់គ្រាន់ស្រែកប្រឆាំងនឹងភាពឆ្គួតលីលាបែបនេះ !

(ការប្រទានដ៏ពិសេស)

សម្រាប់ពេលនេះ ខ្ញុំស្នើឱ្យបដិសេធមតិ (ដែលស្ទើរតែទទួលបានជាសកល) ដែលយល់ព្រមចំពោះព្រះនូវប្រភេទនៃចលនាខ្វាក់ និងមិនច្បាស់លាស់មួយចំនួន

ខណៈពេលដែលទទួលយកពីគាត់នូវរឿងសំខាន់៖ ថាគាត់ដឹកនាំអ្វីៗគ្រប់យ៉ាង ដោយប្រាជ្ញាដែលមិនអាចយល់បានរបស់គាត់ ហើយបោះវាទៅឱ្យគាត់ ។ ដូច្នេះ នៅក្នុងឈ្មោះតែប៉ុណ្ណោះ មិនមែនតាមការពិតទេ វាធ្វើឱ្យព្រះជាអ្នកគ្រប់គ្រង សកលលោក ព្រោះវាបង្កតំណាងពីការគ្រប់គ្រងរបស់គាត់ ។ តើអ្វីដែលខ្ញុំ អធិស្ឋានឲ្យអ្នក តើវាមានការគ្រប់គ្រង ប៉ុន្តែដើម្បីស្ថិតក្នុងអំណាចដែលអ្នកគ្រប់ គ្រងតាមលំដាប់ដែលបានកំណត់នូវវត្ថុទាំងនោះដែលអ្នកត្រូវបានដាក់នោះ?

ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី ខ្ញុំមិនបដិសេធទាំងស្រុងនូវអ្វីដែលបាននិយាយទាក់ទងនឹង ការផ្តល់ជាសកលនោះទេ ប្រសិនបើពួកគេផ្តល់ឱ្យខ្ញុំថាចក្រវាត្រូវបានគ្រប់គ្រង ដោយព្រះ មិនត្រឹមតែដោយសារតែគាត់មើលលើលំដាប់នៃធម្មជាតិដែលបាន កំណត់ដោយខ្លួនគាត់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែដោយសារតែគាត់អនុវត្តការយកចិត្ត ទុកដាក់ពិសេសលើផ្នែកនីមួយៗ ។ ស្នាដៃរបស់គាត់ ។ ជាការពិត វាជារឿង ពិតដែលប្រភេទជាច្រើនត្រូវបានជំរុញដោយកម្លាំងរុញច្រាននៃធម្មជាតិ ដូចជា ប្រសិនបើពួកគេគោរពតាមបញ្ជាដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះ និងអ្វីដែលព្រះបានកំណត់ ថាមានលំហូរដោយខ្លួនវាផ្ទាល់ ។ ត្រង់ចំណុចនេះ យើងអាចសំដៅទៅលើសេចក្តី ថ្លែងការណ៍របស់ព្រះគ្រីស្ទថា តាំងពីដើមដំបូងមក ទ្រង់ និងព្រះវរបិតាតែងតែ នៅធ្វើការ [យ៉ូហាន 5:17] ហើយចំពោះការបង្រៀនរបស់ប៉ុលថា « យើងរស់ នៅ ផ្លាស់ទី ហើយមាននៅក្នុងទ្រង់ » [កិច្ចការ ១៧: ២៨] ផងដែរ នូវអ្វី ដែលអ្នកនិពន្ធនៃ សំបុត្រទៅកាន់ជនជាតិហេព្រើរនិយាយ មានន័យថា ដើម្បី បញ្ជាក់ភាពទេវភាពរបស់ព្រះគ្រីស្ទថា អ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានទ្រទ្រង់ដោយបទ បញ្ជាដ៏ខ្លាំងក្លារបស់ទ្រង់ [ហេព្រើរ. ១:៣] ប៉ុន្តែពួកគេលាក់បាំងដោយខុសឆ្គង និងលាក់បាំងដោយលេសនេះថា ការផ្តល់ពិសេសដែលត្រូវបានប្រកាសយ៉ាងពិត ប្រាកដដោយទីបន្ទាល់ច្បាស់លាស់ និងច្បាស់លាស់នៃបទគម្ពីរ ដែលវាជាការអ ស្មារ្យដែលនរណាម្នាក់អាចមានការសង្ស័យអំពីវា ។ ហើយប្រាកដណាស់ អស់អ្នកដែលបោះស្បែមុខដែលខ្ញុំបាននិយាយនោះ គឺពួកគេត្រូវបង្ខំឱ្យលា

ដោយវិធីកែតម្រូវ ដែលអ្វីៗជាច្រើនកើតឡើងក្រោមការយកចិត្តទុកដាក់ជា
ពិសេសរបស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែពួកគេដាក់កម្រិតខុសចំពោះទង្វើពិសេសតែម្នាក់ឯង ។
ហេតុដូច្នេះហើយ យើងត្រូវតែបង្ហាញថាព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់បានចូលរួមជាមួយបទ
ប្បញ្ញត្តិនៃព្រឹត្តិការណ៍បុគ្គល ហើយពួកគេទាំងអស់ដូច្នេះបន្តពីផែនការដែលបាន
កំណត់របស់ទ្រង់ ដែលមិនមានអ្វីកើតឡើងដោយចៃដន្យនោះទេ ។

(គោលលទ្ធិនៃការផ្តល់ជំនួយពិសេសគាំទ្រដោយភស្តុតាងនៃបទគម្ពីរ, ៥-៧)

5. ការផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះក៏ដឹកនាំ ។

ឧបមាថាយើងផ្តល់ឱ្យថាការចាប់ផ្តើមនៃចលនាគឺនៅជាមួយព្រះ ប៉ុន្តែថាអ្វីៗទាំង
អស់មិនថាដោយខ្លួនឯងឬដោយចៃដន្យនោះទេត្រូវបានកើតចេញពីទំនោរនៃធម្ម
ជាតិជំរុញ ។ បន្ទាប់មក ការឆ្លាស់គ្នានៃថ្ងៃ និងយប់ រដូវរងា និងរដូវក្តៅ
នឹងក្លាយជាកិច្ចការរបស់ព្រះ ដរាបណាទ្រង់បានប្រគល់ឱ្យពួកគេម្នាក់ៗនូវផ្នែក
របស់គាត់ បានដាក់ច្បាប់ដាក់លាក់មួយនៅចំពោះមុខពួកគេ ។ នោះគឺ
ប្រសិនបើជាមួយ tenor សូម្បីតែពួកគេនៅតែរក្សាវិធីដូចគ្នាដោយគ្មានរំខាន
ថ្ងៃបន្ទាប់ពីយប់ ខែបន្ទាប់ពីខែ និងច្រើនឆ្នាំ ។ ប៉ុន្តែ ពេលខ្លះកំដៅមិនល្មមនឹង
ភាពស្អាតបានឆាប់ឆេះដំណាំអ្វីក៏ដោយ ដែលនៅពេលផ្សេងទៀតមានភ្លៀងធ្លាក់
មិនសមរម្យ បំផ្លាញគ្រាប់ធញ្ញជាតិ គ្រោះមហន្តរាយកើតឡើងភ្លាមៗពីព្រិល
និងខ្យល់ព្យុះ នេះមិនមែនជាកិច្ចការរបស់ព្រះទេ លុះត្រាតែមានពពក ឬ
អាកាសធាតុត្រជាក់ ។ ឬក៏ដោយក៏ប្រភពដើមចេញពីការភ្ជាប់នៃផ្កាយ និង
មូលហេតុធម្មជាតិផ្សេងទៀត ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ មិនមានកន្លែងណា
ត្រូវទុកសម្រាប់ការពេញចិត្តពីបិតារបស់ព្រះ ឬសម្រាប់ការវិនិច្ឆ័យរបស់លោកឡើ
យ ។ ប្រសិនបើពួកគេនិយាយថា ព្រះមានព្រះគុណគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់មនុស្ស
ជាតិ ពីព្រោះទ្រង់បានបញ្ចេញថាមពលធម្មតានៅលើមេឃ និងផែនដី ដែល
ពួកគេត្រូវបានផ្គត់ផ្គង់ជាអាហារ នោះវាទន់ខ្សោយពេក ហើយប្រមាថមើលងាយ
រឿងប្រឌិត ។ ដូចជាប្រសិនបើផលផ្លែនៃមួយឆ្នាំមិនមែនជាពរជ័យឯករចនៈ

របស់ព្រះទេ ហើយភាពខ្វះខាត និងទុក្ខក្សមិនមែនជាបណ្តាសា និងការសងសឹក របស់គាត់ទេ! ប៉ុន្តែ ដោយសារវាត្រូវការពេលយូរពេកក្នុងការប្រមូលហេតុផល ទាំងអស់ សូមឲ្យអំណាចរបស់ព្រះខ្លួនឯងគ្រប់គ្រាន់ ។ នៅក្នុងក្រិច្ចវិន័យ និង នៅក្នុងគម្ពីរហោរា ជារឿយៗគាត់បានប្រកាសថា នៅពេលដែលគាត់ស្រោចទឹក ផែនដីដោយទឹកសន្សើម និងភ្លៀង [លេវី.26:3-4; ដានីញ៉ែល ១១:១៣-១៤; ២៨:១២] គាត់ផ្លែងទីបន្ទាល់ចំពោះការពេញចិត្តរបស់គាត់ ប៉ុន្តែ ពេលមេឃរឹង ដូចដែក តាមបញ្ជារបស់គាត់ [លេវី. 26:19] វាលស្រែត្រូវបានបំផ្លាញដោយ គ្រោះមហន្តរាយ និងរបស់ដែលបង្កគ្រោះថ្នាក់ផ្សេងទៀត [ចេរីយកថា 28:22] ជាញឹកញាប់ដូចជាវាលស្រែត្រូវបានវាយប្រហារដោយព្រិល និងព្យុះ [អ៊ីសាយ ២៨:២ ។ មានសញ្ញានៃការសងសឹកជាក់លាក់ និងពិសេសរបស់គាត់ ។ ប្រសិនបើយើងទទួលយករបស់ទាំងនេះ វាប្រាកដថាមិនមានភ្លៀងមួយដំណក់ ធ្លាក់មកដោយគ្មានការបញ្ជារបស់ព្រះជាប្រាកដនោះទេ ។ ប្រាកដហើយ ដាវីឌ សរសើរការផ្គត់ផ្គង់ទូទៅរបស់ព្រះ ដែលទ្រង់ប្រទានអាហារដល់កូនក្អែកដែលនៅ លើទ្រង់ [ទំនុក. ១៤៧:៩ ទំនុក. ១៤៦:៩] ប៉ុន្តែនៅពេលដែលព្រះជាម្ចាស់ផ្ទាល់ គំរាមសត្វដោយទុក្ខក្ស តើទ្រង់មិនប្រកាសគ្រប់គ្រាន់ទេថា ទ្រង់ចិញ្ចឹមសត្វទាំង អស់ ពេលខ្លះដោយខ្វះអាហារ ហើយពេលខ្លះទៀតជាមួយនឹងចំណែកដ៏ពេញ លេញដូចដែលហាក់ដូចជាល្អបំផុត? ជារឿងកូនក្មេង ដូចដែលខ្ញុំបាននិយាយ រួចមកហើយថានឹងដាក់កម្រិតលើទង្វើជាក់លាក់នេះ ចាប់តាំងពីព្រះគ្រីស្ទមាន បន្ទូលដោយគ្មានករណីលើកលែងថា សូម្បីតែចាប់តូចមួយ និងគ្មានន័យណា មួយធ្លាក់ដល់ដីដោយមិនជាព្រះទ័យរបស់ព្រះវរបិតា [ម៉ាថាយ ១០:២៩] ។ ប្រាកដណាស់ ប្រសិនបើការហោះហើររបស់សត្វស្លាបត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយ ផែនការដ៏ច្បាស់លាស់របស់ព្រះ នោះយើងត្រូវតែសារភាពជាមួយព្យាករណ៍ថា ទ្រង់គង់នៅលើទីខ្ពស់ ដើម្បីបន្ទាបខ្លួនដើម្បីមើលអ្វីៗដែលកើតឡើងនៅស្ថានសួគ៌ និងនៅលើផែនដី [ទំនុកតម្កើង. ១១៣:៥-៦] ។

6. ការផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះជាពិសេសទាក់ទងនឹងមនុស្ស

ប៉ុន្តែដោយសារយើងដឹងថាសកលលោកត្រូវបានបង្កើតឡើងជាពិសេសសម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់មនុស្សជាតិ យើងគួរតែស្វែងរកគោលបំណងនេះនៅក្នុងការគ្រប់គ្រងរបស់គាត់ផងដែរ ។ ហោរាយេរេអាបានលាន់មាត់ថា « ឱព្រះអម្ចាស់ អើយ ទូលបង្គំដឹងថា មាតិកាបស់មនុស្សមិនមែនជាផ្លូវរបស់ខ្លួនទេ ហើយក៏មិនត្រូវបានប្រទានដល់មនុស្សដើម្បីដឹកនាំជំហានរបស់ខ្លួនដែរ » ១០:២៣ ។ ម្យ៉ាងទៀត សាឡូម៉ូនមានប្រសាសន៍ថា « ជំហានរបស់មនុស្សគឺមកពីព្រះអម្ចាស់ [សុភាសិត ២០:២៤] ។ ហើយតើមនុស្សអាចបោះបង់ផ្លូវដោយរបៀបណា? [សុភាសិត ១៦:៩] ។ ឥឡូវនេះ ចូរឱ្យពួកគេនិយាយថាមនុស្សត្រូវបានជំរុញដោយព្រះ យោងទៅតាមទំនោរនៃធម្មជាតិរបស់គាត់ ប៉ុន្តែថាខ្លួនគាត់ផ្ទាល់បែរចលនានោះតាមដែលគាត់ពេញចិត្ត ទេ ប្រសិនបើនិយាយយ៉ាងពិតប្រាកដ ការជ្រើសរើសផ្លូវរបស់គាត់ដោយសេរីនឹងស្ថិតក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់មនុស្ស ។ ប្រហែលជាពួកគេនឹងបដិសេធការនេះ ដោយសារគាត់មិនអាចធ្វើអ្វីបានដោយគ្មានអំណាចរបស់ព្រះ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកគេពិតជាមិនអាចទៅរួចនោះទេ ព្រោះវាច្បាស់ណាស់ថា ហោរា និងសាឡូម៉ូន សរសេរទៅកាន់ព្រះ មិនត្រឹមតែមានលទ្ធភាពប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏មានជម្រើស និងការតាំងចិត្តផងដែរ ។ នៅកន្លែងផ្សេងទៀត ព្រះបាទសាឡូម៉ូនបានស្តីបន្ទោសយ៉ាងប្រពៃចំពោះមនុស្សដែលមានភាពច្របូកច្របល់នេះ ដែលបានកំណត់គោលដៅសម្រាប់ខ្លួនគេដោយមិនគិតពីព្រះ ហាក់ដូចជាពួកគេមិនត្រូវបានដឹកនាំដោយដែររបស់ទ្រង់ ។ « ចិត្តគំនិតគឺជារបស់មនុស្ស ប៉ុន្តែការរៀបចំអណ្តាតគឺជារបស់ព្រះអម្ចាស់ » [សុភាសិត ១៦:១,៩] ។ វាជារឿងឆ្ងុយឆ្ងាតណាស់ដែលមនុស្សវេទនាយកវាមកដាក់លើខ្លួនឯងដើម្បីប្រព្រឹត្តដោយគ្មានព្រះនៅពេលដែលពួកគេមិនអាចនិយាយបានក្រៅតែពីបំណងរបស់គាត់! ពិតប្រាកដណាស់ បទគម្ពីរ ដើម្បីបង្ហាញឱ្យកាន់តែច្បាស់ថា គ្មានអ្វីទាំងអស់នៅក្នុងលោកីយនេះត្រូវបានអនុវត្តដោយគ្មាន

ការប្តេជ្ញាចិត្តរបស់គាត់ បង្ហាញថាអ្វីៗដែលមើលទៅហាក់ដូចជាសំណាងបំផុតគឺ ជាកម្មវត្ថុរបស់គាត់ ។ តើអ្នកអាចចាត់ទុកអ្វីជាឱកាសច្រើនជាងពេលដែលមែក ឈើដាច់ពីដើមឈើសម្លាប់អ្នកធ្វើដំណើរ?

ស្របតាមពាក្យរបស់សាឡូម៉ូនថា ៖ «អ្នកក្រនិងអ្នកស៊ីឈ្នួលជួបជុំគ្នា ព្រះបំភ្លឺ ភ្នែកទាំងពីរ» [សុភាសិត ២៩:១៣; ២២:២] ។ គាត់បានចង្អុលបង្ហាញថា ទោះបីជាអ្នកមានត្រូវបានលាយឡំជាមួយនឹងអ្នកក្រក្នុងពិភពលោកក៏ដោយ ខណៈពេលដែលស្ថានភាពរបស់គាត់នីមួយៗត្រូវបានចាត់តាំងដោយព្រះ ព្រះជាម្ចាស់ដែលបំភ្លឺមនុស្សទាំងអស់ គឺមិនខ្វាក់ទាល់តែសោះ ។ ដូច្នេះ គាត់ ដាស់តឿនអ្នកក្រឲ្យអត់ធ្មត់ ។ ពីព្រោះអស់អ្នកដែលមិនពេញចិត្តនឹងផល ប្រយោជន៍របស់ខ្លួន ព្យាយាមលះបង់បន្ទុកដែលព្រះដាក់លើពួកគេ ។ យ៉ាងនេះ ដែរ ហោរាមួយរូបទៀតស្តីបន្ទោសដល់ជនទុច្ចរិត ដែលចាត់ទុកការខិតខំរបស់ មនុស្ស ឬដើម្បីសំណាងថា អ្នកខ្លះកុហកបោកប្រាស់ និងខ្លះទៀតក្រោកឡើង ដើម្បីកិត្តិយស ។ «ដ្បិតមិនមែនមកពីខាងកើត ឬពីខាងលិច ឬពីទីរហោស្ថាន ឡើងមក ដោយសារព្រះទ្រង់ជាអ្នកជំនុំជម្រះ គាត់បន្ទាបចិត្តម្នាក់ ហើយលើក ឡើងម្នាក់ទៀត» ។ [ទំនុក.៧៥:៦-៧] ។ ដោយសារព្រះមិនអាចដកតំណែង ចៅក្រមបាន ហេតុដូច្នេះហើយ ទ្រង់មានហេតុផលថា វាគឺដោយសារផែនការ សម្ងាត់របស់ទ្រង់ ដែលអ្នកខ្លះបែងចែកខ្លួនឯង ខណៈពេលដែលអ្នកផ្សេងទៀត នៅតែមើលងាយ ។

7. ការផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះក៏គ្រប់គ្រងការកើតឡើង "ធម្មជាតិ" ផងដែរ ។

ម្យ៉ាងទៀត ខ្ញុំនិយាយថា ព្រឹត្តិការណ៍ពិសេសជាទូទៅគឺជាទីបន្ទាល់អំពីលក្ខណៈ នៃការផ្គត់ផ្គង់ឯករចនៈរបស់ព្រះ ។ នៅវាលរហោស្ថាន ព្រះបានបំផុសឱ្យលំពី ទិសខាងត្បូង ដែលនាំឲ្យមនុស្សមានសត្វស្លាបយ៉ាងច្រើនសន្លឹកសន្លាប់ ។ [និក្ខមនំ ១៦:១៣; លេខ 11:31] នៅពេលដែលគាត់ចង់ឱ្យយ៉ូណាស់ បោះចូល

ទៅក្នុងសមុទ្រនោះព្រះជាម្ចាស់បានបញ្ជូនខ្យល់ដោយកូរឱ្យខ្យល់កូច [យ៉ូណាស 1: 4] ។ អស់អ្នកដែលមិនគិតថាព្រះគ្រប់គ្រងរដ្ឋាភិបាលនៃសាកលលោកនឹងនិយាយថានេះគឺនៅក្រៅផ្លូវរួម ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំសន្និដ្ឋានថា គ្មានខ្យល់ណាកើតឡើងឬកើនឡើងឡើយ លើកលែងតែតាមបញ្ជារបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ ។ បើមិនដូច្នោះទេ វាមិនមែនជាការពិតទេដែលទ្រង់ធ្វើឱ្យអ្នកនាំសាររបស់ទ្រង់មានខ្យល់បក់ និងភ្លើងជាភ្លើងដល់ពួកអ្នកបម្រើទ្រង់ ដែលទ្រង់ធ្វើឱ្យពពកធ្វើរទេះសេះ ហើយជិះលើស្លាបនៃខ្យល់ [ទំនុកតម្កើង ១០៤:៣-៤. ១០៣:៣-៤] លុះត្រាតែដោយការសម្រេចចិត្តរបស់គាត់ គាត់បានបើកទាំងពពក និងខ្យល់ ហើយបង្ហាញវត្តមានឯករាជ្យនៃអំណាចរបស់គាត់ ។ ដូច្នេះ យើងក៏ត្រូវបានបង្រៀននៅកន្លែងផ្សេងទៀតថា នៅពេលណាដែលសមុទ្រពុះកញ្ឆោលជាមួយនឹងខ្យល់បក់ កម្លាំងទាំងនោះនឹងធ្វើជាសាក្សីចំពោះវត្តមានឯករាជ្យរបស់ព្រះ ។ «ទ្រង់បញ្ជា ហើយបក់បោកបក់បោកបក់មកលើរលកសមុទ្រយ៉ាងខ្លាំង» [ទំនុក. ១០៧:២៥; cf. ទំ. ១០៦:២៥]; បន្ទាប់មក ព្រះអង្គធ្វើឲ្យខ្យល់ព្យុះស្ងប់ ដូច្នេះរលកក៏ឈប់សម្រាប់ពួកនាវិក» [ទំនុក.១០៧:២៩]; ដូចកន្លែងផ្សេងទៀតដែលលោកប្រកាសថាលោក«បានវាយប្រហារប្រជាជនដោយខ្យល់បក់បោក» [អេម៉ុស. ៤:៩] ដូច្នេះផងដែរ ទោះបីអំណាចបង្កើតកូនដោយធម្មជាតិដែលបង្កប់ក្នុងមនុស្សក៏ដោយ ក៏ព្រះទ្រង់នឹងចាត់ទុកការពេញចិត្តពិសេសរបស់ទ្រង់ ដែលទ្រង់ទុកខ្លះក្នុងភាពគ្មានកូន ប៉ុន្តែផ្តល់គុណដល់អ្នកដទៃដោយកូនចៅ [ទំនុក. ១១៣:៩]; «ដ្បិតផលនៃផ្នែកដ៏អំណោយរបស់លោក» [ទំនុក.១២៧:៣] ។ ហេតុនេះលោកយ៉ាកុបនិយាយទៅកាន់ភរិយាថា ៖ «តើខ្ញុំជាព្រះដែលខ្ញុំអាចឲ្យកូនបានឬ?» [លោកុប្បត្តិ ៣០:២] ។ ដើម្បីបញ្ចប់រឿងនេះក្នុងពេលតែមួយ ៖ គ្មានអ្វីធម្មតាជាងសម្រាប់យើងដែលត្រូវបានចិញ្ចឹមដោយនំប៉័ងនោះទេ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ វិញ្ញាណមិនត្រឹមតែប្រកាសថា ផលនៃផែនដីគឺជាអំណោយដ៏ពិសេសរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថា «មនុស្សមិនមែនរស់ដោយសារតែនំប៉័ងទេ» ៨:៣;

ម៉ាថាយ ៤:៤]; ពីព្រោះមិនមានច្រើនទេដែលចិញ្ចឹមមនុស្ស ប៉ុន្តែពរជ័យសម្ងាត់របស់ព្រះ ។ ផ្ទុយទៅវិញ គាត់បានគំរាមកំហែងថាគាត់នឹង «ដកយកអាហារដែលនៅសល់ចេញ» [អេ. ៣:១] ។ ហើយជាការពិតណាស់ ការអធិស្ឋានដ៏ស្មោះអស់ពីចិត្តសម្រាប់នំប៉័ងប្រចាំថ្ងៃ [ម៉ាថាយ ៦:១១] អាចយល់បានតែក្នុងន័យថា ព្រះប្រទានអាហារដល់យើងដោយដៃឪពុករបស់ទ្រង់ប៉ុណ្ណោះ ។ ដោយហេតុផលនេះ ហោរាដើម្បីបញ្ចុះបញ្ចូលអ្នកជឿថា ព្រះក្នុងការផ្តល់អាហារដល់ពួកគេបំពេញមុខងារនៃឪពុកដ៏ល្អបំផុតនៃគ្រូសារទាំងអស់ ចែងថាគាត់បានផ្តល់អាហារដល់គ្រប់សាច់ឈាម [ទំនុកតម្កើង 136:25 ទំនុក. ១៣៥:២៥] ។ ជាចុងក្រោយ នៅពេលដែលយើងឮនៅម្ខាងថា «ព្រះនេត្រនៃព្រះអម្ចាស់សណ្ឋិតលើមនុស្សសុចរិត ហើយត្រចៀកទ្រង់ទតនឹងការអធិស្ឋានរបស់ពួកគេ» [ទំនុក. ៣៤:១៥] ប៉ុន្តែម្ខាងទៀត «ព្រះនេត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ សណ្ឋិតលើមនុស្សទុច្ចរិត ។ ដើម្បីបំផ្លាញការចងចាំរបស់ពួកគេពីផែនដី» អនុញ្ញាតឱ្យយើងដឹងថាសត្វទាំងអស់ខាងលើនិងខាងក្រោមបានត្រៀមខ្លួនជាស្រេចដើម្បីស្តាប់បង្គាប់ ដើម្បីឱ្យគាត់អាចយកពួកវាទៅប្រើប្រាស់ណាមួយដែលគាត់ពេញចិត្ត ។ ពីនេះយើងប្រមូលផ្តុំថាការផ្តល់ជំនួយទូទៅរបស់គាត់មិនត្រឹមតែរីកដុះដាលក្នុងចំណោមសត្វដើម្បីបន្តលំដាប់នៃធម្មជាតិប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែវាគឺដោយផែនការដ៏អស្ចារ្យរបស់គាត់ដែលសម្របខ្លួនទៅនឹងទីបញ្ចប់ច្បាស់លាស់និងត្រឹមត្រូវ ។

(ការពិភាក្សាអំពីសំណាង ឱកាស និងការកើតឡើងក្នុងព្រឹត្តិការណ៍ ៩-៩)

8. គោលលទ្ធិនៃការផ្តល់ឲ្យ គឺគ្មានជំនឿលើជោគវាសនាទេ!

អ្នកទាំងឡាយណាដែលចង់បោះ odium លើគោលលទ្ធិនេះបង្ខំចង់ថាជា dogma នៃជោគវាសនារបស់ Stoic ។ ការចោទប្រកាន់នេះត្រូវបានគប់ម្តងនៅ Augustine ។ ទោះបីជាយើងមិនចង់ឈ្លោះប្រកែកគ្នាលើពាក្យសម្តីក៏ដោយ ក៏យើងមិនទទួលស្គាល់ពាក្យថា «វាសនា» នោះទេ ព្រោះវាជាពាក្យ

មួយក្នុងចំណោមពាក្យដែលប្រឈមលោកដ៏ថោកទាបដែលប៉ុលបង្រៀនយើងឱ្យ
 ជៀសវាង [1 ធីម៉ូថេ. 6:20] ហើយដោយសារមនុស្សព្យាយាមដោយការ
 ព្យាយាម វាកើតឡើងដើម្បីសង្កត់សង្កិនសេចក្តីពិតរបស់ព្រះ ។ ពិតហើយ
 យើងត្រូវបានចោទប្រកាន់ដោយក្លែងក្លាយ និងព្យាបាទពីការប្រព្រឹត្តខុសច្បាប់
 នេះ ។ ជាមួយនឹង Stoics យើងមិនបង្កើតភាពចាំបាច់ចេញពីការតភ្ជាប់អ
 ចិន្ត្រៃយ៍ និងសេរីដែលទាក់ទងយ៉ាងជិតស្និទ្ធនៃមូលហេតុដែលមាននៅក្នុងធម្ម
 ជាតិនោះទេ ។ ប៉ុន្តែយើងតាំងព្រះជាម្ចាស់ជាអ្នកគ្រប់គ្រង និងជាអ្នកគ្រប់គ្រង
 លើអ្វីៗទាំងអស់ ដែលស្របតាមប្រាជ្ញារបស់ព្រះអង្គដែលមានពីដែនកំណត់ដ៏
 ឆ្ងាយបំផុតនៃភាពអស់កល្បជានិច្ចបានសំរេចនូវអ្វីដែលទ្រង់នឹងធ្វើ ហើយឥឡូវ
 នេះដោយអំណាចរបស់ទ្រង់ អនុវត្តនូវអ្វីដែលទ្រង់បានបង្គាប់ ។ ពីនេះយើង
 ប្រកាសថាមិនត្រឹមតែស្ថានសួគ៌និងផែនដីនិងសត្វគ្មានជីវិតប៉ុណ្ណោះទេថែមទាំង
 ផែនការនិងចេតនាបូមនុស្សផងដែរត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយការឧបត្ថម្ភរបស់គាត់
 ដែលពួកគេត្រូវបានទទួលដោយវាផ្ទាល់ដល់ទីបញ្ចប់ដែលបានកំណត់របស់ពួក
 គេ ។ អីចឹង? អ្នកនឹងសួរ ។ មិនមានអ្វីកើតឡើងដោយចៃដន្យ មិនមានអ្វី
 កើតឡើងទេ? ខ្ញុំឆ្លើយតប៖ Basil the Great បាននិយាយយ៉ាងពិតប្រាកដ
 ថា "សំណាង" និង "ឱកាស" គឺជាពាក្យមិនពិត ដែលមានសារៈសំខាន់ដែល
 គំនិតរបស់ព្រះមិនគួរត្រូវបានកាន់កាប់ ។ ប្រសិនបើវាលំដោតជ័យទាំងអស់ គឺ
 ជាព្រះពរ របស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយគ្រោះមហន្តរាយ និងទុក្ខលំបាក បណ្តាសា
 របស់គាត់ នោះគ្មានកន្លែងណាដែលនៅសេសសល់ក្នុងកិច្ចការមនុស្សសម្រាប់
 សំណាង ឬឱកាសនោះទេ ។ ហើយការលើកឡើងរបស់ Augustine ក៏គួរតែធ្វើ
 ឲ្យយើងចាប់អារម្មណ៍ដែរ៖ "វាជាការសោកស្តាយដល់ខ្ញុំដែលក្នុងសៀវភៅរបស់
 ខ្ញុំប្រឆាំងនឹងការសិក្សា ខ្ញុំបាននិយាយជាញឹកញាប់អំពីសំណាង ។ ថ្វីត្បិតតែខ្ញុំ
 មិនបានន័យថា ទេវកថា ឬអ្នកផ្សេងទៀត ដែលត្រូវយល់ដោយឈ្មោះនេះ
 ប៉ុន្តែគ្រាន់តែជាលទ្ធផលសំណាងនៃវត្ថុក្នុងល្អ ឬអាក្រក់ខាងក្រៅប៉ុណ្ណោះ ។ ពី

សំណាងក៏កើតមកនូវពាក្យទាំងនោះដែលយើងមិនគួរមានការខ្វះខាតក្នុងការប្រើប្រាស់: forte, Forsan, forsitan, fortasse, fortuito [haply, perchance, mayhaps, ប្រហែលជា, fortuitously] ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី ត្រូវតែសំដៅទាំងស្រុងទៅលើការផ្តល់ដ៏ទៃភាព ។ ហើយខ្ញុំមិនបានឆ្លងកាត់រឿងនេះដោយស្ងៀមស្ងាត់ទេ ប៉ុន្តែបាននិយាយថា ប្រហែលជាអ្វីដែលជាទូទៅហៅថា "សំណាង" ក៏ត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយលំដាប់សម្ងាត់ ហើយយើងហៅថា "ការកើតឡើងនៃឱកាស" តែប៉ុណ្ណោះ ដែលហេតុផល និងមូលហេតុគឺជាការសម្ងាត់ ។ ជាការពិត ខ្ញុំបាននិយាយដូចនេះ៖ ប៉ុន្តែខ្ញុំមានការសោកស្តាយដែលបានលើកឡើងដូច្នេះថា "សំណាង" នៅទីនេះ ដោយសារខ្ញុំឃើញថាបុរសមានទំនៀមទម្លាប់អាក្រក់ណាស់ ដែលមនុស្សម្នាក់គួរតែនិយាយថា "ព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យនេះ" ពួកគេនិយាយថា សំណាងនឹងបាននេះ ។ ជាការប្រសើរណាស់ ជាទូទៅ Augustine បង្រៀនថា ប្រសិនបើអ្វីៗត្រូវបានទុកជាសំណាង ពិភពលោកនឹងវិលជុំវិញដោយគ្មានគោលដៅ ។ ហើយទោះបីជានៅកន្លែងផ្សេងទៀតគាត់បានដាក់ចុះថាអ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានអនុវត្តដោយផ្នែកដោយជម្រើស ដោយសេរីរបស់មនុស្ស មួយផ្នែកដោយការឧបត្ថម្ភរបស់ព្រះ ប៉ុន្តែបន្តិចក្រោយមកគាត់បានបង្ហាញថាមនុស្សស្ថិតនៅក្រោមការគ្រប់គ្រង និងផ្តល់ការឧបត្ថម្ភ ។ ប្រកាន់យកជាគោលការណ៍របស់គាត់ថា គ្មានអ្វីដែលមិនសមហេតុផលជាងអ្វីដែលគួរកើតឡើងដោយគ្មានព្រះកំណត់នោះទេ ព្រោះវានឹងកើតឡើងដោយគ្មានមូលហេតុ ។ របៀបដែលពាក្យថា "ការអនុញ្ញាត" ដែលគាត់បានលើកឡើងជាញឹកញាប់នោះ គួរតែយល់បានច្បាស់បំផុតពីវគ្គមួយ ដែលគាត់បញ្ជាក់ថា ឆន្ទៈរបស់ព្រះជាបុព្វហេតុខ្ពស់បំផុត និងជាបុព្វហេតុដ៏ប្លែកនៃអ្វីៗទាំងអស់ ពីព្រោះគ្មានអ្វីកើតឡើងក្រៅពីបញ្ចេញការអនុញ្ញាតរបស់គាត់ ។ ប្រាកដណាស់ ទ្រង់មិនគ្រាន់ហៅព្រះដែលឆ្លើយតបដោយឥតលាក់ឈៀមនៅក្នុងបំរើយាយឡើយ ។ ឆន្ទៈក្នុងខណៈពេលដែលអនុញ្ញាតឱ្យអ្វីមួយឬផ្សេងទៀតនៅពេលដែលឆន្ទៈពិតប្រាកដ

មិនមែនជារបស់ខ្លួន, ដូច្នេះដើម្បីនិយាយ, អន្តរាគមន៍, ដែលមិនអាចត្រូវបាន ចាត់ទុកថាជាបុព្វហេតុមួយ ។

9. មូលហេតុពិតនៃព្រឹត្តិការណ៍ត្រូវបានលាក់ពីយើង

ប៉ុន្តែ ដោយសារគំនិតយើងយឺតយ៉ាវនៅឆ្ងាយពីកម្ពស់នៃការផ្គត់ផ្គង់របស់ព្រះ យើងត្រូវប្រើភាពខុសគ្នាដើម្បីលើកវាឡើង ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំនឹងដាក់វាតាមវិធីនេះ ៖ ទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយ អ្វីៗទាំងអស់អាចនឹងត្រូវបានរៀបចំដោយផែនការ របស់ព្រះ តាមការកាន់កាប់ដ៏ប្រាកដមួយសម្រាប់យើងពួកគេសំណាងមិនមែន ថាយើងគិតថាសំណាងគ្រប់គ្រងពិភពលោក និងមនុស្សដោយរំលំអ្វីៗទាំងអស់ ដោយចៃដន្យឡើងចុះ ។ ត្បិតវាសមណាស់ដែលភាពល្ងើលនេះត្រូវអវត្តមានពីគ្រី ស្ទាន! ប៉ុន្តែចាប់តាំងពីដំបូង ហេតុផល ចុងបញ្ចប់ និងភាពចាំបាច់នៃរឿង ទាំងនោះដែលកើតឡើងភាគច្រើនលាក់នៅក្នុងគោលបំណងរបស់ព្រះ ហើយមិន ត្រូវបានចាប់ខ្លួនដោយគំនិតរបស់មនុស្ស នោះរឿងទាំងនោះដែលវាកើតឡើង ដោយឆន្ទៈរបស់ព្រះគឺនៅក្នុងន័យមួយ ។ ដ្បិតគេមិនមានរូបរាងអ្វីផ្សេងទៀត ឡើយ ទោះជាគេចាត់ទុកតាមលក្ខណៈរបស់គេ ឬថ្លឹងថ្លែងតាមចំណេះ និងការ វិនិច្ឆ័យរបស់យើងក៏ដោយ ។ ជាឧទាហរណ៍ ចូរយើងស្រមៃថា ឈ្មួញម្នាក់ដែល ចូលកាប់ឈើជាមួយក្រុមមនុស្សស្មោះត្រង់ រង្វេងចេញពីគូកនរបស់គាត់ដោយ មិនដឹងខ្លួន ហើយការរង្វេងរបស់គាត់មកលើរូងរបស់ចោរ ធ្លាក់ចូលក្នុងចំណោម ចោរ ហើយត្រូវបានសម្លាប់ ។ ការសោយទិវង្គតរបស់គាត់មិនត្រឹមតែមើល ឃើញដោយភ្នែករបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏កំណត់ដោយក្រឹត្យរបស់គាត់ដែរ ។ ព្រោះគេមិនបាននិយាយថាគាត់បានដឹងទុកមុនថាតើអាយុជីវិតរបស់មនុស្សម្នា ក់ៗនឹងបន្តដល់អាយុប៉ុន្មាននោះទេ ប៉ុន្តែគាត់បានកំណត់និងកំណត់ព្រំដែនដែល មនុស្សមិនអាចឆ្លងផុតបាន [យ៉ូហ ១៤:៥] ។ ប៉ុន្តែតាមសមត្ថភាពនៃចិត្តរបស់ យើង អ្វីៗទាំងអស់នៅក្នុងនោះហាក់ដូចជាសំណាង ។ តើគ្រិស្តសាសនិកនឹងគិត យ៉ាងណានៅចំណុចនេះ? មនុស្សទាំងឡាយ សេចក្តីដែលកើតឡើងក្នុងសេចក្តី

ស្លាប់យ៉ាងនេះ លោកនឹងចាត់ទុកថា ជាកុសលដោយធម្មជាតិ ដូចជា ប៉ុន្តែ គាត់នឹងមិនសង្ស័យថា ការផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះបានប្រើអំណាចលើសំណាងក្នុង ការដឹកនាំទីបញ្ចប់របស់វានោះទេ ។ ការគិតដូចគ្នានេះអនុវត្តចំពោះភាពអាសន្ន នៃព្រឹត្តិការណ៍នាពេលអនាគត ។ ដោយសារព្រឹត្តិការណ៍នាពេលអនាគតទាំង អស់មិនច្បាស់លាស់សម្រាប់យើង ដូច្នេះហើយយើងរក្សាវាដោយស្ងាត់ស្ទើរ ដូច ជាប្រសិនបើអាចទំនោរទៅម្ខាង ឬម្ខាងទៀត ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី នៅក្នុងចិត្ត របស់យើង វានៅតែស្ថិតស្ថេរថា គ្មានអ្វីនឹងកើតឡើង ដែលព្រះអម្ចាស់មិនបាន ទតឃើញពីមុនមកនោះទេ ។ ក្នុងន័យនេះ ពាក្យ «ជោគវាសនា» ត្រូវបាន និយាយឡើងវិញជាញឹកញាប់នៅក្នុងសាស្ត្រា [៣:១៩; ៩:២-៣, ១១] ដោយសារ មើលដំបូង បុរសមិនជ្រាបចូលទៅរកបុព្វហេតុដំបូងដែលលាក់ទុកយ៉ាងជ្រៅ ។ ហើយអ្វីដែលត្រូវបានចែងនៅក្នុងបទគម្ពីរទាក់ទងនឹងការផ្តល់ការសម្ងាត់របស់ព្រះ មិនដែលរលត់ចេញពីចិត្តមនុស្សឡើយ ដោយគ្មានផ្កាភ្លើងខ្លះចាំងពន្លឺក្នុងភាពងងឹត ។ ដូច្នេះ អ្នកសុភាសិតរបស់ជនជាតិភីលីស្ទីន ទោះបីជាគេងឡើងឆ្ងល់ក៏ ដោយ ក៏ចាត់ទុកវាសនាអាក្រក់របស់ខ្លួនមួយផ្នែកចំពោះព្រះ មួយផ្នែកជាសំណា ង ។ បើគេនិយាយថាហិបប្រូផែនកាត់ផ្លូវនោះ យើងនឹងដឹងថា វាគឺជាព្រះ ដែលបានវាយយើង ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើវាឆ្លងកាត់ផ្លូវផ្សេង នោះវាបានកើតឡើង ដល់យើងដោយចៃដន្យ [១ សាំយូអែល ៦:៩] ។ ពិតជាល្ងង់មែនទែន ដែល ការទស្សន៍ទាយបោកបញ្ឆោតពួកគេ ពួកគេបានជ្រកកោនក្នុងសំណាង ។ ទន្ទឹម នឹងនោះ យើងសង្កេតឃើញថា ពួកគេមានការរារាំងមិនឲ្យហ៊ានគិតដោយ សាមញ្ញនូវអ្វីដែលបានកើតឡើងដែលមិនអំណោយផលដល់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែរបៀប ដែលព្រះដោយស្មាននៃការផ្តល់ជំនួយរបស់ទ្រង់បង្វែរព្រឹត្តិការណ៍ទាំងអស់តាម របៀបណាក៏ដោយដែលទ្រង់នឹងបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ពីតម្រូវដ៏អស្ចារ្យនេះ ។ នៅគ្រា ដែលព្រះបាទដាវីឌជាប់នៅវាលរហោស្ថានម៉ាអូន ជនជាតិភីលីស្ទីនបានចូលលុក លុយទឹកដី ហើយព្រះបាទសូលត្រូវបង្ខំឲ្យចាកចេញ [១សាំយូអែល. ២៣:២៦-

២៧] ។ ប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់មានបំណងផ្គត់ផ្គង់សុវត្ថិភាពអ្នកបំរើទ្រង់
 បោះចោលឧបសគ្គនេះតាមវិធីរបស់សូល ប្រាកដណាស់ ទោះបីជាពួកភីលីស្ទីន
 បានចាប់អារុធភ្លាមៗ និងលើសពីការរំពឹងទុករបស់មនុស្សទាំងអស់ក៏ដោយ
 ប៉ុន្តែយើងនឹងមិននិយាយថាវាកើតឡើងដោយចៃដន្យទេ ។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលសម្រាប់
 យើងហាក់បីដូចជាភាពអាសន្ន ជំនឿទទួលស្គាល់ថាជាការជំរុញដ៏សម្ងាត់ពី
 ព្រះ ។ មិនមែនតែងតែមានហេតុផលស្រដៀងគ្នានោះទេ ប៉ុន្តែយើងគួរតែ
 ប្រាកដក្នុងចិត្តថា រាល់ការផ្លាស់ប្តូរដែលត្រូវបានយល់ឃើញនៅក្នុងពិភពលោក
 គឺកើតចេញពីការកូរសម្ងាត់នៃព្រះហស្តរបស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែ អ្វីដែលព្រះបាន
 កំណត់ត្រូវតែចាំបាច់ ដូច្នេះត្រូវធ្វើឡើង ទោះបីជាវាមិនចាំបាច់ដោយគ្មាន
 លក្ខខណ្ឌ ឬលក្ខណៈពិសេសរបស់វាក៏ដោយ ។ គំរូដែលធ្លាប់ស្គាល់បង្ហាញខ្លួន
 ឯងនៅក្នុងឆ្លឹងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ នៅពេលដែលគាត់បានយកខ្លួនគាត់មកលើខ្លួន
 គាត់ដូចជាអាងកាយរបស់យើង, គ្មានមនុស្សឆ្លាតនឹងបដិសេធថាឆ្លឹងរបស់គាត់
 មានភាពផុយស្រួយ; ប៉ុន្តែ វាមិនអាចបំបាក់ពួកវាបានឡើយ [យ៉ូហាន ១៩:
 ៣៣; ៣៦] ។ ម្តងទៀត យើងឃើញថា ភាពខុសប្លែកគ្នាទាក់ទងនឹងភាព
 ចាំបាច់ដែលទាក់ទងគ្នា និងភាពចាំបាច់ទាំងស្រុង ដូចគ្នាទៅនឹងលទ្ធផល និង
 លទ្ធផល គឺមិនមានការធ្វេសប្រហែសនៅក្នុងសាលាទេ នៅពេលដែលព្រះបាន
 ទទួលរងនូវភាពផុយស្រួយនៃឆ្លឹងរបស់កូនប្រុសរបស់គាត់ ដែលគាត់បានលើក
 លែងពីការបាក់ ហើយដូច្នេះបានដាក់កម្រិតដល់ ភាពចាំបាច់នៃផែនការផ្ទាល់
 ខ្លួនរបស់គាត់ អ្វីដែលអាចកើតឡើងដោយធម្មជាតិ ។

ជំពូកទី XVII

របៀបដែលយើងអាចអនុវត្តគោលនយោបាយនេះដើម្បីជាប្រយោជន៍ដ៏អស្ចារ្យបំផុត របស់យើង

(ការបកស្រាយអំពីការផ្តល់ដីទេវភាពដោយយោងទៅលើអតីតកាល និង
អនាគតកាល, ១-៥)

1. អត្ថន័យនៃមាតិកាសង្ខេប៖

ជាងនេះទៅទៀត ដោយសារអាកប្បកិរិយារបស់មនុស្សមានទំនោរទៅរកភាពទន់
ខ្សោយឥតប្រយោជន៍ អ្នកណាដែលមិនប្រកាន់ខ្ជាប់នូវការប្រើប្រាស់គោលនយោបាយ
នេះឱ្យបានល្អ និងត្រឹមត្រូវ មិនអាចជៀសផុតពីការជាប់គាំងក្នុងការលំបាក
ដែលមិនអាចដោះស្រាយបាន ។ ដូច្នេះ វាជាការសមគួរនៅទីនេះដើម្បីពិភាក្សា
យ៉ាងខ្លីអំពីអ្វីដែលខ្លួនចង់បញ្ចប់បង្រៀនថាអ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានតែងតាំង
ដោយព្រះ ។ ការពិតបីយ៉ាងដែលគួរកត់សំគាល់ ទីមួយ ការផ្តល់ជំនួយរបស់
ព្រះត្រូវតែត្រូវបានពិចារណាទាក់ទងនឹងអនាគតក៏ដូចជាអតីតកាល ។ ទីពីរ គឺ
ជាគោលការណ៍កំណត់នៃអ្វីៗទាំងអស់តាមរបៀបដែលជួនកាលវាដំណើរការតាមរយៈ
អន្តរការី ជួនកាលគ្មានអន្តរការី ជួនកាលផ្ទុយពីអន្តរការីគ្រប់រូប ។ ជាចុង
ក្រោយ វាព្យាយាមដល់ទីបញ្ចប់ ដើម្បីឲ្យព្រះអាចបង្ហាញការយកចិត្តទុកដាក់
របស់ទ្រង់ចំពោះមនុស្សជាតិទាំងមូល ប៉ុន្តែជាពិសេសការប្រុងប្រយ័ត្នរបស់ទ្រង់
ក្នុងការគ្រប់គ្រងក្រុមជំនុំ ដែលទ្រង់បានចាត់ចែងឱ្យឃ្លាំមើលយ៉ាងដិតដល់ ។
ឥឡូវនេះ ក៏គួរតែបន្ថែមថា ទោះបីជាការអនុគ្រោះពីឪពុក និងគុណប្រយោជន៍
ឬភាពធ្ងន់ធ្ងរនៃការវិនិច្ឆ័យតែងតែភ្លឺឡើងក្នុងដំណើរនៃការផ្តល់ជំនួយទាំងមូលក៏
ដោយ ក៏ជួនកាលមូលហេតុនៃព្រឹត្តិការណ៍ត្រូវបានលាក់ ។ ដូច្នេះ គំនិតដែល
ជ្រៀតចូលទៅក្នុងកិច្ចការរបស់មនុស្សនោះ ប្រែជាវិលវល់តាមសេចក្តីប្រាថ្នាដិត

ងងុលនៃសំណាង ។ ឬសាច់ឈាមញុះញង់យើងឱ្យមានភាពផ្ទុយគ្នា ដូចជាព្រះ
កំពុងលេងសើចនឹងមនុស្ស ដោយគប់ពួកគេដូចជាបាល់ ។

ជាការពិត វាគឺជាការពិតដែលថា ប្រសិនបើយើងមានចិត្តស្ងប់ស្ងាត់ ហើយ
រៀបចំខ្លួនជាស្រេចដើម្បីរៀន លទ្ធផលចុងក្រោយនឹងបង្ហាញថាព្រះតែងតែមាន
ហេតុផលដ៏ល្អបំផុតសម្រាប់ផែនការរបស់ទ្រង់ ៖ ទាំងណែនាំប្រជាជនរបស់ទ្រង់
ដោយអត់ធ្មត់ ឬកើតម្រូវសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏អាក្រក់របស់ពួកគេ និង បន្ទាប
តណ្ហា ឬបង្រួបបង្រួមគេ ឲ្យលះបង់ខ្លួនឯង ឬដាស់តឿនគេពីភាពយឺតយ៉ាវ ។
ជាថ្មីម្តងទៀត ដើម្បីធ្វើឲ្យមនុស្សមានអំនួតទាប ដើម្បីបំបែកល្បិចកលរបស់
មនុស្សទុច្ចរិត និងផ្តល់រំលឹកបករណ៍របស់ខ្លួន ។ ទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយ
ទោះជាមានការលាក់កំបាំង និងការរត់គេចពីទស្សនៈរបស់យើងក៏ដោយ ក៏យើង
ត្រូវតែប្រកាន់ថា ពួកគេប្រាកដជាត្រូវជាប់ខ្លួនជាមួយទ្រង់ ដូច្នេះហើយ យើង
ត្រូវតែខទានជាមួយព្រះបាទដាវីឌថា “បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន អំពើដ៏អស្ចារ្យ
ដែលព្រះអង្គបានធ្វើ ។ ហើយគំនិតរបស់អ្នកចំពោះយើងមិនអាចគិតបានឡើយ
។ ប្រសិនបើខ្ញុំព្យាយាមនិយាយ ពួកគេនឹងច្រើនជាងអាចប្រាប់បាន»
[ទំនុក. ៤០:៥] ។ ត្បិតទោះជានៅក្នុងទុក្ខវេទនារបស់យើង អំពើបាបរបស់
យើងគួរចងចាំជានិច្ចក៏ដោយ ការដាក់ទណ្ឌកម្មនោះអាចញុះញង់យើងឱ្យប្រែចិត្ត
ប៉ុន្តែយើងឃើញពីរបៀបដែលព្រះគ្រីស្ទទាមទារសម្រាប់ផែនការសម្ងាត់របស់ព្រះវរ
បិតា នូវយុត្តិធម៌ដ៏ទូលំទូលាយជាងការផ្តន្ទាទោសម្នាក់ៗតាមដែលគាត់សមនឹងទ
ទួល ។ ចំពោះបុរសដែលកើតមកខ្វាក់នោះ គាត់មានប្រសាសន៍ថា ៖ « ទាំង
ឪពុកម្តាយមិនបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបឡើយ គឺដើម្បីឲ្យសិរីល្អរបស់ព្រះបានសម្តែង
ក្នុងខ្លួនគាត់វិញ » [យ៉ូហាន ៩:៣] ។ ព្រោះនៅទីនេះធម្មជាតិរបស់យើង
ស្រែកឡើងនៅពេលដែលគ្រោះមហន្តរាយកើតឡើងមុនពេលកើតដោយខ្លួនឯង
ដូចជាប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់មានសេចក្តីមេត្តាករុណាពិតប្រាកដដូច្នេះដាក់ទណ្ឌកម្ម
អ្នកក្រោម ។ ប៉ុន្តែព្រះគ្រីស្ទថ្លែងទីបន្ទាល់ថា ក្នុងអព្វតហេតុនេះ សិរីល្អនៃព្រះវរ

បិតាទ្រង់បានភ្លឺចែងចាំង ដែលផ្តល់ឲ្យភ្នែកយើងបរិសុទ្ធ ។ ប៉ុន្តែ យើងត្រូវតែ គោរពតាមកម្រិតមធ្យម ដើម្បីកុំព្យាយាមធ្វើឱ្យព្រះប្រាប់យើង ប៉ុន្តែត្រូវគោរព ការវិនិច្ឆ័យសម្ងាត់របស់ទ្រង់ ដើម្បីពិចារណាអំពីឆន្ទៈរបស់ទ្រង់ជាបុព្វហេតុដ៏ត្រឹម ត្រូវនៃអ្វីៗទាំងអស់ ។ នៅពេលដែលពពកខ្មៅងងឹតលើមេឃ ខ្យល់ព្យុះដ៏ខ្លាំងក្លា មួយបានកើតឡើង ដោយសារតែមានអំពូដ៏អាប់អួរមួយបានបោកបក់មកលើ ភ្នែករបស់យើង ផ្តល់នូវវាយប្រហារត្រចៀករបស់យើង ហើយអារម្មណ៍របស់ យើងទាំងអស់ត្រូវបានរំខានដោយភាពភ័យខ្លាច អ្វីគ្រប់យ៉ាងហាក់ដូចជាយើង ច្របូកច្របល់ និងច្របូកច្របល់ ។ ប៉ុន្តែ គ្រប់ពេលដែលភាពស្ងប់ស្ងាត់ និង ស្ងប់ស្ងាត់ នៅតែស្ថិតក្នុងស្ថានសួគ៌ ។ ដូច្នេះ យើងត្រូវតែសន្មតថា ខណៈពេល ដែលការរំខាននៅក្នុងលោកនេះ បង្កត់យើងពីការវិនិច្ឆ័យ ព្រះជាម្ចាស់ចេញពី ពន្លឺដ៏បរិសុទ្ធនៃយុត្តិធម៌ និងប្រាជ្ញារបស់ទ្រង់ ហើយដឹកនាំចលនាទាំងនេះនៅ ក្នុងលំដាប់ដែលយល់ឃើញដ៏ល្អបំផុតទៅកាន់ទីបញ្ចប់ត្រឹមត្រូវ? ហើយប្រាកដ ណាស់នៅចំណុចនេះ វាគឺជាភាពល្ងង់ខ្លៅបំផុតដែលមនុស្សជាច្រើនហ៊ានដែល មានអាជ្ញាប័ណ្ណធំជាងដើម្បីហៅកិច្ចការរបស់ព្រះទៅក្នុងគណនី ហើយពិនិត្យ មើលផែនការសម្ងាត់របស់ទ្រង់ ហើយឆ្លងកាត់ការកាត់ទោសលើបញ្ហាដែលមិន ស្គាល់ដូចដែលពួកគេចង់ធ្វើលើការប្រព្រឹត្តរបស់មនុស្សក្នុងជីវិតរមែងស្លាប់ ។ សម្រាប់អ្វីដែលមិនសមហេតុផលជាងការប្រើការសម្របសម្រួលនេះឆ្ពោះទៅរក ភាពស្មើគ្នារបស់យើង ថាយើងចូលចិត្តផ្អាកការវិនិច្ឆ័យជាជាងការចោទប្រកាន់ ដោយកន្ទួល ។ នៅតែប្រមាថមើលងាយដល់ការជំនុំជំរះរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែល លាក់កំបាំង ដែលយើងត្រូវគោរព?

2. ការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះនឹងត្រូវគោរព

ដូច្នេះ គ្មាននរណាម្នាក់នឹងថ្លឹងថ្លែងការផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះឱ្យបានត្រឹមត្រូវ និង បានផលចំណេញនោះទេ ប៉ុន្តែអ្នកដែលចាត់ទុកថាអាជីវកម្មរបស់គាត់គឺជាមួយ អ្នកបង្កើត និងជាអ្នកបង្កើតនៃសកលលោក ហើយជាមួយនឹងការបន្ទាបខ្លួននឹង

ចុះចូលនឹងការភ័យខ្លាច និងការគោរព ។ ដូច្នេះវាកើតឡើងដែលថាសព្វថ្ងៃនេះ សត្វឆ្កែជាច្រើនបានវាយប្រហារលទ្ធិនេះដោយការខាំដោយពិសរបស់ពួកគេ ឬ យ៉ាងហោចណាស់ដោយការព្រុស ៖ សម្រាប់ពួកគេមិនមានច្បាប់សម្រាប់ព្រះជាម្ចាស់លើសពីហេតុផលរបស់ពួកគេបានកំណត់សម្រាប់ខ្លួនគេនោះទេ ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ពួកគេមើលងាយយើងដោយភាពអន្ទះអន្ទែងតាមដែលអាចធ្វើបាន ។ ដោយសារយើងមិនពេញចិត្តនឹងសិក្ខាបទនៃក្រឹត្យវិន័យ ដែលរួមមានព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ នោះក៏និយាយថា សកលលោកត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយផែនការសម្ងាត់របស់ទ្រង់ ។ ដូចជាប្រសិនបើអ្វីដែលយើងបង្រៀនគឺជារូបចម្លាក់សម្រាប់ខ្យល់រាងរបស់យើង ហើយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមិននៅគ្រប់ទីកន្លែងប្រកាសឡើងដូចគ្នា ហើយនិយាយវាឡើងវិញក្នុងទម្រង់ជាច្រើននៃការបញ្ចេញមតិ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារភាពអាម៉ាស់មួយចំនួនរវាងពួកគេមិនឲ្យហ៊ានបញ្ចេញពាក្យប្រមាថលើស្ថានសួគ៌ នោះពួកគេក្លែងក្លាយជាមួយនឹងយើង ដែលពួកគេកំពុងតែតតាំងគ្នា ដើម្បីឲ្យពួកគេអាចមានសេរីភាពកាន់តែខ្លាំង ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើពួកគេមិនទទួលស្គាល់ថាអ្វីក៏ដោយដែលកើតឡើងនៅក្នុងសកលលោកត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយផែនការដែលមិនអាចយល់បានរបស់ព្រះ អនុញ្ញាតឱ្យពួកគេឆ្លើយទៅនឹងអ្វីដែលព្រះគម្ពីរចែងថា ការជំនុំជំរះរបស់ទ្រង់គឺជាទីជ្រៅបំផុត [Ps.36:6] ។ ព្រោះម៉ូសេប្រកាសថា ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់នឹងត្រូវស្វែងរកមិនឆ្ងាយប៉ុន្មាននៅក្នុងពពក ឬក្នុងទីជ្រៅបំផុតឡើយ ព្រោះបានចែងទុកក្នុងក្រឹត្យវិន័យយ៉ាងច្បាស់ ។ [៣០:១១-១៤] វាបន្ទាប់មកថាគាត់មានឆន្ទៈលាក់កំបាំងមួយទៀត ដែលអាចនឹងត្រូវបានគេប្រៀបធៀបទៅនឹងទីជ្រៅជ្រៅ ។ ប៉ូលក៏មានប្រសាសន៍ដែរថា ៖ «ឱមហាបរិបូរ និងប្រាជ្ញា និងចំណេះនៃព្រះអើយ! តើការវិនិច្ឆ័យរបស់លោកមិនអាចស្វែងរកបាន ហើយមាតិកាបស់លោកមិនអាចកាត់ថ្លៃបាន! តើនរណាបានស្គាល់គំនិតរបស់ព្រះអម្ចាស់ ឬអ្នកណាជាទីប្រឹក្សារបស់ព្រះអង្គ? [រ៉ូម ១១:៣៣-៣៤; អ៊ីសាយ ៤០:១៣-១៤] ។ ហើយវា

ពិតជាការពិតដែលនៅក្នុងច្បាប់ និងដំណឹងល្អគឺជាការយល់ដឹងនូវអាថ៌កំបាំង ដែលមានកម្ពស់ខ្ពស់ជាងការយល់ឃើញរបស់យើង ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារព្រះទ្រង់ បំភ្លឺគំនិតរបស់ទ្រង់ដោយវិញ្ញាណនៃការយល់ដឹង [យ៉ូហ ២០:៣ ឬអេសាយ ១១:២] សម្រាប់ការយល់ដឹងអំពីអាថ៌កំបាំងទាំងនេះដែលគាត់បានកំណត់ដើម្បី បង្ហាញដោយព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ឥឡូវនេះគ្មានទីជ្រៅបំផុតនៅទីនេះទេ ។ ជា ផ្លូវដែលយើងគួរដើរដោយសុវត្ថិភាព ហើយជាចង្អៀងសម្រាប់ដឹកនាំជើងយើង [ទំនុក. ១១៤:១០៥] ពន្លឺនៃជីវិត [យ៉ូហាន ១:៤; ៨:១២] និងសាលានៃ សេចក្តីពិតប្រាកដនិងច្បាស់ ។ ប៉ុន្តែវិធីសាស្ត្រដ៏អស្ចារ្យរបស់គាត់ក្នុងការ គ្រប់គ្រងចក្រវាឡត្រូវបានគេហៅថាត្រឹមត្រូវ ពីព្រោះនៅពេលដែលវាត្រូវបាន លាក់ពីយើង យើងគួរតែគោរពវាដោយការគោរព ។ ម៉ូសេបានបញ្ចេញគំនិត ទាំងពីរយ៉ាងស្រស់ស្អាតនៅក្នុងពាក្យពីរបីឃ្លា ៖ “រឿងសម្ងាត់” គាត់និយាយថា “ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃយើង ប៉ុន្តែអ្វីដែលត្រូវបានសរសេរនៅទី នេះ គឺសម្រាប់អ្នក និងកូនរបស់អ្នក” [ចេទិយកថា ២៩:២៩] ។ ដ្បិតយើង ឃើញពីរបៀបដែលទ្រង់ណែនាំយើង មិនត្រឹមតែដឹកនាំការសិក្សារបស់យើងឲ្យ ធ្វើសមាធិតាមច្បាប់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែដើម្បីមើលទៅលើការផ្តល់ការសម្ងាត់របស់ ព្រះដោយការកោតស្ងប់ស្ងែង ។ ដូចគ្នានេះដែរ ក្នុងសៀវភៅការងារត្រូវបាន ចែងទុកជាការប្រកាសអំពីភាពខ្ពង់ខ្ពស់ដូចជាការបន្ទាបចិត្តយើង ។ បន្ទាប់ពីអ្នក និពន្ធ នៅក្នុងការស្ទង់មតិខាងលើ និងខាងក្រោមស៊ុមនៃសកលលោក បាន និយាយយ៉ាងអស្ចារ្យអំពីកិច្ចការរបស់ព្រះ ទីបំផុតគាត់បានបន្ថែមថា ៖ «មើល! ទាំងនេះគឺជាក្រៅផ្លូវរបស់ទ្រង់ ហើយមានរឿងតូចមួយត្រូវបានគេឮនៅទីនោះ» [យ៉ូហ ២៦:១៤] ។ តាមរបៀបនេះ គាត់បានបែងចែកប្រាជ្ញានៅកន្លែងមួយ ទៀត រវាងប្រាជ្ញាដែលនៅជាមួយព្រះ និងផ្នែកនៃប្រាជ្ញាដែលព្រះបានកំណត់ សម្រាប់មនុស្ស ។ ដ្បិតពេលដែលគាត់បាននិយាយអំពីអាថ៌កំបាំងនៃធម្មជាតិ គាត់និយាយថា ប្រាជ្ញាត្រូវបានស្គាល់ចំពោះព្រះតែមួយគត់ ប៉ុន្តែ «គេចពីភ្នែក

មនុស្សទាំងអស់ដែលមានជីវិត» [យ៉ូប ២៨:២១] ។ ប៉ុន្តែគាត់បានបន្ថែមបន្តិចទៀតថា ប្រាជ្ញារបស់ទ្រង់ត្រូវបានបោះពុម្ពផ្សាយដើម្បីស្វែងរក ពីព្រោះវាត្រូវបាននិយាយទៅកាន់មនុស្សថា ៖ «មើលចុះ ការកោតខ្លាចដល់ព្រះយេស៊ូវវាជាប្រាជ្ញា» [យ៉ូប ២៨:២៨] ។ ត្រង់ចំណុចនេះ ពាក្យរបស់ Augustine អនុវត្តថា ៖ «ដោយសារយើងមិនដឹងរឿងទាំងអស់ដែលព្រះធ្វើអំពីយើងតាមលំដាប់លំដោយបំផុត នោះយើងប្រព្រឹត្តតែអំពើល្អតាមច្បាប់ប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែក្នុងរឿងផ្សេងទៀត យើងត្រូវប្រព្រឹត្តតាម ច្បាប់ ព្រោះការផ្តល់ជំនួយរបស់គាត់ជាច្បាប់មិនអាចកែប្រែបាន» ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ព្រះជាម្ចាស់សន្មតថាខ្លួនគាត់ជាសិទ្ធិ (មិនស្គាល់យើង) ដើម្បីគ្រប់គ្រងសាកលលោក សូមអោយច្បាប់នៃភាពស្ងប់ស្ងាត់ និងសមធម៌របស់យើង តម្កល់លើសិទ្ធិអំណាចកំពូលរបស់ព្រះអង្គ ដើម្បីឲ្យឆន្ទៈរបស់ទ្រង់សម្រាប់យើង ជាការគ្រប់គ្រងដ៏សុចរិតតែមួយគត់ និងយុត្តិធម៌ពិតប្រាកដ ។ មូលហេតុនៃអ្វីៗទាំងអស់ ។ ប្រាកដណាស់ មិនមែនឆន្ទៈដាច់ខាតដែលពួកសុភីសនិយាយដោយភាពខុសឆ្គង និងអាសអាភាស ដែលបំបែកភាពយុត្តិធម៌របស់គាត់ចេញពីអំណាចរបស់គាត់ - ប៉ុន្តែការផ្តល់ឱ្យរបស់គាត់ គោលការណ៍កំណត់នៃអ្វីៗទាំងអស់ដែលហូរចេញពីអ្វីក្រៅពីត្រឹមត្រូវទោះបីជាហេតុផលត្រូវបានលាក់បាំងពី ពួកយើង ។

3. ការផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះមិនធ្វើឱ្យយើងធ្វេសស្រាលពីការទទួលខុសត្រូវនោះទេ ។

អស់អ្នកដែលនឹងតែងខ្លួនក្នុងកម្រិតមធ្យមនេះ នឹងមិនត្អូញត្អែរប្រឆាំងនឹងព្រះដោយសារភាពលំបាករបស់ពួកគេកាលពីអតីតកាល ហើយក៏មិនបន្ទោសចំពោះអំពើអាក្រក់របស់ពួកគេមកលើគាត់ដូចដែល Homeric Agamemnon មិនបានពោលថាៈ «ខ្ញុំមិនមែនជាបុព្វហេតុទេ ប៉ុន្តែ Zeus និង វាសនា» ។ ហើយពួកគេនឹងមិនធ្វើដូចជាត្រូវបានសម្រេចដោយជោគវាសនាដោយការអស់សង្ឃឹមទម្លាក់ខ្លួនទៅរកសេចក្តីវិនាសដូចយុវវ័យនៃ Plautus នោះឡើយ ៖ «

រឿងមិនស្ថិតស្ថេរគឺច្រើនណាស់ ដោយគាត់សនាជំរុញមនុស្សតាមការពេញចិត្តរបស់ខ្លួន ។ ខ្ញុំនឹងនាំខ្លួនខ្ញុំទៅកាន់ទីបោះ ដើម្បីឲ្យខ្ញុំបាត់បង់ទ្រព្យសម្បត្តិក្នុងជីវិតរបស់ខ្ញុំ» ។ ហើយគេនឹងមិនធ្វើតាមគំរូរបស់អ្នកដទៃ ហើយបិទបាំងអំពីអាក្រក់របស់ខ្លួនដោយឈ្មោះថា «ព្រះ» ។ ដូច្នេះហើយ Lyconides និយាយនៅក្នុងរឿងកំប្លែងមួយទៀតថា "ព្រះជាម្ចាស់ជាអ្នកជំរុញ ។ ខ្ញុំជឿថាព្រះនឹងធ្វើវា ។ ព្រោះខ្ញុំដឹងថា បើគេមិនមានឆន្ទៈទេ វាមិនកើតឡើងទេ» ។ ប៉ុន្តែ សូមឲ្យពួកគេសាកសួរ ហើយរៀនពីបទគម្ពីរអំពីអ្វីដែលគាត់ព្រះហឫទ័យដល់ព្រះ ដើម្បីពួកគេអាចខិតខំឆ្ពោះទៅរករឿងនេះ ក្រោមការដឹកនាំរបស់ព្រះវិញ្ញាណ ។ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ ការត្រៀមខ្លួនដើម្បីដើរតាមព្រះគ្រប់ទីកន្លែងដែលទ្រង់អំពាវនាវ ពួកគេនឹងបង្ហាញការពិតថាគ្មានអ្វីមានប្រយោជន៍ជាងចំណេះដឹងនៃគោលលទ្ធិនេះទេ ។ មនុស្សថោកទាបដោយភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ខ្លួន នាំឲ្យមានការចលាចលរហូតដល់សឹងដូចពាក្យពោលថា ផ្សំមេឃនិងផែនដី ។ ប្រសិនបើព្រះអម្ចាស់បានចង្អុលបង្ហាញចំណុចនៃការស្លាប់របស់យើង ពួកគេនិយាយថា យើងមិនអាចគេចផុតពីវាបានទេ ។ ដូច្នេះហើយ វាជារឿងឥតប្រយោជន៍សម្រាប់នរណាម្នាក់ដែលរំលងខ្លួនឯងក្នុងការប្រុងប្រយ័ត្ន ។ បុរសម្នាក់មិនហ៊ានដើរតាមផ្លូវដែលពួកគេគ្រោះថ្នាក់ទេ ក្រែងលោចោរសម្លាប់ ។ កោះហៅគ្រូពេទ្យម្នាក់ទៀតមកលេបថ្នាំដើម្បីរក្សាជីវិត ។ មួយទៀតតមអាហារក្រៀម ក្រែងគាត់ខូចសុខភាពខ្សោយ ម្នាក់ទៀតខ្លាចរស់នៅក្នុងផ្ទះដូចរលំសរុបមក គ្រប់មធ្យោបាយទាំងអស់ បង្កើតគំនិត និងបំផុសគំនិតដោយគោលបំណងធំ ដើម្បីសម្រេចបាននូវអ្វីដែលពួកគេប្រាថ្នា ។ ឥឡូវនេះ ទាំងឱសថទាំងនេះដែលព្យាយាមកែតម្រូវព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះគឺឥតប្រយោជន៍ ។ ឬផ្សេងទៀតមិនមានក្រឹត្យកំណត់របស់ព្រះដែលកំណត់ជីវិត និងសេចក្តីស្លាប់ សុខភាព និងជំងឺ សន្តិភាព និងសង្គ្រាម និងអ្វីៗផ្សេងទៀតដែលមនុស្សប្រាថ្នា ឬស្អប់នោះឡើយ ដូច្នេះត្រូវព្យាយាមដោយអស់ពីកម្លាំងកាយចិត្ត ដើម្បីទទួលបាន ឬជៀសវាង ។ ពួកគេក៏សន្និដ្ឋាន

ថា ការអធិស្ឋានរបស់អ្នកជឿ ដែលព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានសុំឱ្យផ្គត់ផ្គង់នូវអ្វីដែល ទ្រង់បានបង្គាប់រួចហើយពីភាពអស់កល្បជានិច្ចនោះ គឺជាការខុសឆ្គង មិនមែន ដើម្បីនិយាយបំផ្លើសនោះទេ ។ សរុបមក ពួកគេបានលុបចោលផែនការទាំង អស់ដែលទាក់ទងនឹងអនាគត ដោយសារការវាយលុកប្រឆាំងនឹងការផ្តល់ជំនួយ របស់ព្រះ ដែលដោយគ្មានការពិគ្រោះ ពួកគេបានសំរេចនូវអ្វីដែលទ្រង់នឹងកើត ឡើង ។ ពេលនេះអ្វីដែលកំពុងកើតឡើង ពួកគេប្រកាន់ខ្ជាប់នឹងការផ្តល់ជំនួយ របស់ព្រះជាខ្លាំង រហូតដល់បិទភ្នែកមើលបុរសដែលបានធ្វើវាយ៉ាងច្បាស់ ។ ឃាតកសម្លាប់ពលរដ្ឋដោយត្រឹមត្រូវ? គាត់បានអនុវត្ត ពួកគេនិយាយថា ផែនការរបស់ព្រះ ។ តើមាននរណាម្នាក់លួច ឬប្រព្រឹត្តអំពើផិតក្បត់? ដោយ សារគាត់បានធ្វើអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានចាត់ទុកទុកជាមុន គាត់ជាអ្នកបម្រើនៃ ការឧបត្ថម្ភរបស់ព្រះ ។ មានកូនប្រុសម្នាក់ ឆ្វេសប្រហែស ព្យាបាល ដោយមិន ខ្វល់ រង់ចាំការស្លាប់របស់ឪពុកម្តាយ? គាត់មិនអាចទប់ទល់នឹងព្រះ ដែលបាន តែងតាំងតាំងពីអស់កល្បជានិច្ចនោះទេ ។ ដូច្នេះ ឧក្រិដ្ឋកម្មទាំងអស់ ព្រោះជា កម្មវត្ថុរបស់ព្រះ គេហៅថា គុណធម៌ ។

4. ការប្រោសប្រណីរបស់ព្រះមិនលើកលែងយើងពីការប្រុងប្រយ័ត្នដោយសារ តែការប្រុងប្រយ័ត្នឡើយ ។

ប៉ុន្តែ ទាក់ទងនឹងព្រឹត្តិការណ៍នាពេលអនាគត សាឡាម៉ូនងាយស្រួលនាំការគិត របស់មនុស្សឱ្យយល់ស្របជាមួយនឹងការផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះ ។ ដូចគាត់សើច ចំអកចំពោះភាពស្រពិចស្រពិលនៃអស់អ្នកដែលហ៊ានធ្វើអ្វីមួយដោយគ្មានព្រះ អម្ចាស់ ហាក់ដូចជាពួកគេមិនបានគ្រប់គ្រងដោយដៃរបស់គាត់ ដូច្នេះនៅកន្លែង ផ្សេងទៀតគាត់និយាយថា "ចិត្តមនុស្សរៀបចំផ្លូវរបស់គាត់ ប៉ុន្តែព្រះអម្ចាស់នឹង ដឹកនាំជំហានរបស់គាត់" [សុភាសិត ១៦:៩] ។ នេះមានន័យថា យើងមិនត្រូវ បានរារាំងដោយក្រឹត្យដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះ ទាំងពីការសម្លឹងមើលទៅមុខសម្រាប់ ខ្លួនយើង ឬពីការរៀបចំកិច្ចការរបស់យើងទាំងអស់ឱ្យមានសណ្តាប់ធ្នាប់នោះទេ

ប៉ុន្តែតែងតែចុះចូលនឹងឆន្ទៈរបស់ទ្រង់ ។ ហេតុផលគឺជាក់ស្តែង ។ ព្រះអង្គដែល
បានកំណត់ដែនកំណត់របស់យើង ក្នុងពេលតែមួយព្រះអង្គបានប្រគល់ការថែទាំ
ដល់យើង ។ គាត់បានផ្តល់មធ្យោបាយ និងជួយថែរក្សា ។ ទ្រង់ក៏បានធ្វើឱ្យ
យើងអាចដឹងជាមុនអំពីគ្រោះថ្នាក់ ។ ដើម្បីកុំឲ្យពួកគេគ្របសង្កត់យើងដោយ
មិនដឹងខ្លួន គាត់បានផ្តល់ការប្រុងប្រយ័ត្ន និងវិធីដោះស្រាយ ។ ឥឡូវនេះ វា
ច្បាស់ណាស់ថាអ្វីជាកាតព្វកិច្ចរបស់យើង ៖ ដូច្នេះ ប្រសិនបើព្រះអម្ចាស់បានប្តេជ្ញា
ចំពោះយើងនូវការការពារជីវិតរបស់យើង កាតព្វកិច្ចរបស់យើងគឺការពារវា ។
ប្រសិនបើគាត់ផ្តល់ជំនួយ ប្រើពួកវា ។ ប្រសិនបើគាត់ព្រមានយើងពីគ្រោះថ្នាក់
កុំឱ្យធ្លាក់ចូលក្បាល ។ ប្រសិនបើគាត់ធ្វើឱ្យមានថ្នាំព្យាបាលដែលអាចប្រើបាន
មិនឱ្យធ្វេសប្រហែសឱ្យពួកគេ ។ ប៉ុន្តែគ្មានគ្រោះថ្នាក់អ្វីនឹងធ្វើឲ្យយើងឈឺចាប់
ឡើយ ឲ្យតែវាដល់អាយុជីវិត ហើយករណីនេះវាហួសពីការព្យាបាល ។ ប៉ុន្តែ
ចុះយ៉ាងណាវិញ បើគ្រោះថ្នាក់មិនបណ្តាលឲ្យស្លាប់ទេ ពីព្រោះព្រះអម្ចាស់បាន
ប្រោសអ្នករាល់គ្នានូវឱសថសម្រាប់ការបះបោរ និងយកឈ្នះវា? សូមមើលពី
របៀបដែលការគណនារបស់អ្នកសមស្របជាមួយនឹងលំដាប់នៃសម័យកាន់កាប់ដី
ទេវភាព ។ អ្នកសន្និដ្ឋានថា យើងមិនគួរប្រយ័ត្ននឹងគ្រោះថ្នាក់ណាមួយទេ
ព្រោះវាមិនដល់អាយុជីវិតទេ យើងនឹងគេចផុតពីវាដោយមិនបានប្រុងប្រយ័ត្ន
ណាមួយឡើយ ។ ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់បង្គាប់អ្នកឲ្យប្រុងប្រយ័ត្ន ព្រោះព្រះអង្គមិន
អាចបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់អ្នកឡើយ ។ មនុស្សល្អៗល្មើសទាំងនេះមិនគិតពីអ្វីដែលនៅ
ក្រោមភ្នែករបស់ពួកគេទេដែលព្រះអម្ចាស់បានបំផុសគំនិតមនុស្សឱ្យមានសិល្បៈ
នៃការទទួលយកជំនួននិងការប្រុងប្រយ័ត្នដោយធ្វើតាមការឧបត្ថម្ភរបស់គាត់
ក្នុងការរក្សាជីវិតខ្លួនឯង ។ ផ្ទុយទៅវិញ ដោយការធ្វេសប្រហែស និងភាពខ្ជិល
ច្រអូស ពួកគេនាំមកលើខ្លួនពួកគេនូវជំងឺដែលគាត់បានដាក់មកលើពួកគេ ។
បុគ្គលដែលប្រមាទ រមែងលះបង់ខ្លួនចេញពីសេចក្តីគម្រាមកំហែងនៃសេចក្តី
អាក្រក់ ប៉ុន្តែមនុស្សល្អៗរមែងវិនាសទៅដោយសេចក្តីមិនប្រមាទរបស់ខ្លួន លុះ

ត្រាតែសេចក្តីល្ងង់ និងសេចក្តីប្រមាទ ជាគ្រឿងនៃការកាន់កាប់របស់ព្រះក្នុង ករណីទាំងពីរនេះ? ដោយហេតុផលនេះ ព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យលាក់បាំង ព្រឹត្តិការណ៍នាពេលអនាគតទាំងអស់ពីយើង ដើម្បីឲ្យយើងទប់ទល់នឹងការ សង្ស័យ ហើយមិនបញ្ឈប់ការប្រឆាំងជាមួយនឹងដំណោះស្រាយដែលត្រូវម្ស្បតជា ស្រេចឡើយ រហូតទាល់តែពួកគេត្រូវបានយកឈ្នះ ឬឆ្លងផុតពីការយកចិត្ត ទុកដាក់ទាំងអស់ ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំបានកត់សម្គាល់រួចហើយថា ការផ្តល់ជំនួយរបស់ ព្រះមិនតែងតែជួបយើងដោយអាក្រាតនោះទេ ប៉ុន្តែព្រះក្នុងន័យមួយសម្លៀកបំ ពាក់វាតាមមធ្យោបាយដែលប្រើ ។

5. ការផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះមិនពន្យល់ពីអំពើអាក្រក់របស់យើងទេ ។

មនុស្សដដែលនេះ ប្រព្រឹត្តខុស និងញញើតញញើតនឹងការកើតឡើងនៃអតីត កាល ចំពោះការផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះអាក្រាត ។ ពីព្រោះតាំងពីដើមមក វា អាស្រ័យលើអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលកើតឡើង ហេតុនេះហើយបានជានិយាយថា ពួក គេមិនមានចោរលួច ឬអំពើផិតក្បត់ ឬឃាតកម្មណាមួយកើតឡើងដោយគ្មាន ការធ្វើអន្តរាគមន៍ពីព្រះ ។ ហេតុអ្វីបានជាគេសួរថា តើចោរគួរទទួលទោស ដែលបានប្លន់អ្នកណាដែលព្រះអម្ចាស់ដាក់ទោសដោយភាពក្រីក្រ? ហេតុអ្វីបាន ជាឃាតកត្រូវទទួលទោស អ្នកដែលបានសម្លាប់ជីវិតដែលព្រះអម្ចាស់បាន បញ្ចប់? ប្រសិនបើបុរសទាំងនោះកំពុងបម្រើព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ហេតុអ្វីបាន ជាពួកគេត្រូវទទួលទោស? ផ្ទុយទៅវិញ ខ្ញុំបដិសេធថាពួកគេកំពុងបម្រើតាមឆន្ទៈរបស់ព្រះ ។ ដ្បិតយើងនឹងមិននិយាយថា អ្នកណាដែលជំរុញដោយទំនោរចិត្ត អាក្រក់ ដោយគ្រាន់តែធ្វើតាមសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាដ៏អាក្រក់របស់ខ្លួន នោះបម្រើ ព្រះតាមសំណើរបស់ទ្រង់នោះទេ ។ បុរសម្នាក់បានរៀនពីព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់ នោះបានគោរពតាមព្រះក្នុងការខិតខំឆ្ពោះទៅរកដំណឹងល្អដែលគាត់ត្រូវបានហៅ ដោយឆន្ទៈដូចគ្នានោះ ។ តើយើងមកពីប្រភពណាពីពាក្យរបស់គាត់? ក្នុង របៀបនេះ យើងត្រូវតែស្វែងរកព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះដែលទ្រង់ប្រកាសតាមរយៈ

ពាក្យរបស់ទ្រង់ក្នុងការប្រព្រឹត្ត ។ ព្រះតម្រូវឲ្យយើងទទួលតែអ្វីដែលលោកបង្ហា
ប់ ។ បើយើងធ្វើខុសនឹងបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ នោះមិនមែនជាការស្តាប់បង្គាប់ទេ
តែជាការរឹងទទឹង និងការរំលង ។ តែបើគាត់មិនព្រមទេ យើងមិនធ្វើទេ ។ ខ្ញុំ
យល់ព្រម ។ ប៉ុន្តែ តើយើងប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ដល់ទីបញ្ចប់ ដើម្បីបម្រើលោក
ឬ? ទោះជាយ៉ាងនោះក៏ដោយ ទ្រង់មិនបញ្ជាឱ្យយើងធ្វើនោះឡើយ ។ ជាជាង
យើងប្រញាប់ប្រញាល់ឈឺក្បាល ។ ដោយមិនបានគិតពីអ្វីដែលគាត់ត្រូវការនោះ
ទេ ប៉ុន្តែមានកំហឹងយ៉ាងខ្លាំងក្នុងចំណង់តណ្ហារបស់យើង ដែលយើងចង់ប្រឆាំង
នឹងគាត់ដោយចេតនា ។ ហើយតាមរបៀបនេះ យើងបម្រើដល់បទបញ្ញត្តិដ៏ត្រឹម
ត្រូវរបស់ទ្រង់ ដោយធ្វើអំពើអាក្រក់ ព្រោះប្រាជ្ញារបស់គាត់ដ៏អស្ចារ្យ និងគ្មាន
ដែនកំណត់ ដែលគាត់ដឹងយ៉ាងច្បាស់ពីរបៀបប្រើឧបករណ៍អាក្រក់ដើម្បីធ្វើអំពើ
ល្អ ។ ហើយមើលថាតើអំណះអំណាងរបស់ពួកគេមិនទំនងទាល់តែសោះ ៖ ពួក
គេនឹងធ្វើឱ្យអ្នកប្រព្រឹត្តអំពើរំលងដោយគ្មានការផ្ដន្ទាទោស ដោយហេតុថាអំពើ
ទុច្ចរិតរបស់ពួកគេត្រូវបានប្រព្រឹត្តឡើងដោយអាណាចក្ររបស់ព្រះតែប៉ុណ្ណោះ ។
សូមផ្តល់បន្ថែមទៀត ៖ ចោរ និងឃាតក និងអ្នកប្រព្រឹត្តអំពើទុច្ចរិតផ្សេងទៀត
គឺជាឧបករណ៍នៃការផ្គត់ផ្គង់ដ៏ទេវភាព ហើយព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់ទ្រង់ប្រើរបស់ទាំង
នេះដើម្បីអនុវត្តការវិនិច្ឆ័យដែលទ្រង់បានកំណត់ដោយខ្លួនគាត់ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំ
បដិសេធថា ពួកគេអាចមកពីលេសណាមួយសម្រាប់អំពើអាក្រក់របស់ពួកគេ ។
ហេតុអ្វី? ពួកគេបានរួមបញ្ចូលព្រះនៅក្នុងអំពើទុច្ចរិតដូចគ្នាជាមួយខ្លួនពួកគេ
ឬក៏ពួកគេនឹងបិទបាំងភាពថោកទាបរបស់ពួកគេដោយយុត្តិធម៌របស់ទ្រង់? ពួក
គេក៏មិនអាចធ្វើបានដែរ ។ ក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេ ពួកគេត្រូវបានកាត់ទោសយ៉ាង
ខ្លាំង ដែលមិនអាចជម្រះខ្លួនឯងបាន ។ ពួកគេរកឃើញអំពើអាក្រក់ទាំងអស់
នៅក្នុងខ្លួនពួកគេ ប៉ុន្តែនៅក្នុងខ្លួនគាត់ មានតែការប្រើប្រាស់ស្របច្បាប់នៃ
ចេតនាអាក្រក់របស់ពួកគេប៉ុណ្ណោះ ដើម្បីរារាំងការចោទប្រកាន់ប្រឆាំងនឹងព្រះ
ជាម្ចាស់ ។ ជាការប្រសើរណាស់, សម្រាប់គាត់ធ្វើការតាមរយៈពួកគេ ។ ហើយ

ខ្ញុំសុំសួរអ្នកថា ក្លិនស្អុយនៃសាកសពដែលត្រូវបានគេដាក់នៅចំហដោយកំដៅព្រះ
 អាទិត្យមកពីណា? មនុស្សទាំងអស់ឃើញថាវាត្រូវបានបំផុសឡើងដោយការស្និ
 ព្រះអាទិត្យ ប៉ុន្តែគ្មានអ្នកណានិយាយថាការស្និមានក្លិនស្អុយឡើយ ។ ដូច្នេះ
 ចាប់តាំងពីរឿងនិងកំហុសនៃអំពើអាក្រក់កើតឡើងនៅក្នុងមនុស្សអាក្រក់ តើ
 មានហេតុផលអ្វីដើម្បីគិតថាព្រះជាម្ចាស់នឹងបង្ខូចការសៅហ្មង ប្រសិនបើគាត់
 ប្រើការបម្រើរបស់គាត់សម្រាប់គោលបំណងរបស់គាត់? ដូច្នេះ ចូរទៅឆ្ងាយ
 ដោយភាពអួតអាងដូចឆ្កែនេះ ដែលពិតជាអាចព្រលសរកយុត្តិធម៌របស់ព្រះពី
 ចម្ងាយ ប៉ុន្តែមិនអាចប៉ះវាបានទេ ។

(ការសញ្ជឹងគិតលើមាគ៌ារបស់ព្រះក្នុងការផ្គត់ផ្គង់ ៖ សុភមង្គលនៃការទទួល
 ស្គាល់អំពើនៃការផ្តល់ជំនួយ, ៦-១១)

6. ការផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះជាការសម្រាលទុក្ខអ្នកជឿ

នេះឯង ឬការច្រណែនរបស់មនុស្សដែលរង់ចាំនោះ ងាយនឹងបែកខ្ចាត់ខ្ចាយ
 ដោយសមាធិដ៏បរិសុទ្ធ និងបរិសុទ្ធ លើសេចក្តីមេត្តាករុណា ដែលច្បាប់នៃសេច
 ក្តីគោរព កំណត់ដល់យើង ដូច្នេះហើយ ចាប់ពីនេះទៅ យើងនឹងបាននូវផលដ៏
 ប្រសើរ និងផ្អែមល្អម ។ ដូច្នេះហើយ ចិត្តត្រឹមស្នូបរិស័ទ ចាប់តាំងពីវាត្រូវបាន
 បញ្ចុះបញ្ចូលយ៉ាងហ្មត់ចត់ថា អ្វីៗទាំងអស់កើតឡើងដោយផែនការរបស់ព្រះ
 ហើយថាគ្មានអ្វីកើតឡើងដោយចៃដន្យ នឹងមិនដែលមើលទៅគាត់ជាបុព្វហេតុ
 ចម្បងនៃរឿងនោះទេ ប៉ុន្តែនឹងយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះបុព្វហេតុបន្ទាប់បន្សំនៅ
 ក្នុងរបស់ពួកគេ កន្លែងត្រឹមត្រូវ ។ ពេលនោះ ចិត្តនឹងមិនសង្ស័យថា ការ
 ឧបត្ថម្ភឯករចនៈរបស់ព្រះ រក្សាការឃ្លាំមើល ដើម្បីរក្សាវា ហើយនឹងមិនរងទុក្ខ
 អ្វីឱ្យកើតឡើងឡើយ ប៉ុន្តែអ្វីដែលអាចនាំទៅរកសេចក្តីល្អ និងសេចក្តីសង្គ្រោះ ។
 ប៉ុន្តែ ដោយសារតែការប្រព្រឹត្តរបស់ព្រះជាទីមួយចំពោះមនុស្ស នោះជាមួយនឹង
 សត្វដែលនៅសេសសល់ នោះចិត្តនឹងមានការធានាថាការផ្គត់ផ្គង់របស់ព្រះ

គ្រប់គ្រងលើសត្វទាំងពីរ ។ តាមដែលបុរសមានការព្រួយបារម្ភ មិនថាពួកគេល្អ ឬអាក្រក់នោះទេ បេះដូងរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទនឹងដឹងថា ផែនការ ការខិតខំប្រឹងប្រែង និងសមត្ថភាពរបស់ពួកគេគឺស្ថិតនៅក្រោមដៃរបស់ព្រះ ។ វាគឺនៅក្នុងជម្រើសរបស់គាត់ក្នុងការពត់ពួកគេតាមដែលគាត់ពេញចិត្ត ហើយដាក់កម្រិតពួកគេនៅពេលណាដែលគាត់ពេញចិត្ត ។ មានការសន្យាជាច្រើន និងច្បាស់ណាស់ ដែលផ្ទៀងផ្ទាត់ថា ការផ្គត់ផ្គង់របស់ព្រះមើលថែសុខុមាលភាពនៃអ្នកជឿ ៖ « ចូរយកចិត្តទុកដាក់លើព្រះអម្ចាស់ នោះទ្រង់នឹងចិញ្ចឹមអ្នក ហើយនឹងមិនអនុញ្ញាតឲ្យមនុស្សសុចរិតដើររុករកឡើយ » [ពេត្រុសទី ១ ៥៖ ៧] ។ « អ្នកណាដែលនៅក្នុងជំនួយពីព្រះដ៏ខ្ពស់បំផុត នោះនឹងនៅក្នុងការការពារនៃព្រះនៃស្ថានសួគ៌ » [ទំនុក. ៩១:១; ៩០:១] « អ្នកណាដែលពាល់អ្នក នោះប៉ះសិស្សនៃភ្នែកខ្ញុំ » [សាភាវី ២:៨] ។ « ខ្ញុំនឹងធ្វើជាខែលរបស់អ្នក » [លោកុ. ១៥:១] « កំផែងដ៏ស្ងួត » [យេ. ១:១៨; ១៥:២០]; « អញនឹងតាំងនឹងអស់អ្នកដែលទាស់នឹងឯងរាល់គ្នា » [អេសាយ. ៤៩:២៥] ។ « ទោះជាម្តាយអាចនឹងភ្លេចកូនក៏ដោយ ក៏ខ្ញុំមិនភ្លេចអ្នកដែរ » ។ [អេសាយ 49:15] ពិតហើយគោលបំណងសំខាន់នៃប្រវត្តិសាស្ត្រព្រះគម្ពីរគឺបង្រៀនថា ព្រះអម្ចាស់ទតមើលផ្លូវរបស់ពួកបរិសុទ្ធដោយការឧស្សាហ៍ព្យាយាមយ៉ាងខ្លាំង ដែលពួកគេមិនសូម្បីតែជំពប់ដួលលើថ្ម [ទំនុកតម្កើង. ៩១:១២] ។ ដូច្នេះ ដូចដែលយើងបានច្រានចោលត្រឹមត្រូវបន្តិចពីលើគំនិតរបស់អ្នកដែលស្រមៃមើលការផ្តល់ជាសកលរបស់ព្រះ ដែលមិនឈរចំពោះការថែទាំពិសេសរបស់សត្វណាមួយឡើយ ប៉ុន្តែជាដំបូងវាជារឿងសំខាន់ដែលយើងត្រូវទទួលស្គាល់ការយកចិត្តទុកដាក់ពិសេសនេះចំពោះយើង ។ ព្រះគ្រីស្ទមកពីណា នៅពេលដែលទ្រង់បានប្រកាសថា សូម្បីតែចាបតូចមួយដែលមានតម្លៃតិចតួចក៏ធ្លាក់មកផែនដីដោយគ្មានព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះវរបិតា [ម៉ាថាយ ។ 10:29] សូមអនុវត្តវាភ្លាមៗតាមវិធីនេះ ៖ ដោយសារយើងមានតម្លៃជាងចាប នោះយើងគួរតែដឹងថាព្រះទ្រង់មើលថែរក្សាយើងដោយយក

ចិត្តទុកដាក់ជាង [ម៉ាថាយ ១០:៣១] ហើយគាត់បានពង្រីកវារហូតមកដល់ពេល
នេះដើម្បីឱ្យយើងអាចជឿជាក់ថាសក់ក្បាលរបស់យើងត្រូវបានរាប់ [ម៉ាថាយ
១០:៣០] ។ តើយើងអាចប្រាថ្នាអ្វីទៀតសម្រាប់ខ្លួនយើង បើសូម្បីសក់មួយក្បាល
ក៏មិនអាចជ្រុះពីក្បាលបានដែរ? ខ្ញុំនិយាយមិនត្រឹមតែអំពីមនុស្សជាតិប៉ុណ្ណោះ
ទេ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារព្រះបានជ្រើសរើសក្រុមជំនុំជាទីលំនៅរបស់ទ្រង់ នោះ
គ្មានអ្វីសង្ស័យទេដែលទ្រង់បង្ហាញដោយភស្តុតាងឯករាជ្យនេះអំពីការយកចិត្តទុក
ដាក់ពីបិតារបស់ទ្រង់ក្នុងការគ្រប់គ្រងនោះ ។

7. ការផ្គត់ផ្គង់របស់ព្រះនៅក្នុងភាពរុងរឿង

អ្នកបម្រើរបស់ព្រះ ដែលពង្រឹងទាំងការសន្យាទាំងនេះ និងជាឧទាហរណ៍ នឹង
ចូលរួមជាមួយទីបន្ទាល់ដែលបង្រៀនថា មនុស្សទាំងអស់ស្ថិតនៅក្រោមអំណាច
របស់ទ្រង់ មិនថាជំនិតរបស់ពួកគេត្រូវផ្សះផ្សា ឬការព្យាបាទរបស់ពួកគេដើម្បី
ទប់ទល់នឹងការមិនបង្កគ្រោះថ្នាក់នោះទេ ។ ដ្បិតគឺជាព្រះអម្ចាស់ដែលប្រទានការ
ពេញចិត្តដល់យើង មិនមែនតែម្នាក់ឯងក្នុងចំណោមអ្នកដែលប្រាថ្នាចង់បាន
យើងទេ ប៉ុន្តែសូម្បីតែ «នៅចំពោះភ្នែករបស់ជនជាតិអេស៊ីប» [និក្ខ. ៣:២១];
ពិតប្រាកដណាស់ ទ្រង់ចេះកំចាត់អំពើទុច្ចរិតរបស់ខ្មាំងសត្រូវតាមវិធីផ្សេងៗ ។
ព្រោះពេលខ្លះ គាត់បានដកការយល់ដឹងរបស់ពួកគេទៅឆ្ងាយ ដើម្បីកុំឱ្យពួកគេ
យល់នូវអ្វីដែលល្អ ឬសុដ៏ធម៌ ដូចពេលដែលវាបញ្ជូនសាតាំងទៅពាសពេញមាត់
របស់ព្យាករីទាំងអស់ដោយភាពមិនពិត ដើម្បីបញ្ឆោតអំហាប់ [ពង្សាវតារក្សត្រ
ទី ១ ២២:២២] ។ គាត់ជំរុញឱ្យបោមឆ្លុតដោយសារដំបូន្មានរបស់យុវជនថា
តាមរយៈភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់គាត់ គាត់អាចនឹងត្រូវបំផ្លាញព្រះរាជាណាចក្រ [
ពង្សាវតារក្សត្រទី ១ ១២:១០, ១៥] ។ ពេលខ្លះពេលដែលគាត់ផ្តល់ការយល់
ដឹងដល់ពួកគាត់ គាត់ភ័យខ្លាចនិងបំបាក់ទឹកចិត្តពួកគេថាពួកគេមិនចង់ឬមាន
គម្រោងដើម្បីអនុវត្តអ្វីដែលពួកគេបានចាប់ផ្តើម ។ ពេលខ្លះផងដែរ នៅពេល

ដែលគាត់អនុញ្ញាតឱ្យពួកគេព្យាយាមនូវអ្វីដែលតណ្ហា និងឆ្លុះរបស់ពួកគេបាន ជំរុញឱ្យគាត់នៅពេលត្រឹមត្រូវ គាត់បានបំបែកអំពើហិង្សារបស់ពួកគេ ហើយ មិនអនុញ្ញាតឱ្យគោលបំណងរបស់ពួកគេត្រូវបានបញ្ចប់ ។ ដូច្នេះ ដំបូន្មានរបស់ អហ៊ីដ្រូដែល ដែលនឹងមានគ្រោះថ្នាក់ដល់ព្រះបាទដាវីឌ ទ្រង់បានបំផ្លាញចោល មុនសម័យកាល [សាំយ៉ូអែលទី១ ១៧:៧, ១៤] ។ ដូច្នេះហើយ ទ្រង់ក៏ត្រូវ យកព្រះទ័យទុកដាក់ក្នុងការគ្រប់គ្រងសត្វទាំងអស់ ដើម្បីសេចក្តីសុខ និងសុវត្ថិ ភាពផ្ទាល់ខ្លួន ។ ហើយសូម្បីតែអារក្សខ្លួនឯងដែលយើងឃើញ ក៏មិនហ៊ានប៉ុន ប៉ងអ្វីប្រឆាំងនឹងយ៉ូបដោយគ្មានការអនុញ្ញាត និងបញ្ជាពីទ្រង់ [យ៉ូប 1:12] ។ ការដឹងគុណនៃចិត្តសម្រាប់លទ្ធផលអំណោយផលនៃរឿង ការអត់ធ្មត់ក្នុងភាព មិនអនុគ្រោះ និងសេរីភាពដែលមិនគួរឱ្យជឿពីការព្រួយបារម្ភអំពីអនាគត ទាំង អស់ត្រូវតែធ្វើតាមចំណេះដឹងនេះ ។ ដូច្នេះ អ្វីក៏ដោយដែលកើតឡើងដោយ ចម្រុះចម្រើន និងស្របតាមបំណងប្រាថ្នានៃចិត្តរបស់គាត់ អ្នកបម្រើរបស់ព្រះ នឹងសន្មតទាំងស្រុងចំពោះព្រះ មិនថាគាត់មានអារម្មណ៍ថាមានអត្ថប្រយោជន៍ របស់ព្រះតាមរយៈការបម្រើរបស់មនុស្ស ឬត្រូវបានជួយដោយសត្វដែលគ្មានជីវិត ក៏ដោយ ។ ហេតុនេះហើយបានជាគាត់នឹងរីកញញឹកក្នុងគំនិតគាត់ ៖ ប្រាកដ ណាស់គឺព្រះអម្ចាស់ដែលបានដាក់ចិត្តពួកគេមកលើខ្ញុំ ដែលបានចងគេនឹងខ្ញុំ យ៉ាងខ្លាំងដើម្បីឱ្យពួកគេក្លាយទៅជាឧបករណ៍នៃសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ចំពោះ ខ្ញុំ ។ គាត់នឹងគិតថា ៖ «គឺជាព្រះអម្ចាស់ដែលឮស្ដានសួត ដើម្បីឲ្យស្ដានសួត បានឮផែនដី ដើម្បីឲ្យផែនដីបានឮពូជពង្សរបស់វាដែរ» ហូសេ ២:២១-២២; ២:២២-២៣] ។ ម្យ៉ាងទៀត គាត់នឹងមិនសង្ស័យថា វាគឺជាពរជ័យរបស់ព្រះ អម្ចាស់តែម្នាក់ឯង ដែលធ្វើឲ្យគ្រប់ការណ៍រីកចម្រើន ។ ដោយបានដាស់តឿន ដោយភស្តុតាងជាច្រើន គាត់នឹងមិនបន្តធ្វើជាមនុស្សកតញ្ញូទៀតឡើយ ។

8. ភាពប្រាកដប្រជាអំពីការផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះជួយយើងក្នុងគ្រប់ទុក្ខលំបាក

ប្រសិនបើមានអ្វីមិនល្អកើតឡើង ភ្លាមៗនោះគាត់នឹងលើកដួងចិត្តរបស់គាត់នៅ ទីនេះផងដែរចំពោះព្រះ ដែលដែរបស់គាត់អាចទាក់ទាញការអត់ធ្មត់ និងការ សម្របសម្រួលដោយសន្តិភាពនៃចិត្តមកលើយើង ។ ប្រសិនបើយ៉ូសែបឈប់រស់ នៅលើការក្បត់របស់បងប្រុសគាត់ នោះគាត់នឹងមិនអាចបង្ហាញអាកប្បកិរិយាជា បងប្អូនចំពោះពួកគេឡើយ ។ ប៉ុន្តែ ដោយគាត់បានបែរគំនិតទៅរកព្រះអម្ចាស់ ដោយបំភ្លេចចោលអំពើអយុត្តិធម៌ គាត់បានទំនោរទៅរកភាពស្អាតបូក និងចិត្ត សប្បុរស រហូតដល់ជួយសម្រាលទុក្ខបងប្អូនរបស់គាត់ ហើយនិយាយថា ៖ « ប្រសិនបើអ្នកមិនមែនជាអ្នកដែលបានលក់ខ្ញុំទៅស្រុកអេស៊ីបទេ ប៉ុន្តែខ្ញុំត្រូវបាន បញ្ជូនមកមុនអ្នកដោយ ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ដើម្បីឲ្យខ្ញុំអាចសង្គ្រោះជីវិត អ្នក» [លោកុ. ៤៥:៥; ៧-៨] ។ «ពិតជាអ្នកមានបំណងអាក្រក់នឹងខ្ញុំ ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់បានប្រែក្លាយវាទៅជាការល្អ» ។ [លោកុ.៥០:២០] ប្រសិនបើលោកយ៉ូ សេបានបង្វែរចំណាប់អារម្មណ៍របស់គាត់ទៅជនជាតិខាងដៃ ដែលគាត់មានការ ព្រួយបារម្ភ គាត់នឹងត្រូវបានគេដាស់តឿនឱ្យសងសឹកភ្លាមៗ ។ ប៉ុន្តែ ដោយ សារគាត់បានទទួលស្គាល់ថាវាជាកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ភ្លាមៗ នោះគាត់បាន ល្អងលោមខ្លួនគាត់ដោយគំនិតដ៏ស្រស់ស្អាតបំផុតនេះ ៖ «ព្រះអម្ចាស់បានប្រទាន មក ព្រះអម្ចាស់បានដកយកចេញហើយ ។ សូមថ្វាយព្រះពរដល់ព្រះនាមនៃព្រះ អម្ចាស់» [យ៉ូប ១:២១] ។ ដូច្នេះ ដាវីឌ ដែលស៊ីមេអ៊ី វាយប្រហារដោយការត ម្រាមកំហែង និងគប់ដុំថ្ម ប្រសិនបើគាត់បានសម្លឹងមើលបុរសនោះ នោះនឹង លើកទឹកចិត្តបុរសរបស់គាត់ឱ្យសងរហូសវិញ ។ ប៉ុន្តែដោយសារគាត់ដឹងថាស៊ីមេ យមិនប្រព្រឹត្តដោយគ្មានការបំផុសគំនិតពីព្រះអម្ចាស់ គាត់ជាជាងផ្តាច់ចិត្តពួក គេ ៖ «ទុកឲ្យគាត់នៅម្នាក់ឯង» ដោយសារព្រះយេស៊ូវបានបង្ហាត់ឲ្យដាក់ បណ្តាសា[សំយូអែលទី២. ១៦:១១] ។ ដោយស្មានដដែលនេះ គាត់នៅកន្លែង ផ្សេងទៀតទប់ស្កាត់ការសោកសៅរបស់គាត់ថា ៖ «ខ្ញុំបាននៅស្ងៀម ហើយនៅ ស្ងៀម» គាត់និយាយថា «ឱព្រះយេស៊ូវអើយ ទ្រង់បានធ្វើហើយ» [ទំនុក

តម្កើង ៣៩:៩] ។ ប្រសិនបើគ្មានមធ្យោបាយដោះស្រាយដ៏មានប្រសិទ្ធភាព សម្រាប់កំហឹង និងការអត់ធ្មត់ទេនោះ គាត់ប្រាកដជាទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍ យ៉ាងច្រើន ដែលបានរៀនសញ្ជឹងគិតលើការផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះ ដែលគាត់តែង តែអាចរំលឹកឡើងវិញនូវគំនិតរបស់គាត់ដល់ចំណុចនេះ ៖ ព្រះអម្ចាស់បានសព្វ ព្រះហឫទ័យ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ត្រូវតែទទួល មិនត្រឹមតែដោយសារតែមនុស្ស ម្នាក់មិនអាចជំទាស់នឹងវាប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ដោយសារតែគាត់មិនចង់បានអ្វីក្រៅ ពីអ្វីដែលត្រឹមត្រូវ និងសមរម្យ ។ សរុបមក ៖ នៅពេលដែលយើងរងរបួស ដោយមនុស្សដោយអយុត្តិធម៌ ចូរយើងមើលរំលងអំពើទុច្ចរិតរបស់គេ (ដែលធ្វើ អោយយើងឈឺចាប់ និងធ្វើឱ្យចិត្តរបស់យើងមុតស្រួចដើម្បីសងសឹក) ចងចាំ ឡើងលើព្រះ ហើយរៀនជឿជាក់ថាសត្រូវរបស់យើងណាក៏ដោយ ការប្រព្រឹត្ត អាក្រក់ប្រឆាំងនឹងយើង ត្រូវបានអនុញ្ញាត និងបញ្ជូនមកដោយយុត្តសម័យដ៏ ត្រឹមត្រូវរបស់ព្រះ ។ ប៉ុល ដើម្បីរារាំងយើងពីការសងសឹកចំពោះការរងរបួស ចង្អុលបង្ហាញថា ការតស៊ូរបស់យើង «មិនមែនជាសាច់ឈាមទេ» [អេភេសូ. 6:12] ប៉ុន្តែជាមួយនឹងសត្រូវខាងវិញ្ញាណរបស់យើងគឺអារក្ស [អេភេសូ. ៦:១១] ដើម្បីឲ្យយើងត្រឡប់ខ្លួនសម្រាប់ការប្រយុទ្ធ ។ ប៉ុន្តែការដាស់តឿនដ៏មានសារៈ ប្រយោជន៍បំផុតចំពោះការជំរុញឱ្យមានការខឹងសម្បារនោះគឺថា ព្រះទ្រង់ប្រដាប់ ទាំងអារក្ស និងមនុស្សទុច្ចរិតទាំងអស់សម្រាប់ជម្លោះ ហើយអង្គុយជាចៅក្រមនៃ ល្បែងដើម្បីអនុវត្តការអត់ធ្មត់របស់យើង ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើការបំផ្លិចបំផ្លាញ និងទុក្ខព្រួយដែលសង្កត់លើយើងកើតឡើងដោយគ្មានសិទ្ធិជ្រើសរើសមនុស្ស នោះ សូមឲ្យយើងនឹកចាំពីការបង្រៀននៃក្រឹត្យវិន័យថា ៖ « អ្វីក៏ដោយដែលចម្រុះ ចម្រើនហូរចេញពីប្រភពទឹកនៃពរជ័យរបស់ព្រះ ហើយទុក្ខវេទនាទាំងអស់គឺជាប ណ្តាសារបស់ទ្រង់ » [ចោទិ. ២៨:២៥; 15ff] ។ សូមឲ្យការព្រមានដ៏គួរឲ្យ ខ្លាចនេះធ្វើឲ្យយើងរាយការខ្លាច ៖ «ប្រសិនបើអ្នកដើរផ្ទុយនឹងខ្ញុំ ខ្ញុំក៏នឹងដើរផ្ទុយ នឹងអ្នកដែរ» ។ នៅក្នុងពាក្យទាំងនេះ ភាពយឺតយ៉ាវរបស់យើងត្រូវបានស្តី

បន្ទោសថាជាឧក្រិដ្ឋកម្ម ។ ពីព្រោះយើងចាត់ទុកយើងជាមនុស្សមានសំណាង
 ទោះជាមានអ្វីកើតឡើងក៏ដោយ ។ ទោះជាល្អ ឬអាក្រក់ ហើយដូច្នេះ មិនត្រូវ
 បានជំរុញដោយអត្ថប្រយោជន៍របស់ព្រះដើម្បីថ្វាយបង្គំគាត់ ឬជំរុញដោយរោម
 ភ្នែកដើម្បីប្រែចិត្ត ។ វាគឺសម្រាប់ហេតុផលដូចគ្នានេះហើយដែលយេស៊ូម៉ា និងអេ
 ម៉ុសបានបញ្ចេញកំហឹងយ៉ាងជួរចត់ជាមួយនឹងជនជាតិយូដា ត្បិតពួកគេគិតថា
 ទាំងល្អនិងអាក្រក់បានកើតឡើងដោយគ្មានការបញ្ជាពីព្រះ [អម៉ុស ៣:៦] ។
 ដូចគ្នានេះដែរគឺការប្រកាសរបស់អេសាយថា ៖ «យើងជាព្រះបង្កើតពន្លឺនិង
 បង្កើតភាពងងឹតបង្កើតសន្តិភាពនិងបង្កើតអំពើអាក្រក់ ៖ អញជាព្រះធ្វើការទាំង
 អស់នេះ»[អេសាយ ៤៥:៧]

9. គ្មានការព្រងើយកន្តើយចំពោះហេតុផលកម្រិតមធ្យម!

យ៉ាងណាក៏ដោយ បុរសដែលគោរពព្រះនឹងមិនមើលរំលងមូលហេតុបន្ទាប់បន្សំ
 ឡើយ ។ ហើយពិតប្រាកដណាស់ គាត់នឹងមិនគ្រាន់តែដោយសារតែគាត់គិតថា
 អ្នកដែលគាត់បានទទួលផលប្រយោជន៍គឺជាអ្នកបម្រើនៃសេចក្តីល្អដ៏ទេវភាព ហុច
 ឱ្យពួកគេដូចជាប្រសិនបើពួកគេមិនសមនឹងទទួលបានអរគុណចំពោះសេចក្តី
 សប្បុរសរបស់ពួកគេ ប៉ុន្តែពីធាតុនៃកាតព្វកិច្ចរបស់គាត់ ហើយព្យាយាមអស់ពី
 សមត្ថភាពដើម្បីថ្លែងអំណរគុណ និងនៅពេលដែលឱកាសបង្ហាញដល់ពួកគេ
 ដោយស្ម័គ្រចិត្តសារភាពពីកាតព្វកិច្ចរបស់គាត់ ហើយព្យាយាមអស់ពីសមត្ថភាព
 ដើម្បីថ្លែងអំណរគុណ និងឱកាសដែលមានវត្តមាន ។ សរុបមក ដើម្បីជា
 ប្រយោជន៍ដែលបានទទួល គាត់នឹងគោរព និងសរសើរព្រះអម្ចាស់ជាអ្នកនិពន្ធដ៏
 សំខាន់ ប៉ុន្តែគាត់នឹងគោរពបុរសជាអ្នកបម្រើរបស់គាត់ ។ ហើយនឹងដឹងថាអ្វី
 ដែលជាការពិត ៖ វាគឺដោយព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ដែលទ្រង់ត្រូវបានមើល
 ឃើញដល់អស់អ្នកដែលព្រះសព្វព្រះហឫទ័យនឹងទទួលប្រយោជន៍ ។ ប្រសិនបើ
 អ្នកដែលគោរពព្រះរូបនេះទទួលរងការខាតបង់ដោយសារការធ្វេសប្រហែស ឬ
 ការមិនដឹងខ្លួន គាត់នឹងសន្និដ្ឋានថា វាកើតឡើងដោយព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ

ប៉ុន្តែក៏មិនគិតដល់ខ្លួនគាត់ដែរ ។ ឧបមាថាជំងឺគួរតែឆ្លងអ្នកណាម្នាក់ដែលគាត់
បានព្យាបាលដោយឆ្លើសប្រហែស ទោះបីជាវាជាកាតព្វកិច្ចរបស់គាត់ក្នុងការថែ
រក្សាគាត់ក៏ដោយ ។ ទោះបីជាគាត់ដឹងថាបុគ្គលនេះបានមកដល់ព្រំដែនដែលមិន
អាចឆ្លងកាត់បានក៏ដោយ ក៏គាត់នឹងមិនចាត់ទុកការប្រព្រឹត្តខុសរបស់គាត់មិន
សូវធ្ងន់ធ្ងរដែរ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ដោយសារគាត់មិនបានលះបង់កាតព្វកិច្ចរបស់
គាត់ចំពោះគាត់ដោយស្មោះត្រង់ គាត់នឹងទទួលយកវាថា តាមរយៈកំហុសនៃការ
ឆ្លើសប្រហែសរបស់គាត់ ក្រោយមកត្រូវវិនាស ។ នៅពេលដែលការក្លែងបន្លំ ឬ
អំពើទុច្ចរិតដែលបានគិតទុកជាមុនចូលទៅក្នុងការប្រព្រឹត្តនៃអំពើឃាតកម្មនៃ
ចោរកម្ម នោះគាត់នឹងសូម្បីតែលេសតិចជាងចំពោះឧក្រិដ្ឋកម្មបែបនេះ ក្រោម
លេសនៃការផ្តល់ដីទេវភាព ។ ប៉ុន្តែ ក្នុងអំពើអាក្រក់ដូចគ្នានេះ គាត់នឹងសញ្ជឹង
គិតយ៉ាងច្បាស់ពីសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ និងអំពើទុច្ចរិតរបស់មនុស្ស ដូចដែល
នីមួយៗបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ ។ ប៉ុន្តែជាពិសេស ដោយយោងទៅលើព្រឹត្តិការណ៍
នាពេលអនាគត គាត់នឹងគិតគូរពីមូលហេតុអន់ខ្សោយនៃប្រភេទនេះ ។ ដ្បិត
គាត់នឹងរាប់វាក្នុងចំណោមពរជ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ ប្រសិនបើគាត់មិនទុក្ខិតក្នុង
ការជួយមនុស្ស ដែលគាត់អាចប្រើសម្រាប់សុវត្ថិភាពរបស់គាត់ ។ ហេតុដូច្នេះ
ហើយ គាត់នឹងមិនឈប់ទទួលយកការប្រឹក្សា ហើយក៏មិនយឺតយ៉ាវក្នុងការអង្វរ
រកជំនួយពីអ្នកដែលគាត់មើលឃើញថាមានមធ្យោបាយដើម្បីជួយគាត់ដែរ ។

ប៉ុន្តែដោយពិចារណាថា សត្វណាក៏ដោយដែលមានសមត្ថភាពអាចផ្តល់គ្រឿង
ឧបភោគ បរិភោគដល់គាត់ គឺត្រូវបានថ្វាយដោយព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងដែនរបស់
គាត់ នោះទ្រង់នឹងដាក់ពួកវាឱ្យប្រើឧបករណ៍ស្របច្បាប់នៃការផ្តល់អំណោយដ៏
ទេវភាព ។ ហើយដោយសារវាមិនប្រាកដថាអ្វីនឹងជាលទ្ធផលនៃអាជីវកម្មដែល
គាត់កំពុងតែយល់ (លើកលែងតែគាត់ដឹងថាក្នុងគ្រប់ការណ៍ទាំងអស់ដែលព្រះ
អម្ចាស់នឹងផ្គត់ផ្គង់សម្រាប់ជាប្រយោជន៍របស់គាត់) គាត់នឹងប្រាថ្នាដោយខ្លះខ្លួន
ចំពោះកិច្ចការដែលគាត់គិតថាសមរម្យសម្រាប់ខ្លួនគាត់ ។ ដូចដែលវាអាចត្រូវ

បានសម្រេចដោយបញ្ញានិងការយល់ដឹង ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ក្នុងការទទួលយកដំបូន្មាន គាត់នឹងមិនធ្វើតាមគំនិតរបស់គាត់ទេ ប៉ុន្តែគាត់នឹងប្រគល់ខ្លួនគាត់ទៅនឹងប្រាជ្ញារបស់ព្រះ ដើម្បីដឹកនាំដោយការដឹកនាំរបស់គាត់ទៅកាន់គោលដៅត្រឹមត្រូវ ។ ប៉ុន្តែទំនុកចិត្តរបស់គាត់នឹងមិនពឹងផ្អែកលើការគាំទ្រពីខាងក្រៅដូចជាការធានានៅក្នុងពួកគេប្រសិនបើពួកគេមានវត្តមានឬប្រសិនបើពួកគេខ្វះខាតដើម្បីញាប់ញ័រដូចជាមនុស្សទុរគត ។ ដ្បិតគាត់នឹងរក្សាចិត្តជានិច្ចលើការផ្គត់ផ្គង់របស់ព្រះតែម្នាក់ឯង ហើយមិនអនុញ្ញាតឱ្យការរវល់នឹងរឿងបច្ចុប្បន្ននេះទាញគាត់ចេញពីការសញ្ជឹងគិតយ៉ាងខ្ជាប់ខ្ជួនអំពីវាឡើយ ។ ដូច្នេះ យ៉ូអាប៍ទោះជាទទួលស្គាល់លទ្ធផលនៃការប្រយុទ្ធដើម្បីស្ថិតនៅក្នុងព្រះហស្តរបស់ព្រះក៏ដោយ ក៏បានអត់ធ្មត់ដែរ ប៉ុន្តែដោយឧស្សាហ៍បំពេញភារកិច្ចនៃការហៅរបស់គាត់ ។ យើងពីនេះទៅទៀត ចំពោះព្រះអម្ចាស់ ទ្រង់បានប្តេជ្ញាចិត្តចំពោះលទ្ធផលនេះថា៖ «ទ្រង់មានបន្ទូលថា យើងនឹងក្រោកឈរឡើង ដើម្បីប្រជាជនរបស់យើង និងទីក្រុងនៃព្រះនៃយើង ។ ប៉ុន្តែ សូមឲ្យព្រះអម្ចាស់ធ្វើការល្អតាមព្រះនេត្ររបស់ទ្រង់ចុះ» [សាំយូអែលទី២ . ១០:១២] ។ ចំណេះដឹងដូចគ្នានេះនឹងជំរុញឱ្យយើងបំបាត់ភាពច្របូកច្របល់ និងទំនុកចិត្តហួសហេតុ ហើយនឹងជំរុញឱ្យយើងបន្តអំពាវនាវដល់ព្រះ ។ ពេលនោះ ទ្រង់ក៏នឹងសង្កត់ចិត្តយើងដោយក្តីសង្ឃឹមល្អ ថាដោយទំនុកចិត្ត និងភាពក្លាហាន យើងនឹងមិនស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការមើលងាយគ្រោះថ្នាក់ដែលនៅជុំវិញយើងនោះទេ ។

10. បើគ្មានភាពប្រាកដប្រជាអំពីជីវិតផ្គត់ផ្គង់របស់ព្រះនឹងមិនអាចទ្រាំទ្របាន ។

អាស្រ័យហេតុនេះ ឃើញនូវសេចក្តីត្រេកអរ ដែលមិនអាចកាត់ថ្លៃបាននៃចិត្តរបស់ព្រះ ។ អំពើអាក្រក់រាប់មិនអស់ដែលឡោមព័ទ្ធជីវិតមនុស្ស ។ រាប់មិនអស់ផងដែរ ការស្លាប់ដែលគំរាមកំហែងវា ។ យើងមិនត្រូវទៅហួសពីខ្លួនយើងឡើយ ព្រោះថារាងកាយរបស់យើងជាកន្លែងទទួលនូវជំងឺមួយពាន់ - តាមពិតវាជាប់

នៅក្នុងខ្លួនវា ហើយជំរុញឱ្យកើតជំងឺផ្សេងៗ - បុរសមិនអាចទៅដោយភាព
 វិនាសដោយការបំផ្លិចបំផ្លាញជាច្រើនប្រភេទរបស់ខ្លួន ហើយដោយមិនដកជីវិត
 ចេញ ។ តើអ្នកនឹងហៅវាយ៉ាងណាទៀត នៅពេលដែលគាត់មិនត្រជាក់ ឬ
 បែកញើសដោយគ្មានគ្រោះថ្នាក់? ឥឡូវនេះ មិនថាអ្នកងាកទៅណាទេ អ្វីៗ
 ទាំងអស់ដែលនៅជុំវិញអ្នកមិនត្រឹមតែពិបាកនឹងទុកចិត្តប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែស្ទើរតែ
 គំរាមកំហែងដោយបើកចំហ ហើយហាក់ដូចជាគំរាមកំហែងដល់ការស្លាប់ភ្លា
 មៗ ។ ឡើងលើសំពៅ អ្នកនៅឆ្ងាយពីសេចក្តីស្លាប់មួយជំហាន ។ ឡើងសេះបើ
 ជើងម្ខាង ជីវិតអ្នកត្រូវជាប់គាំង ។ ធ្វើដំណើរតាមដងផ្លូវក្នុងទីក្រុង អ្នក
 ប្រឈមនឹងគ្រោះថ្នាក់ជាច្រើន ដូចជាមានក្បឿងនៅលើដំបូល ។ ប្រសិនបើ
 មានអាវុធនៅក្នុងដៃ ឬរបស់មិត្តភក្តិ គ្រោះថ្នាក់កំពុងរង់ចាំ ។ សត្វកាចសា
 ហារទាំងអស់ដែលអ្នកឃើញត្រូវបានបំពាក់អាវុធសម្រាប់ការបំផ្លាញរបស់អ្នក ។
 ប៉ុន្តែប្រសិនបើអ្នកព្យាយាមបិទខ្លួនអ្នកនៅក្នុងសួនច្បារដែលមានជញ្ជាំងហាក់ដូច
 ជារីករាយ ជួនកាលមានសត្វពស់លាក់ខ្លួន ។ ផ្ទះរបស់អ្នកដែលរងគ្រោះដោយ
 ភ្លើងឥតឈប់ឈរ គំរាមកំហែងពេលថ្ងៃធ្វើឱ្យអ្នកក្រ ទាំងយប់រហូតដល់រលំមក
 លើអ្នក ។ វាលស្រែរបស់អ្នក ដោយសារវាប្រឈមនឹងព្រិល សាយសត្វ គ្រោះ
 រាំងស្ងួត និងគ្រោះមហន្តរាយផ្សេងៗ គំរាមកំហែងអ្នកជាមួយនឹងភាពគ្មានកូន
 ដូច្នេះហើយ ទុរិក្ស ។ ខ្ញុំឆ្លងផុតការបំពុល ការវាយឆ្មក់ ឬន់ អំពើហឹង្សាបើក
 ចំហ ដែលមួយផ្នែកឡោមព័ទ្ធយើងនៅផ្ទះ មួយផ្នែកឆ្កែយើងនៅបរទេស ។ ចំ
 ពេលមានទុក្ខលំបាកទាំងនេះ មិនត្រូវមនុស្សវេទនាបំផុតនោះទេ ព្រោះថា ប៉ុន្តែ
 ពាក់កណ្តាលក្នុងជីវិត គាត់បានទាញដង្ហើមដ៏អន្ទះសារ និងឱ្យកខ្វល់របស់គាត់
 ហាក់ដូចជាគាត់កាន់ដាវជាប់នឹងករបស់គាត់ជារៀងរហូត? អ្នកនឹងនិយាយថា
 ៖ ព្រឹត្តិការណ៍ទាំងនេះកម្រនឹងកើតឡើង ឬយ៉ាងហោចណាស់មិនមែនគ្រប់
 ពេលវេលា ឬចំពោះមនុស្សទាំងអស់ ហើយមិនដែលកើតឡើងក្នុងពេលតែមួយ
 ឡើយ ។ ខ្ញុំយល់ព្រម ប៉ុន្តែដោយសារយើងត្រូវបានព្រមានដោយគំរូរបស់អ្នក

ដទៃថា រឿងទាំងនេះក៏អាចកើតឡើងចំពោះខ្លួនយើងដែរ ហើយថាជីវិតរបស់យើងមិនគួរត្រូវបានលើកលែងលើសពីពួកគេនោះទេ យើងមិនអាចភ័យខ្លាចនិងភ័យខ្លាចដូចជាព្រឹត្តិការណ៍នេះជិតនឹងកើតឡើងចំពោះយើងនោះទេ ។

ដូច្នេះ តើអ្វីដែលអ្នកអាចស្រមៃគិតថាមានគ្រោះថ្នាក់ជាងការភ័យខ្លាចនោះ? លើសពីនេះ ប្រសិនបើយើងនិយាយថា ព្រះបានលាតត្រដាងមនុស្ស ដែលជាសត្វដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត ទៅកាន់មនុស្សខ្វាក់ភ្នែក និងការបាត់បង់ទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់នោះ យើងក៏គ្មានទោសចំពោះការពិស្ស័យព្រះជាម្ចាស់ដែរ ។ ប៉ុន្តែនៅទីនេះខ្ញុំស្នើឱ្យនិយាយតែពីទុក្ខព្រួយដែលមនុស្សនឹងមានអារម្មណ៍ប្រសិនបើគាត់ត្រូវបាននាំយកមកក្រោមការដឹកនាំនៃសំណាង ។

11. ភាពប្រាកដប្រជាអំពីការផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះ ធ្វើឱ្យមានការទុកចិត្តដ៏រីករាយចំពោះព្រះនៅក្នុងចិត្តរបស់យើង ។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅពេលដែលពន្លឺនៃការផ្តល់ជំនួយដ៏ទេវភាពនោះបានភ្លឺមកលើអ្នកដែលគោរពព្រះម្តងហើយនោះ ហើយរួចផុតពីការថប់បារម្ភ និងការភ័យខ្លាចយ៉ាងខ្លាំងដែលបានសង្កត់ធ្ងន់ពីមុន ប៉ុន្តែពីការយកចិត្តទុកដាក់ទាំងអស់ ។ ដោយសារតែគាត់ខ្លាចទ្រព្យសម្បត្តិ ដូច្នេះ គាត់មិនហ៊ានថ្វាយខ្លួនចំពោះព្រះឡើយ ។ ការល្អងលោមរបស់គាត់ ខ្ញុំនិយាយថា គឺដើម្បីដឹងថា ព្រះវរបិតាសូត្ររបស់ទ្រង់ កាន់អ្វីៗទាំងអស់នៅក្នុងអំណាចរបស់ទ្រង់ ដូច្នេះគ្រប់គ្រងដោយអំណាច និងឆន្ទៈរបស់ទ្រង់ ដូច្នេះគ្រប់គ្រងដោយប្រាជ្ញារបស់ទ្រង់ នោះគ្មានអ្វីអាចកើតឡើងបានឡើយ លើកលែងតែទ្រង់ជាអ្នកកំណត់វា ។ ម្យ៉ាងទៀត វាជួយសម្រាលទុក្ខគាត់ដោយដឹងថាគាត់ត្រូវបានទទួលនៅក្នុងការថែរក្សាសុវត្ថិភាពរបស់ព្រះ និងប្រគល់ឱ្យទៅថែរក្សាទេវតារបស់គាត់ ហើយថាទាំងទឹក ភ្លើង ឬដែកមិនអាចបង្កគ្រោះថ្នាក់បានឡើយ លើកលែងតែនៅក្នុងពេលដែលព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យជាអភិបាលដើម្បីផ្តល់ឱ្យពួកគេ ។ ឱកាស ។ ដូច្នេះទំនុកតម្កើងពិតជាច្រៀងថា ៖ «ដ្បិតទ្រង់នឹងរំដោះអ្នកឲ្យរួចពីអន្ទាក់របស់ហ្វូង

ហ្វូង និងពីជំងឺអាសន្នរោគ ។ នៅក្រោមស្លាបរបស់គាត់ គាត់នឹងការពារ ហើយនៅក្នុងស្លាបរបស់គាត់ អ្នកនឹងមានការធានា ។ ការពិព្រលន់របស់គាត់នឹង ក្លាយជាខែលរបស់អ្នក ។ អ្នករាល់គ្នានឹងមិនខ្លាចការភ័យខ្លាចពេលយប់ ឬព្រៃព្នក ដែលហើរនៅពេលថ្ងៃ ឬជំងឺរាតត្បាតដែលនៅក្នុងភាពងងឹត ឬសេចក្តីវិនាស ដែលខ្លះខ្លាចពេលថ្ងៃត្រង់» ទំនុកតម្កើង. ៩០:៣-៦] ។

ពីនេះផងដែរ កើតឡើងនៅក្នុងពួកបរិសុទ្ធ ការធានាថាពួកគេអាចនឹងសិរីរុងរឿង ។ «ព្រះអម្ចាស់ជាជំនួយរបស់ខ្ញុំ» [ទំនុក. ១១៨:៦; ១១៧:៦]; «ខ្ញុំនឹងមិន ខ្លាចអ្វីដែលសាច់អាចនឹងធ្វើប្រឆាំងនឹងខ្ញុំ» [ទំនុក. ៥៦:៤; ៥៥:៥] ។ «ព្រះអម្ចាស់ជាអ្នកការពារខ្ញុំ; តើខ្ញុំត្រូវខ្លាចអ្វី? [ទំនុក. ២៧:១; ២៦:១] ។ «បើកង ទ័ពត្រូវឈរជាមួយនឹងខ្ញុំ» [ទំនុកតម្កើង ២៧:៣ . ២៦:៣] «បើខ្ញុំត្រូវដើរ នៅកណ្តាលស្រមោលនៃសេចក្តីស្លាប់» [ទំនុក. ២២:៤, វ. ២៣:៤] «ខ្ញុំនឹងមិន ឈប់មានសេចក្តីសង្ឃឹមឡើយ» [ទំនុក. ៥៦:៥; ៥៥:៤, ៧១:១៤; ៧០:១៤] ។ ពីណាមក ខ្ញុំសូមអង្វរអ្នក តើពួកគេមានការធានាដែលមិនធ្លាប់បរាជ័យនេះទេ ប៉ុន្តែមកពីការដឹងថា នៅពេលដែលពិភពលោកហាក់ដូចជាដួលរលំដោយគ្មាន គោលដៅ ព្រះអម្ចាស់គង់នៅគ្រប់ទីកន្លែងនៅកន្លែងធ្វើការ ហើយពីការជឿជាក់ ថាការងាររបស់ទ្រង់នឹងមានប្រយោជន៍ដល់ពួកគេ? ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើ សុខុមាលភាពរបស់ពួកគេត្រូវបានវាយប្រហារដោយអារក្ស ឬដោយមនុស្ស ទុច្ចរិត នោះប្រាកដណាស់ លុះត្រាតែត្រូវបានពង្រឹងតាមរយៈការចងចាំ និង សញ្ជឹងគិតលើការផ្តល់ជំនួយ នោះពួកគេប្រាកដជាត្រូវសន្លប់ភ្លាមៗ ។ ប៉ុន្តែ សូមឲ្យពួកគេនឹកចាំថា អារក្ស និងក្រុមមនុស្សអាក្រក់ទាំងមូលត្រូវបានទប់ ដោយព្រះហស្តរបស់ព្រះជាស្ថាពរ ដូចជាស្ពាន ដូច្នេះពួកគេមិនអាចរៀបចំ ផែនការប្រឆាំងនឹងយើង ឬបានញាស់វាដើម្បីរៀបចំ ឬបើពួកគេ បានរៀបចំ ផែនការយ៉ាងពេញលេញ ដើម្បីបញ្ឆោតម្រាមដៃដើម្បីយកវាចេញ លើកលែងតែ តាមការអនុញ្ញាតតាមការបង្គាប់របស់លោក ។ សូមឲ្យពួកគេចងចាំផងដែរថា

អារក្សនិងក្រុមរបស់វាមិនត្រឹមតែជាប់គាំងប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងត្រូវបានទប់ស្កាត់ និងបង្ខំឲ្យធ្វើសេវាកម្មទៀតផង ។ គំនិតបែបនេះនឹងផ្តល់ឱ្យពួកគេនូវការល្អនៃលោមដ៏បរិបូរណ៍ ។ ព្រោះជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីដាស់កំហឹងរបស់គេ ហើយបែរទៅបង្គាប់តាមចិត្តរបស់ខ្លួនដូច្នេះដែរ គឺជារបស់ទ្រង់ក្នុងការកំណត់រង្វាស់ និងកម្រិត ក្រែងលោកគេត្រេកអរនឹងតណ្ហារបស់ខ្លួន ។

ប៉ុលបានគាំទ្រដោយការកាត់ទោសនេះ បន្ទាប់ពីបាននិយាយក្នុងវគ្គមួយថាការធ្វើដំណើររបស់គាត់ត្រូវបានរារាំងដោយសាតាំង [ថែស្យាឡូនិចទី១ ២:១៨] ។ បញ្ជាក់នៅកន្លែងផ្សេងថាដោយមានការអនុញ្ញាតពីព្រះ គាត់បានតាំងចិត្តកំណត់ចេញ [កូរិនថូសទី២ ១៦:៧] ។ ប្រសិនបើគាត់គ្រាន់តែនិយាយថាឧបសគ្គគឺមកពីសាតាំង គាត់ហាក់ដូចជាផ្តល់ថាមពលខ្លាំងពេកដល់គាត់ ដូចជាប្រសិនបើវាស្ថិតនៅក្នុងអំណាចរបស់គាត់ដើម្បីផ្តល់រំលែងការរបស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ នៅពេលដែលគាត់ប្រកាសថាព្រះជាម្ចាស់ជាអ្នកគ្រប់គ្រងលើការអនុញ្ញាតដែលការធ្វើដំណើរទាំងអស់របស់គាត់អាស្រ័យ នោះគាត់ក្នុងពេលតែមួយបង្ហាញថាសាតាំងមិនអាចធ្វើអ្វីៗដែលគាត់អាចបង្កើតបានឡើយ លើកលែងតែមានការយល់ព្រមពីព្រះ ។ ដោយហេតុផលដូចគ្នានេះ ដាវីឌ ដោយសារការផ្លាស់ប្តូរផ្សេងៗ ដែលជីវិតរបស់មនុស្សត្រូវបានប្រែជាឥតឈប់ឈរ ហើយដូចដែលវាត្រូវបានរំកិលទៅ គាត់បានយកខ្លួនគាត់ទៅកាន់ទីជ្រកកោននេះ ៖ ថា "ពេលវេលារបស់គាត់គឺនៅក្នុងដែនរបស់ព្រះ" [ទំនុក. ៣១:១៥] ។ គាត់អាចដាក់នៅទីនេះទាំង "វគ្គសិក្សានៃជីវិត" ឬ "ពេលវេលានៅក្នុងឯកវចនៈ ប៉ុន្តែគាត់បានជ្រើសរើសបង្ហាញដោយប្រើ "ពេលវេលា" ពហុវចនៈ ដែលទោះជាស្ថានភាពរបស់មនុស្សមិនស្ថិតស្ថេរក៏ដោយ ការផ្លាស់ប្តូរអ្វីកើតឡើងពីពេលមួយទៅពេលមួយ ពួកគេ ត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយព្រះ ។ ដោយហេតុផលនេះ ទោះបី Rezin និង Ling នៃអ៊ីស្រាអែល បានចូលរួមកម្លាំងដើម្បីបំផ្លាញប្រទេសយូដា ហាក់បីដូចជាភ្លើងឆេះដើម្បីបំផ្លាញ និងប្រើប្រាស់ទឹកដី

ប៉ុន្តែពួកគេត្រូវបានហៅដោយហោរាថា "ផ្សែងភ្លើង" ដែលមិនអាចធ្វើអ្វីបាន ក្រៅពីដកដង្ហើមចេញផ្សែងបន្តិច ។ [អេសាយ ៧:៤] ។ ដូច្នេះ ព្រះចៅជា រ៉ាន ទោះបីទ្រង់មានសេចក្តីភ័យខ្លាច ទាំងទ្រព្យសម្បត្តិ កម្លាំង និងទំហំទ័ព របស់ទ្រង់ ប្រៀបដូចជាសត្វចម្លែកក្នុងសមុទ្រ ហើយទ្រង់នឹងចាប់មេដឹកនាំ និង កងទ័ពដោយទំពាក់ ហើយអូសពួកគេ កន្លែងដែលទ្រង់សូម ។ សរុបមក មិន ត្រូវបង្កប់យូរឡើយ បើអ្នកយកចិត្តទុកដាក់ អ្នកនឹងយល់បានយ៉ាងងាយថា ភាពល្ងង់ខ្លៅជាទីបំផុតនៃទុក្ខទាំងពួង សេចក្តីសុខដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត គឺស្ថិតនៅលើ ការចេះដឹង ។

(ចម្លើយចំពោះការជំទាស់, ១២-១៤)

12.មកពីព្រះ "ការប្រែចិត្ត"

យើងគួរតែនិយាយឱ្យបានគ្រប់គ្រាន់អំពីការផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះ ដើម្បីសម្រេច បាននូវការណែនាំដ៏ល្អឥតខ្ចោះ និងការលូតលាស់ចិត្តរបស់អ្នកជឿ (សម្រាប់ គ្មានអ្វីដែលអាចគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីបំពេញការចង់ដឹងចង់ឃើញរបស់មនុស្សឥត ប្រយោជន៍ ឬយើងក៏មិនគួរប្រាថ្នាចង់បំពេញវាដែរ) ប្រសិនបើវាជាក់លាក់មិន បានឈរនៅក្នុង វិធី ។ ទាំងនេះហាក់ដូចជាផ្តល់យោបល់ ផ្ទុយពីការបង្ហាញ ខាងលើថា ផែនការរបស់ព្រះមិនស្ថិតនៅរឹងមាំ និងប្រាកដទេ ប៉ុន្តែវាអាចនឹង មានការផ្លាស់ប្តូរក្នុងការឆ្លើយតបទៅនឹងការចាត់ចែងរបស់ខាងក្រោម ។ ទីមួយ ការប្រែចិត្តរបស់ព្រះត្រូវបានលើកឡើងជាច្រើនដង ដូចជានៅពេលដែលទ្រង់ ប្រែចិត្តពីការបង្កើតមនុស្ស [លោក. 6:6] ពីការដាក់សូលត្រូតលើវាជាណាចក្រ [សាំយូអែលទី១ ១៥:១១]; ហើយគាត់នឹងប្រែចិត្តពីអំពើអាក្រក់ដែលគាត់បាន តាំងចិត្តធ្វើបាបប្រជាជនរបស់គាត់ ភ្លាមៗដែលគាត់បានដឹងពីការផ្លាស់ប្តូរនៃ ចិត្តនៅក្នុងពួកគេ [យេរេម. ១៨:៨] ។ បន្ទាប់មក ការនិរាករណ៍ខ្លះនៃក្រឹត្យ របស់គាត់ត្រូវបានគេសំដៅទៅ ។ គាត់បានប្រាប់តាមរយៈយ៉ូណាសដល់អ្នកក្រុង

នឹងថា បន្ទាប់ពីសេសបង្អែកបានកន្លងផុតទៅក្រុងនឹងនឹងត្រូវបំផ្លាញ ប៉ុន្តែ គាត់ត្រូវបានបញ្ចុះបញ្ចូលភ្លាមៗដោយការប្រែចិត្តរបស់ពួកគេដើម្បីផ្តល់ការកាត់ ទោសដ៏សប្បុរសជាងនេះ ។ [យ៉ូណាស ៣:៤, ១០] ។ គាត់បានប្រកាសពីការ សុគតរបស់ហេសេគា តាមរយៈមាត់របស់អេសាយ ។ ប៉ុន្តែ គាត់បានរំជួលចិត្ត ដោយទឹកភ្នែក និងការអធិស្ឋានរបស់ស្តេចដើម្បីពន្យារការនេះ [អេ. ៣៨:១,៥; ពង្សាវតារក្សត្រីទី២ ២០:១] ។ ហេតុដូច្នេះហើយ មនុស្សជាច្រើនបានប្រកែក ថា ព្រះមិនបានកំណត់កិច្ចការរបស់មនុស្សដោយក្រឹត្យដ៏អស់កល្បមួយនោះទេ ប៉ុន្តែថា យោងទៅតាមការចាកចេញរបស់មនុស្សម្នាក់ៗ ឬតាមដែលគាត់យល់ ថាគាត់ត្រឹមត្រូវ និងយុត្តិធម៌ គាត់បានកំណត់រឿងនេះ ឬថាជារឿងរាល់ឆ្នាំ ជារឿងរាល់ថ្ងៃ និងម៉ោងនីមួយៗ ។ ទាក់ទងនឹងការប្រែចិត្ត យើងគួរតែ ប្រកាន់ជំហរថា វាមិនត្រូវចោទប្រកាន់ព្រះទៀតទេ ជាជាងភាពល្ងង់ខ្លៅ ឬ កំហុស ឬភាពគ្មានអំណាច ។ ប្រសិនបើគ្មាននរណាម្នាក់ដោយចេតនា និង ស្ម័គ្រចិត្តដាក់ខ្លួនគាត់នៅក្រោមភាពចាំបាច់នៃការប្រែចិត្តទេនោះ យើងនឹងមិន សន្មតថាការប្រែចិត្តចំពោះព្រះដោយមិននិយាយថាគាត់មិនដឹងអំពីអ្វីដែលនឹង កើតឡើង ឬមិនអាចគេចផុតពីវា ឬប្រញាប់ប្រញាល់ និងប្រញាប់ប្រញាល់ចូល ទៅក្នុងការសម្រេចចិត្តរបស់ ដែលគាត់ត្រូវតែប្រែចិត្តភ្លាមៗ ។ ប៉ុន្តែ នោះនៅ ឆ្ងាយពីបំណងរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលក្នុងន័យសំដៅលើការប្រែចិត្ត បាន និយាយថា ព្រះមិនត្រូវបានបំផុសគំនិតដោយការបង្រួបបង្រួមទេ ពីព្រោះគាត់ មិនមែនជាមនុស្ស ដូច្នេះគាត់អាចប្រែចិត្ត [សាំយូអែលទី១ ១៥:២៩] ។ ហើយយើងត្រូវកត់សម្គាល់ថាក្នុងជំពូកតែមួយទាំងពីរត្រូវបានរួមគ្នាយ៉ាងខ្លាំង ដែលការប្រៀបធៀបចុះសម្រុងគ្នាបានល្អគឺជាការខ្វែងគំនិតគ្នាជាក់ស្តែង ។ នៅ ពេលដែលព្រះបានប្រែចិត្តពីការបង្កើតសូលជាស្តេច នោះការកែប្រែចិត្តគឺត្រូវ យកមកគិតក្នុងន័យធៀប ។ បន្តិចក្រោយមក មានការបន្ថែមថា: «កម្លាំង របស់អ៊ីស្រាអែលនឹងមិនមាន ហើយក៏មិនងាកចេញដោយការប្រែចិត្តដែរ ។

ដ្បិតគាត់មិនមែនជាមនុស្សទេ ដើម្បីឲ្យគាត់ប្រែចិត្ត» [១សាំយូអែល.១៥:២៩] ។ តាមរយៈពាក្យទាំងនេះដោយចំហ និងជាន់យឡែប ភាពមិនអាចប្រែប្រួលរបស់ ព្រះត្រូវបានប្រកាស ។ ដូច្នេះ វាប្រាកដណាស់ថាពិធីបរិសុទ្ធរបស់ព្រះក្នុងការ គ្រប់គ្រងកិច្ចការមនុស្សមានទាំងអស់កល្បជានិច្ច និងលើសជាងការប្រែចិត្តទាំង អស់ ។ ហើយក្រែងមានការសង្ស័យអំពីភាពស្ថិតស្ថេររបស់គាត់ សូម្បីតែ បច្ចាមិត្តរបស់គាត់ក៏ត្រូវបង្ខំឱ្យបង្ហាញទីបន្ទាល់ចំពោះរឿងនេះដែរ ។ សម្រាប់បា ឡាម ទោះបីជាប្រឆាំងនឹងឆន្ទៈរបស់គាត់ក៏ដោយ ក៏ត្រូវបញ្ចេញពាក្យទាំងនេះ ថា ៖ «ព្រះជាម្ចាស់មិនដូចជាមនុស្សដែលគាត់ត្រូវកុហក ឬដូចជាកូនមនុស្ស ដែលគាត់ត្រូវផ្លាស់ប្តូរឡើយ ។ វាមិនអាចថាគាត់នឹងមិនធ្វើអ្វីដែលគាត់បាន និយាយ ឬមិនបំពេញតាមអ្វីដែលគាត់បាននិយាយនោះទេ» លេវីវីនីយ ២៣: ១៩] ។

13. បទគម្ពីរនិយាយអំពី “ការប្រែចិត្ត” ដើម្បីជួយសម្រួលដល់ការយល់ដឹង របស់យើង ។

ដូច្នេះ តើពាក្យ«ប្រែចិត្ត»មានន័យដូចម្តេច? ប្រាកដណាស់ អត្ថន័យរបស់វាគឺ ដូចជារបៀបនៃការនិយាយផ្សេងទៀតទាំងអស់ ដែលពិពណ៌នាអំពីព្រះសម្រាប់ យើងក្នុងន័យមនុស្ស ។ ដោយសារតែភាពទន់ខ្សោយរបស់យើងមិនបានសម្រេច ដល់ស្ថានភាពដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់របស់ទ្រង់ ដូច្នេះការពិពណ៌នាអំពីទ្រង់ដែលត្រូវបាន ប្រទានមកយើងត្រូវតែត្រូវបានបំពេញតាមសមត្ថភាពរបស់យើងដើម្បីឱ្យយើង យល់អំពីវា ។ ឥឡូវនេះរបៀបនៃការស្នាក់នៅគឺសម្រាប់គាត់ដើម្បីតំណាងឱ្យខ្លួន គាត់ចំពោះយើងដូចជាគាត់នៅក្នុងខ្លួនគាត់ប៉ុន្តែដូចដែលគាត់ហាក់ដូចជាយើ ង ។ ទោះជាគាត់ហួសពីការរំខាននៃចិត្តក៏ដោយ ក៏គាត់ថ្លែងទីបន្ទាល់ថា គាត់ ខឹងចំពោះមនុស្សមានបាប ។

ហេតុដូច្នេះហើយ នៅពេលណាដែលយើងឮថាព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ព្រះពិរោធ នោះ យើងមិនគួរស្រមៃអំពីអារម្មណ៍ណាមួយនៅក្នុងទ្រង់នោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវពិចារណាថា ការបញ្ចេញមតិនេះត្រូវបានដកចេញពីបទពិសោធន៍របស់យើងផ្ទាល់ ។ ព្រោះ ព្រះជាម្ចាស់គ្រប់ពេលដែលទ្រង់សំដែងការវិនិច្ឆ័យ ទ្រង់សំដែងនូវរូបរាងនៃអ្នក ដែលមានចិត្តក្តៅក្រហាយ ។ ដូច្នេះ យើងមិនគួរយល់អ្វីផ្សេងទៀតនៅក្រោម ពាក្យ “ការប្រែចិត្ត” ជាជាងការផ្លាស់ប្តូរសកម្មភាពនោះទេ ពីព្រោះមនុស្ស ប្រុសតែងតែផ្លាស់ប្តូរសកម្មភាពរបស់ពួកគេ ដើម្បីថ្លែងទីបន្ទាល់ថា ពួកគេមិន ពេញចិត្តនឹងខ្លួនឯង ។ ដូច្នេះ ដោយសារគ្រប់ការផ្លាស់ប្តូរក្នុងចំណោមមនុស្សគឺ ជាការកែតម្រូវនូវអ្វីដែលមិនពេញចិត្ត ប៉ុន្តែការកែប្រែនោះកើតចេញពីការប្រែ ចិត្ត ដូច្នេះដោយពាក្យថា «ការប្រែចិត្ត» គឺមានន័យថាព្រះបានផ្លាស់ប្តូរដោយ គោរពតាមការប្រព្រឹត្តរបស់គាត់ ។ ទន្ទឹមនឹងនោះ ទាំងផែនការរបស់ព្រះ និង ឆន្ទៈរបស់ទ្រង់មិនត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ ឬឆន្ទៈរបស់ទ្រង់បានផ្លាស់ប្តូរឡើយ ។ ប៉ុន្តែ អ្វីដែលគាត់មានពីភាពអស់កល្បជានិច្ចដែលបានមើលឃើញ អនុម័ត និងក្រឹត្យ នោះ គាត់បានកាបូបដោយគ្មានការរំខាន ទោះជាយ៉ាងណាវិញពេចនោះ ការប្រែ ប្រួលអាចនឹងលេចចេញក្នុងភ្នែកបុរស ។

14. ព្រះប្រតិបត្តិយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់នូវផែនការរបស់ទ្រង់

ប្រវត្តិសាស្ត្រដ៏ពិសិដ្ឋមិនបង្ហាញថាប្រវត្តិវិន័យរបស់ព្រះត្រូវបានលុបចោលទេ នៅ ពេលដែលវាទាក់ទងនឹងការបំផ្លិចបំផ្លាញដែលធ្លាប់បានប្រកាសនៅលើពួកនីនីវេ ត្រូវបានលុបចោល [យ៉ូណាស 3:10]; ហើយថាជីវិតរបស់ហេសេតាបន្ទាប់ពីការ សោយទិវង្គតរបស់គាត់បានស្ថិតស្ថាលនឹងគ្នានោះបានអូសបន្លាយយ៉ាងយូរ [អេ សាយ. ៣៨:៥] ។ អ្នកដែលគិតដូច្នេះត្រូវបានបញ្ឆោតនៅក្នុងការស្និទ្ធស្នាល ទាំងនេះ ។ ទោះបីជាការបញ្ជាក់ចុងក្រោយនេះមានលក្ខណៈសាមញ្ញក៏ដោយ ក៏ វាត្រូវតែយល់ពីលទ្ធផលដែលថា ទោះជាយ៉ាងនេះក៏ដោយ ទាំងនេះមាន

លក្ខខណ្ឌមិនច្បាស់លាស់ ។ ហេតុអ្វីបានជាព្រះយេស៊ូវចាត់យ៉ូណាសទៅក្រុងនីនីវេ ដើម្បីប្រាប់ពីការខូចខាតនៃទីក្រុង? ហេតុអ្វីបានជាគាត់តាមរយៈអេសាយ បញ្ជាក់អំពីសេចក្តីស្លាប់ដល់អេសេគាល?

ដ្បិតព្រះអាចបំផ្លាញទាំងសាសន៍នីនីវេ និងហេសេគាលដោយគ្មានអ្នកនាំសារណាមកបំផ្លាញឡើយ ។ ដូច្នេះ គាត់មានទស្សនៈអ្វីមួយផ្សេងទៀតក្រៅពីនោះ ដោយបានព្រមានទុកជាមុនអំពីការស្លាប់របស់ពួកគេ ពួកគេអាចនឹងដឹងថាវាមកពីចម្ងាយ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ទ្រង់មិនមានបំណងចង់ឱ្យពួកគេវិនាសឡើយ គឺទ្រង់នឹងផ្លាស់ប្តូរ ក្រែងពួកគេត្រូវវិនាសទៅវិញ ។ ដូច្នេះ ទំនាយរបស់យ៉ូណាសដែលថាក្រោយសែសិបថ្ងៃទីនីវេនឹងត្រូវបំផ្លាញត្រូវបានបង្កើតឡើង ដើម្បីកុំឲ្យវាធ្លាក់ ។ សេចក្តីសង្ឃឹមរបស់ហេសេគាសម្រាប់អាយុវែងត្រូវបានកាត់ផ្តាច់ ដើម្បីឲ្យវាអាចកើតឡើងថាគាត់នឹងទទួលបានអាយុវែង ។ ឥឡូវនេះ តើអ្នកណាដែលមិនយល់ឃើញថា ព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យដោយការគំរាមកំហែងបែបនេះ ដើម្បីបំផុសគំនិតឱ្យប្រែចិត្ត អ្នកដែលទ្រង់ស្វែងខ្លាច ដើម្បីពួកគេអាចរួចផុតពីការកាត់ទោសដែលពួកគេសមនឹងទទួលសម្រាប់អំពើបាបរបស់ពួកគេ? វាថាវាជាការពិត ធម្មជាតិនៃកាលៈទេសៈនាំឱ្យយើងទទួលស្គាល់លក្ខខណ្ឌ នៅក្នុងការប្រមូល ។ នេះក៏ត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយឧទាហរណ៍ដូចជា ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់បន្ទោសស្តេចអប៊ីម៉ាឡេក ដោយព្រះទ្រង់បានដកអំប្រាហាំពីភរិយាទ្រង់ ទ្រង់ប្រើពាក្យទាំងនេះថា ៖ «មើលចុះ អ្នកនឹងត្រូវស្លាប់ដោយព្រះស្ត្រីដែលឯងបានយកទៅ ត្បិតនាងមានប្តី» [លោកុ. ២០:៣] ។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីអប៊ីម៉ាឡេកលេសខ្លួនគាត់ ព្រះបានមានបន្ទូលយ៉ាងដូច្នេះថា ៖ «ចូរយកស្ត្រីនោះមកប្តីវិញ ដ្បិតគាត់ជាហោរា ហើយនឹងអធិស្ឋានឲ្យអ្នករាល់គ្នាដើម្បីឲ្យឯងមានជីវិត ។ បើមិនដូច្នោះទេ ចូរដឹងថា អ្នកប្រាកដជាត្រូវស្លាប់ ហើយនិងអ្វីៗទាំងអស់ដែលអ្នកមាន» [លោកុ. ២០:៧] ។ តើអ្នកឃើញទេថា នៅក្នុងសុន្ទរកថាទីមួយ គាត់វាយប្រហារចិត្តរបស់អប៊ីម៉ាឡេកដោយហិង្សាជាងដើម្បីធ្វើឲ្យគាត់មានចេតនា

តាមការពេញចិត្ត ប៉ុន្តែនៅកាត់ទោសទីពីរ គាត់ពន្យល់យ៉ាងច្បាស់អំពីឆន្ទៈរបស់
គាត់? ដរាបណាមានអត្ថន័យស្រដៀងគ្នានៅក្នុងវគ្គបទគម្ពីរផ្សេងទៀត សូមកុំ
សន្និដ្ឋានពីពួកគេថាមានការបង្គាប់ពីគោលបំណងដំបូងរបស់ព្រះអម្ចាស់ដោយ
សារទ្រង់បានធ្វើជាមោឃៈនូវអ្វីដែលទ្រង់បានប្រកាស ។ សម្រាប់ព្រះអម្ចាស់
នៅពេលដែលដោយការព្រមានអំពីការដាក់ទណ្ឌកម្ម ទូន្មានឱ្យប្រែចិត្តអ្នកដែល
ទ្រង់សព្វព្រះទ័យទុកអោយ ត្រូវសត្រាយផ្លូវសម្រាប់ពិធីបរិសុទ្ធដ៏អស់កល្បរបស់
ទ្រង់ ជាជាងផ្លាស់ប្តូរអ្វីទាំងអស់តាមព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់ ឬសូម្បីតែពាក្យរបស់
ទ្រង់ ទោះជាទ្រង់មិនសំដែងជាព្យាង្គដោយព្យាង្គក៏ដោយ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ
អ្វីដែលងាយយល់ ។ ពាក្យរបស់លោកអេសាយពិតជានៅតែជាការពិត ៖ «ព្រះ
អម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលមានគោលបំណង ហើយអ្នកណានឹងលុបបំបាត់វា? ដែ
គាត់ត្រូវលាតចេញ ហើយអ្នកណានឹងបង្វិលវា? [អ៊ីសាយ ១៤:២៧]

ជំពូកទី XVIII

ព្រះទ្រង់ប្រើការអាក្រក់ ដូច្នេះហើយក៏បង្វែរចិត្តធ្វើការវិនិច្ឆ័យរបស់ទ្រង់ ថា ទ្រង់នៅបរិសុទ្ធពីគ្រប់ស្ថាប័នប្រឡាក់

I. គ្មាន “ការអនុញ្ញាត” ទៀតទេ

ពីវគ្គផ្សេងៗ ដែលព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលថានឹងពត់ ឬទាញសាតាំង និង មនុស្សទុច្ចរិតទាំងអស់មកតាមឆន្ទៈរបស់វា មានសំណួរដែលពិបាកជាងនេះ ។ សម្រាប់អារម្មណ៍ខាងសាច់ឈាម ស្ទើរតែមិនអាចយល់បានថា ការប្រព្រឹត្តិតាមរយៈពួកគេ គាត់មិនចុះញ៉មខ្លះពីការបំពានរបស់ពួកគេ ហើយសូម្បីតែនៅក្នុងកិច្ចការធម្មតាក៏អាចរួចផុតពីការស្តីបន្ទោសទាំងអស់ ហើយពិតជាអាចថ្កោលទោសអ្នកសន្លឹកនាំរបស់ទ្រង់ដោយយុត្តិធម៌ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ភាពខុសគ្នាត្រូវបានបង្កើតឡើងរវាងការធ្វើ និងការអនុញ្ញាត ដោយសារការលំបាកនេះហាក់ដូចជាមិនអាចពន្យល់បាន ដែលថាសាតាំង និងមនុស្សអាក្រក់ទាំងអស់ស្ថិតនៅក្រោមដៃ និងអំណាចរបស់ព្រះ ដែលវាដឹកនាំការព្យាបាទរបស់ពួកគេដល់ទីបញ្ចប់ដែលមើលទៅល្អចំពោះគឺ ហើយប្រើអំពើអាក្រក់របស់ពួកគេដើម្បីអនុវត្ត ចេញពីការកាត់ទោសរបស់ព្រះ ។ ហើយប្រហែលជាការសម្របសម្រួលនៃអ្នកទាំងឡាយណាដែលលេចចេញនូវការជូនដំណឹងអំពីភាពមិនសមហេតុសមផលនឹងអាចដោះស្រាយបាន លើកលែងតែពួកគេព្យាយាមដោយខុសឆ្គងដើម្បីជម្រះភាពទុច្ចរិតរបស់ព្រះដោយរក្សាការមិនពិត ។ វាហាក់បីដូចជាមិនទំនងទាល់តែសោះចំពោះពួកគេ សម្រាប់មនុស្ស ដែលនឹងត្រូវដាក់ទណ្ឌកម្មក្នុងពេលឆាប់ៗនេះដោយសារភាពខ្វាក់ភ្នែករបស់គាត់ ដែលនឹងត្រូវខ្ចាក់តាមឆន្ទៈ និងបទបញ្ជារបស់ព្រះ ។ ដូច្នេះ ពួកគេតែងចេញដោយការផ្លាស់ប្តូរដែលការនេះត្រូវបានធ្វើឡើងដោយការអនុញ្ញាតពីព្រះ មិនមែនតែព្រះហឫទ័យទ្រង់ប៉ុណ្ណោះទេ ។ ប៉ុន្តែ

គាត់ដោយប្រកាសដោយចំហថាគាត់ជាអ្នកប្រព្រឹត្ត សូមបដិសេធចំពោះការគេច
 វេរៈ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ការដែលមនុស្សមិនអាចសម្រេចអ្វីបានឡើយ
 លើកលែងតែបញ្ជាសម្ងាត់របស់ព្រះ ដែលថាពួកគេមិនអាចដោយចេតនាសម្រេច
 បានអ្វីទាំងអស់ លើកលែងតែអ្វីដែលគាត់បានសម្រេចជាមួយខ្លួនគាត់ និង
 កំណត់ដោយការណែនាំសម្ងាត់របស់គាត់ គឺបញ្ជាក់ដោយទីបន្ទាល់រាប់មិនអស់
 និងច្បាស់លាស់ ។ អ្វីដែលយើងបានលើកឡើងពីមុនពីទំនុកតម្កើង គឺថាព្រះ
 ទ្រង់ធ្វើអ្វីតាមចិត្ត [ទំនុក. ១១:១៥-៣] ប្រាកដជាទាក់ទងនឹងការប្រព្រឹត្តទាំង
 អស់របស់មនុស្ស ។ បើដូចដែលនិយាយនៅទីនេះ ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ជាអាជ្ញាក
 ណ្តាលនៃសង្គ្រាម និងសន្តិភាពពិតប្រាកដ ហើយនេះដោយគ្មានករណីលើក
 លែង តើនរណានឹងហ៊ាននិយាយថាមនុស្សត្រូវខ្វាក់ក្បាលដោយចលនាខ្វាក់មិន
 ស្គាល់ព្រះ ឬដោយការយល់ឃើញរបស់ព្រះ? ប៉ុន្តែឧទាហរណ៍ជាក់លាក់មួយនឹង
 បំភ្លឺបន្ថែមទៀត ។ ពីជំពូកទីមួយនៃយ៉ូប យើងដឹងថាសាតាំងមិនតិចជាងពួក
 ទេវតាដែលស្តាប់បង្គាប់ដោយស្ម័គ្រចិត្តទេ បង្ហាញខ្លួននៅចំពោះព្រះ [យ៉ូប ១:៦;
 ២:១] ដើម្បីទទួលបញ្ជារបស់លោក ។ គាត់ធ្វើដូច្នេះតាមវិធីផ្សេងគ្នា និងដោយ
 ចុងបញ្ចប់ខុសគ្នា ។ ប៉ុន្តែគាត់នៅតែមិនអាចធ្វើអ្វីបាន លុះត្រាតែព្រះជាម្ចាស់
 សព្វព្រះហឫទ័យដូច្នេះ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ទោះបីជាការអនុញ្ញាតទេ
 ដើម្បីធ្វើទុក្ខដល់បុរសបរិសុទ្ធហាក់ដូចជាត្រូវបានបន្ថែមក៏ដោយ ក៏យើងប្រមូល
 បានថាព្រះជាអ្នកនិពន្ធនៃការសាកល្បងដែលសាតាំង និងចោរដ៏អាក្រក់របស់វា
 ជាអ្នកបម្រើ ពីព្រោះពាក្យនេះគឺជាការពិត ៖ «ព្រះអម្ចាស់បានយក ឆ្ងាយ ដូច
 ជាបានគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះ នោះក៏បានសម្រេចដែរ» (យ៉ូប ១:២១) ។
 សាតាំងព្យាយាមដេញបុរសបរិសុទ្ធដោយឆ្លុតៗ ។ ពួក Sabae យោរយៅ និង
 យោរយៅយ៉ាងយោរយៅ ហើយលួចយកទ្រព្យសម្បត្តិរបស់អ្នកដទៃ ។ យ៉ូបទទួល
 ស្គាល់ថាគាត់ត្រូវបានគេដកហូតទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ព្រះទាំងអស់ ហើយបង្កើតជា
 អ្នកក្រ ព្រោះព្រះពេញចិត្តណាស់ ។ ដូច្នេះ ទោះបីជាមនុស្សឬសាតាំងខ្លួនឯង

អាចញុះញង់ក៏ដោយ ព្រះក៏កាន់តន្តិ៎ះ ដើម្បីឲ្យពួកគេបង្វែរការខិតខំរបស់ខ្លួន ដើម្បីអនុវត្តការវិនិច្ឆ័យរបស់វាវិញ ។ ព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យអោយព្រះបាទ អហាប់បោកបញ្ឆោត ។ អារក្សផ្តល់សេវារបស់គាត់ដល់ទីបញ្ចប់នេះ; គាត់ត្រូវបានបញ្ជូនមកដោយមានការបញ្ជាយ៉ាងច្បាស់ដើម្បីធ្វើជាវិញ្ញាណនៅក្នុងមាត់នៃ ព្យាករីទាំងអស់ [1 Kings 22:20, 22] ។ ប្រសិនបើភាពងងឹតងងុលរបស់ អហាប់ គឺជាការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះ នោះការអនុញ្ញាតទទេរនឹងរលាយបាត់ទៅ ព្រោះវាគួរឱ្យអស់សំណើចសម្រាប់ចៅក្រមដែលអនុញ្ញាតឱ្យធ្វើនូវអ្វីដែលគាត់ចង់ ធ្វើ ប៉ុណ្ណោះ មិនមែនដើម្បីកាត់សេចក្តី និងបញ្ជាឱ្យប្រតិបត្តិដោយអ្នកបម្រើ របស់គាត់នោះទេ ។ សាតាំងព្យាយាមដេញមនុស្សបរិសុទ្ធដោយឆ្គួតៗ

យ៉ាងយោរយៅ ហើយលួចយកទ្រព្យសម្បត្តិរបស់អ្នកដទៃ ។ យ៉ូបទទួលស្គាល់ ថាគាត់ត្រូវបានគេដកហូតទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ព្រះទាំងអស់ ហើយបង្កើតជាអ្នកក្រ ព្រោះព្រះពេញចិត្តណាស់ ។ ដូច្នេះ ទោះបីជាមនុស្សឬសាតាំងខ្លួនឯងអាច ញុះញង់ក៏ដោយ ព្រះក៏កាន់តន្តិ៎ះ ដើម្បីឲ្យពួកគេបង្វែរការខិតខំរបស់ខ្លួនដើម្បី អនុវត្តការវិនិច្ឆ័យរបស់វាវិញ ។ ព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យអោយព្រះបាទអ ហាប់បោកបញ្ឆោត ។ អារក្សផ្តល់សេវារបស់គាត់ដល់ទីបញ្ចប់នេះ; គាត់ត្រូវបាន បញ្ជូនមកដោយមានការបញ្ជាយ៉ាងច្បាស់ដើម្បីធ្វើជាវិញ្ញាណនៅក្នុងមាត់នៃ ព្យាករីទាំងអស់ [ពង្សាវតាក្រត្យទី ២២:២២] ។ ប្រសិនបើភាពងងឹតងងុល របស់អហាប់ គឺជាការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះ នោះការអនុញ្ញាតទទេរនឹងរលាយបាត់ ទៅ ព្រោះវាគួរឱ្យអស់សំណើចសម្រាប់ចៅក្រមដែលអនុញ្ញាតឱ្យធ្វើនូវអ្វីដែលគាត់ ចង់ធ្វើ ប៉ុណ្ណោះ មិនមែនដើម្បីកាត់សេចក្តី និងបញ្ជាឱ្យប្រតិបត្តិដោយអ្នកបម្រើ របស់ទ្រង់នោះទេ ។ ជនជាតិយូដាមានបំណងបំផ្លាញព្រះគ្រីស្ទ លោកពីឡាត និងទាហានរបស់គាត់បានធ្វើតាមបំណងប្រាថ្នាដ៏ឆ្គួតរបស់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុង ការអធិស្ឋានដ៏ឧឡារិក និងពួកសិស្សបានសារភាពថា មនុស្សទុច្ចរិតទាំងអស់មិន បានធ្វើអ្វីឡើយ លើកលែងតែអ្វីដែល « ព្រះហស្ត និងផែនការ » របស់ព្រះ

បានសម្រេច [កិច្ចការ 4:2] ។ ដូច្នេះ ពេត្រុសបានអធិប្បាយរួចហើយថា « ដោយផែនការដ៏ទៃវិភាព និងការដឹងជាមុនអំពីព្រះ នោះព្រះគ្រីស្ទត្រូវបាន គេប្រគល់ឲ្យ » ដើម្បីត្រូវបានធ្វើគុត [កិច្ចការ 2:23] វាហាក់ដូចជាគាត់ និយាយថា ព្រះ ដែលតាំងពីដើមដំបូងមកគ្មានអ្វីត្រូវបានលាក់កំបាំងឡើយ កំណត់ដោយចេតនា និងចេតនានូវអ្វីដែលជនជាតិយូដាបានធ្វើ ។ ដូចជាគាត់ នៅកន្លែងផ្សេងទៀតចែងថា ៖ « ព្រះអើយ រងទុក្ខ ទ្រង់បានសម្រេចដូច្នេះ ហើយ » [កិច្ចការ ៣:១៥] ។ អាប៉សឡូម ដែលបំពុលគ្រឿងពុកគាត់ដោយ ការរួមគំនិតក្បត់ ប្រព្រឹត្តការអាក្រក់គួរឲ្យស្អប់ខ្ពើម[សំយោង ១២:១២] ។ យេរេមាបានប្រកាសថា រាល់អំពើឃោរឃៅដែលជនជាតិខាងដេបានប្រើប្រឆាំង នឹងយូដា គឺជាកិច្ចការរបស់ព្រះ [យេរេមា ១:១៥] ។ ដោយហេតុនេះ នេបូ ក្មេសាត្រូវបានហៅថាជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះ [យេរេមា ២៥; ៩] ។ ព្រះបាន ប្រកាសនៅកន្លែងជាច្រើនថា ដោយការស្រែកហៅ [អេសាយ 7:18] ដោយសំឡេងត្រៃ [ហូស ៨:១] ដោយសិទ្ធិអំណាច និងបញ្ជាពួកអ្នកដែល មានអំណាចត្រូវបានដាស់តឿនឲ្យធ្វើសង្គ្រាម [សេភ. ២:១] ។ អាស៊ីរីហៅ ដំបងនៃកំបាំង [អេសាយ ១០:៥] និងពូថៅដែលគាត់កាន់នឹងដៃ [ម៉ាថាយ ៣: ១០] ។ ការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃទីក្រុងបរិសុទ្ធ និងការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃព្រះវិហារ បរិសុទ្ធ គាត់ហៅការងាររបស់គាត់ផ្ទាល់ [អេសាយ 28; 21] ដាវីឌមិនត្អូញត្អែរ ប្រឆាំងនឹងព្រះជាម្ចាស់ទេ ប៉ុន្តែទទួលស្គាល់ព្រះថាជាចៅក្រមដ៏សុចរិត ប៉ុន្តែគាត់ សារភាពថាបណ្តាសារបស់ស៊ីម៉ាយកើតឡើងចេញពីការបញ្ជារបស់ទ្រង់ [២ សំយោង ១៦:១០] ។ គាត់និយាយថា ៖ « ព្រះយេស៊ូវបង្គាប់គាត់ឲ្យដាក់ បណ្តាសា » ។ [II សំយោង 16:11] យើងឃើញជាញឹកញាប់នៅក្នុង ប្រវត្តិពិសិដ្ឋនូវអ្វីដែលកើតឡើងចេញពីព្រះអម្ចាស់ ដូចជាការរត់ចោលកុលសម្ព័ន្ធ ទាំងដប់ [ពង្សាវតារក្សត្រ្យទីមួយ 11:31] ការសោយទិវង្គតនៃកូនប្រុសរបស់ អេលី [I សំយោង 2:34] និងរាល់ឧទាហរណ៍នៃប្រភេទនេះ ។ អ្នកដែល

យល់បទគម្ពីរល្មមៗយល់ឃើញថា សម្រាប់ជាប្រយោជន៍នៃភាពសង្ខេប ខ្ញុំបានលើកយកតែទីបន្ទាល់មួយចំនួនប៉ុណ្ណោះក្នុងចំណោមទីបន្ទាល់ជាច្រើន ។ ពីនេះទៅទៀត វាលើសពីភស្តុតាងដែលថាពួកគេនិយាយ ហើយនិយាយមិនសមហេតុផលថាអ្នកណា ជំនួសការអនុញ្ញាតរបស់ព្រះ ជំនួសការអនុញ្ញាតទេ—ដូចជាប្រសិនបើព្រះគង់នៅក្នុងបំប៉នយ៉ាងរង់ចាំព្រឹត្តិការណ៍ឱកាស ហើយការវិនិច្ឆ័យរបស់ទ្រង់អាស្រ័យទៅលើឆន្ទៈរបស់មនុស្ស ។

2. តើការជំរុញរបស់ព្រះកើតឡើងចំពោះមនុស្សដោយរបៀបណា ?

ទាក់ទងនឹងការបំផុសគំនិតសម្ងាត់ទាំងនោះដែលយើងកំពុងពិភាក្សានោះ សេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់សាឡូម៉ូនដែលថាបេះដូងរបស់ស្តេចមួយអង្គត្រូវបានសម្រួលអំពីទីនេះ ហើយនៅទីនោះតាមការពេញចិត្តរបស់ព្រះ [សូភេសូ. ២១:១] ពិតជាពង្រីកដល់គ្រប់ពូជមនុស្ស ហើយមានទម្ងន់ច្រើនដូចជាគាត់បាននិយាយថា : <អ្វីក៏ដោយដែលយើងគិតក្នុងចិត្តគឺត្រូវដឹកនាំទៅដល់ទីបញ្ចប់ដោយការបំផុសគំនិតដ៏សម្ងាត់របស់ព្រះ> ។ ចិត្តរបស់មនុស្សមិនត្រឹមត្រូវទេដែលគេដកពាក្យសម្តីចេញពីការពិត ហើយការប្រយ័ត្នប្រយែងពីមនុស្សចាស់ [អេសេគាល. ៧:២៦] ឲ្យទ្រង់យកចិត្តរបស់ពួកមេនៃផែនដី ដើម្បីឲ្យគេរង្វេងក្នុងការខ្វះខាតគ្មានផ្លូវ [យ៉ូប ១២:២៤; ទំនុកតម្កើង ១០៧:៤០] ។

នេះទាក់ទងនឹងអ្វីដែលគេអានជាញឹកញាប់ថា មនុស្សមានការភ័យខ្លាចតាមការភ័យខ្លាចរបស់គាត់កាន់កាប់ក្នុងចិត្ត [លេវី. ២៦:៣៦] ។ ដូច្នេះ ព្រះបាទដាវីឌចេញពីជំរំរបស់ព្រះបាទសូលដោយគ្មានអ្នកណាដឹងឡើយ ព្រោះការដកលក់របស់ព្រះជាម្ចាស់បានគ្របសង្កត់ពួកគេទាំងអស់ ។ [១សាំយូអែល ២៦:១២] ។ ប៉ុន្តែ គេមិនអាចប្រាថ្នាអ្វីបានច្បាស់ជាងកន្លែងដែលគាត់ប្រកាសជាញឹកញាប់ថា គាត់ធ្វើឲ្យមនុស្សងងឹតភ្នែក [អេសាយ ២៩:១៤] វាយគេដោយវិលមុខ [ចេទិយកថា ២៨:២៨] ធ្វើឲ្យគេស្រវឹងដោយស្មារតីងងុយគេង [អេសាយ ២៩:១០]

ដេញ ភាពឆ្លុះឆ្លាំងពីពួកគេ [រ៉ូម. 1:28], ចិត្តរបស់ពួកគេរឹង រូសនិក្ខមនំ ១៤: ១៧] ។

ករណីទាំងនេះក៏អាចសំដៅទៅលើការអនុញ្ញាតពីព្រះ ដូចជាប្រសិនបើដោយការ បោះបង់ចោលមនុស្សអាក្រក់ ដែលអនុញ្ញាតឱ្យពួកគេត្រូវបានសាតាំងធ្វើឱ្យ ងងឹតភ្នែក ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារព្រះវិញ្ញាណបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ពីការពិតថា ភាព ខ្វាក់ភ្នែក និងភាពរីកលចរិតត្រូវបានធ្វើបាបដោយការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះ [រ៉ូម. ១:២០] ដំណោះស្រាយបែបនេះគឺមិនទំនងទាល់តែសោះ ។ មានគេនិយាយថា ទ្រង់ធ្វើឲ្យព្រះរាជាមានព្រះហឫទ័យរឹងមាំ [និក្ខ. 9:12] ។ តាមរយៈការវិល្លឹ នេះ ប្រាកដជាបាននិយាយអំពីការបញ្ចេញមតិទាំងនេះ ដ្បិតនៅកន្លែងផ្សេង ទៀតគេនិយាយថា ព្រះចៅជាហ៊ានទ្រង់បានធ្វើឲ្យចិត្តរបស់ទ្រង់ធ្ងន់ [និក្ខ ៨: ១៥] ព្រះសព្វព្រះហឫទ័យជាហេតុនាំឲ្យមានការរឹងមាំ ។ ដូចជាប្រសិនបើសេចក្តីថ្លែងការណ៍ទាំងពីរនេះមិនយល់ស្របយ៉ាងល្អឥតខ្ចោះ ទោះបីជានៅក្នុងវិធី ផ្សេងគ្នាក៏ដោយ បុរសនោះខណៈពេលដែលគាត់ត្រូវបានប្រព្រឹត្តដោយព្រះ ប៉ុន្តែ នៅពេលជាមួយគ្នានោះខ្លួនគាត់ផ្ទាល់! ជាងនេះទៅទៀត ខ្ញុំក៏បោះចោលការ ជំទាស់របស់ពួកគេទៅពួកគេវិញ ៖ ត្បិតប្រសិនបើ "រឹង" តំណាងឱ្យការ អនុញ្ញាតដោយទេវ ការជំរុញឱ្យមានការរឹងចចេសនឹងមិនមានត្រឹមត្រូវនៅក្នុង ព្រះចៅជាហ៊ានទេ

ពិតហើយ តើវានឹងទន់ខ្សោយ និងល្ងង់ប៉ុណ្ណាបើការបកស្រាយនេះទៅជាព្រះ ចៅជាហ៊ានទាល់តែរឹងខ្លួនទៅ! ក្រៅពីនេះ បទគម្ពីរបានកាត់ផ្តាច់ឱកាសណា មួយសម្រាប់ cavils បែបនេះ ។ ព្រះមានបន្ទូលថា ៖ «ខ្ញុំនឹងទប់ចិត្ត» ។ [និក្ខមនំ. ៤:២១] ។ យ៉ាងនេះដែរ អំពីអ្នករស់នៅក្នុងស្រុកកាណាន លោកម៉ូ សេបាននិយាយថា ពួកគេបានចេញមកច្បាំងដោយព្រោះព្រះបានធ្វើឲ្យចិត្តពួក គេរឹងមាំ [យ៉ូស្វ. 11:20] រឿងដដែលនេះត្រូវបាននិយាយឡើងវិញដោយហោរា ម្នាក់ទៀត "ទ្រង់បង្វែរចិត្តពួកគេឱ្យស្អប់រាស្ត្រទ្រង់" [ទំនុកតម្កើង 105:25] ។

ដូចគ្នាដែរនៅក្នុងអេសាយ ទ្រង់បានប្រកាសថាទ្រង់នឹងចាត់សាសន៍អាសស៊ើរឲ្យប្រឆាំងនឹងសាសន៍ដែលបោកបញ្ឆោត ហើយទ្រង់នឹងបញ្ចេញពួកគេ « ឲ្យចាប់រឹបអូស ហើយរឹបអូសយក » [អេសាយ ១០:៦]—មិនមែនដោយសារទ្រង់នឹងបង្រៀនមនុស្សទុច្ចរិត និងរឹងរូសឲ្យស្តាប់តាមទ្រង់ដោយស្ម័គ្រចិត្តទេ ប៉ុន្តែពីព្រោះទ្រង់នឹងពពួកគេដើម្បីអនុវត្តការវិនិច្ឆ័យរបស់ទ្រង់ ដូចជាប្រសិនបើពួកគេធ្វើតាមបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ដែលបានចារនៅលើដួងចិត្តរបស់ពួកគេ ។ ពីនេះ វាហាក់ដូចជាថាពួកគេត្រូវបានជំរុញដោយការប្តេជ្ញាចិត្តដ៏ប្រាកដរបស់ព្រះ ។

ខ្ញុំសូមសារភាពថា នេះជាញឹកញាប់តាមរយៈការអន្តរាគមន៍របស់សាតាំង ដែលព្រះប្រព្រឹត្តចំពោះមនុស្សទុច្ចរិត ប៉ុន្តែតាមរបៀបដែលសាតាំងធ្វើចំណែករបស់វាដោយការបំផុសគំនិតរបស់ព្រះ និងឈានទៅមុខតាមដែលវាអនុញ្ញាត ។ វិញ្ញាណអាក្រក់មករំខានព្រះបាទសូល ប៉ុន្តែគេនិយាយថាបានមកពីព្រះ [១សាំយូអែល ១៦:១៤] ដើម្បីឲ្យយើងបានដឹងថាការឆ្គួតរបស់សូលកើតចេញពីការសងសឹករបស់ព្រះ ។ ម្យ៉ាងទៀត មានគេនិយាយថាសាតាំងដដែលនេះ « ធ្វើឲ្យគំនិតរបស់អ្នកមិនជឿងងឹតភ្នែក » II កូរិនថូស. ៤:៤; ប៉ុន្តែតើគាត់មកពីណា លុះត្រាតែការប្រព្រឹត្តកំហុសហូរចេញពីព្រះខ្លួនឯង [II ថែសាឡូនីថ. 2:11] ធ្វើឲ្យអ្នកដែលជឿពាក្យកុហក ដែលមិនព្រមស្តាប់តាមសេចក្តីពិត? យោងទៅតាមបុព្វហេតុដែលគេនិយាយថា < បើហោរាណានិយាយកុហក នោះអញជាព្រះបានបោកបញ្ឆោតគាត់ហើយ » [អេសេក.១៤:៩] ។ យោងទៅតាមមូលហេតុទីពីរគាត់ផ្ទាល់ត្រូវបានគេនិយាយថា « ឲ្យមនុស្សមានចិត្តអាក្រក់ » [រ៉ូម. 1:28] ហើយបោះវាទៅជាសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នា [រ៉ូម. ១៤; ២៩]; ពីព្រោះវាជាអ្នកសរសេរការសងសឹកដ៏ត្រឹមត្រូវរបស់គាត់ ចំណែកសាតាំងយើងជាអ្នកបម្រើ ។ ប៉ុន្តែដោយសារយើងត្រូវពិភាក្សាអំពីបញ្ហានេះម្តងទៀត នៅពេលយើងនិយាយក្នុងសៀវភៅទីពីរអំពីជម្រើសសេរី ឬមិនសេរីរបស់មនុស្ស វាហាក់ដូចជាខ្ញុំបាននិយាយយ៉ាងខ្លីតាមឱកាសដែលទាមទារ ។ សរុបមក ចាប់តាំងពីព្រះហឫទ័យ

របស់ព្រះជាម្ចាស់ត្រូវបាននិយាយថាជាបុព្វហេតុនៃអ្វីៗទាំងអស់ ខ្ញុំបានធ្វើឱ្យការ
ឧបត្ថម្ភរបស់ទ្រង់ជាគោលការណ៍កំណត់សម្រាប់ផែនការ និងកិច្ចការទាំងអស់
របស់មនុស្ស មិនត្រឹមតែដើម្បីបង្ហាញកម្លាំងរបស់ខ្លួននៅក្នុងពួកអ្នករើសតាំង
ប៉ុណ្ណោះទេ ដែលគ្រប់គ្រងដោយ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ប៉ុន្តែក៏ដើម្បីបង្ខិតបង្ខំអ្នក
បន្ទោសឱ្យស្តាប់បង្គាប់ ។

3. ព្រះទ័យរបស់ព្រះគឺជាការរូបរួមតែមួយ ។

រហូតមកដល់ពេលនេះ ខ្ញុំបានរំលឹកឡើងវិញតែរឿងដែលទាក់ទងដោយបើកចំហ
និងដោយមិនច្បាស់លាស់នៅក្នុងបទគម្ពីរ សូមឲ្យអ្នកដែលមិនស្នាក់ស្នើរក្នុងការ
ដាក់ស្លាកសញ្ញាឋានសួគ៌ជាមួយនឹងសញ្ញាអាក្រក់នៃភាពល្ងង់ខ្លៅមើលថាតើពួក
គេប្រើការប្រមាថបែបណា ។ ដោយសារពួកគេមើលឃើញពីការក្លែងបន្លំភាព
ល្ងង់ខ្លៅដើម្បីជាការសរសើរសម្រាប់កម្រិតមធ្យម តើអ្វីដែលគួរឱ្យស្អប់ខ្ពើមជាង
ការប្រឆាំងនឹងសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះដោយប្រើពាក្យតូចមួយដូចជា "ចំពោះខ្ញុំវា
ហាក់ដូចជាមិនដូច្នេះទេ" ឬ "ខ្ញុំមិនចង់ប៉ះពាល់លើរឿងនេះទេ"? ប៉ុន្តែ បើដេរ
ដោយចំហ តើគេនឹងបានអ្វីដោយស្មោះទឹកមាត់លើមេឃ? ពិតប្រាកដណាស់
ហើយឧទាហរណ៍នៃការញុះញង់បែបនេះមិនមែនជារឿងថ្មីទេ ត្បិតនៅគ្រប់
សម័យកាល មានបុរសដែលទុច្ចរិត និងថោកទាប ដែលបានញុះញង់ និង
ឈ្លើយប្រឆាំងនឹងផ្នែកនៃគោលលទ្ធិនេះ ។ ប៉ុន្តែ គេប្រាកដជានឹងមានអារម្មណ៍
ថាជាការពិតនូវអ្វីដែលព្រះវិញ្ញាណបានប្រកាសពីបុរាណតាមរយៈមាត់របស់ដាវីឌ
ដើម្បីឲ្យព្រះអាចយកឈ្នះបានពេលទ្រង់ជំនុំជម្រះ [ទំនុក. ៥០:៤] ។ ដាវីឌ
បន្ទោសដោយប្រយោលចំពោះការឆ្គួតរបស់មនុស្សនៅក្នុងរាល់អាជ្ញាប័ណ្ណដែល
មិនប្រឌិតដែលចេញពីភាពស្មោកគ្រោករបស់ខ្លួន ពួកគេមិនត្រឹមតែប្រកែក
ប្រឆាំងនឹងព្រះប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែទាមទារដោយខ្លួនឯងនូវអំណាចដើម្បីផ្ដន្ទាទោស
។ ទន្ទឹមនឹងនេះ គាត់បានព្រមានយ៉ាងខ្លីថា ការប្រមាថដែលពួកគេបាន

និយាយប្រឆាំងនឹងស្ថានសួគ៌ មិនបានទៅដល់ព្រះទេ ប៉ុន្តែថាទ្រង់បានបណ្តេញ
 ពពកនៃសេចក្តីរាប់អានរបស់ពួកគេ ធ្វើឱ្យសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់បានភ្លឺឡើង ។
 សូម្បីតែសេចក្តីជំនឿរបស់យើង (ដោយសារតែបានបង្កើតឡើងនៅលើព្រះបន្ទូល
 ដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ព្រះ វាស្ថិតនៅលើពិភពលោកទាំងមូល [យ៉ូហាន 1 5:4] ពីវា
 កម្ពស់ដ៏ខ្ពស់មើលងាយពពកនេះ ។ វាជាការងាយស្រួលក្នុងការបោះចោលការ
 ជំទាស់ដំបូងរបស់ពួកគេ ដែលថាប្រសិនបើគ្មានអ្វីកើតឡើងក្រៅពីឆន្ទៈរបស់ព្រះ
 ទេ នោះមានឆន្ទៈផ្ទុយពីរនៅក្នុងគាត់ ពីព្រោះផែនការសម្ងាត់របស់គាត់គាត់
 បានកំណត់នូវអ្វីដែលគាត់បានហាមឃាត់ដោយបើកចំហដោយច្បាប់របស់គាត់ ។
 មុនពេលដែលខ្ញុំឆ្លើយ ខ្ញុំគួរតែចង់ឱ្យអ្នកអានរបស់ខ្ញុំត្រូវបានព្រមានថា ក្បួននេះ
 មិនត្រូវបានគប់មកលើខ្ញុំទេ ប៉ុន្តែប្រឆាំងនឹងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលពិតជាបាន
 ដាក់ការសារភាពនេះនៅក្នុងមាត់នៃការងាររបស់បុរសបរិសុទ្ធ “តាមដែលវាគាប់
 ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ នោះក៏ដូច្នោះដែរ រួចរាល់» [យ៉ូប 9:២១] ។

ពេលគាត់ត្រូវចោរបួន អំពើអយុត្តិធម៌ និងអំពើអាក្រក់ចំពោះគាត់ គាត់ទទួល
 ស្គាល់ការវាយប្រហារដ៏ត្រឹមត្រូវរបស់ព្រះ ។ តើបទគម្ពីរនិយាយអ្វីនៅកន្លែង
 ផ្សេងៗ? កូនប្រុសរបស់អេលីមិនបានស្តាប់បង្គាប់ឱ្យពុករបស់ខ្លួនទេ ដោយសារ
 ព្រះសព្វព្រះហឫទ័យនឹងសម្លាប់ពួកគេ [អេសាយ ២:២៥] ។ ព្យាករណ៍ម្នាក់
 ទៀតក៏ប្រកាសថា ៖ «ព្រះដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌ ទ្រង់ធ្វើអ្វីតាមចិត្តរបស់ខ្លួន»
 [ទំនុក. ១១៥:៣] ។ ហើយឥឡូវនេះ ខ្ញុំបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់លាស់រួចហើយ
 ថា ព្រះត្រូវបានគេហៅថាជាអ្នកនិពន្ធនៃរឿងទាំងអស់ ដែលអ្នករកឃើញកំហុស
 ទាំងនោះនឹងកើតឡើងដោយការអនុញ្ញាតដោយចេតនារបស់គាត់ប៉ុណ្ណោះ ។
 ទ្រង់ប្រកាសថាទ្រង់បង្កើតពន្លឺ និងសេចក្តីងងឹត ទ្រង់បង្កើតជាល្អ និងអាក្រក់
 [អេ. ៤៥:៧]; ថាគ្មានអ្វីអាក្រក់កើតឡើងដែលខ្លួនគាត់មិនបានធ្វើ [អេម៉ុស ៣:
 ៦] ។ អនុញ្ញាតឱ្យពួកគេប្រាប់ខ្ញុំ, ខ្ញុំអធិស្ឋាន, ថាតើគាត់អនុវត្តការវិនិច្ឆ័យរបស់
 គាត់ដោយស្ម័គ្រចិត្តឬមិនស្ម័គ្រចិត្ត ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ដូចដែលលោកម៉ូសេ

បង្រៀន អ្នកដែលស្លាប់ដោយការរអិលជើងដោយចៃដន្យ ត្រូវបានគេប្រគល់ឱ្យ ដល់ដែរបស់ខ្សែប្រយុទ្ធ ។ [ចោទិយកថា ១៩:៥; ខ. ២១:១៣] ។ ដូច្នេះ យោងទៅតាមលូកា ក្រុមជំនុំទាំងមូលនិយាយថា ហេរ៉ូឌ និងពីឡាត់បានឃុបឃឹ តគ្នាដើម្បីធ្វើអ្វីដែលព្រះហស្ត និងផែនការរបស់ព្រះបានសំរេច ។ [កិច្ចការ 4:28] ហើយប្រាកដណាស់ ប្រសិនបើព្រះគ្រីស្ទមិនត្រូវបានគេឆ្កាងតាមព្រះ ហឫទ័យរបស់ព្រះទេ តើយើងនឹងមានការប្រោសលោះពីណា? យ៉ាងណាក៏ ដោយ ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះមិនមែនធ្វើសង្គ្រាមជាមួយខ្លួនឯងនោះទេ ហើយក៏ មិនផ្លាស់ប្តូរ ឬក៏មិនធ្វើពុតជាមិនព្រមតាមបំណងរបស់ទ្រង់ដែរ ។ ប៉ុន្តែ ទោះបីជាឆន្ទៈរបស់គាត់គឺតែមួយ និងសាមញ្ញនៅក្នុងគាត់ក៏ដោយ វាហាក់ដូច ជាច្រើនចំពោះយើង ពីព្រោះដោយសារភាពអសមត្ថភាពផ្លូវចិត្តរបស់យើង យើងមិនយល់ពីរបៀបដែលវាចង់បាន និងមិនមានអ្វីដែលនឹងកើតឡើងនោះ ទេ ។ ពេលប៉ុលបាននិយាយថាការហៅរបស់សាសន៍ដទៃគឺជា «អាថ៌កំបាំងដែល លាក់ទុក» [អេភេសូ. ៣:៩] គាត់បានបន្ថែមមិនយូរប៉ុន្មានថានៅក្នុងវាត្រូវ បានបង្ហាញឲ្យឃើញថា «ព្រះ» ប្រាជ្ញាជាច្រើន[អេភេសូ. ៣:១០] ។ ដោយសារតែប្រាជ្ញារបស់ព្រះលេចឡើងច្រើន (ឬ "ពហុទម្រង់" ដូចដែលអ្នក បកប្រែចាស់បកប្រែវា) ដូច្នេះយើងគួរតែដោយគិតពីភាពយឺតយ៉ាវនៃការយល់ ដឹងរបស់យើងដើម្បីសុបិន្តថាមានការបំរើបំរួលនៅក្នុងព្រះដោយខ្លួនឯងដូចជា ប្រសិនបើគាត់អាចផ្លាស់ប្តូរផែនការរបស់គាត់ ឬមិនយល់ស្របនឹងខ្លួនឯង? ផ្ទុយទៅវិញ នៅពេលដែលយើងមិនយល់ពីរបៀបដែលព្រះសព្វព្រះហឫទ័យនឹង រៀបចំនូវអ្វីដែលទ្រង់ហាមឃាត់មិនឱ្យធ្វើនោះ ចូរយើងរំលឹកឡើងវិញនូវភាពអ សមត្ថភាពផ្លូវចិត្តរបស់យើង ហើយនៅពេលជាមួយគ្នានេះសូមពិចារណាថាពន្លឺ ដែលព្រះទ្រង់គង់គឺមិនមែនដោយគ្មានហេតុផលដែលហៅថាមិនអាចចូលទៅជិត នោះទេ [ដើម្បីថេទី1 6 :16], ព្រោះវាគ្របដណ្តប់ដោយភាពងងឹត ។ ដូច្នេះ មនុស្សដែលគោរពព្រះ និងស្តាប់តាមព្រះស្របនឹងពាក្យរបស់ Augustine នេះ

ថា ៖ «ពេលខ្លះមនុស្សមានបំណងល្អនឹងអ្វីមួយដែលព្រះមិនសព្វព្រះហឫទ័យឲ្យ ឪពុកគាត់រស់នៅ ដែលព្រះសព្វព្រះហឫទ័យស្លាប់ ។ ជាថ្មីម្តងទៀត វាអាចកើតឡើងដែលបុរសដដែលនឹងមានឆន្ទៈអាក្រក់ អ្វីដែលព្រះសព្វព្រះហឫទ័យនឹងឆន្ទៈល្អ ។ ជាឧទាហរណ៍ កូនប្រុសអាក្រក់ចង់ឱ្យឪពុកស្លាប់ ។ ព្រះក៏សព្វព្រះហឫទ័យនឹងនេះដែរ ។ ថាអតីតឆន្ទៈអ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់ធ្វើ នឹង ប៉ុន្តែសំបុត្រនោះនឹងដូចអ្វីដែលព្រះសព្វព្រះទ័យដែរ ។ ហើយការគោរពកោតខ្លាចរបស់អតីតទោះបីជាគាត់ចង់អ្វីផ្សេងពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះក៏ដោយ ក៏មានន័យផ្សេងនឹងព្រះហឫទ័យល្អរបស់ព្រះ ជាជាងការមិនបរិសុទ្ធនៃអ្នកក្រោយ ដែលនឹងធ្វើដូចព្រះដែរ ។ មានភាពខុសប្លែកគ្នាយ៉ាងខ្លាំងរវាងអ្វីដែលសមសម្រាប់ព្រះ និងអ្វីដែលជាទីបញ្ចប់នៃឆន្ទៈរបស់បុគ្គលនីមួយៗត្រូវបានដឹកនាំ ដូច្នេះវាត្រូវបានយល់ព្រម ។

តាមរយៈឆន្ទៈដ៏អាក្រក់របស់មនុស្សអាក្រក់ ព្រះបានបំពេញនូវអ្វីដែលគេចង់បានដោយសុចរិត ។ «បន្តិច មុននឹងគាត់បាននិយាយថា ដោយសារពួកទេវតាក្បត់ជំនឿ និងមនុស្សអាក្រក់ទាំងអស់ តាមទស្សនៈរបស់ពួកគេ បានធ្វើអ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់មិនសព្វព្រះហឫទ័យ ប៉ុន្តែតាមទស្សនៈនៃគ្រប់អំណាចរបស់ព្រះ ពួកគេមិនអាចធ្វើបានទេ ពីព្រោះខណៈពេលដែល ពួកគេប្រព្រឹត្តផ្ទុយនឹងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គត្រូវបានធ្វើមកលើពួកគេ ។ ពេលនោះក៏លាន់មាត់ថា ៖ «ការដែលព្រះបានធ្វើគឺអស្ចារ្យណាស់ ខំប្រឹងអស់ពីចិត្ត» [ទំនុក . ១១១:២]; ដូច្នេះ ក្នុងលក្ខណៈដ៏អស្ចារ្យ និងមិនអាចធ្វើទៅបានគ្មានអ្វីត្រូវបានធ្វើដោយគ្មានព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ សូម្បីតែការដែលប្រឆាំងនឹងព្រះហឫទ័យទ្រង់ក៏ដោយ ។ បើគាត់មិនអនុញ្ញាតទេ គាត់មិនអនុញ្ញាតទេ តែគាត់មិនព្រមអនុញ្ញាត គាត់ក៏មិនព្រមធ្វើអំពើអាក្រក់ដែរ លុះត្រាតែគាត់មានឫទ្ធានុភាពអាចធ្វើបានល្អ ទោះបីធ្វើអាក្រក់ក៏ដោយ» ។

4. សូម្បីតែពេលដែលព្រះទ្រង់ប្រើអំពើដែលគ្មានព្រះក្នុងគោលបំណងទ្រង់ក៏មិន
រងការពិន័យដែរ ។

តាមរបៀបនេះ ការជំទាស់ផ្សេងទៀតក៏ត្រូវបានដោះស្រាយ ឬបាត់ទៅវិញ
ដោយខ្លួនវាដែរ ។ ប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់មិនត្រឹមតែប្រើកិច្ចការរបស់មនុស្ស
ទុច្ចរិតប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងគ្រប់គ្រងផែនការ និងបំណងរបស់ពួកគេ នោះទ្រង់
គឺជាអ្នកបង្កើតអំពើអាក្រក់ទាំងអស់ ។ ដូច្នេះ មនុស្សនឹងត្រូវទទួលទោសយ៉ាង
ខ្លាំង ប្រសិនបើពួកគេអនុវត្តតាមអ្វីដែលព្រះបានសម្រេច ដោយសារពួកគេ
គោរពតាមព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់ ។ ឆន្ទៈរបស់គាត់ច្រឡំនឹងសិក្ខាបទរបស់គាត់
៖ ឧទាហរណ៍រាប់មិនអស់បង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថា តើទាំងពីរនេះខុសគ្នាយ៉ាងណា ។
ទោះជាពេលអាប៉ូស្តូលប្រព្រឹត្តអំពើផិតក្បត់នឹងប្រពន្ធរបស់ឪពុកគាត់ [២ សាំ
យូអែល ១៦:២២] នោះព្រះសព្វព្រះហឫទ័យនឹងដាក់ទោសការផិតក្បត់របស់ដាវី
ឌដោយទង្វើដ៏គួរឲ្យអាម៉ាស់នេះ ប៉ុន្តែគាត់មិនបានធ្វើដោយហេតុផលនេះទេ
ដែលគាត់មិនបានបង្ខំកូនប្រុសអាក្រក់ឲ្យរួមភេទនោះទេ លុះត្រាតែទាក់ទងនឹង
អំពើផិតក្បត់ ។ សម្រាប់ពេលគាត់សារភាពថា Shinmei ដាក់បណ្តាសាគាត់
តាមបញ្ជារបស់ព្រះ [II Samuel 16:10-11)] គាត់មិនសរសើរការស្តាប់
បង្គាប់របស់គាត់ទាល់តែសោះ ហាក់ដូចជាឆ្កែអួតអាងនោះកំពុងតែគោរពតាម
អំណាចរបស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែដោយទទួលស្គាល់អំណាចរបស់គាត់ថាជាការ
បៀតបៀនរបស់ព្រះ គាត់ទ្រាំទ្រនឹងការប្រដៅដោយអត់ធ្មត់ ។ យើងគួរតែ
ប្រកាន់ខ្ជាប់នូវទង្វើនេះ ៖ ខណៈពេលដែលព្រះជាម្ចាស់សំរេចតាមអំពើទុច្ចរិត នូវ
អ្វីដែលទ្រង់បានកាត់ដោយការវិនិច្ឆ័យសម្ងាត់របស់ទ្រង់ នោះគេមិនអាចលើក
លែងទោសបានឡើយ ដូចជាប្រសិនបើពួកគេបានគោរពតាមសិក្ខាបទរបស់ទ្រង់
ដែលចេញពីតណ្ហារបស់ពួកគេដោយចេតនា ។ ឥឡូវនេះ ការជ្រើសរើសរបស់
ស្តេចយេរ៉ូបោម [ពង្សវត្តារក្សក្ស ទី1 12:20] បង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថាអ្វីដែល
មនុស្សធ្វើខុសគឺមកពីព្រះ ហើយគ្រប់គ្រងដោយការលាក់កំបាំងរបស់គាត់ ។

នៅក្នុងជម្រើសនេះ ភាពច្របូកច្របល់ និងវិកលចរិតរបស់ប្រជាជនត្រូវបាន
 ថ្កោលទោសចំពោះការបង្ខូចបទបញ្ជាដែលបានដាក់ទណ្ឌកម្មដោយព្រះ ហើយ
 បានធ្លាក់ចេញពីរាជវង្សរបស់ព្រះបាទដាវីឌដោយមិនស្មោះត្រង់ ។ ប៉ុន្តែយើងដឹង
 ថាគាត់ចង់ចាក់ប្រេងតាំងគាត់ ។ យោងទៅតាមសេចក្តីថ្លែងរបស់ហូសេ ក៏មាន
 រូបរាងជាក់លាក់នៃការកន្ត្រាក់ដែរ ។ ដ្បិតព្រះបានត្អូញត្អែរនៅកន្លែងមួយថា
 នគរត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយគ្មានការយល់ដឹងរបស់ទ្រង់ និងប្រឆាំងនឹងព្រះ
 ហឫទ័យទ្រង់ [ហូសេ ១៣:១១] ។ តើសេចក្តីថ្លែងការណ៍ទាំងនេះយល់ស្របយ៉ាង
 ណា ៖ ថាឃើញបោមមិនបានសោយរាជ្យតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ហើយនៅតែ
 ត្រូវបានតែងតាំងជាស្តេចដោយព្រះតែមួយ? ចម្លើយគឺច្បាស់ណាស់ថា ប្រជា
 ជនមិនអាចបះបោរចេញពីវង្សរបស់ដាវីឌដោយមិនរលាស់ចេញពីនីមួយៗដែលដាក់
 ដោយព្រះទេ ហើយក៏មិនមែនព្រះផ្ទាល់បានដកហូតសេរីភាពក្នុងការដាក់ទោស
 សាឡាម៉ូនយ៉ាងនេះចំពោះការមិនកតញ្ញារបស់ទ្រង់ដែរ ។ ដូច្នេះ យើងឃើញពី
 របៀបដែលព្រះមិនបំពានលើសេចក្តីជំនឿ ប៉ុន្តែជាមួយនឹងទស្សនៈមួយផ្សេង
 ទៀត ការចាកចេញដោយយុត្តិធម៌ ហេតុដូច្នេះហើយ ដូចគ្នាដែរ ផ្ទុយពីការ
 រំពឹងទុក គាត់បានបង្ខំឃើញបោមដោយការចាក់ប្រេងតាំងដ៏ពិសិដ្ឋឱ្យក្លាយជាស្តេ
 ច ។ តាមរបៀបនេះ ប្រវត្តិដ៏ពិសិដ្ឋនិយាយថា សត្រូវមួយត្រូវបានលើកឡើង
 ដោយព្រះ [ពង្សវត្តារក្សត្យទី1 11:23] ដើម្បីដករាជបុត្ររបស់សាឡាម៉ូនចេញ
 ពីផ្នែកនៃនគររបស់ទ្រង់ ។ សូមអ្នកអានរបស់ខ្ញុំថ្មីៗថ្លែងរឿងទាំងពីរនេះដោយ
 ប្រុងប្រយ័ត្ន ។ ដោយសារព្រះសព្វព្រះហឫទ័យដែលប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គត្រូវ
 បានគ្រប់គ្រងក្រោមកណ្តាប់ដៃរបស់ស្តេចតែមួយ ពេលប្រជាជាតិត្រូវបានបំបែក
 ជាផ្នែកៗ នោះក៏ធ្វើតាមឆន្ទៈរបស់ព្រះអង្គ ។ ហើយនៅឡើយទេ ការចាប់ផ្តើម
 នៃការបំបែកចេញមកពីឆន្ទៈរបស់ព្រះតែមួយ ។ ពិតប្រាកដណាស់ នៅពេល
 ដែលព្យាករណ៍ទាំងពាក្យសម្តី និងដោយសញ្ញានៃការចាក់ប្រេងតាំងបានជុំវិញ
 លោកយេរ៉ូបាម ដែលមិនបានគិតអំពីការនេះ ដល់ការរំពឹងទុកនៃនគរនោះ

ការនេះមិនត្រូវបានធ្វើដោយគ្មានចំនេះដឹង ឬប្រឆាំងនឹងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ជាម្ចាស់ឡើយ ។ ប៉ុន្តែការបះបោររបស់ប្រជាជនត្រូវបានផ្តោតទៅលើយ៉ាងត្រឹមត្រូវដោយសារតែប្រឆាំងនឹងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ដែលពួកគេបះបោរចេញពី កូនចៅរបស់ដាវីឌ ។ ដោយហេតុផលនេះ ក្រោយមកក៏មានការបន្ថែមថា វេហ្វ បោមបានមើលងាយការញុត្តិរបស់ប្រជាជនយ៉ាងក្រអឺតក្រអម ហើយថាទោះត្រូវ បានធ្វើដោយព្រះ ដើម្បីតាំងព្រះបន្ទូលដែលបានប្រកាសតាមរយៈដែរបស់អហ៊ី យ៉ាដាអ្នកបំរើរបស់គាត់ [ពង្សាវតារក្សត្យទី1 12;15] ។ សូមកត់សម្គាល់ពី របៀបដែលវាផ្ទុយនឹងឆន្ទៈរបស់ព្រះ ដែលការរូបរួមដ៏ពិសិដ្ឋត្រូវបានខូច ហើយ តើកុលសម្ព័ន្ធទាំងដប់ត្រូវឃ្លាតឆ្ងាយពីកូនប្រុសរបស់សាឡូម៉ូនដោយឆន្ទៈដូចគ្នា យ៉ាងដូចម្តេច ។ ក្រៅពីនេះ មានឧទាហរណ៍ស្រដៀងគ្នាមួយទៀត ដែលដោយ មានការយល់ព្រមពីប្រជាជន—តាមពិតទៅ ដោយពួកគេខ្ចីដៃ—ព្រះរាជបុត្រ របស់ស្តេចអាប់បាម៉ាត្រូវបានគេធ្វើឃាត ហើយកូនចៅរបស់ទ្រង់ទាំងអស់ត្រូវបាន បំផ្លាញចោល [២ ពង្សាវតារក្សត្រ ១០:៧] ។ ប្រាកដហើយ យេហូវ៉ាបានរាយ ការណ៍យ៉ាងត្រឹមត្រូវថា < គ្មានព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានធ្លាក់ដល់ដីទេ ប៉ុន្តែទ្រង់ បានធ្វើតាមការដែលទ្រង់បានមានបន្ទូលដោយដែរបស់អេលីយ៉ាដាអ្នកបម្រើទ្រង់> [ពង្សាវតារក្សត្រទី ២ ១០:១០] ។ ប៉ុន្តែដោយគ្មានមូលហេតុ គាត់បានស្តី បន្ទោសប្រជាជននៅស្រុកសាម៉ារី ដោយសារពួកគេបានផ្តល់ជំនួយ ។ "តើអ្នក សុចរិតទេ"? គាត់សួរ; «បើខ្ញុំយុបយិតជាមួយម្ចាស់ខ្ញុំ តើអ្នកណាសម្លាប់អ្នក ទាំងនេះ? [២ ពង្សាវតារក្សត្រ ១០:៩;] ។ ខ្ញុំមាន លើកលែងតែខ្ញុំយល់ខុស ខ្ញុំបានពន្យល់យ៉ាងច្បាស់អំពីរបៀបដែលអំពើអាក្រក់របស់មនុស្សបង្ហាញដោយ ខ្លួនវា ដូច្នេះហើយ យុត្តិធម៌របស់ព្រះបានភ្លឺឡើង ។ ហើយសម្រាប់គំនិតសុភាព រាបសារ ចម្លើយរបស់ Augustine នេះនឹងគ្រប់គ្រាន់ជានិច្ច៖ «ចាប់តាំងពី ព្រះវរបិតាបានប្រគល់ព្រះរាជបុត្រា ហើយព្រះគ្រីស្ទ ជារូបកាយរបស់ទ្រង់ និង យូដាស ជាព្រះអម្ចាស់របស់ទ្រង់ ហេតុអ្វីបានជានៅក្នុងការរំដោះនេះ គឺព្រះជា

ម្ចាស់សុចរិត ហើយមនុស្សមានទោស លើកលែងតែដោយសារតែនៅក្នុង រឿង មួយដែលគេបានធ្វើ មូលហេតុដែលគេធ្វើវាមិនមែនជារឿងមួយ? » ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើមនុស្សមួយចំនួនជួបការលំបាកក្នុងអ្វីដែលយើងកំពុងនិយាយនាពេល នេះ—ពោលគឺថាមិនមានការព្រមព្រៀងគ្នារវាងព្រះ និងមនុស្ស ដែលមនុស្សធ្វើ ដោយការបំផុសគំនិតរបស់ព្រះនូវអ្វីដែលគាត់មិនគួរធ្វើ—សូមឱ្យពួកគេនឹកចាំពីអ្វី ដែល Augustine ដូចគ្នាបានចង្អុលបង្ហាញនៅក្នុងមួយផ្សេងទៀត ។ វគ្គបទ គម្ពីរ ៖ «តើអ្នកណាមិនញញើតនឹងការជំនុំជំរះនេះ ជាកន្លែងដែលព្រះជាម្ចាស់ ធ្វើការ សូម្បីតែនៅក្នុងកំដៅរបស់មនុស្សអាក្រក់ក៏ដោយ ក៏ព្រះអង្គសព្វព្រះ ហឫទ័យ នៅតែប្រទានដល់ពួកគេ តាមវាលរហោស្ថានរបស់ពួកគេ? ហើយ ប្រាកដណាស់នៅក្នុងការក្បត់របស់យូដាស វានឹងមិនត្រឹមត្រូវទៀតទេ ពីព្រោះ ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ផ្ទាល់មានព្រះហឫទ័យឱ្យកូនប្រុសរបស់គាត់ត្រូវបានបញ្ជូនឡើង ហើយបញ្ជូនគាត់រហូតដល់ស្លាប់ ដើម្បីបញ្ជាក់ពីកំហុសនៃឧក្រិដ្ឋកម្មទៅព្រះ ជា ជាងផ្ទេរកិត្តិយសសម្រាប់ការប្រោសលោះរបស់យូដាស ។ ដូច្នេះហើយ អ្នកនិព ន្ទដដែលបានចង្អុលបង្ហាញយ៉ាងត្រឹមត្រូវនៅកន្លែងផ្សេងទៀតថា នៅក្នុងការ ប្រឡងនេះ ព្រះមិនបានសួរថាតើមនុស្សអាចធ្វើអ្វីបាន ឬអ្វីដែលពួកគេបានធ្វើ នោះទេ ប៉ុន្តែតើពួកគេមានបំណងធ្វើអ្វី ដើម្បីគោលបំណង និងឆន្ទៈនោះអាច នឹងត្រូវបានយកទៅ ។ ទុកអោយអ្នកដែលរឿងនេះហាក់ដូចជាឃោរឃៅ ពិចារណាបន្តិចមើលថា តើភាពខ្សឹកខ្សួលរបស់ពួកគេអាចទ្រាំទ្របានប៉ុណ្ណា ក្នុង ការបដិសេធរបស់ដែលបញ្ជាក់ដោយភស្តុតាងច្បាស់លាស់ពីព្រះគម្ពីរ ព្រោះវា លើសពីសមត្ថភាពផ្លូវចិត្តរបស់ពួកគេ ហើយរកឃើញកំហុសដែលរឿងទាំងនោះ ត្រូវបានផ្សព្វផ្សាយជាសាធារណៈ ដែលព្រះជាម្ចាស់មិនបានវិនិច្ឆ័យថាមាន ប្រយោជន៍ ។ ដើម្បីឱ្យមនុស្សបានដឹង ទ្រង់នឹងមិនដែលបានបង្គាប់ឱ្យព្យាករី និងសាវ័ករបស់គាត់បង្រៀនឡើយ ។ សម្រាប់ប្រាជ្ញារបស់យើង មិនគួរមានអ្វី ផ្សេងក្រៅពីការឱបក្រសោបដោយភាពរាបទាប ហើយយ៉ាងហោចណាស់ ដោយ

មិនស្វែងរកកំហុស អ្វីក៏ដោយដែលត្រូវបានបង្រៀននៅក្នុងគម្ពីរបរិសុទ្ធ ។ អ្នក
ដែលសើចចំអកដោយអសុរោះពេក ទោះជាដឹងច្បាស់ថាគេសរសើរព្រះក៏ដោយ
ក៏មិនសមនឹងការបដិសេធយូរជាងនេះដែរ ។

[The end of Volume III (Book 1 chapters 1-18)]

Soli Deo Gloria